Charlaine Harris

VÉRES VÉGZET

Az HBO-s
TRUE BLOOD
sorozat könyv
alakban

COVER ART ©2009 HOME BOX OFFICE, INC. ALL RIGHTS RESERVED. HBO AND RELATED TRADEMARKS ARE THE PROPERTY OF HOME BOX OFFICE, INC.

ULPIUS-HÁZ

Fordította
Medgyesi Csilla

CHARLAINE HARRIS

True Blood sorozat 13.

Véres végzet

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2013

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Charlaine Harris: *Dead Ever After*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Inni és élni hagyni
Élőhalottak Dallasban
Holtak Klubja
Vérszag
Lidércfény
Halottnak a csók
Hetedik harapás
Por és hamu
Vörös telihold
Véres tavasz
Véres leszámolás
Véres csapda

Copyright © 2013 by Charlaine Harris, Inc.
All rights reserved
Couverture © Flammarion Québec
Photographe © Maude Chauvin

Hungarian translation © Medgyesi Csilla, 2013
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2013

ISBN 978 963 383 092 5

(1)

Azoknak a hűséges olvasóknak ajánlom ezt a könyvet, akik az elejétől végigkövették a sorozatot. Sokan közülük a könyvvel kezdték, többen a tévésorozat hatására fogtak bele az olvasásba, de mindannyian bámulatosan sok ötlettel, elképzeléssel és javaslattal álltak elő Sookie jövőjét illetően. Képtelenség lett volna mindenki megelégedettségére lezárni ezt a sorozatot, ezért a saját eredeti tervemet követtem, és remélem, egyetértenek majd abban, hogy ez méltó lezárása a történetnek.

ELŐSZÓ

JANUÁR

JANUÁR

A *New Orleans-i üzletembert, aki ősz haja alapján ítélve az ötvenes éveiben* járhatott, a nála sokkal fiatalabb és magasabb testőre/sofőrje kísérte el azon az éjszakán, amikor az ördöggel találkozott a francia negyedben. A találkozót előre megbeszélték.

- Tényleg az ördöggel találkozunk? — kérdezte a testőr. Feszült volt — de ez egyáltalán nem volt meglepő.

- Nem *az* ördöggel, hanem *egy* ördöggel. — Az üzletember kívülről lazának és összeszedettnek látszott, de belül már korántsem volt az. - Mióta megismerkedtünk a kereskedelmi kamara bankettjén, sok mindent megtudtam, amiről korábban fogalmam sem volt. - Körbenézett, hátha meglátja a lényt ott, ahová a találkozót megbeszélték. - Meggyőzött róla, hogy az, aminek mondja magát - mondta a testőrnek. - Mindig azt hittem, hogy a lányom csak képzelődik. Azt gondoltam, csak bebeszéli magának, hogy van valami hatalma, mert annyira szeretett volna birtokolni valamit... ami egyedül az övé. De most már kész vagyok elismerni, hogy van bizonyos képessége, bár korántsem akkora, mint hiszi.

A januári éjszakák még New Orleansban is hidegek és nyirkosak voltak. Az üzletember toporgott, hogy felmelegedjen. Azt mondta a testőrnek:

- Úgy tűnik, utcakereszteződésben szokás találkozni.

Az utcákon jóval kisebb volt a tömeg, mint nyaranta, de még így is jó néhány részeg, turista és helybeli bolyongott a szórakozóhelyek között. Próbálta meggyőzni magát, hogy nem félt. — Á, itt jön - jegyezte meg az üzletember.

Az ördög jól öltözött férfi volt, akárcsak az üzletember. Hermés nyakkendőt viselt. Olasz öltönyt. A cipője méretre készült. A szeme abnormálisan tiszta volt, a fehérje ragyogott, az írisze lilásbarna volt; bizonyos szögből szinte vörösnek látszott.

- Mije van a számomra? — kérdezte az ördög olyan hangsúllyal, mintha nem igazán érdekelné a válasz.

- Két lélek - felelte az üzletember. - Tyrese beleegyezett, hogy követi a példámat.

Az ördög a testőrre pillantott. Egy pillanat múlva a testőr bólintott. Nagydarab, világos bőrű afroamerikai férfi volt, csillogó, mogyoróbarna szemmel.

- Saját akaratukból? - kérdezte semleges hangon az ördög. - Mindketten?

- Saját akaratomból - válaszolta az üzletember.

- Saját akaratomból - erősítette meg a testőr.

- Akkor kössük meg az üzletet — jelentette ki az ördög.

Az „üzlet" egy olyan szó volt, amelyet az idősebb férfi jól ismert. Elmosolyodott.

- Csodálatos. Nálam vannak a papírok, aláírva. - Tyrese kinyitott egy bőrmappát, és kivett belőle két papírlapot: nem pergamen vagy emberi bőr volt, semmi drámai vagy egzotikus - számítógépről nyomtatott papír volt, amelyet az üzletember titkárnője vásárolt a boltban. Tyrese odanyújtotta a lapokat az ördögnek, aki vetett rájuk egy gyors pillantást.

- Újra szignálniuk kell - mondta az ördög. — Ehhez a fajta aláíráshoz a tinta nem elegendő.

- Azt hittem, csak viccelt - jegyezte meg az üzletember a homlokát ráncolva.

- Én soha nem viccelek — közölte az ördög. — Higgye el, van humorérzékem, ó, de még mennyire. De nem a szerződésekkel kapcsolatban.

- Tényleg kénytelenek vagyunk...

- Vérrel aláírni? Igen, abszolút. Ez a hagyomány. És most azonnal meg is fogják tenni. - Látta, hogy az üzletember a szeme sarkából rápillantott, és pontosan tudta, mit gondolt közben. — ígérem, senki nem fogja látni, mit csinálnak - nyugtatta meg. Ahogy kiejtette a szavakat, hirtelen minden elcsendesedett a három férfi körül, és vastag hártya ereszkedett a járókelők és közéjük.

Az üzletember nagyot sóhajtott, hogy mutassa, milyen melodramatikusnak tekinti a hagyományt. — Tyrese, a kése? - kérdezte a sofőrre pillantva.

Tyrese megdöbbentő gyorsasággal előkapta a kését, valószínűleg a kabátja ujjából; a pengén látszott, mennyire éles, és csillogott az utcai lámpák fényében. Az üzletember levette a kabátját, és átnyújtotta a kísérőjének. Kigombolta a mandzsettát, majd felhajtotta az inge ujját. Talán azért, hogy megmutassa az ördögnek, milyen kemény fickó, beleszúrt a bal karjába a késsel. Lassan végigfolyt a vér a karján, és egyenesen az ördög szemébe nézett, miközben elvette a kezéből a lúdtollat, amelyet az valahogy elővarázsolt... lazábban, mint Tyrese a kést. Az üzletember belemártotta a lúdtoll hegyét a vérpatakocskába, aztán aláírta a dokumentumot, amelyet a sofőr odatartott neki a bőrmappára terítve.

Miután végzett, az üzletember visszaadta a kést a sofőrnek, és felvette a kabátját. A sofőr végigcsinálta ugyanazt a procedúrát, mint a munkaadója. Miután aláírta a szerződését, ráfújt a lapra, hogy gyorsabban megszáradjon a vér, mintha csak tinta lett volna, amely esetleg elmázolódik.

Az ördög elmosolyodott, amikor megvoltak az aláírások. Már egyáltalán nem tűnt sikeres üzletembernek.

Átkozottul boldognak látszott.

- Magának jár a bónusz - mondta az üzletembernek. - Mivel hozott még egy lelket. Mellesleg, hogy érzi magát?

- Ahogy mindig - felelte az üzletember. Begombolta a kabátját. — Talán egy kissé dühösnek. — Hirtelen elmosolyodott, a foga olyan élesnek és ragyogónak látszott, mint korábban a kés pengéje. - Hogy érzi magát, Tyrese? - kérdezte a beosztottját.

- Egy kissé ideges vagyok — ismerte el Tyrese. - De rendbe jövök.

- Maguk mindketten már eleve rossz emberek voltak - mondta az ördög, és semmi elítélő nem volt a hangsúlyában. - Az ártatlanok lelke édesebb. De örülök, hogy megszereztem magukat. Gondolom, a kívánságlistájuk a szokásos. Gazdagság? Az ellenségeik bukása?

- Igen, én ezeket akarom — jelentette ki az üzletember szenvedélyes őszinteséggel. - De van néhány más kívánságom is, ha már jár a bonusz. Vagy azt megkaphatom készpénzben?

- Ó — mosolyodott el kedvesen az ördög. — Én nem foglalkozom készpénzzel. Szívességekkel üzletelek.

- Visszatérhetnénk erre később? - kérdezte az üzletember némi töprengés után. - Miután végiggondoltam?

Az ördög enyhén érdeklődőnek tűnt.

- Nem akar egy Alfa Romeót, vagy egy éjszakát Nicole Kidmannel, vagy a francia negyed legnagyobb villáját?

Az üzletember határozottan megrázta a fejét.

- Biztos vagyok benne, hogy lesz majd valami, amit akarok, és szeretném, ha nagyon jó esélyem lenne rá, hogy meg is szerezzem. Sikeres voltam a Katrina előtt. Azt hittem, hogy a hurrikán után gazdag leszek, mert fűrészáruval foglalkozom. Mindenkinek fára volt szüksége. - Mély lélegzetet vett. Folytatta a történetet, bár az ördög szemlátomást unta. - De nehéz volt visszaállítani a beszerzési rendszert. Rengeteg

embernek nem volt pénze, mert tönkrementek, a többieknek pedig várniuk kellett, hogy fizessen a biztosító. Elkövettem néhány hibát is, azt hittem, hogy a bizonytalan helyzetű építőcégek idejében fizetnek majd... Az egésznek az lett a vége, hogy az üzletem túlságosan kibővült, mindenki tartozik nekem, a hitelképességem pedig olyan vékonyka, mint egy elefántra húzott kondom. A hír pedig terjed. — Lenézett a földre. - Kezdem elveszíteni a korábbi befolyásomat ebben a városban.

Az ördög ezt valószínűleg pontosan tudta, és ezért keresте meg az üzletembert. Nyilvánvalóan nem érdekelte a nyavalygása.

- Vagyis sikerre vágyik — jegyezte meg élénken. - És várom a különleges kívánságait. Tyrese, maga mit akar? A maga lelke is az enyém.

- Nem hiszek a lélekben - jelentette ki Tyrese határozottan. - Szerintem a főnököm se. Nem bánjuk, hogy magának adtuk azt, amiről nem gondoljuk, hogy birtokoltuk. - Rávigyorgott az ördögre, mint férfi a férfira, ami hiba volt. Az ördög nem volt férfi.

Az ördög visszamosolygott rá. Tyrese vigyora ettől azonnal eltűnt.

- Mit akar? — kérdezte ismét az ördög. - Nem kérdezem meg még egyszer.

- Gypsy Kiddet akarom. Az igazi neve Katy Sherboni, ha nem tudná. A Bourbon Street Babesben dolgozik. Azt akarom, hogy ugyanúgy szeressen, ahogyan én őt.

Az üzletember csalódottan nézett a beosztottjára.

- Tyrese, azt kívánom, bárcsak valami tartósabbat kért volna. Szexet bárhol talál New Orleansban, ahová csak néz, és az olyan lányok, mint Gypsy csak egyek a tucatból.

- Téved - mondta Tyrese. - Nem hiszem, hogy lenne lelkem, de tudom, hogy az ember életében csak egyszer lehet

szerelmes. Szeretem Gypsyt. Ha viszontszeret, boldog leszek. És ha maga pénzt keres, főnök, akkor én is. Az nekem elég is lesz. Nem vagyok kapzsi.

- Én viszont imádom a kapzsiságot - mondta az ördög szinte gyengéden. - Lehet, hogy a végén azt kívánja majd, bárcsak államkötvényt kért volna, Tyrese.

A sofőr megrázta a fejét.

- Elégedett vagyok az alkunkkal. Nekem adja Gypsyt, és a többi rendben lesz. Tudom.

Az ördög szánalommal a szemében nézett rá, már ha egyáltalán képes volt egy pokoli lény ilyen érzelemre.

- Érezzék jól magukat, rendben? — mondta a két, immár lélektelen férfinak. Nem tudták megállapítani, hogy gúnyolta-e őket, vagy komolyan gondolta. — Tyrese, maga nem lát engem többé, az utolsó pillanatig. - Ezután az üzletemberhez fordult. - Uram, önnel valamikor a jövőben találkozunk. Csak hívjon fel, ha tudja, mit kér bonuszként. Itt a névjegyem.

Az üzletember elvette az egyszerű fehér lapocskát. Nem volt rajta más, csak egy telefonszám. Nem az volt, amit felhívott, hogy megbeszéljék az első randevút. - Mi lesz, ha csak évek múlva kerül sor rá? - kérdezte.

- Nem így lesz - válaszolta az ördög, de a hangja immár távolabbról jött. Az üzletember felnézett, és látta, hogy az ördög már az utca közepénél járt. Tett még hét lépést, majd mintha beleolvadt volna a koszos járdába, csak a halvány árnyéka látszott még egy pillanatig a nyirkos levegőben.

Az üzletember és a sofőr sarkon fordult, és elsietett a másik irányba. A sofőr soha többé nem látta az ördögnek ezt a változatát. Az üzletember sem találkozott vele júniusig.

Messze— több ezer kilométerre — egy magas, vékony férfi hevert a strandon Baján. Nem az egyik népszerű turistacélpontot választotta, ahol összefuthatott volna egy csomó másik gringóval, akik esetleg felismerik. Egy düledező bárt részesített előnyben, amely alig volt több ócska kunyhónál. A tulajdonos jelentéktelen összegért bérbe adott a vendégeknek hatalmas törülközőket és strandernyőt, és arról is gondoskodott, hogy a fia időről időre friss italokat vigyen nekik. Mindaddig, amíg győzték meginni.

Bár a magas férfi csak Coca-Colát szopogatott, vastagon megkérték az ital árát - amit vagy észre sem vett, vagy egyszerűen csak nem érdekelte. A leterített törülközőn ücsörgött, az ernyő árnyékában, kalapban, napszemüvegben és úszónadrágban. Nem messze tőle egy ősrégi hátizsák hevert, mellette a homokban a strandpapucsa; halványan érezni lehetett a felforrósodott gumi szagát. A magas férfi egy iPodot hallgatott, és a szája szélén játszó apró mosoly arról árulkodott, hogy nagyon tetszett neki, amit hallott. Levette a kalapot, és beletúrt a hajába. A fürtjei aranyszőkék voltak, a haja tövén azonban látszott, hogy valójában majdnem teljesen ősz. A teste alapján a negyvenes éveiben járhatott. Széles vállához képest kicsi volt a feje, és nem úgy nézett ki, hogy fizikai munkához szokott volna. Gazdagnak sem tűnt; a cuccait, a strandpapucsát, az úszónadrágját, a kalapját és félrehajított pólóját a Wal-Martban vagy egy még annál is olcsóbb boltban vette.

Nem érte meg gazdagnak látszani Baján mostanában. Nem volt biztonságos, hiszen a gringókat is megtámadták, ezért a legtöbb turista el sem hagyta a fallal körülvett üdülőtelepeket, egész itt-tartózkodásuk alatt körül sem néztek a környéken. Élt néhány bevándorolt honfitársa is errefelé, főleg

egyedülálló férfiak, akikből áradt a kétségbeesés — vagy a titokzatosság levegője. Jobb volt nem kideríteni, miért választottak egy ilyen veszélyes környéket lakóhelyül. Kérdéseket feltenni ártalmas lehetett az egészségre.

Az egyik ilyen egykori honfitárs, aki nemrégiben érkezett, a magas férfi közelében ült le, túl közel ahhoz, hogy véletlen legyen egy ilyen néptelen strandon. A magas férfi rápillantott a hívatlan társaságra a sötét napszemüveg rejtekéből, amely szemlátomást dioptriás volt. Az újonnan jött a harmincas éveiben járó férfi volt, se nem magas, se nem alacsony, nem jóképű és nem csúnya, nem karcsú, de nem is izmos. A kinézete minden tekintetben közepes volt. Ez az átlagos férfi már napok óta figyelte a magast, aki biztos volt benne, hogy a jövevény előbb-utóbb megszólítja.

Az átlagos férfi alaposan választotta meg az optimális pillanatot. A strandnak egy olyan pontján ücsörögtek, ahol senki sem hallgathatta ki őket, észrevétlenül nem juthatott a közelükbe, ez még a műholdak korában is valószínűtlen volt, hogy valaki kifigyelje őket. A magasabb férfit szinte teljesen elrejtette a napernyő. Észrevette, hogy a látogatója annak árnyékában telepedett le.

- Mit hallgat? - kérdezte az átlagos férfi, és a magas fülhallgatójára mutatott.

Alig érzékelhető akcentussal beszélt; talán német? Mindenesetre európai, gondolta a magas férfi, aki nagyon keveset utazott életében. A jövevény mosolya kimondottan kellemetlen volt. *Látszólag* normális mosoly volt, felfelé görbült a szája, kivillantak a foga, de az összhatás valahogy mégis olyan volt, mintha egy állat vicsorította volna az agyarát, amikor marni készült.

- Maga homokos? Mert én nem - mondta a magas férfi. - És a pokol tüzén fog égni miatta.

- A nőket szeretem - válaszolta az átlagos férfi. - Nagyon

is. Néha jobban, mint amennyire ők szeretnék. - A mosolya már kimondottan állatias volt. Aztán újra megkérdezte: - Mit hallgat?

A magas férfi magában viaskodott, miközben dühösen figyelte a társaságát. De már napok óta nem váltott szót senkivel. Végül úgy döntött, hogy az igazat mondja. - Prédikációt hallgatok.

Az átlagos férfi csak kicsit lepődött meg.

- Tényleg? Prédikációt? Nem hittem volna csuhásnak. - A mosolya azonban másról árulkodott. A magas férfi kezdte kényelmetlenül érezni magát. Eszébe jutott a hátizsákban lapuló fegyvere, alig karnyújtásnyira. Legalább nyitva hagyta a csatokat, amikor letette a táskát.

- Téved, de Isten ezért nem fogja megbüntetni - mondta halkan a magas férfi barátságos mosollyal. - Az egyik saját régi prédikációmat hallgatom. Tömegeknek hirdettem Isten igéjét.

- És senki nem hitt magának? - Az átlagos férfi kíváncsian oldalra biccentette a fejét.

- Sokan hittek nekem. Sokan. Meglehetősen sok követőm volt. De egy lány, akit... Egy lány a bukásomat okozta. És bizonyos szempontból a feleségemet is börtönbe juttatta.

- Ezt a lányt véletlenül nem Sookie Stackhouse-nak hívják? - kérdezte az átlagos férfi, miközben levette a napszemüvegét, amely meglepően világos színű szemet rejtett.

A magas férfi felkapta a fejét.

- Honnan tudja? - kérdezte.

Az ördög fánkot evett, igényes módon, amikor az üzletember odasétált a teraszon lévő asztalhoz. Az ördög észrevette, Copley Carmichael milyen ruganyosan lépkedett. Még menőbbnek látszott, mint annak idején. Carmichael az utóbbi időben gyakran szerepelt az újság üzleti rovatában. Egy tőkebefektetés nagyon gyorsan ismét gazdasági tényezővé tette New Orleansban, és a politikai befolyása azzal arányban nőtt, amennyi pénzt pumpált a város szenvedő gazdaságába, amelyre súlyos csapást mért a Katrina. Amihez az ördögnek - ahogyan erre rámutatott minden egyes alkalommal, amikor erről kérdezték - semmi köze nem volt.

Carmichael ma gazdagnak és életerősnek látszott, tíz évvel fiatalabbnak a koránál. Köszönés nélkül foglalt helyet az ördög asztalánál.

- Hol van az embere, Mr. Carmichael? — kérdezte az ördög, miután ivott egy kortyot a kávéjából.

Carmichael éppen italt rendelt a pincértől, de amikor a fiatalember távozott, azt válaszolta:

-Tyrese bajban van, és szabadságra küldtem.

- A fiatal nő? Gypsy?

- Természetesen — válaszolta Carmichael, kissé gúnyos mosollyal. — Tudtam, hogy ha őt kéri, nem lesz elégedett az eredménnyel, de tökéletesen biztos volt benne, hogy az igaz szerelem végül győzni fog.

- És nem?

- Ó, dehogynem, a nő megőrül érte. Annyira szereti, hogy állandóan kefélnek. Képtelen volt visszafogni magát, pedig tudta, hogy HIV-pozitív... Amit be kellett volna vallania Tyreenek.

- Ah - mondta az ördög. - Az a vírus nem az én kezem munkája. Szóval, hogyan boldogul Tyrese?

- Ő is HIV-pozitív - mondta Carmichael vállat vonva. - Kezelést kap, és ez a betegség már nem jelent azonnali halálos ítéletet, mint korábban. De nagyon érzékenyen érintet- te. - Carmichael megcsóválta a fejét. - Mindig azt hittem, hogy több esze van.

- Gondolom, a bonuszért jött - jegyezte meg az ördög. Carmichael nem látott összefüggést a két dolog között.

- Igen — felelte Copley Carmichael. Az ördögre vigyorgott, és bizalmasan közelebb hajolt hozzá. Alig hallhatóan suttogta:

- Pontosan tudom, hogy mit akarok. Azt akarom, hogy megtalálja nekem a cluviel dort.

Az ördög őszintén meglepődött.

- Honnan szerzett tudomást egy ilyen ritka dolog létezéséről?

- A lányom említette beszélgetés közben — válaszolta szégyentelenül Carmichael. - Érdekesnek hangzott, de nem árulta el annak a személynek a nevét, akinek állítólag a birtokában van. Ismerek valakit, és meghackeltettem vele az e-mailjeit. Már korábban meg kellett volna tennem. Sok minden megvilágosodott előttem. Egy fickóval él együtt, akiben egyáltalán nem bízom. Az utolsó beszélgetésünk után annyira dühös lett rám, hogy azóta látni sem hajlandó. Most azonban a tudta nélkül figyelemmel kísérhetem a sorsát, így megvédhetem a saját rossz döntéseinek a következményeitől.

Teljesen őszintén gondolta, amit mondott. Az ördög látta, hogy Carmichael tényleg azt hiszi: szereti a lányát, és minden körülmények között tudja, mi a jó neki.

- Szóval Amelia beszélt valakivel a cluviel dorról - mondta az ördög. - Ez vezetett oda, hogy szóba hozta magának. Milyen érdekes. Senkinek a birtokában nem volt ilyesmi

legalább... soha, mióta vissza tudok emlékezni. A cluviel dort a tündérek készítették... és tudnia kell, hogy ők nem aprócska, cuki, szárnyas teremtmények.

Carmichael bólintott.

- Megdöbbentem, amikor kiderült, miféle lények léteznek — vallotta be. - Most már kénytelen vagyok hinni a tündérekben is. És el kell tűnődnöm azon, hogy talán a lányom sem ütődött. Bár úgy gondolom, hogy hiú ábrándokban ringatja magát a hatalmát illetően.

Az ördög felvonta tökéletes szemöldökét. A jelek szerint nem csupán egyetlen beképzelt tagja volt a Carmichael családnak.

- Ami a cluviel dort illeti... a tündérek valamennyit felhasználták. Nem hiszem, hogy maradt volna belőle akár csak egy is a Földön, és a felfordulás óta nem tehetem be a lábam a birodalmukba. Egy-két dolgot *kitiltottak* a tündérek földjéről... és semmi sem mehet befelé. - Kissé sajnálkozva mondta mindezt.

- Van egy megszerezhető cluviel dor, és annyit elmondhatok, hogy a lányom egyik barátja rejtegeti - jelentette ki Copley Carmichael. - Tudom, hogy maga képes rátalálni.

- Csodálatos - mondta meglehetősen őszintén az ördög. - És mire kell ez magának? Miután megtaláltam?

- Vissza akarom kapni a lányomat - válaszolta Carmichael. A vágya szinte kézzelfogható volt. - Hatalmat akarok arra, hogy megváltoztassam az életét. Vagyis tudom, mit kívánok majd, ha megszerzi a számomra. A nő, aki tudja, hogy hol van... aligha fog lemondani róla. A nagyanyja hagyta rá, és nem igazán kedvel engem.

Az ördög a reggeli napsugár felé fordította az arcát, és a szeme egy pillanatra vörösen izzott. - Ezt el tudom képzelni. Mozgásba lendítem a gépezetet. Mi a lánya barátjának a neve, azé, aki talán tudja, hogy hol van a cluviel dor?

- Bon Temps-ban lakik. Fenn északon, nem mesze Shreveporttól. Sookie Stackhouse-nak hívják.

Az ördög lassan bólintott.

- Hallottam már ezt a nevet.

JÚLIUS

Az ördög legközelebb három nappal a Café du Monde-beli beszélgetésük után találkozott Copley Carmichaellel. Odalépett Carmichael asztalához a Commander's Palace-ban. Carmichael a vacsorájára várt, és éppen az egyik kivitelezővel beszélt a mobilján, aki túl akarta lépni a keretet. Carmichael

vonakodott, és nem túl visszafogottan el is magyarázta, hogy miért. Amikor felnézett, az ördög az asztal mellett állt, ugyan- abban az öltönyben, amelyet az első találkozásukkor viselt.

Kifogástalanul és nagyszerűen festett.

Amikor Carmichael letette a telefont, az ördög helyet foglalt vele szemben.

Carmichael kissé megugrott, amikor felismerte az ördögöt. És mivel gyűlölte, ha meglepték, ostobán reagált. Felcsattant.

- Mi a pokolért jött ide? Nem kértem, hogy keressen fel!

- Valóban, mi a pokol - mondta az ördög, aki egyáltalán nem sértődött meg. Malátawhiskyt rendelt a pincértől, aki hirtelen megjelent az oldalánál. — Feltételeztem, hogy hallani szeretné a híreket a cluviel dorjáról.

Carmichael arckifejezése nyomban megváltozott.

- Megtalálta! Megszerezte!

- Sajnos, Mr. Carmichael, nem - válaszolta az ördög. (Egyáltalán nem hangzott sajnálkozónak.) - Valami igen váratlan dolog keresztezte a terveinket. — A pincér szertartásosan

letette eléje a whiskyt, az ördög ivott egy kortyot, majd bólintott.

- Micsoda? - Carmichael alig tadott megszólalni a dühtől.

— Miss Stackhouse felhasználta a cluviel dort, így többé nincs mágikus ereje.

Pillanatnyi csend következett, telítve olyan érzelmekkel, amelyeket az ördög roppantul élvezett.

— *Tönkre* fogom tenni — szólalt meg epésen Copley Carmichael, és csak hihetetlen akaraterővel sikerült megállnia, hogy ne üvöltsön. - Maga pedig segíteni fog. Ezt kapom a cluviel dor helyett.

— Ó, te jóisten. Már felhasználta a bonuszát, Mr. Carmichael. Ne legyen mohó.

- De nem szerezte meg nekem a cluviel dort! — Dörzsölt üzletember létére Carmichael megdöbbent és megbántódott.

- Megtaláltam, és kész voltam kilopni a hölgy zsebéből - közölte az ördög. — Belebújtam egy mögötte álló személy bőrébe. De használta, még mielőtt módom lett volna elemelni. Maga azt kérte tőlem, hogy *találjam meg.* Kétszer is ezt a kifejezést használta, egyszer pedig azt, hogy „jussak a nyomára". A kapcsolatunknak tehát vége. — Az ördög felhajtotta az italát.

— Legalább abban segítsen, hogy bosszút álljak rajta — mondta Carmichael; az arca vörös volt a dühtől. — Mindkettőnknek keresztbe tett.

- Nekem ugyan nem — válaszolta az ördög. — Közelről figyeltem Miss Stackhouse-t, és beszéltem jó néhány ismerősével. Nagyon érdekes nőszemélynek tűnik. Nincs rá okom, hogy ártsak neki. - Az ördög felállt. — Sőt, ha elfogad egy jó tanácsot, azt javaslom, hogy hagyja ezt az egészet a csudába. A hölgynek van jó néhány igen nagy hatalmú barátja, köztük a maga lánya.

A lányom boszorkányokkal lóg — magyarázta Carmichael. - Soha nem volt képes gondoskodni magáról, legalábbis nem teljesen. Utánanéztem a „barátainak", persze nagyon diszkréten. - Felsóhajtott; dühösnek és egyúttal elkeseredettnek tűnt. - Tudom, hogy van bizonyos hatalmuk. Már hiszek benne. Bár nem szívesen. De mire használták ezt az erőt? Közülük a legerősebb egy ócska *viskóban* él. - Nyomatékképpen verni kezdte az asztalt. — A lányomnak kellene társasági élet vezető hölgyének lennie ebben a városban. Dolgozhatna nekem, részt vehetne mindenféle jótékonysági programban, de ehelyett a saját kis világában él a lúzer fiújával. Mint Sookie barátnője. De ki fogom egyenlíteni a számlát. Hány nagyhatalmú barátja lehet egy pincérnőnek? Az ördög balra nézett. Kettővel arrább egy nagyon kövér, sötét hajú férfi ült egymagában, egy ételtől roskadozó asztal mellett. A nagyon kövér férfi mélyen az ördög szemébe nézett, még csak nem is pislogott; erre nagyon kevés ember volt képes. Egy hosszú pillanat múltával mindketten odabiccentettek a másiknak.

Carmichael mereven bámulta az ördögöt.

- Semmivel nem tartozom már magának Tyrese-ért - jelentette ki az ördög. - És maga immár örökre az enyém. Ahogy a dolgok jelenleg állnak, valószínűleg előbb megkapom magát, mint gondoltam. - Elmosolyodott, amitől jéghideg lett az arckifejezése, aztán felállt az asztaltól, és távozott.

Carmichael még dühösebb lett, amikor kiderült, hogy neki kellett kifizetnie az ördög whiskyjét. Nem figyelt fel a nagyon kövér férfira. A nagyon kövér férfi azonban felfigyelt rá.

1. FEJEZET

Miután felébresztettem halottaiból a főnökömet, másnap reggel az udvaromban találtam rá, ahol félig felöltözve egy napozóágyon ücsörgött. Délelőtt tíz körül járt, egy júliusi napon, és a pompás napsugarak beragyogták a kertet. Sam kócos haja vöröses aranyszínben csillogott. Kinyitotta a szemét, amikor lementem a lépcsőn, és keresztülsétáltam az udvaron. Még az alvópólóm volt rajtam, arra pedig gondolni sem volt kedvem, hogyan nézhet ki a hajam. Egyetlen hatalmas gubanc volt.

— Hogy érzed magad? — kérdeztem nagyon csöndesen. A torkom még mindig fájt, annyit sikítoztam tegnap éjjel, amikor láttam Samet elvérezni Alcide Herveaux házának udvarán. Sam felhúzta a lábát, hogy elférjek mellette. A farmerját a saját alvadt vére pettyezte. A mellkasa pucér volt; az inge valószínűleg túlságosan undorító volt ahhoz, hogy magán tartsa.

Sam hosszú ideig nem válaszolt. Bár némán engedélyt adott rá, hogy leüljek melléje, úgy tűnt, nem örül a társaságomnak. Végül megszólalt.

— Nem tudom, hogy érzem magam. Úgy érzem, nem vagyok önmagam. Mintha valami legbelül megváltozott volna. Megrándult az arcom. Ettől féltem.

— Tudom... vagyis, azt hallottam... hogy a varázslatnak mindig meg kell fizetni az árát - mondtam. - De azt hittem, hogy nekem kell majd megfizetnem. Sajnálom.

- Visszahoztál az életbe - mondta érzelemmentes hangon.
- Azt hiszem, ez megér annyit, hogy egy kis időt rászánjak az új helyzethez való alkalmazkodásra.

Nem mosolygott.

Kényelmetlenül fészkelődtem.

- Milyen régóta vagy idekinn? - kérdeztem. - Hozhatok neked narancslét vagy kávét? Kérsz reggelit?

- Pár órája jöttem ki — felelte. — Lefeküdtem a földre. Szükségem volt rá, hogy újra érezzem a köteléket.

- Mivel? — Talán nem voltam még annyira magamnál, mint hittem.

- A természetes énemmel - válaszolta nagyon lassan és megfontoltam - Az alakváltók a természet gyermekei. Mivel olyan sok mindenné vagyunk képesek átváltozni. Ezt állítják a mítoszaink. Mielőtt beleolvadtunk volna az emberi fajba, az a mondás járta, hogy azért teremtődtünk, mert az anyaföld azt akarta, hogy legyen egy lény, amely helyettesíthet bármely kihalt fajt. Ez a teremtény lett az alakváltó. Ha ránézek egy kardfogú tigris képére, azzá változhatom. Tudtad?

- Nem - vallottam be.

- Azt hiszem, hazamegyek. Visszatérek a lakókocsimhoz és... - Elharapta a mondta végét.

- És micsoda?

- Felveszek egy inget - mondta végül. - Furán érzem magam. Csodálatos a kerted.

Teljesen összezavarodtam, és aggódtam egy kicsit. Az egyik részem megértette, hogy Samnek magányra van szüksége, hogy felépüljön a traumából, amelyet a halál és az életbe való visszatérés okozott. A másik részemet azonban, azt, amelyik évek óta ismerte Samet, nyugtalanította, hogy mennyire nem tűnt önmagának. Az elmúlt években Sam barátja, alkalmazottja, alkalmi kísérője és üzleti partnere voltam — mindez

együtt és még több. Esküdni mertem volna, hogy már nem tud nekem meglepetést okozni.

Összehúzott szemmel figyeltem, ahogy kibányászta a kulcsot a farmerja zsebéből. Felálltam, hogy kikászálódhasson a székből. Odasétált a teherautójához. Bemászott a volán mögé, és egy hosszú percig nézett rám a szélvédőn keresztül. Aztán beindította a motort. Felemelte a karját, engem pedig elárasztott az öröm. Le fogja húzni az ablakot. Odahív az autóhoz, hogy elköszönjön. De Sam visszatolatott az autóval, megfordult, és lassan végighajtott a beállón a Hummingbird Road felé. Szó nélkül távozott. Semmi „majd később találkozunk", „nagyon köszönöm" vagy „csókold meg a lábam nyomát".

És mit értett azon, hogy csodálatos a kertem? Többtucatszor járt már nálam.

De ezt a rejtvényt legalább gyorsan megfejtettem. Ahogy sarkon fordultam, hogy visszavánszorogjak a házba - a hihetetlenül zöld füvön keresztül -, a tekintetem véletlenül a három paradicsomtőre vándorolt, amelyeket hetekkel korábban ültettem el, most pedig roskadoztak az érett piros termés alatt. A látványra megtorpantam. Ez meg mikor történt? Legutóbb, amikor rájuk néztem, talán egy hete, gyengécskének tűntek, és sürgős szükségük lett volna vízre és trágyázásra. A bal oldali alig állt a lábán (már ha a növényeknek van egyáltalán lábuk). Most mindhárom tő friss volt, a leveleik élénk zöldek, és roskadoztak a termés súlya alatt. Mintha valaki növekedési hormonnal öntözte volna őket.

Leesett állal körbefordultam, hogy ellenőrizzem a kert többi virágát és bokrait, márpedig rengeteg volt belőlük. A Stackhouse család sok nőtagja megszállottan kertészkedett, és teleültették az udvart rózsával, margarétával, hortenziával, körtefákkal... Rengeteg virágzó és zöldellő növényt ültettek

Stackhouse nők generációi. És én nagyon rossz munkát végeztem rendben tartásukkal.

De... Mi az ördög? Miközben én az elmúlt napokban elmerültem a mélabúban, az egész udvar szteroidot szedett. Vagy talán profi kertészek hada vette kezelésbe. Minden, aminek virágoznia kellett, roskadozott a pompás szirmok alatt, és minden, aminek teremnie kellett, tele volt gyümölccsel. Minden növény buján zöldellt, élénken ragyogott, egészségesen pompázott. Hogyan történhetett mindez?

Leszedtem néhány különlegesen érett és kerek paradicsomot, hogy bevigyem magammal. Remek szalonnás- paradicsomos szendvicset készítek majd magamnak ebédre, de előbb el kellett még intéznem néhány dolgot.

Megtaláltam a mobilomat, és megnyitottam a névlistát. Igen, megvolt Bernadetté Merlotte száma. Bernadette, becenevén Bernie volt Sam alakváltó anyja. Mivel az én anyukám meghalt, amikor hétéves voltam (így talán nem igazán az én dolgom volt megítélni az ilyesmit), úgy tűnt, Sam jó kapcsolatot ápolt Bernie-vel. Ha valaha szükség volt anyai segítséget kérni, hát ez ilyen alkalom volt.

Nem állíthatom, hogy kellemesen elbeszélgettünk, és rövidebb ideig is tartott, mint kellett volna, de mire bontottam a hívást, Bernie Merlotte pakolni kezdett, hogy Bon Temps-ba jöjjön. Késő délután már itt is lehetett.

Vajon helyesen cselekedtem? Miután meghánytam-vetettem magamban a dolgot, úgy döntöttem, hogy igen, aztán azt is elhatároztam, hogy szükségem van egy szabadnapra. Talán többre is. Felhívtam a Merlotte'st, és azt mondtam Kennedynek, hogy elkaptam az influenzát. Megbeszéltük, hogy szól, ha vészhelyzet adódik, de különben békén hagy, hogy gyógyulgassak.

- Nem hittem, hogy bárki is influenzás lehet júliusban.

De Sam hívott, és ugyanezt mondta - mondta Kennedy, és éreztem a hangján, hogy mosolyog.

A francba, gondoltam magamban.

-Talán egymást fertőztétek meg? - faggatott huncutul.

Nem válaszoltam.

— Oké, oké, csak akkor zaklatlak, ha kigyullad a ház - mondta végül. - Erezd jól magad gyógyulás közben.

Nem voltam hajlandó izgatni magam a pletykák miatt, amelyek nyilvánvalóan beindulnak majd. Sokat aludtam, és még többet sírtam. Kitakarítottam minden egyes fiókot a hálószobámban: az éjjeliszekrényét, az öltözőasztalét, a komódét. Kihajigáltam a haszontalan holmikat, a többit pedig logikus rendbe raktam. És vártam, hogy halljak... bárki felől.

A telefon azonban nem csörgött. Egy nagy csomó semmit hallottam. Egy nagy csomó semmim volt, a paradicsomot kivéve. Tettem belőle a szendvicsbe, és mihelyt leszedtem a piros terméseket, azonnal megjelentek helyettük a töveken az új zöldek. Azok közül is megsütöttem néhányat, aztán amikor a maradék is beérett, életemben először salsát készítettem. A virágok virágoztak, és virágoztak, és virágoztak, míg a ház szinte minden helyiségébe nem tettem egy teli vázával. Elmentem a temetőbe is, és tettem egy csokrot a nagyi sírjára, egy másikat pedig Bili verandáján hagytam. Ha ehetők lettek volna, tele lett volna velük a tányérom minden étkezésnél.

VALAHOL EGY MÁSIK HELYEN

A vörös hajú nő lassan és gyanakodva lépett ki a börtön kapuján, mintha azt hitte volna, hogy az egész csupán egy rossz vicc. Pislogott a vakító napfényben, és elindult az út felé.

Egy autó parkolt arrafelé, de ő észre sem vette. A vörös hajú nő fejében meg sem fordult, hogy az autó utasai rá várnak.

Egy átlagos férfi ült az anyósülésen. Ilyennek látta a nő: átlagosnak. A férfi haja középbarna volt, átlagosan magas volt, átlagos testfelépítésű, és egy átlagos mosoly játszott az arcán. A foga viszont hófehéren ragyogott és tökéletes volt. Sötét lencse rejtette el a szemét.

- Miss Fowler — szólította meg a nőt. — Magáért jöttünk.

A nő tétován fordult feléje. A szemébe sütött a nap, ezért hunyorgott. Olyan sok mindent túlélt - tönkrement házasságokat, tönkrement kapcsolatokat, egyedülálló anyaságot, árulásokat, egy lőtt sebet. Eszébe sem volt újra eljátszani a könnyű célpontot.

- Ki maga? - kérdezte határozottan, bár tudta, hogy a kíméletlen napfényben világosan látszott minden egyes ránc az arcán, a börtön mosdójában felvitt olcsó hajfesték min den tökéletlensége.

- Nem ismer meg? Találkoztunk a meghallgatáson. - Az átlagos férfi hangja szinte gyengéd volt. Levette sötét napszemüvegét, és a nő agyában felvillant a felismerés szikrája.

- Maga az ügyvéd, aki kihozott - mondta mosolyogva. - Nem tudom, miért csinálta, de az adósa vagyok. Nem kellet volna börtönbe kerülnöm. Látni akarom a gyerekeimet.

- És fogja is — közölte a férfi. - Kérem, kérem. - Kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, és intett a nőnek, hogy szálljon be. - Sajnálom. Mrs. Fowlernek kellett volna szólítanom.

A nő örült, hogy beülhet az autóba, hálásan dőlt hátra a párnázott ülésen, élvezte a benti hűvös levegőt. Hosszú hónapok óta nem érezte ilyen kényelmesen magát. Az ember nem tudja értékelni a puha üléseket és az udvariasságot (vagy a jó matracot és a finom törülközőt), míg nélkülözni nem kénytelen.

- Párszor már voltam Mrs. Ahogyan Miss is - mondta. - Nem érdekel, minek szólít. Remek ez az autó.

- Örülök, hogy tetszik - szólalt meg a sofőr, egy magas férfi, nagyon rövidre nyírt ősz hajjal. Hátrafordult, és az ülés-támla fölött a vörös hajú nőre nézett, aztán rámosolygott. Ő is levette sötét napszemüvegét.

- Ó, istenem - mondta a nő, egészen más hangon. - Maga az! Valóban! Hús-vér valóságában. Azt hittem, börtönbe került. De itt van. - A nő áhítattal nézett a férfira, de össze is volt zavarodva.

- Igen, nővérem - válaszolta a férfi. - Tudom, milyen odaadó hívem volt, és ennek bizonyítékát is adta. Én pedig azzal háláltam meg ezt, hogy kihoztam a börtönből, ahová be sem kellett volna kerülnie.

A nő elfordította a fejét. A lelke mélyén tisztában volt vele, milyen bűnöket és gazságokat követett el. De az önbecsülésének hízelegett, hogy egy ilyen nagyra tartott férfi - egy olyan valaki, akit a tévében látott! - jó asszonynak tartotta.

-Tehát ezért fizette ki az óvadékot? Pokolian nagy összeg volt, uram. Több, mint amennyit egész életemben kerestem.

- Ugyanolyan hűséges híve akarok lenni, amilyen maga volt nekem - mondta behízelgő hangon a magas férfi. - Azon kívül pontosan tudjuk, hogy nem szökik el. - A nőre mosolygott, és Arlene-nek az jutott eszébe, mennyire szerencsés. Hihetetlen volt, hogy valaki több mint százezer dollárt kifizetett az óvadékára. Valójában inkább gyanús. *De,* gondolta Arlene, *eddig rendben volnánk.*

- Hazavisszük Bon Temps-ba — mondta az átlagos férfi. - Láthatja a gyerekeit, a kis Lisát és a kis Cobyt.

Nyugtalanító volt, ahogyan kiejtette a gyerekei nevét.

- Már nem is olyan kicsik - jegyezte meg Arlene, hogy elnyomja a kétség csíráját. - De biztos vagyok benne, hogy

ő...Persze hogy látni szeretném őket. Nagyon hiányoztak mindennap, míg benn voltam.

Cserébe szeretnénk, ha megtenne nekünk néhány apróságot, ha hajlandó rá — mondta az átlagos férfi. Egyértelműen érezhető volt, hogy enyhe akcentussal beszél.

Arlene Fowler ösztönösen tudta, hogy azok a dolgok nem lesznek igazán aprók, és nyilvánvalóan nem mondhat rájuk nemet. Ahogy a két férfit nézte, nem érezte, hogy valami olyasmit akarnának, amit nem adna meg nekik, például a testét. Azt sem akarták, hogy kivasalja az ágyneműjüket, vagy kifényesítse az ezüstöt. Most, hogy a lapok ki voltak terítve az asztalra, és arra vártak, hogy felfedjék őket, sokkal kényelmesebben érezte magát.

- Aha - mondta. - És mi lenne az?

- Csupán annyit kell tennie - szólalt meg az átlagos férfi - , hogy elbeszélget Sookie Stackhouse-zal.

Hosszú csend következett. Arlene Fowler felváltva a két férira nézett, felmérte a helyzetet, kalkulált.

- Visszajuttatnak a börtönbe, ha nem teszem meg? - kérdezte.

- Mivel óvadék ellenében van szabadlábon a tárgyalás kezdetéig, azt hiszem, ezt megtehetjük - mondta gyengéden a magas férfi. — De nagyon utálnám, ha erre kényszerülnék. És maga? - fordult a társa felé.

Az átlagos férfi megrázta a fejét.

- Nagy kár lenne. A kisgyerekek olyan szomorúak lennének. Talán fél Miss Stackhouse-tól?

Csend volt a kocsiban, míg Arlene Fowler eldöntötte, hogy bevallja az igazat.

- Én vagyok az utolsó ember a Földön, akivel Sookie találkozni szeretne - bökte ki. — Engem okol azért az egész napért, a napért... - Elharapta a mondat végét.

- Azért a napért, amikor azokat az embereket meglőtték — mondta vidáman az átlagos férfi. - Köztük magát is. De ismerem, és azt hiszem, hajlandó lenne beszélni magával. Majd közöljük, hogy mit mondjon neki. Ne aggódjon Sookie képessége miatt. Azt hiszem, ebben a tekintetben minden rendben lesz.

- Képessége? A gondolatolvasásra céloz? Még hogy képesség! — A férfiak meglepetésére Arlene felnevetett. — Az számára egész életében átkot jelentett.

A két férfi elmosolyodott, és ez egyáltalán nem volt kellemes látvány.

- Igaz - erősítette meg a sofőr. - Számára átok volt, és úgy vélem, ez az érzés azóta csak erősödött.

-Tulajdonképpen mit akarnak Sookie-tól? — kérdezte Arlene. - Nincs semmije, csak az a régi ház.

- Nekünk, és még néhány más embernek is sok gondot okozott - mondta a sofőr. - Maradjunk annyiban, hogy most ő kerül majd bajba.

2. FEJEZET

Magányom második napjának éjszakáján szembe kellett néznem azzal a ténnyel, hogy találkoznom kell Erickel.

Természetesen valójában neki kellett volna engem meglátogatnia. Ő lépett olajra, amikor felkeltettem Samet halottaiból, mert (szerintem) biztos volt benne, hogy ez azt jelenti: jobban szeretem Samet, mint őt. De elmegyek Shreveportba és beszélgetni fogunk, mert Eric hallgatása fájdalmas volt számomra. Megnéztem a tűzijátékot, amelyet a városi parkban rendeztek - július negyediké volt -, de aztán bementem a házba, hogy felöltözzem. Engedelmeskedtem az ösztöneimnek. A Szemfogadóba készültem.

A lehető legjobban akartam kinézni, de nem szerettem volna túlzásba esni. Nem tudtam, kivel fogok találkozni, bár magával Erickel akartam beszélni.

Nem hallottam egyik ismerős vámpír felől sem, aki rendszeresen járt a Szemfogadóba. Nem tudtam, hogy Felipe de Castro, Arkansas, Louisiana és Nevada királya még Shreveportban tartózkodik-e, hogy bekavarjon Eric ügyeibe, megnehezítse az életét. Felipe magával hozta a barátnőjét, Angie-t, és a helyettesét, Horstot, csak hogy még jobban felbosszantsa Ericet. Felipe álnok, minden hájjal megkent vámpír volt, kis udvartartása pedig semmiben sem maradt el mögötte.

Azt sem tudtam, hogy Freyda, Oklahoma királynője a

városban volt-e még. Eric teremtője, Appius Livius Ocella aláírt egy szerződést Freydával, amelyben (az én megítélésem szerint) gyakorlatilag eladta Ericet rabszolgának, ámbár igen kellemes módon: a királynő hitvesének, az állás minden előnyével együtt. Csupán az volt a baj, hogy Appius előtte nem egyeztetett Erickel. Eric enyhén szólva őrlődött. Soha nem tervezte, hogy otthagyja seriffi hivatalát. Ha volt valaha olyan vámpír, aki élvezte, hogy ő a kiskakas a saját szemétdombján, hát Eric volt az. Mindig keményen dolgozott, és rengeteg pénzt keresett Louisiana kormányzója számára, bárki volt is éppen az. Amióta a vámpírok elhagyták a koporsót, pénzkeresésnél többet is tett. A magas, jóképű, remek beszédkészségű, dinamikus Eric volt a vámpírok főáramlatának legkiválóbb képviselője. Ráadásul embert vett feleségül: engem. Bár nem halandó ceremónián.

Természetesen volt sötét oldala is. Végül is vámpír volt.

A Bon Temps-ból Shreveportba vezető egész úton, immár vagy ötvenedszer azon tűnődtem, nem követek-e el óriási hibát. Mire odakanyarodtam a Szemfogadó hátsó bejáratához, remegtem az idegességtől. A kedvenc rózsaszín pöttyös nyári ruhámat viseltem; megigazítottam a vállpántot, és vettem néhány mély lélegzetet, mielőtt bekopogtam. Az ajtó kitárult. Pam elmélázva az előtér falának dőlt, a karját összefogta a mellén.

— Pam — mondtam köszönésképpen.

- Nem lenne szabad itt lenned - felelte.

Természetesen tudtam, hogy Erichez köti elsősorban a hűség, ahogyan mindig. Ám azt hittem, hogy Pam kedvel engem egy kicsit, annyira, amennyire egy embert valaha is képes szeretni, a szavai ezért olyanok voltak, mint egy arculcsapás. Nem volt szükségem rá, hogy még jobban bántsanak, mint amennyire eddig, de azért jöttem, hogy kicsit elsimítsam a

dolgokat Erickel, elmondjam neki, hogy tévedett engem és Samet illetően, és kiderítsem, hogyan döntött Freydáról.

- Beszélnem kell Erickel - mondtam. Nem próbáltam beljebb lépni. Ennél több eszem volt.

Ebben a pillanatban kivágódott Eric irodájának ajtaja.

ő állt a küszöbön. Eric hatalmas volt, aranyhajú, igazi férfi, aki általában azonnal elmosolyodott, ha meglátott.

Ma éjjel nem.

- Sookie, most nem tudok beszélni veled - közölte. - Horst bármelyik pillanatban itt lehet, és szükségtelen emlékeztetni arra, hogy létezel. Hívtak egy ügyvédet, aki átnézi a szerződést.

Mintha egy idegennel beszélt volna, méghozzá egy olyan idegennel, akinek nem volt joga megjelenni a küszöbén. Eric valójában egyszerre tűnt dühösnek és sértettnek.

Jócskán lett volna mit mondanom, és a szívem is ezt diktálta. De a legjobban a világon szerettem volna átkarolni, és elmondani, milyen sokat jelent nekem. Ám mihelyt közelebb léptem, Eric behátrált az irodába, és becsukta az ajtót.

Egy pillanatra megmerevedtem, próbáltam feldolgozni a sokkot és a fájdalmat, elfojtani a grimaszt. Pam mellém suhant, átkarolta a vállamat, megfordított, és a bejárathoz vezetett. Miután az ajtó becsukódott mögöttünk, a fülembe suttogta:

— Ne gyere ide többé. Túl veszélyes. Túl sok minden történik, túl sok a látogató.

Aztán emeltebb hangon folytatta. - És addig ne gyere vissza, míg nem hívat! - Lökött rajtam egyet, amitől nekiestem az autóm oldalának. Aztán visszarobogott az épületbe, és becsukta maga mögött az ajtót azzal a gyors vámpírmozgással, amely mindig varázslatosnak tűnt, vagy olyannak, mintha egy igazán jó videojátékot látna az ember.

Így hát hazamentem, és eltűnődtem Pam figyelmeztetésén,

valamint Eric szavain és viselkedésén. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy elszomorodjam, vagy még jobban elkeserítsem magam. Nyilvánvalóan nagy kavarodás volt a Szemfogadóban, és sok minden forgott kockán. Semmit nem tehettem ez ügyben azon kívül, hogy kimaradok az egészből abban a reményben, hogy túlélem a rendszerváltozást, bármi legyen is a végeredmény. Olyan volt, mint várni, hogy elsüllyedjen a Titanic.

Eljött egy újabb reggel, elmúlt egy újabb nap, miközben visszatartottam érzelmi lélegzetemet, és vártam, hogy történjen valami... valami döntő jelentőségű vagy rettenetes. Nem éreztem, hogy arra várnék, hogy elkerülhetetlen baj történik; úgy éreztem, mintha arra várnék, hogy a fejemre zuhanjon az üllő. Ha nem fogadtak volna olyan ellenségesen a Szemfogadóban, akkor talán megpróbáltam volna felrázni a dolgokat, de enyhén szólva is elbátortalanítottak. Hosszú, izzasztó sétát tettem az erdőn keresztül, hogy vigyek egy kosár paradicsomot Prescottéknak. Lenyírtam a burjánzó füvet. Rájöttem, hogy mindig jobban érzem magam a szabadban: valahogy egészebbnek. (És ez jó volt, mert rengeteg kerti munka várt rám.) De bárhová mentem, mindig magammal vittem a mobilomat.

Vártam, hogy Sam felhívjon. Nem tette. Ahogyan Bernie sem.

Azt gondoltam, talán Bill átjön, hogy elmondja, mi történik. Nem jött.

Így ért véget egy újabb nap anélkül, hogy emberi szót hallottam volna.

Másnap, amikor felkeltem, üzenetféle várt Erictől. Sms-t küldött - *Sms-t!* —, és azt sem személyesen, hanem Pamen keresztül. Kimért üzenet volt, amelyben arról tájékoztatott, hogy majd valamikor a héten beszél velem. Dédelgettem a

reményt, hogy talán Pam felbukkan, hogy leüvöltse a fejemet, vagy felvilágosít arról, Eric hogyan boldogul... de nem.

Az elülső verandán üldögéltem egy pohár jeges teával a kezemben, és alaposan megvizsgáltam, össze van-e törve a szívem. Érzelmileg annyira kimerültem, hogy nem tudtam megállapítani. Ahogy én láttam, talán melodramatikusan, Eric és én küzdöttünk a szerelem láncai ellen, amelyek összekötöttek bennünket, és úgy tűnt, sem kiszabadulni nem tudunk az igából, sem pedig elfogadni, hogy létezik.

Tucatnyi kérdésem és sejtésem volt, és rettegtem a válaszoktól. Végül előszedtem a kedvenc kerti szerszámomat, a gyomlálókapát.

A nagyim azt szokta mondani: „ki mint vet, úgy arat". Nem tudom, honnan eredt ezt a mondás, de most már értettem, mit jelent.

- Természetesen - mondtam ki hangosan, mert szólt a rádió, és nem hallottam miatta a gondolataimat -, ha hozol egy döntést, viselned kell a következményeit. - Még csak nem is tudatos döntést hoztam, amikor felhasználtam a cluviel dort, hogy megmentsem Samet; ösztönösen cselekedtem, amikor láttam, hogy meghalt.

Végül elegem lett a tépelődésből. Elhajítottam a gyomlálókapát, és hangosan felsikítottam. A *fenébe* az egész önmarcangolással!

Rosszul voltam tőle.

Így aztán nagyon megörültem, hogy miután eltettem a kerti szerszámokat és lezuhanyoztam, meghallottam, hogy egy autó közeledett a kaviccsal felszórt behajtón. Felismertem Tara kocsiját. Ahogy elhajtott a konyhaablak előtt, kikukucskáltam, hogy lássam , vele vannak-e az ikrek, de az autó üvege túl sötét volt. (Még mindig megdöbbentő volt Tarát családi autót vezetve látni, de amikor terhes lett, JB-vel megesküdtek, hogy mintaszülők lesznek, és ebbe beletartozott

a minifurgon is.) Tara mereven kihúzott vállal sétált a hátsó ajtó felé, amelyet a barátaim használtak. Nem vacakolt a kopogással. Kinyitotta a hátsó verandára/mosókonyhára nyíló ajtót, és bekiáltott.

- Sookie! Remélem, itt vagy! Fel vagy öltözve?

- Itt vagyok - válaszoltam, és feléje fordultam, ahogy belépett a konyhába. Barna sztreccsnadrágot és bő fehér blúzt viselt, sötét haja copfba fonva lógott a hátán. Minimális sminket tett fel. Szép volt, mint mindig, ám nem tudtam nem észrevenni, hogy a szemöldöke nem volt rendesen kiszedve. Hiába, az anyaság nem tesz jót egy nő ápoltságának. Ha pedig egyszerre két csecsemővel kell foglalkoznia, akkor különösen nehéz időt találnia önmaga számára. - Hol vannak a kicsik?

- JB anyukája vigyáz rájuk - válaszolta. - Alig várta, hogy egypár órára megkaphassa őket.

- Szóval...?

- Hogyhogy nem dolgozol? Hogyhogy nem válaszolsz az e-mailekre, nem veszed ki a leveleket a postaládából? - A konyhaasztalra hajította a különböző méretű borítékokat és egy magazint. Rám bámult, miközben folytatta. — Tudod, milyen idegesek lesznek emiatt az emberek? Például én?

Kissé zavarba hozott, hogy igaza volt; valóban önző dolog volt a részemről, hogy távol tartottam magam minden- kitől, miközben *igyekeztem megérteni önmagamat, és kitalálni, mi legyen az életemmel és a jövőmmel.*

- Bocsáss meg *nekem* — mondtam élesen. — Beszóltam, hogy beteg vagyok, és nagyon csodálkozom, hogy veszélybe sodrod a babákat azzal, hogy kiteszed magad a fertőzésnek.

- Nem látszol betegnek — vágott vissza a szimpátia legcsekélyebb jele nélkül. - Mi történt veled és Sammel?

- Sam jól van, ugye? - A dühöm elpárolgott.

- Napok óta Kennedy dolgozik helyette. Csak telefonon áll szóba vele. Át sem jött a bárba. — Tara még mindig

meredten bámult, de a testtartása már nem volt annyira merev. A gondolataiból kiolvastam, hogy őszintén aggódott. - Kennedy örül a túlórának, mert Dannyvel arra spórolnak, hogy kibéreljenek közösen egy házat. De az üzlet nem megy magától Sookie, és Sam soha nem hiányzott négy napot, amikor Bon Temps-ban tartózkodott, mióta megvette a helyet.

Ez az utolsó rész csak amolyan elfojtott blablaként jutott el az agyamba. Sam jól volt.

Gyorsan leültem az egyik konyhaszékre, Oké, meséld el, mi történt - mondta Tara, és helyet foglalt velem szemben. - Nem voltam biztos benne, hogy hallani akarom. De azt hiszem, jobb lesz, ha elmondod.

Tényleg szerettem volna valakinek elmesélni, mi történt Alcide Herveaux farmján. De nem számolhattam be Tarának mindenről: az elfogott lázadó vérfarkasokról, arról, hogy Jannalynn elárulta a falkát és a vezérét, azokról a rettenetes dolgokról, amelyeket tett. El sem tudtam képzelni, hogyan érzi magát Sam. Nem elég, hogy megismerte a barátnője igazi énjét - bár a jelek szerint mindig is sejtette, hogy Jannalynnnek volt valami hátsó szándéka —, de fel kellett dolgoznia a lány valóban rémes halálát is. Jannalynn megpróbálta megölni Alcide-ot, a falkavezért, de ehelyett Samre mért halálos csapást. Aztán Mustapha Khan kivégezte.

Nyitottam a számat, hogy belevágjak a történetbe, de rájöttem: nem tudom, hogy hol kezdjem. Segítségkérőn néztem gyerekkori barátnőmre. Tara csak várt, az arcán tisztán látszott, hogy kész addig ülni a konyhában, míg nem válaszolok. Végül megszólaltam:

- Az a lényeg, hogy Jannalynn immár teljesen és végérvényesen eltűnt a képből, és megmentettem Sam életét. Eric úgy érzi, hogy ehelyett valamit meg kellett volna tennem érte. Valami fontosat, amivel tisztában voltam. — A csattanót lehagytam a történet végéről.

- Szóval Jannalynn *nem* Alaszkába ment, hogy meglátogassa az unokatestvérét. - Tara összeszorította az ajkát, hogy ne lássék, mennyire kiborult. De nem tudta elrejteni azt sem, hogy büszke magára. Arra gondolt, hogy sejtette, van valami gyanús az egész sztoriban.

- Hacsak Alaszka nem lett sokkal forróbb hely.

Tara kuncogott; könnyű volt neki, ő nem volt ott.

- Ilyen rosszat csinált? Olvastam az újságban, hogy valaki telefonon beismerő vallomást tett a Kym Rowe meggyilkolásával foglalkozó detektívnek, aztán eltűnt. Esetleg Jannalynn volt az illető?

Bólintottam. Tara cseppet sem látszott meglepettnek. Sokat tudott olyan emberekről, akik rosszat cselekedtek. Közéjük tartoztak a szülei is.

- Szóval azóta nem beszéltél Sammel - állapította meg.

- Másnap reggel óta nem. — Reméltem, hogy Tara azt mondja majd, hogy ő találkozott Sammel, beszélt vele, de a barátnőm áttért egy szerinte érdekesebb témára.

- És mi van a vikinggel? Ő miért van kiakadva? Az ő életét nem kellett megmenteni. Már halott.

Felemeltem a két kezem, tenyérrel felfelé, és végiggondoltam, hogyan fogalmazzam meg a mondandómat. Akár őszinte is lehettem, ha nem is szemléletes.

- Szóval... Volt egy mágikus kívánságom. Felhasználhattam volna Eric javára, hogy kimentsem egy kínos helyzetből. És ez megváltoztatta volna a jövőjét. Ehelyett arra használtam, hogy megmentsem Samet - mondtam, aztán vártam a hatást. Mert az erős mágia használata mindig következményekkel jár.

Tarának rossz tapasztalatai voltak a vámpírokkal. Szélesen elmosolyodott. Bár Eric egyszer régen megmentette, Tara éppen úgy nem kedvelte, ahogy a többi élőhalottat.

-Talán egy dzsinn teljesítette három kívánságodat, vagy

mi? - kérdezte, és igyekezett nem kimutatni, mennyire élvezi a helyzetet.
Bár viccelt, valójában nem járt messze az igazságtól. Helyettesítsük a „dzsinnt” „tündérrel” és a „három kívánságot” "eggyel”, és dióhéjban összefoglaltuk az egész történetet. Vagy egy cluviel dorban.

- Valami ilyesmi - vallottam be. - Ericnek rengeteg baja van mostanában. Olyasmikkel kell megbirkóznia, amik teljesen meg fogják változtatni az életét. - Bár abszolút igaz volt, amit mondtam, mégis gyenge kifogásnak hangzott. Tara visszafojtotta a gúnyos mosolyt.

- Hívott valaki a bandájából? Mi van Pammel? - Tara úgy gondolta, okom van aggódni, ha a helybeli vámpírok úgy döntenek, hogy nem vagyok fontos a számukra. És igaza volt. — Csak azért, mert szakítottál a nagyfőnökkel, még nem utáltak meg, ugye? - Az járt a fejében, hogy talán mégis ez a helyzet.

- Nem hiszem, hogy szakításnak nevezhetnénk — feleltem. - De ki van akadva. Pam továbbított egy üzenetet tőle. Egy *sms-t.*

- Még mindig jobb, mint egy cetlin üzent volna. Egyáltalán megkeresett *valaki?* - faggatott Tara türelmetlenül. - Ilyen sok furcsaság után senki nem hívott fel, hogy beszéljen veled róla? Sam nincs itt, hogy felsikálja a padlódat és megcsókolja a lábad nyomát. A háznak tele kellene lennie virágokkal, édességgel és férfi sztriptíztáncosokkal.

- Hát - nyögtem ki intelligensen. — Az udvar hihetetlenül tele van virággal. És paradicsommal.

- Köpök a természetfelettiekre, akik cserbenhagytak — jelentette ki Tara, de hála istennek nem követték tettek a szavait. - Figyelj Sook, maradj az emberi barátaid mellett, és hagyd a fenébe a többieket. — Ezt halálosan komolyan gondolta.

- Már késő - feleltem. Elmosolyodtam, de éreztem, hogy nem őszinte a mosolyom.

— Akkor gyere el velem vásárolni. Szükségem van néhány melltartóra, most, hogy fejőstehén lettem. Nem tudom, meddig bírom még.

Tara szoptatta az ikreket, és szemlátomást megnőtt a melle. Nem csupán kissé teltebb lett. De ezt legkevésbé én tehettem szóvá, és örültem, hogy témát váltott.

- Hogy vannak a gyerekek? - kérdeztem, és őszintébb lett a mosolyom. - Vigyázok rájuk valamelyik este, hogy JB-vel elmehessetek moziba. Mikor szórakoztatok utoljára?

- Hat héttel a szülés tervezett időpontja előtt - válaszolta. — Du Rone mama napközben kétszer vigyázott rájuk, hogy elugorhassak a boltba, de éjszakára, amikor du Rone papa is otthon van, nem vállalja őket. Ha le tudok fejni annyi tejet, amennyi elég a kis szörnyetegeknek, JB elvisz az Outbackbe. Ehetnénk egy jó steaket. — Szinte elcsöppent a nyála. Mióta szoptatott, majd megveszett a vörös húsért. — Ráadásul, mivel a Hooligans bezárt, JB-nek már nem kell éjszakánként dolgoznia.

JB a Hooligansben is dolgozott a fitneszklub mellett, ahol edző volt. A Hooligansben (majdnem pucérra) vetkőzött a hölgyek éjszakáján, hogy keressen egy kis pluszpénzt az ikrek születése előtt. Egyetlen gondolatot sem pazaroltam arra, mi lett az épület és az üzlet sorsa, mióta a tulajdonos, Claude unokatestvérem eltűnt az emberek világából. Ez valóban olyan kérdés volt, amely miatt ráértem akkor aggódni, amikor már kifogytam a többi, fontosabb problémából.

— Csak tudasd velem, amikor legközelebb steakkívánós kedvedben leszel — nyugtattam meg Tarát, és már előre örültem, hogy szívességet tehetek neki. - Hol akartál ma vásárolni? — Hirtelen alig vártam, hogy kikerüljek végre a házból.

— Menjünk el Shreveportba. Van ott egy nagyon jó kis

baba-mama bolt, és be akarok ugrani a bizományi áruházban is a Youreen.

- Rendben. Hadd fessem ki magam gyorsan. - Tizenöt perc múlva készen álltam: tiszta fehér sortot és égkék pólót viseltem, a hajamat csinos lófarokba fogtam, és a bőrömet alaposan bekentem testápolóval. Úgy éreztem, sokkal inkább önmagam voltam, mint napok óta bármikor.

Végigbeszélgettük az utat Shreveportig. Természetesen főleg a babákról, ó, mert mi lehetett fontosabb náluk? De szóba került Tara anyósa (nagyszerű asszony); Tara boltja (ami nem ment túl jól ezen a nyáron); Tara asszisztense, Mckenna (akit Tara próbált összeboronálni JB egyik barátjával); valamint egyéb, Taraverzumot érdeklő kérdések.

Ezen a nagyon forró júliusi napon kényelmesen normálisnak éreztem magam attól, hogy pletykáltam a barátnőmmel.

Bár Tarának volt egy menő butikja, nem tartott kimondottan kismamáknak való holmikat.

- Néhány szoptatós melltartót és egy hálóinget szeretnék venni a baba-mama boltban - sorolta-, a bizományiban pedig néhány sortot, mert a régiekbe nem fér bele a nagy seggem. Neked kell valami, Sookie?

- Vennem kellene egy ruhát Jason és Michele esküvőjére.

- Meghívtak? Mikorra tűzték ki?

- Egyelőre én vagyok az egyetlen résztvevő. Néhány dátumot jelöltek meg, de addig nem választanak, míg ki nem derül, mikor ér rá Michele nővére. A hadseregben szolgál, és lehet, hogy egyik kiválasztott időpontban sem tud elszabadulni. — Felnevettem. - Biztos vagyok benne, hogy Michele őt is meghívja, de egyelőre én vagyok egyetlen biztos pont.

- Milyen színű ruhát kell viselned?

- Amilyet akarok. Michele azt mondja, nem áll neki jól a fehér, ráadásul először abban esküdött. Jason homokszínű

öltönyt visel majd, Michele pedig csokoládébarnát. Egy koktélruhát, mert szerinte az nagyon jól áll neki.

Tara szkeptikusnak tűnt.

- Csokoládébarnát? - kérdezte. (Tara arra gondolt, hogy ez nem illik egy esküvőre.) - Akkor ma körülnézhetsz - folytatta lelkesebben. - Természetesen örömmel látlak a boltomban, de ha találsz valamit ma a bizományiban, az is remek. Úgyis csak egyszer fogod felvenni, nem igaz?

Tara csinos ruhákat árult, de drágák voltak, és a választékot behatárolta a bolt mérete. A javaslata ezért igazán praktikus volt.

Először a bababoltba néztünk be. Ez nem igazán érdekelt. Olyan régóta jártam vámpírokkal, hogy nemigen gondoltam a terhességre, legalábbis nem túl gyakran. Míg Tara a szoptatásról beszélgetett az eladóval, körülnéztem a pelenkatáskák és a tüneményes babaholmik között. Az újdonsült anyák valóban igavonóknak tűntek. Nehéz volt elképzelni, hogy valamikor régen a gyerekek pelenkatáskák, mellszívók, eldobható pelenkák tárolására használatos különleges szemetesládák, műanyag kulcsok, babakompok, üveges babapürék, pelenkázó asztal ok, kimondottan babaruhához kifejlesztett mosószer... és a többi és a többi nélkül nőttek fel. Megsimogattam egy apró, zöld-fehér csíkos rugdalódzót, amelynek egy bárány volt az elején. Valahol mélyen belül megremegtem a vágyakozástól.

Hálás voltam, amikor Tara végzett a vásárlással, és elhagytuk az üzletet.

A bizományi áruház csupán másfél kilométerre volt. Mivel a „puccos használt ruha" kifejezés nem hangzott túl csábítóan, a tulajdonosok Második Bűbájnak nevezték el az üzletet. Tara kissé zavarban volt amiatt, hogy egy használtruhaboltban vásárolt, még akkor is, ha az igen előkelőnek látszott.

- Csinosnak kell lennem, ha már egyszer ruhaboltom van

- magyarázta. - De nem akarok egy vagyont költeni bővebb nadrágokra, mert remélem, hogy nem kell majd sokáig hordanom egy számmal nagyobb cuccokat. - Tara mérete valójában két számmal lett nagyobb, derült ki a gondolataiból.

Ez is egy olyan dolog volt, amit utáltam a gondolatolvasásban.

- Logikus - vigasztaltam. - És talán én is találok valamit az esküvőre. - Nagyon valószínűtlennek tűnt, hogy a ruha eredeti viselője megjelenik Jason esküvőjén, és csupán ez aggasztott ez ügyben, hogy olyan holmit vegyek, amelyet valaki más már felvett egyszer-kétszer.

Tara ismerte a tulajdonost, egy sovány, vörös hajú, Allison nevű nőt. Üdvözlésül megölelték egymást, aztán Tara előkapta az ikrek fényképeit... úgy száz darabot. Egy csöppet sem lepődtem meg.

Mivel élőben is láttam már a fotók főszereplőit, eloldalogtam, hogy körülnézzek a „jobb" ruhák között. Megtaláltam a méretemre valókat, és egyesével végignéztem valamenynyit; nem siettem. Nyugodtabb voltam, mint bármikor az elmúlt egy héten.

Örültem, hogy Tara kicsalogatott a házból. Volt valami csodálatosan normális és megnyugtató a vásárlókörutunkban. A légkondicionált bolt békés volt, mert a zene csak nagyon-nagyon halkan szólt. Az árak magasabbak voltak, mint vártam, de amikor megnéztem a címkéket, rájöttem az okára. Minden darab jó minőségű volt.

Arrább toltam egy rettenetes bíbor-zöld ruhát, és megigézetten megmerevedtem. A következő ruha a sorban ragyogó sárga volt. Ujjatlan, szegett, kerek dekoltázzsal és egy hatalmas, sima masnival hátul a derekán. Gyönyörű volt.

- Imádom ezt a ruhát - mondtam ki hangosan, és nagyon boldognak éreztem magam. Elég sekélyes dolog volt, nem igaz? Tudom. De képes voltam örülni minden apróságnak.

- Ezt felpróbálom - szólaltam meg, és feltartottam a ruhát.

A tulajdonos, aki éppen elmélyülten hallgatta Tara beszámolóját a szülésről, hátra sem fordult. Felemelte a kezét, és intett, hogy rendben.

- Rosanne azonnal a rendelkezésére áll — szólt vissza.

A ruha és én bementünk a függönyön túlra, a próbafülkékhez. Négy volt belőlük, és mivel rajtunk kívül senki más nem volt a boltban, nem lepődtem meg, hogy valamennyit üresen találtam. Rekordgyorsasággal kibújtam a sortomból és a pólómból. Izgalmamban visszafojtottam a lélegzetemet, ahogy levettem a ruhát az akasztóról, és felöltöttem. Úgy simult a csípőmre, mintha örülne, hogy ott lehet. Hátranyúltam, hogy felhúzzam a cipzárt. Csak félig sikerült, mert a karom nem ért messzebbre. Kiléptem a fülkéből, hogy lássam, elcsalhatom-e Tarát az izgalmas beszélgetéstől. Egy fiatal nő, valószínűleg Rosanne ácsorgott odakinn, arra várva, hogy megjelenjek. Amikor megláttam, halványan úgy éreztem, hogy valahonnan ismerős. Rosanne a húszas évei vége felé járó, robusztus lány volt, barna haját befonta és kontyba kötötte. Csinos, franciakék-krémszínű nadrágkosztümöt viselt. Ugye találkoztam már vele?

- Sajnálom, hogy nem voltam a közelben, hogy segítsek! - szólított meg. - Mit tehetek önért? Segíthetek felhúzni a cipzárt? — Mihelyt kiléptem a fülkéből, azonnal beszélni kezdett, és míg be nem fejezte a mondandóját, nem is nézte meg figyelmesebben az arcomat.

- Ó, a francba! - csattant fel olyan élesen, hogy a bolt tulajdonosa is felkapta a fejét, és felénk fordult.

A legelegánsabb „itt minden rendben" mosolyomat villantottam Allisonra, és reméltem, hogy tényleg így volt.

- Mi a bajod? - suttogtam Rosanne-nak. Lenéztem magamra, hogy lássam, mi ijesztette meg ennyire. Talán megkezdődött a menstruációm? Mi van? Amikor nem találtam

semmi vészeset, aggódva felnéztem, és vártam, hogy elárulja, mitől lett ennyire izgatott.

- Te vagy az - lehelte. - Az a bizonyos.

- Az a bizonyos *micsoda?*.

- Azzal a hatalmas varázserővel. Az, aki felélesztette a két- természetűt a halottaiból.

- Ó. — Micsoda meglepetés. — A Hosszú Fog falka tagja vagy, igaz? Gondoltam is, hogy láttalak már valahol korábban.

- Én is ott voltam - felelte nyugtalanító intenzitással. Még csak nem is pislogott. - Alcide farmján.

- Félelmetes volt, mi? - kérdeztem. A legkevésbé sem volt kedvem beszélni róla. Térjünk vissza a dolgunkhoz! Rámosolyodtam Rosanne-ra, a vérfarkasra. — Hé, segítenél felhúzni a cipzárt? — Hátat fordítottam neki, bár nem teljesen nyugodtan. Az egész alakos tükörben láttam, hogy rám nézett. Nem kellett gondolatolvasónak lennem ahhoz, hogy leolvassam az érzelmeit az arcáról. Félt hozzám érni.

A jókedvem utolsó morzsái nyomtalanul eltűntek. Amikor gyerek voltam, néhányan nyugtalanul és undorral néztek rám. A telepatikus képességgel bíró gyerekek néha a legrosszabbkor mondják a legkínosabb dolgokat, és senki nem kedveli őket, vagy bocsátja meg nekik, hogy tikokat és magánügyeket fecsegnek ki. Egy gondolatolvasó gyerek valóban rettenetes. Még én is így éreztem, aki magam is az vagyok. Sokakat valósággal megrémített a képességem, amelyet akkor még képtelen voltam palástolni. Miután megtanultam, hogy ne mondjam ki hangosan, ha „kihallgattam" egy-egy szomszéd meglepő vagy ijesztő gondolatát, már alig láttam mások arcán ezt a kifejezést. El is felejtettem, mennyire bántó lehet.

- Megijesztettél — mondtam ki a nyilvánvaló tényt, mert egyszerűen nem jutott jobb az eszembe. — De nincs félnivalód. Neked van karmod és agyarad.

- Csss, Allison még meghall - suttogta.
- Még nem vállaltad nyíltan?
- Itt a munkahelyemen nem - felelte; a hangja elmélyült, és rekedtebb lett. De legalább már nem látszott riadtnak, és ezt akartam elérni. - Tudod, milyen nehéz a kéttermészetű lányoknak, amikor kezdenek átváltozni. Nehezebb, mint a fiúknak. Húszból egy lány végleg pszichopata ribanccá válik. De ha túléled a tinédzserkort, akkor már majdnem a tiéd a világ. Allison kedves, és ezen a helyen kevés a stressz. Minden nyáron itt dolgozom. Szeretném megtartani az állásomat. - Könyörögve nézett rám.
-Akkor húzd fel a cipzárt, jó? Nem állt szándékomban beszélni rólad. Csak erre a francos ruhára van szükségem - nyögtem elkeseredetten. Nem voltam érzéketlen, de úgy éreztem, hogy egyelőre éppen elég bajom van.

Tétován felnyúlt a bal kezével, hogy megfogja a ruha nyakrészét, a jobbal megragadta a cipzár húzóját, és egy szempillantás múlva már kész is voltunk. A hasíték eltakarta a cipzárt, kapcsok fogták össze. Mivel a nyár a napozás ideje volt, gyönyörű barna voltam, és a mélysárga egyszerűen... csodálatosan festett rajtam. A ruha nem volt túlságosan kivágott, és a szoknya hosszúsága is pontosan megfelelt. Korábbi jó hangulatom csírája visszatért.

Bár nem örültem neki, hogy Rosanne feltételezte: csupa kedvtelésből leleplezem, megértettem az aggodalmát. Nagyjából. Ismertem két-három nőt, aki nem élte túl személyiségtorzulás nélkül az átváltozást természetfelettivé; ettől tényleg nem ok nélkül féltek. Némi erőfeszítés árán az egész párbeszédet félresöpörtem. Amikor végre képes voltam a tükörképemre koncentrálni, mélységes elégedettséget éreztem.

- Nahát, milyen csinos — jegyeztem meg. Rámosolyogtam a tükörben, hátha megenyhül egy kicsit.

De Rosanne csendben maradt, az arca boldogtalanságot

sugárzott. Nem követte a „mindnyájan boldog lányok vagyunk” programomat.

- Tényleg megtetted, ugye? - kérdezte. — Visszahoztad az alakváltót a halálból.

Megértettem, hogy nem élvezhetem a sikeres vásárlás örömét.

- Ez egyszeri eset volt - mondtam, és a mosolyom eltűnt. - Nem tudom még egyszer megcsinálni. És nem is akarom. - Rájöttem, hogy talán nem használtam volna fel a cluviel dort, ha lett volna időm végiggondolni. Talán kételkedtem volna benne, hogy működni fog, és ez meggyengítette volna az akaratomat. Boszorkány barátnőm, Amelia egyszer azt mondta, hogy a mágia csak akarat kérdése.

Akaratból nem volt hiány, amikor éreztem, hogy Sam szíve leállt.

- Alcide jól van? - kérdeztem, hogy témát váltsak.

- A falkavezér jól van - válaszolta formálisan. Bár vérállat volt, elég világosan beleláttam a fejébe ahhoz, hogy megállapítsam, túljutott az első félelmén, de mély fenntartásokkal viseltetett irányomban. Azon tűnődtem, vajon ez egész falka osztozik-e a bizalmatlanságában. Vajon Alcide úgy gondolja, hogy valamiféle szuperboszorkány vagyok?

Semmi sem állt távolabb az igazságtól. Nem voltam soha semmiben szuper.

- Örömmel hallom, hogy jól van. Megveszem ezt a ruhát - mondtam. *Legalább valami basznom lesz ebből a találkozásból,* gondoltam. Ahogy a kasszához mentem, láttam, hogy miközben Rosanne és én kelletlenül kiöntöttük egymásnak a szívünket, Tara talált magának néhány sortot és egy igen márkás farmert. Elégedettnek látszott, akárcsak Allison - mert nem kellett megnéznie több babafotót.

Miután a szatyorral a karomon kiléptem a boltból, visszafordultam. Láttam, hogy a fiatal vérfarkas a kirakatüvegen

keresztül figyel, és tisztelet és félelem keverékét olvastam le az arcáról.

Annyira lefoglalt a saját reakcióm arra, amit Sammel - Samért - tettem, hogy eszembe sem jutott aggódni amiatt, vajon mit gondoltak az esemény szemtanúi.

- Szóval, mi történt a lány és közötted? - kérdezte hirtelen Tara.

- Mi? Semmi.

Tara nyilvánvaló hitetlenkedéssel nézett rám. Kénytelen voltam magyarázattal szolgálni.

- Vérfarkas Alcide falkájából, de a másik természetét titkolja a munkaadója előtt — mondtam. - Remélem, nem érzed szükségét, hogy felvilágosítsd Allisont.

- Nem, Allison dolga, hogy kit foglalkoztat. - Tara vállat vont. - Rosanne kölyökkora óta itt dolgozik iskola után. Amíg elvégzi a munkáját, addig kit érdekel?

- Helyes. Akkor erről hallgatunk.

- Rosanne nem örült neked - állapította meg Tara némi hallgatás után.

- Nem... valóban nem. Azt hiszi... hogy boszorkány vagyok, egy igazi, rettenetes boszorkány. A rettenetest úgy értem, hogy nagyon nagy hatalmú és félelmetes.

Tara felhorkant.

- Akkor egy csöppet sem ismer.

Elmosolyodtam, de a mosolyom gyengécskére sikeredett.

- Remélem, nem ez az általános vélemény.

- Azt hittem, ki tudják *szagolni,* hogy rossz vagy-e, vagy jó.

Igyekeztem közömbös hangot megütni.

- Jobban is tudhatnák, de mivel nem ez a helyzet, egyszerűen nem kell rá odafigyelnem.

- Ne aggódj, Sook. Ha szükséged van ránk, csak hívd JB-t vagy engem. Beszíjazzuk a babákat az ülésbe, és már nálad is termünk. Tudom, hogy néhányszor cserbenhagytalak...

csalódást okoztam neked... az elmúlt évek során. De esküszöm, hogy segítek, bármi történjen is.

Megdöbbentett a heves kitörése. Élesen a barátnőmre néztam. Könnyek csillogtak a szemében, miközben kikanyarodott a forgalomba, és elindultunk vissza BonTemps felé.

- Tara? Miről beszélsz?

- Cserbenhagytalak — mondta elkeseredett arccal. — Nagyon sok szempontból. És magamat is cserbenhagytam. Hoztam jó néhány igazán ostoba döntést. Annyira keményen próbáltam elszökni a gyerekkorom elől. Pár évig *bármit* megtettem volna, hogy elérjem, soha nem kell többé úgy élnem, ahogyan a szüleim házában. Védelmet kerestem, és tudod, hová fajult ez. Amikor vége lett, annyira meggyűlöltem a vámpírokat, hogy nem érdekeltek a problémáid. De már felnőttem. - Élesen és határozottan biccentett, mintha ezzel megtette volna az utolsó lépést spirituális felnőtté válása felé.

Ezt vártam a legkevésbé: a megbékélést a legjobb barátnőmmel. Már majdnem tagadni kezdtem a vádakat, amelyeket önmaga szemére vetett. De olyan őszinte volt, hogy cserébe nekem is annak kellett lennem — legalább tapintatból.

- Tara, mindig barátok voltunk. És mindig azok is maradunk - mondtam neki. - Ha elkövettél hibákat, ugyanez igaz rám is. A lehető legjobbat kell nyújtanunk önmagunkból.

Mindketten nagyon sok bajon mentünk keresztül. - Talán.

Elővett egy papír zsebkendőt a retiküljéből, és megtöröl- te az arcát.

- Tudom, hogy minden rendben lesz velünk — jelentette ki.— Tudom.

Én nem voltam meggyőződve erről, legalábbis a saját jövőmet illetően, de nem akartam elrontani Tara hangulatát.

- Hát persze hogy így lesz - nyugtattam meg. Megpaskoltam a kormányt szorító kezét.

Néhány kilométeren keresztül egyikünk sem szólalt meg.

A szántóföldet és az út menti árkot bámultam, amelyben burjánzott a növényzet, a forró levegő pedig úgy terített be mindent, mint egy hatalmas takaró. Ha a dudva ilyen élet-erővel képes burjánzani, akkor talán én is.

3. FEJEZET

A vásárlókörutunk kizökkentett az aggodalmaskodás kerékvágásából. Miután Tara hazament, leültem, hogy meghozzak *néhány* döntést.

Megígértem magamnak, hogy másnap bemegyek dolgozni, akár hallok Samről, akár nem. Résztulajdonosa voltam a bárnak, nem volt szükségem Sam engedélyére ahhoz, hogy megjelenjek a munkahelyemen. Buzdítottam magam, aztán rájöttem, milyen nevetséges vagyok. Sam nem tiltott ki a bárból. Nem mondta azt, hogy nem akar látni. Saját akaratomból maradtam otthon. Az, hogy nem jelentkezett, sok dolgot jelenthetett. Ki kellett bújnom a csigaházamból, és kideríteni, pontosan mit.

Aznap este felmelegítettem egy fagyasztott pizzát, mert a Humnmingbird Roadra nem szállítottak ki ételt. Valójában Prescotték, a legközelebbi szomszédjaim a város irányában, rendszeresen rendeltek pizzát, de senki nem volt hajlandó sötétedés után végigbolyongani a házamhoz vezető hosszú, keskeny behajtón. Később megtudtam (a Merlottes vendégeinek gondolataiból), hogy a helybeliek úgy hitték, hogy a házam körüli és a Hummingbird Roadot szegélyező erdőben *hihetetlenül félelmetes lények* járnak.

Ez egyébként pontosan így is volt - de a pletykát gerjesztő lények immár eltávoztak egy olyan birodalomba, amelyet én nem látogathattam meg. Azonban volt egy halott férfi,

aki átsétált a hátsó udvaromon, miközben éppen próbáltam összehajtani a keménypapír korongot a pizzás doboz aljáról. Ezeket az izéket irtó nehéz beletuszkolni a konyhai szemetes- zsákba, nem igaz? Végre sikerült, és a férfi éppen akkor ért a hátsó ajtómhoz, és bekopogott.

- Szia, Bill — köszöntöttem. — Gyere be!

Egy szempillantás múlva már az ajtóban állt, és mély lélegzetet vett, hogy kiszagolja, amire kíváncsi. Fura volt Billt lélegezni látni.

- Sokkal jobb - jegyezte meg szinte csalódottan. - Bár azt hiszem, túl sok fokhagyma volt a vacsorádban.

- De tündérillatot már nem érzel?

- Már csak egész gyengén.

A tündérek illata olyan volt a vámpírok számára, mint a macskáknak a macskamentáé. Amikor Dermot és Claude velem lakott, az illatuk elárasztotta a házat, és még akkor is érezhető volt, amikor nem voltak otthon. De tündér rokonaim már elmentek. Soha nem jönnek vissza. Egy teljes éjszakára nyitva hagytam az emeleti ablakokat, hogy kiszellőztessem a visszamaradt eau de tündért, ami nem kis dolog volt ilyen hőségben.

- Remek - vágtam rá élénken. - Van valami pletyka? Történik valami izgi nálad? - Bill volt a legközelebbi szomszédom, a háza a temető túloldalán állt. Ebben a temetőben állt a sírköve, amelyet a családja állíttatott. Tudták, hogy Bill teste nem volt a koporsóban (azt hitték, párduc falta fel), de gondoskodtak róla, hogy legyen nyughelye. Nem párduc támadt Billre, hanem egy sokkal rosszabb lény.

- Köszönöm a gyönyörű rózsákat - mondta. - Mellesleg, látogatóm volt.

Kérdően felvontam a szemöldököm.

-Jó vagy rossz?

Ő is felvonta egyik szemöldökét.

-uljunk le a nappaliban, míg elmesélsd - szóltam neki.

- Kérsz egy kis vért?

Megrázta a fejét.

Randevúm van egy donorral. - A Vámpírügyek Szövetségi Irodája ennek a kérdésnek a rendezését az államok hatáskörébe utalta. Louisiana elsőként engedélyezte a magánnyilvántartásokat, de az állami donorprogram sokkal biztonságosabb volt a donorok és a vámpírok számára is. Bill kaphatott emberi vért ellenőrzött körülmények között.

- Milyen? Hátborzongató? - Azon tűnődtem, vajon ez olyasmi-e, mint a spermadonorság: szükséges, és még talán csodálatra méltó is, bár valahogy kínos.

- Egy kissé... sajátságos - ismerte el Bill. - A vadászat, a csábítás része... nincs meg. De legalább emberi vér, és ez még, mindig jobb, mint a szintetikus.

- Szóval be kell menned a központba? És aztán?

- Egyes államokban a donor házhoz mehet, de Louisianában nem. Megbeszélünk egy időpontot, bemegyünk a köz pontba, és bejelentkezünk. A központ olyan, mint egy orvosi rendelő, utcára nyíló kirakattal. Hátul van egy szoba egy kanapéval. Egy nagy kanapéval. Bevezetik a donort.

- Kiválaszthatod a donort?

- Nem. A louisianai VSZI nem akarja, hogy az egésznek személyes jellege legyen.

- Akkor minek a kanapé?

- Igen, kissé zavaros. De te tudod, milyen jó érzés lehet, mikor megharapják az embert, és bármi is az eredeti terv, mindig továbbmennek az ivásnál.

- Ittál már kétszer ugyanabból?

- Eddig nem. Biztos vagyok benne, hogy vezetnek nyilvántartást, hogy az irodabeli találkozás után távol tartsák egymástól a vámpírokat és az embereket.

Miközben beszélgettünk, Bill helyet foglalt a kanapémon, én pedig magam alá húztam a lábam a nagyi kedvenc öreg foteljában. Különös módon megnyugtató érzés volt, hogy az első barátom alkalmi látogatóként jelenik meg nálam. A szakításunk óta mindketten túl voltunk már néhány kapcsolaton. Bár Bill (gyakran) mondogatta, hogy boldogan kerülne újra intim viszonyba velem, ma éjjel ez a téma meg sem fordult a fejében. Nem mintha tudnék olvasni Bill gondolataiban; mivel a vámpírok halottak, az agyuk egyszerűen nem szikrázik úgy, mint az embereké. De egy férfi testbeszéde általában elárulja, amikor méri fel a nőiességem jegyeit. Igazán nagyszerű és megnyugtató volt, hogy barátok voltunk Bill-lel.

Felkapcsoltam a mennyezeti lámpát, és Bill sápadtnak látszott a fényében. Fényes sötétbarna haja még sötétebbnek tűnt, a szeme pedig szinte feketének. Tétovázott, mielőtt belekezdett volna a következő témába, és hirtelen már én sem voltam annyira nyugodt és könnyed.

- Karin a városban van — jegyezte meg, és az arca elkomolyodott.

Éreztem, hogy meg kellett volna döbbennem a hír hallatán, de egyszerűen csak zavarba jöttem.

- Az meg kicsoda?
- Karin Eric másik gyermeke — válaszolta elképedve. - Sose hallottad még a nevét?
- Miért hallottam volna? És miért izgatna, hogy a városban van?
- Karint Mészárosnak hívják.
- Ez buta név. A „Mészáros” olyan... nehézkes. A „Gyilkos Karin” sokkal jobban hangzana.

Ha Bill hajlamos lett volna ilyen viselkedésre, most a szemét forgatta volna.

- Sookie...
- Tudod, hogy Pam milyen nagyszerű harcos — mondtam,

hogy eltereljem a témát. — Eric biztos szereti az erős nőket, akik képesek megvédeni magukat.

Bill nyomatékosan rám nézett. - Így igaz.

Oké, ezt bóknak veszem... bár nem igazán örömtelinek. Nem az volt az életcélom, hogy embereket (vagy vámpírokat, vagy vérfarkasokat, vagy tündéreket) gyilkoljak, vagy összeesküvést szőjek a megölésükre, még csak kényszert sem éreztem erre... de mégis megtettem mindezt az elmúlt két évben. Mióta Bill besétált a Merlotte'sba, és megláttam - az első vámpírt életemben -, többet megtudtam magamról és az engem körülvevő világról, mint amennyit valaha is szerettem volna. És most itt voltunk, Bill és én, a nappalimban, mint két régi cimbora, és egy gyilkos vámpírról beszélgettünk.

- Gondolod, Karin azért jött, hogy bántson? - kérdeztem. Megfogtam az egyik bokámat, és megszorítottam. Már csak ez hiányzott, egy újabb pszichopata ribanc, aki rám vadászik. A vérfarkasok még nem telítették a piacot?

- Nem ez az érzésem - felelte Bill.

- *Nem* azért jött, hogy elkapjon? - Valami baj van az emberrel, ha meglepődik, hogy valaki nem akarja kinyírni.

- Nem. Nagyon-nagyon sok kérdést feltett rólad, Bon Temps-ról, a környezetedben lévő erős és gyenge emberekről.

Elárulta volna, ha az lenne a célja, hogy bántson téged. Karin nem olyan összetett személyiség, mint Pam... vagy akár Eric.

Négy azonnali válaszom is lett volna Bill információira, de bölcsen elhallgattam a véleményemet.

- Azon tűnődöm, miért nem jött egyenesen hozzám, hogy megkérdezze, amire kíváncsi - végül csak ennyit mondtam.

- Azt hiszem, van valamilyen saját célja, és ehhez gyűjt információt.

Néha egyszerűen nem értem a vámpírokat.

- Van néhány dolog, amit tudnod kell Karinról - hadarta

Bill, amikor nem szólaltam meg. - Zokon vesz... minden Ericet ért... apró méltatlanságot és tiszteletlenséget. Hosszú évekig voltak együtt. Ő volt Eric őrkutyája.

Örültem, hogy tartottam a konyhai pulton egy Minden napra egy szó naptárt. Máskülönben elő kellett volna vennem egy értelmező szótárt, hogy megértsem ezt a mondatot. Már éppen megkérdeztem volna Bilitől, hogy ha Karin ennyire odavolt Ericért, akkor miért nem találkoztam vele eddig. De ehelyett inkább azt mondtam:

- Én nem becsmérlem Ericet senki előtt. Szeretem Ericet, Nem az én hibám, hogy neheztel rám. Sem pedig az, hogy az a seggfej teremtője eljegyezte egy vámpírral, akit alig ismer.

- Pont olyan keserűnek hangzottak a szavaim, amilyennek éreztem magam. — *Ezt* kellene zokon vennie.

Bill elgondolkodott, amitől még idegesebb lettem. Láttam rajta, hogy mindjárt mond valamit, aminek nem fogok örülni. Erősebben szorítottam a bokámat.

- Az Ötös Körzet minden vámpírja tudja, mi történt a Hosszú Fog falka gyűlésén - jelentette ki.

Ez nem volt igazán meglepő.

— Eric mondta el. — Körbepillantottam, mit mondhatnék még. - Rettenetes éjszaka volt - vallottam be őszintén.

- Éktelenül dühös volt, amikor visszatért a Szemfogadóba, de nem árulta el, hogy pontosan miért. Néhányszor azt dünyögte, hogy „átkozott farkasok". - Bill ennél a pontnál óvatosan elhallgatott. Gondolom, Eric párszor azt is hozzátette, hogy „átkozott Sookie". - Palomino még mindig Royjal, a vérfarkassal jár - folytatta Bill —, azzal, aki Alcide-nak dől gozik. - Vállat vont, mintha azt akarta volna mondani, hogy mindenkinek megvan a maga ízlése. — Mivel természetesen mindnyájan nagyon kíváncsiak voltunk, felhívta Royt, hogy

megtudja a részleteket. ő mesélte el nekünk a történetet. Fontos volt, hogy tudjunk róla. — Bill egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: - Megkérdeztük Mustaphát is, mert mindnyájan láttuk rajta, hogy harcolt valakivel, de nem volt hajlandó kommentálni a hírt. Nagyon titoktartó a vérfarkasokkal kapcsolatban.

Hosszú ideig egyikünk sem szólalt meg. Egyszerűen nem tudtam, mit mondjak, és Bill arcáról semmit nem tudtam leolvasni. Leginkább tiszteletet éreztem Mustapha, a vérfarkas iránt, aki Eric nappali helyetteseként dolgozott. Mustapha azon kevesek közé tartozott, akik képesek voltak tartani a szájukat.

- Szóval - jegyeztem meg végül. - Akkor mit... gondolsz?

- Van ennek valami jelentősége? - kérdezett vissza Bill.

- Nagyon titokzatos vagy.

- Te voltál az, aki titokban tartott egy ilyen fontos dolgot - mutatott rá. - Te voltál az, akinek a birtokában volt egy tündér kívánságtalizmán.

- Eric tudott róla.

- Micsoda? - Bill nem tettette a meglepetést.

- Eric tudta, hogy nálam van. Bár nem tőlem.

- Akkor honnan?

- A dédnagyapámtól — válaszoltam. — Niall mondta el neki.

- Miért tett volna Niall ilyesmit? — kérdezte Bill némi hallgatás után.

- Íme, Niall logikája - kezdtem. - Azt gondolta, ki kell derítenem, hogy Eric nyomást gyakorol-e majd rám, hogy az ő érdekében használjam fel a cluviel dort. Niall magának akarta, de nem vette el tőlem, mert arra szánták, hogy én használjam fel. - Megremegtem, ahogy eszembe jutott, hogyan csillogott a varázslatos tárgy utáni vágytól Niall elképesztő kék szeme, és milyen nehezen fogta vissza magát.

— Vagyis Niall értékelése szerint azzal, hogy Eric tudomá-
sára hozta ezt az információt, tesztelte az irántad érzett szerelmét.

Bólintottam.

Bill egy-két percig a padlót bámulta elgondolkodva.

— Nem szokásom a védelmembe venni Ericet - mondta végül, és a szája sarkában mosoly bujkált -, de ebben az esetben megteszem. Nem tudom, hogy Ericnek valóban szándékában állt-e elérni, hogy mondjuk azt kívánd, bárcsak Freyda meg se született volna, vagy a teremtője ne találkozott volna vele... vagy valami mást, ami elterelte volna róla Freyda figyelmét. Ahogy én a vikinget ismerem, biztos vagyok benne, hogy azt remélte, *kész* leszel az érdekében használni a varázserőt.

Ez a jelentőségteljes hallgatások beszélgetése volt. Egy percre végig kellett gondolnom a szavait, hogy biztos legyek benne, megértettem, amit Bill mondott. - Vagyis a cluviel dor Niall szemében Eric őszinteségének a próbája volt. Eric szemében pedig az én iránta érzett szerelmem próbá-
ja - mondtam végül. - És mindketten elbuktunk a próbán.

Bill bólintott, egyetlen egyet biccentett határozottan a fejével.

-Jobban szerette volna, ha hagyom Samet meghalni.

Bill nem is titkolta, mennyire meglepték a szavaim.

-Természetesen - válaszolta magától értődőn.

— Hogyan hihette ezt? — motyogtam, ami ostobán egyér-
telmű (és egyértelműen ostoba) kérdés volt a részemről. Sokkal találóbb lett volna az a kérdés, *hogyan képes két szerelmes ennyire rosszul ismerni a másikat?*

— Hogyan hihette ezt Eric? Ne *tőlem* kérdezd. Nem az én érzelmi reakcióm az érdekes - jelentette ki Bill.

— Boldogan megkérdezném Erictől, ha hajlandó lenne

leülni, és beszélni velem — közöltem. - De két napja elza- vart a Szemfogadóból.

Láttam Billen, hogy tudott róla.

- És azóta kapcsolatba lépett veled?

- Ó, igen, de még mennyire. Küldetett egy sms-t Pammel, hogy majd később találkozunk.

Bill istenien alakította az üres falat.

- Szerinted mit kellene tennem? - kérdeztem puszta kíváncsiságból. - Nem bírom elviselni ezt a felemás helyzetet. Biztosat kell tudnom.

Bill előredőlt a kanapén, felhúzta sötét szemöldökét.

- Tedd fel magadnak a kérdést: felhasználtad volna-e a a cluviel dort, ha mondjuk Terry vagy Calvin kapott volna halálos sebet?

Megdöbbentett a kérdése. Kerestem a szavakat.

Rövid idő után Bill felállt, hogy távozzon.

- Szerintem nem - válaszolta meg ő maga a kérdést. Talpra kászálódtam, hogy kikísérjem az ajtóig.

- Nem arról van szó, hogy szerintem Terry vagy bárki más élete nem érné meg az áldozatot - mondtam. - Hanem talán eszembe sem jutott volna a lehetőség.

- Én pedig nem állítom, hogy a tétovázásod miatt rossz ember lennél, Sookie - mondta Bill, aki tökéletesen megértett. Hideg kezét az arcomra tette. — Te vagy az egyik legjobb ember, akivel valaha találkoztam. Ám néha egyáltalán nem ismered túl jól önmagadat.

Miután Bill eltűnt az erdőben, és gondosan bezártam az ajtót, leültem a számítógép elé. Azt terveztem, hogy megnézem az e-mailjeimet, de ehelyett azon kaptam magam, hogy próbálom megfejteni, mire gondolhatott Bill. Képtelen voltam koncentrálni. Végül anélkül, hogy megnyitottam volna a evelezést, feladtam, és ágyba bújtam.

Azt hiszem, nem túl meglepő, hogy nem aludtam jól.

Nyolckor már fenn voltam, és elegem volt belőle, hogy a házamban rejtőzködöm. Lezuhanyoztam, kisminkeltem magam, felvettem a nyári egyenruhámat - egy Merlotte's feliratú pólót, fekete sortot és a New Balance gyaloglócipőmet - és beültem az autóba, hogy dolgozni menjek. Sokkal jobban éreztem magam most, hogy visszatértem a megszokott napi rutinhoz. Mégis nagyon ideges is voltam, amikor leparkoltam a bár mögött.

Nem akartam megállni, és Sam lakókocsijára bámulni, amely a kocsma jobb sarkánál lévő kis kert közepén állt. Lehet, hogy Sam az ablaknál ácsorgott, és éppen kifelé nézegetett. Elfordítottam a tekintetem, és besiettem a személyzeti ajtón. A kezemben volt ugyan a kulcs, de nem volt rá szükségem. Valaki már előttem ideért. Egyenesen az öltözőszekrényemhez siettem, és azon tűnődtem, vajon Sam a bárpult mögött lesz-e, hogyan érzi magát, és mit fog mondani. Betettem a szekrénybe a táskámat, aztán felvettem az egyik kötényt, amely az akasztón lógott. Korán értem ide. Ha Sam beszélni akart velem, volt elég időnk műszakkezdésig.

Ám amikor előre mentem, Kennedy Keyest találtam a bárpult mögött. Kicsit csalódottnak éreztem magam. Nem mintha bármi bajom lenne Kennedyvel; mindig is kedveltem. Ma olyan ragyogó és fényes volt, mint egy újonnan vert pénzérme. Sűrű barna haja fénylett, laza tincsekben omlott a vállára, a sminkje tökéletes volt, ujjatlan pink pólója, amelyet betűrt a vászonnadrágba, tökéletesen simult a testére. (Ragaszkodott hozzá, hogy a bármixereknek ne kelljen egyenruhát viselniük.)

— Jól nézel ki, Kennedy — szólaltam meg, mire megpördült; telefont tartott a füléhez.

— Az édesemmel beszéltem. Nem hallottam, hogy megjöttél - korholt. — Mi volt veled? Meggyógyultál az „influenzából"? Már arra gondoltam, viszek neked egy doboz

csirkelevest. — Kennedy nem főzött, és erre büszke is volt, ami, elárulhatom, megdöbbentette volna a nagyit. És egy pillanatig sem hitte el, hogy beteg lettem volna.

Pocsékul éreztem magam. De már sokkal jobban vagyok. - Ez volt az igazság. Meglepően jó érzés volt újra a Merlotte'sban lenni. Sokkal hosszabb ideje dolgoztam itt, mint bárhol másutt. Most pedig Sam társa voltam. A bár olyan volt számomra, mint az otthonom. Úgy éreztem, mintha egy hónapig távol lettem volna. Minden pont olyan volt, mint eddig. Terry Bellefleur nagyon korán bejött, hogy minden olyan csillogóan tiszta legyen, mint mindig. Elkezdtem leszedni a székeket az asztalokról, ahova feltette őket, amíg felmosott. Gyorsan mozogtam, a hosszú gyakorlat adta hatékonysággal. Amikor az asztalokkal végeztem, nekiálltam betekerni az evőeszközöket szalvétába.

Pár perccel később hallottam, hogy nyílik a személyzeti ajtó. Tudtam, hogy a szakács érkezett meg, mert hallottam, ahogy énekelt. Antoine már hónapok óta a Merlotte'sban dolgozott, hosszabb ideig, mint a többi ideiglenes szakács. Amikor kevés volt a vendég (vagy egyszerűen olyan hangulatban volt), énekelt. Merthogy gyönyörű, mély hangja volt, ez senkit nem zavart, legkevésbé engem. Az én hangomtól pedig falra kellett mászni, így kimondottan élveztem a szerenádjait.

- Szia, Antoine - köszöntöttem.

- Sookie! — köszönt vissza, ahogy megjelent az ételkiadó ablakán. - Örülök, hogy újra itt vagy. Jobban érzed magad?

- Csodálatosan. Mindenből van elegendő? Megbeszéljük a rendelést?

- Ha Sam hamarosan nem jön vissza dolgozni, akkor be kell mennem Shreveportba feltankolni - válaszolta Antoine.

- Már kezdtem összeírni a listát. Sam még mindig beteg?

Bill példáját követtem. Megvontam a vállam.

- Mindkettőnket elkapott valami vírus - feleltem. — Sem- mi perc alatt minden visszatér a régi kerékvágásba.

- Az jó lenne. - Elmosolyodott, aztán megfordult, hogy előkészítse a konyhát. - Ó, egy barátod nézett be tegnap.

- Aha, el is felejtettem — tette hozzá Kennedy. — Itt volt korábban pincérnő?

Olyan sok pincérnő dolgozott már itt, hogy akár egy fél óráig is találgathattam volna, vajon lei lehetett az. Ennyire nem érdekelt az egész, legalábbis egyelőre, hiszen dolgoznőm kellett.

A munkaerő állandó problémát jelentett. A bátyám legjobb barátja, Hoyt Fortenberry hamarosan feleségül veszi a Merlotte's egyik régi pincérnőjét, Holly Clearyt. Most, hogy közeledett az esküvő, Flolly csak részmunkaidőben dolgozott. Az előző héten vettük fel az aprócska, csont sovány Andrea Norrt. Azt kérte, hogy „An"-nak hívjuk (A-val). Furcsán kimért nő volt, de úgy vonzotta a férfiakat, mint virág a méheket. Bár hosszabb szoknyát és bővebb pólót viselt, mint a többi pincérnő, és kisebb volt a melle is, mint az övék, férfiszemek követték minden lépését. Úgy tűnt, hogy An számára mindez teljesen magától értődő volt; tudtuk volna, ha nem így lenne, mert mindennél jobban szeretett beszélni (és mostanra már nagyjából ismertük minden kedvtelését).

Mihelyt An belépett az ajtón, meghallottam a hangját, és azon kaptam magam, hogy elmosolyodom. Nem nagyon ismertem még, de nagyon vicces csaj volt.

- Sookie, láttam kinn az autódat, ezért tudtam, hogy visszajöttél dolgozni, és nagyon örülök, hogy itt vagy - kiabált ki valahonnan az öltözőszekrény közeléből. - Nem tudom, mi fertőzött meg, de remélem, hogy meggyógyultál, mert az tuti, hogy nem akarom elkapni. Ha nem dolgozom, nem

kapok fizetést. - A hangja egyre közelebbről hallatszott, aztán egyszer csak ott állt velem szemben, kötényben, a vadonatúj merlotte'sos pólójában és térd alá érő jóganadrágban. Már az állásinterjún közölte, hogy a lakásán kívül nem visel sortot, mert az apja prédikátor volt, az anyja pedig a legjobb szakácsnő a városban, ahol felnőtt, és egészen addig nem vágathatta le a haját, míg el nem jött otthonról tizen- nyolc éves korában.

- Szia, An - köszöntöttem. - Hogy mentek a dolgok?

- Remekül, bár hiányoztál. Remélem, már jobban vagy.

- Már sokkal jobban érzem magam. Egy percre át kell szaladnom Samhez, hogy váltsunk pár szót. Úgy látom, meg kéne tölteni a só- és borsszórókat. Megtennéd?

- Máris! Csak mutasd meg, hol tartjátok a sót és a borsot. Dugig megtöltök minden szórót. — Senki sem állíthat- ta, hogy An ne dolgozott volna keményen.

Mindenki tette a dolgát. Én is. Vettem egy mély lélegzetet. Mielőtt inamba szállt volna a bátorság, átmasíroztam a hátsó ajtón Sam lakókocsijához a kövezett ösvényen. Csak most vettem észre, hogy egy ismeretlen autó parkol Sam teherautója mellett; egy kisméretű, ütött-kopott, poros alsó kategóriás kocsi. Texasi rendszámtáblával.

Nem igazán lepődtem meg, hogy egy kutya feküdt összegömbölyödve a lábtörlőn, a kis tornácon, amelyet Sam épített a lakókocsi ajtaja elé. A kutya sem lepődött meg azon, hogy jövök. A lépteim hallatán felpattant, és figyelmesen nézte, ahogy átmentem a kertkapun, majd a gondosan lerakott köveken végiglépkedtem a füves részen.

Tiszteletteljes távolságra megálltam, és alaposan megnéztem magamnak a kutyát. Sam szinte bármilyen melegvérű állat alakját képes volt felvenni, így nem volt kizárt, hogy ő volt a kutya... de nem gondoltam, hogy így lenne. Sam

általában collie-vá változott. Ez a ravasz labrador valahogy nem illett hozzá.

- Bernie? - szólítottam meg.

A kutya felvakkantott, és csóválni kezdte a farkát.

- Megengeded, hogy bekopogjak? - kérdeztem.

Úgy tűnt, mintha elgondolkodna a válaszon. Aztán lekocogott a lépcsőn a fűre. Figyelte, ahogy felsétáltam az ajtóhoz.

Elfordultam tőle (némileg aggódva), és bekopogtam. Egy hosszú-hosszú perc múltán Sam kinyitotta az ajtót.

Elgyötörtnek látszott.

- Jól vagy? - nyögtem ki. Nyilvánvaló volt, hogy *nem* a válasz.

Szó nélkül hátrább lépett, hogy beengedjen. Rövid ujjú nyári inget és a legócskább, lyukacsosra kopott farmerját viselte. A lakókocsi belsejében meglepő homály uralkodott. Sam próbált teljesen besötétíteni, de ilyen ragyogó napsütéses időben erre nem volt esélye. A behúzott sötétítőfüggöny résein éles, vakító sugarakban sütött be a nap.

- Sookie - köszöntött visszafogottan. Ez jobban megrémített, mint bármi más. Aggódva figyeltem. Bár nehéz volt kivenni a részleteket, annyit megállapíthattam, hogy napok óta nem borotválkozott, és bár mindig is szikár volt, most úgy tűnt, mintha legalább öt kilót fogyott volna. De legalább lezuhanyozott; talán Bernie beszélte rá. Miután felmértem az állapotát, amennyire tudtam, körülnéztem a nappaliban. Az éles fénysugarak zavarták a szemem.

- Elhúzhatom a függönyt? — kérdeztem.

- Nem — csattant fel. Aztán meggondolta magát. — Oké, az egyiket.

Lassan és óvatosan elhúztam a függönyt az ablak elől, amelyet nagyrészt beárnyékolt egy tölgyfa. Sam még így is összerándult, amikor a világosság elárasztotta a lakókocsit.

- Miért zavar a napfény? — kérdeztem a lehető legnyugodtabb hangon.

- Mert meghaltam, Sookie. Meghaltam, és visszatértem. - A hangja nem volt keserű, de igazán boldog sem.

Okééé. Mivel nem hallottam Sam felől, kitaláltam, hogy nem kiabálta világgá, mi történt vele, de azt hiszem, arra számítottam, hogy legalább, nem is tudom, örül neki. Hogy *mond majd valami olyasmit, hogy a mindenit, te csodálatos nőszemély, most, hogy kipihentem magam, és volt időm gondolkozni, köszönöm, hogy örökre megváltoztattad az életed azzal, hogy visszaadtad az enyémet. Milyen csodálatos ajándék.*

Erre számítottam.

Nos. Ismét tévedtem.

4. FEJEZET

Sam mamája kapargatta az ajtót. Mivel Sam még mindig a „fe-
szült és elkínzott" pózban ácsorgott, én engedtem be. Bernie négy mancson besétált, gyorsan megszaglászta Sam lábát, aztán elindult a kis folyosón a hálószoba felé.

- Sam - szólítottam, hogy felhívjam magamra a figyelmét. Rám nézett, de semmit sem tudtam leolvasni az arcáról.- Van egy bárod, amelyet vezetned kell - mondtam. - Vannak emberek, akik számítanak rád. Mindazok után, amin keresztülmentél, most nem eshetsz szét.

Úgy tűnt, végre képes volt rám fókuszálni.

- Sookie - szólalt meg. - Nem érted. *Meghaltam.*

- *Te* nem érted - vágtam vissza. - Ott voltam. A tenyerem alatt éreztem, amikor megállt a szíved. És én hoztalak vissza. Talán inkább ezen kellene elgondolkodnod, hm? A „visszahozott" részen.

Ha még egyszer kiejti a száján, hogy „meghaltam", hülyére pofozom.

Bernie emberi alakjában tért vissza a nappaliba; vászonsort és blúz volt rajta. Sam és én túlságosan el voltunk foglalva egymással ahhoz, hogy bevonjuk a beszélgetésbe, így csak intettem neki.

- Volt egy cluviel dorod - jegyezte meg Sam. - Tényleg birtokoltál egyet.

- Így van - erősítettem meg. - De most már csak egy szép tárgy, amely úgy néz ki, mint egy púderkompakt.

- Miért volt nálad? Számítottál arra, ami történt?

Kényelmetlenül mocorogni kezdtem.

- Sam, ki számíthatott volna erre? Csupán úgy gondoltam, nincs értelme egy ilyen tárgynak, ha nem tartod magadnál, hogy használd, ha szükséges. Talán a nagyi nem halt volna meg, ha a zsebében tartja.

- Mint egy tündér vészjelzőt — jegyezte meg Sam.

- Igen. Valami ilyesmi.

- De biztos volt valami terved vele arra, hogy mire használd fel. Úgy értem, ez egy ajándék volt... amit őrizni kellett volna. Talán arra az alkalomra, hogy egyszer megmentsd vele a saját életedet.

Félrenéztem; egyre kényelmetlenebbül éreztem magam. Azért jöttem, hogy kiderítsem, mi zajlik Sam fejében, nem pedig azért, hogy feltegyek (és megválaszoljak) olyan kérdéseket, amelyek tovább terhelték a lelkét.

Valóban *ajándék* volt, amelyet a belátásom szerint használtam fel - válaszoltam, és igyekeztem élénknek és tárgyilagosnak tűnni. - És úgy döntöttem, hogy újraindítom a szívedet.

Sam lerogyott a roskatag fotelba, az egyetlen olyan bútordarabra, amely megérett a szemétbe dobásra.

- Foglalj helyet, Sookie - szólalt meg Bernie. Beljebb lépett a szobába, és lenézett a legidősebb fiára, az egyetlen olyan családtagjára, aki örökölte az alakváltó géneket. - Látom, hogy az öreg fotelt bámulod - folytatta társalgási hangnemben, miután Sam nem szólalt meg. — A férjemé volt. Ez volt az egyetlen holmija, amelyet továbbadtam a halála után, mert túlságosan rá emlékeztetett. Talán meg kellett volna tartanom, mert ha mindennap látom, talán soha nem megyek hozzá Donhoz.

Bernie legnagyobb baja talán nem az volt, hogy feleségül ment Donhoz, hanem az, hogy nem árulta el neki az esküvő előtt, hogy állati alakot képes ölteni. De Donnak sem kellett volna lelőnie, amikor rájött erre. Az ember nem fordul ki önmagából, és lövi le azt, akit szeret.

— A „talán" olyan rossz szó - jegyeztem meg. - A sok „talán" visszaviszi az embert Ádámig, Éváig és a kígyóig.

Bernie nevetett, Sam pedig felnézett. Egy pillanatra előtűnt a régi énje a tekintetében. Elszorult a torkom a keserű igazságtól. Annak, hogy Samet visszahoztam a halálból, az volt az ára, hogy nem volt teljesen a régi. A halál élménye megváltoztatta, talán örökre. És az újraélesztése talán engem változtatott meg.

— Hogy érzed magad fizikailag? - faggattam. — Kissé ki- merültnek tűnsz.

— így is fogalmazhatunk - felelte. - Az első nap, amikor anyu megjött, még a járáshoz is segítségre volt szükségem, Nagyon furcsa. Gond nélkül hazavittelek aznap éjjel, és simán hazavezettem másnap reggel. De ezután olyan volt, mintha a testem újratanulná a dolgokat. Mint... egy hosszú betegség után. Nagyon rosszul éreztem magam, és nem értettem, hogy miért.

— Azt hiszem, részben a gyász miatt.

— Gyász?

— Hát, az természetes lenne — válaszoltam. — Tudod. Jannalynn?

Sam rám nézett. Az arckifejezése egyáltalán nem olyan volt, amilyenre számítottam; zavar és szégyen sütött róla.

— Mi van vele? — kérdezte, és érezhető volt, hogy őszintén fogalma sincs róla.

Bernie-re pillantottam, aki ugyanannyira (és sokkal inkább érthető módon) érteden képet vágott, mint Sam. Ő termé szetesen nem volt ott a falkagyűlésen, és egészen mostanáig

nem beszélt egyetlen jelenlévővel sem. Találkozott ugyan Jannalynn-nal, de nem voltam benne biztos, hogy tudta, milyen szoros szálak fűzték Samet a vérfarkashoz. Jannalynnnek volt olyan oldala, amelyet a legtöbb férfi nem szívesen mutatott volna meg az anyukájának.

- Az a vérfarkas, aki megjelent a háznál? - kérdezte Bernie. - Az, akiről Sam nem akarta, hogy tudjam, hogy randiznak? Rettentően kényelmetlenül éreztem magam.

- Igen, az a Jannalynn - erősítettem meg.

- Csodálkoztam is, hogy nem hallok felőle - mondta Sam készségesen. - De tekintve mindazt a szörnyűséget, amellyel megvádolták — és amit szerintem valóban el is követett -, úgy terveztem, nem találkozom vele többé. Valaki azt mondta, elutazott Alaszkába.

Nem ismertem egyetlen pszichológust sem, akitől hirtelen tanácsot kérhettem volna. Nem tudtam, hogyan kezeljem a helyzetet.

- Sam, emlékszel, mi történt azon az éjszakán? Emlékszel rá, hogy miért voltunk ott? - Kezdjük az elején.

- Nem igazán — vallotta be. - Az egész meglehetősen ködös. Jannalynnt megvádolták, hogy valamit tett Alcidedal, igaz? Emlékszem rá, hogy dühösnek és eléggé szerencsétlennek éreztem magam, mert annyira kedveltem, amikor elkezdtünk együtt járni. De nem igazán lepődtem meg, vagyis valószínűleg már korábban rájöttem, hogy alapvetően nem volt... jó ember. Emlékszem, hogy együtt mentünk Alcide farmjára, emlékszem arra, hogy láttam Ericet, Alcide-ot és a falkát, és azt hiszem, emlékszem - egy úszómedencére? És valamiféle homokos pályára? Bólintottam.

- Igen, volt úszómedence és egy homokos röplabdapálya. Emlékszel másra is?

Sam egyre nyugtalanabbnak tűnt.

- Emlékszem a fájdalomra — felelte. A hangja rekedt volt. - És valamire a homokkal kapcsolatban. Az egész olyan... Emlékszem a visszaútra, és arra, hogy te vezettél.

Ó, a fenébe! Utáltam, hogy nekem kellett elmondani a rossz híreket.

- Elfelejtettél pár dolgot, Sam — mondtam, amilyen ked-
vesen csak tudtam. Hallottam róla, hogy az emberek elfelejtik a traumát okozó eseményeket, különösen, ha súlyos sérülést szenvedtek közben: autóbaleseteket, erőszakos támadásokat. Ráadásul Sam néhány dologról valóban nem is tudhatott, mivel nem volt a szemtanúja.

- Mire nem emlékszem? — Kerek szemmel nézett rám, mint egy ideges ló, és a háta merev volt, mint egy deszka. Valahol az agya mélyén pontosan tudta, mi történt.

Kinyújtottam feléje a két kezem, tenyérrel felfelé. *Tényleg meg akarod most tudni?*

- Igen, azt hiszem, tudnom kell - jelentette ki. Bernie le- kuporodott a fia fotelja mellé, kissé nem emberre jellemző módon. Átható tekintettel nézett rám. Tudta, hogy attól, amit mondani fogok, Sam még rosszabbul érzi majd magát. Megértettem, hogy nem örül nekem, de a jelenlétében vagy nélküle, túl kellett esnem ezen.

- Mivel Jannalynn árulóvá vált, és a gondatlansága miatt Warren majdnem meghalt, miközben a túsza volt,ő és Mustapha Khan harcoltak - kezdtem, azokra a tényekre szorítkozva, amelyek Samet is érintették. — Emlékszel Mustaphára?

Sam bólintott.

- A harc döntött a sorsáról, bár nem értem az okát és mi- értjét. Csodálkoztam, hogy megadták neki ezt az előjogot. ő és Mustapha karddal estek egymásnak.

Sam arca hirtelen elsápadt. Megálltam, de mivel nem szólalt meg, folytattam a történetet.

- Jannalynn nagyon jól csinálta, de ahelyett, hogy Mustaphára koncentrált volna, úgy döntött, hogy még egyszer megpróbálja átvenni a falka irányítását — legalábbis azt hiszem, hogy ez volt a célja. - Hosszan kifújtam a levegőt. Sokszor végiggondoltam már azt az éjszakát, és még mindig nem értettem. - Vagy csupán ösztönösen cselekedett, le akart számolni Alcide-dal, azt akarta, hogy az övé legyen az utolsó szó, vagy mi. Mindegy, Jannalynn úgy manőverezett, hogy közel kerüljön ahhoz a helyhez, ahol Alcide-dal álltál. — Ismét elhallgattam, abban a reményben, hogy leállít, hogy azt mondja, már emlékszik, mi történt ezek után.

Nem tette, bár mostanra már majdnem olyan sápadt volt, mint egy vámpír. Beharaptam az ajkam, és erőt gyűjtöttem a folytatáshoz.

- Alcide felé vetette magát, és meglendítette a kardját, de Alcide idejében észrevette, és félreugrott. Helyette téged ért a csapás. Nem téged akart bántani.

Sam nem reagált az ügyetlen vigasztalásra. *Igen, a szeretőd megölt, de nem ez volt a valódi szándéka. Oké?*

- ...a csapás végzetes volt, mint tudod. A földre zuhantál, és... Rettenetes volt. — Kidobtam a szemétbe a ruhát, amelyet aznap éjjel viseltem. És Sam ingét, amelyet a házamban hagyott. — Mély volt a vágás — folytattam. - Olyan mély, hogy belehaltál.

- Fájt —nyögte ki, és összehúzta magát, mintha erős széllel kellet volna dacolnia. Bernie a fia kezére fektette a tenyerét.

- El sem tudom képzelni, hogy mennyire — mondtam csöndesen, bár nagyon is jól ismertem a fájdalmat. - Megállt szíved. Felhasználtam a cluviel dort arra, hogy meggyógyítson és visszahozzon.

- Szólongattál. Azt mondtad, hogy éljek. - Végre a szemembe nézett, a tekintetünk összekapcsolódott.

- Igen - feleltem.

- Emlékszem, hogy újra kinyitottam a szemem, és a te arcodat láttam.

- A szíved újra verni kezdett — folytattam, és az egész szörnyűség újra magával ragadott. A bőröm bizsergett.

- Eric mögötted állt, és olyan arccal nézett le ránk, mintha mindkettőnket gyűlölne - mondta Sam. - Aztán olyan gyorsan, ahogy a vámpírok szoktak, eltűnt.

- Emlékszel, hogy miről beszélgettünk hazafelé?

Tudomást sem vett a kérdésemről.

- De mi történt Jannalynn-nel? — kérdezte. - Nem ezt akartad elmesélni?

Sam egyenesen elsétált a lány teste - és feje - mellett, amikor a kocsihoz segítettem. Lenézett a holttestre. Megértettem, miért nem akar rá visszaemlékezni. Én is szerettem volna elfelejteni, pedig nem is kedveltem Jannalynnt.

- Mustapha kivégezte - mondtam. Nem mentem bele a részletekbe.

Sam még mindig a szemembe nézett, de a tekintete teljesen üres volt. Fogalmam sem volt, mi járhatott a fejében. Talán próbált visszaemlékezni arra, amit látott. Talán tisztán emlékezett mindenre, csak szerette volna elfelejteni.

Bernie megrázta felém a fejét Sam válla fölött. Úgy vélte, Samnek elege volt, és azt akarta, hogy elmenjek; nem kellett gondolatolvasónak lenni ahhoz, hogy kitaláljam, mire gondolt. Nem vagyok biztos benne, hogy egyébként képes lettem volna-e kisétálni - úgy gondoltam, egy kicsit több információt kellett volna megosztanom -, de Sam anyjáról volt szó. Feltápászkodtam, és tíz évvel öregebbnek éreztem magam, mint akkor, amikor bekopogtam a lakókocsi ajtaján.

- Később találkozunk, Sam - mondtam. - Kérlek, gyere vissza hamarosan dolgozni. — Nem válaszolt. Még mindig arra a pontra bámult, ahol az előbb ültem.

- Viszlát, Sookie - köszönt el Bernie. — Kettőnknek és-
később még beszélnünk kell.

Szívesebben mentem volna végig egy szögekkel kivert desz- kán mezítláb.

- Rendben - feleltem, és távoztam.

A bárban furán normális ritmusban telt el a nap. Nehéz észben tartani, hogy nem tudott mindenki a természet-felettiek világában lezajlott fontos eseményekről, még azok-ról sem, amelyek pedig az emberi nyilvánosság orra előtt játszódtak le. De még ha a kocsmában megforduló minden egyes emberi lény tudott volna is ezekről, talán nem érdekelte volna őket túlságosan.

A legfontosabb pletyka akörül forgott, hogy Halleigh Bellefleur elájult a Rotary Clubban, amikor felállt az asztal-ról, hogy a mosdóba menjen. Mivel hét hónapos terhes volt, mindenki aggódott érte. Terry, a férjének az unokatestvére, beugrott rántott savanyúságért, és így mindenkit megnyug-tatott, hogy Halleigh jól van, Andy a klubból egyenesen orvoshoz vitte. Terry szerint az orvos azt mondta Andynek és Halleigh-nek, hogy a baba nekinyomódott valaminek, és amikor megmozdult, hirtelen megváltozott Halleigh vérnyo-mása. Vagy valami ilyesmi.

A déli csúcsforgalom visszafogott volt, ami logikus is volt, mivel a Rotary Club tagjai a Sizzler Steak House-ban tartot-ták a találkozót. Amikor megritkult a vendégek áradata, meg- kértem Ant, hogy figyeljen az asztalaimra, amíg elszaladok a postára a bár leveleiért. Megrémültem, amikor láttam, meny-
nyi küldemény halmozódott fel a Merlottes postafiókjában. Egyre sürgetőbbnek tűnt, hogy Sam minél előbb felépüljön.

Visszatértem a postával a bárba, és letelepedtem Sam iro-dájában, hogy átnézzem a küldeményeket. Már öt éve dol-goztam a Merlotte'sban. Figyeltem, és nagyjából tisztában voltam azzal, hogyan vezette Sam az üzletet. Most már jogom

volt kiállítani és aláírni a csekkeket, de voltak döntések, amelyeket nem hozhattam meg. Meg kellett újítani a kábeltévéelőfizetést, és Sam említette, hogy szolgáltatót akar váltani, Két jótékonysági szervezet kért drága italt, amelyet elárverezhetnének. Öt helyi szervezet pedig egyenesen pénzt szeretett volna.

A legmegdöbbentőbb levél azonban egy clarice-i ügyvédtől jött, aki csak most telepedett le a környéken. Azt tudakolta, készek vagyunk-e kifizetni Jane Clementine Bodehouse sürgősségi orvosi kezelésének a számláját. Finoman azzal fenyegetett, hogy ha nem köhögjük ki a pénzt, bepereli a Merlotte'st a Jane-t ért mentális és fizikai károsodás mi att. Megnéztem a Jane kórházi számláján szereplő összeget. A francba, Jane-t mentőautóval vitték be, és megröntgenezték. Össze is kellett varrni a sebét, a számla alapján alighanem aranyfonállal.

- Júdea pásztora - motyogtam. Újra elolvastam a levelet.

Amikor a Merlotte'st májusban Molotov-koktélos támadás érte, Jane-t, az egyik alkoholista törzsvendégünket, megsebesítették a szétrepülő üvegcserepek. A mentők ellátták a sérüléseit, aztán bevitték a sürgősségi osztályra ellenőrzésre. Csak néhány öltésre volt szükség. Jól volt... részegen, de jól, Csupán apróbb sérüléseket szenvedett. Jane az elmúlt egykét hétben gyakran felidézte azt az éjszakát, emlékeztetett mindenkit arra, hogy milyen bátran viselkedett, és milyen jó érzéssel töltötte ez el. Most pedig küldet nekünk egy horribilis számlát, és azzal fenyeget, hogy beperel?

Összeráncoltam a homlokom. Jane-nek ilyesmihez nem volt elég esze. Fogadni mertem volna, hogy ez az új ügyvéd egyszerűen csak magának akart kikaparni egy kis üzletet. Valószínűleg felhívta Marvint azzal, hogy az anyjának kártérítés járna a szenvedéseiért. Marvin, akinek már halálosan elege volt abból, hogy állandóan elráncigálja Jane-t

a Merlotte'sból, nyilván nyitott volt mindenre, csak hogy visszaszerezzen a bártól valamennyit abból a pénzből, amit az anyja ott hagyott.

Kopogás vetett véget a gondolatmenetnek. Megpördültem Sam forgószékével, és megláttam valakit, akiről azt hittem, soha többé nem fogom látni. Egy pillanatig úgy éreztem, el fogok ájulni, mint Halleigh Bellefleur a Rotary Clubban. - Arlene - nyögtem ki döbbenten. Ennél több nem jött ki a számon. Egykori munkatársam - volt jó barátnőm - mintha arra várt volna, hogy mondjak még valamit. Végül eszembe jutott hozzátenni:

- Mikor szabadultál?

Nem csupán hihetetlenül kínos, de nagyon nyugtalanító volt. Amikor legutóbb láttam Arlene Fowlert (a tárgyalótermet kivéve), egy összeesküvés részese volt, amelynek az volt a célja, hogy borzalmas halált haljak. Sok embert meglőttek aznap. Néhányan meghaltak. Néhányan megsebesültek. Közülük néhányan a börtönkórházban gyógyultak meg.

Érdekes módon nem féltem tőle, ahhoz képest, hogy az életemre tört.

Csak arra tudtam gondolni, hogy Arlene mennyire megváltozott. Néhány hónapja még telt nő volt. Mostanra lefogyott. A haja még mindig kihívóan vörös volt, de rövid, töredezett, vékony szálú és élettelen. A szeme és a szája körüli ráncokat könyörtelenül megvilágította a lámpafény. Arlene nem töltött különösebben sok időt börtönben, de azalatt éveket öregedett.

- Négy napja jöttem ki - felelte. Ugyanolyan alaposan felmért, ahogyan én őt. — Jól nézel ki, Sookie. Sam hogy van?

- Beteget jelentett mára, Arlene - válaszoltam. Szórakozottnak éreztem magam. - Hogy van Lisa és Coby?

- Össze vannak zavarodva. Azt kérdezték, miért nem látogatta meg őket Sookie néni.

- Úgy gondoltam, hogy a körülmények miatt nagyon furcsa lenne, ha meglátogatnám őket. - A szemébe néztem, míg tétován bólintott egyet, aztán elfordult. - Különösen, mivel biztos voltam benne, hogy mondtál nekik néhány szörnyű dolgot rólam. Tudod, arról, amikor úgy döntöttél, hogy a házadhoz csalogatsz, hogy a haverjaid keresztre feszíthessenek.

Arlene elpirult, és lenézett a kezére.

- Helennél laktak, míg távol voltál? - kérdeztem, mert nem tudtam, mi másról beszélhetnénk.

Arlene legjobb bigott cimborája megígérte, hogy a gyerekek gondját viseli, amikor elvitte őket Arlene lakókocsijából, mielőtt a lövöldözés elkezdődött volna.

- Nem. Egy hét után elege lett belőlük. Elvitte őket Chessie-hez.

- Chessie Johnsonhoz?

- Chessie Fowlernek hívták, mielőtt hozzáment Brockhoz - magyarázta Arlene. - Chessie - volt - a volt férjem első unokatestvére. (Azé az exé, akinek a nevét Arlene megtartotta, bár többször is férjhez ment. Rick Fowler motorbalesetben halt meg az oldahomai Lawtonban.) - Amikor Jan Fowler meghalt abban a tűzben a tónál, hagyott egy kis pénzt Chessie-re. Chessie nem bánja. Szereti a gyerekeket. Roszszabb is történhetett volna. - Arlene a jelek szerint nem haragudott Helenre, csak beletörődőnek tűnt.

őszintén szólva (és nyugodtan hívjanak emiatt bosszúvágyónak) azt szerettem volna látni, hogy Arlene önmagára haragszik. De nem éreztem semmi ilyesmit, márpedig Arlene számomra kívül-belül nyitott könyv volt. A gondolataiból nem hallottam ki mást, csupán egyértelmű rosszindulatot, reménytelenséget és tompa gyűlöletet a világ iránt, amely oly rosszul bánt vele... a saját értékelése szerint.

- Akkor remélem, a gyerekek jól elvannak Johnsonékkal - mondtam. - Biztosan hiányzott az anyukájuk.
— Mindkettő

Igaz volt. Azon tűnődtem, hol lehet Sam fegyvere. Azon tűnődtem, vajon milyen gyorsan tudom előkapni az asztal jobb oldali fiókjából, ahol szerintem tartotta.

Egy pillanatig úgy tűnt, Arlene mindjárt sírva fakad.

- Azt hiszem, így van. Sok magyarázattal tartoztam nekik. A mindenit neki, kész öröm lesz, ha ez a beszélgetés végre befejeződik! De volt legalább egy érzelem, amelyet felismertem, ez pedig a bűntudat volt amiatt, amit a családja ellen elkövetett.

- Nagyon hamar kiszabadultál, Arlene - jegyeztem meg, amikor hirtelen leesett, mi volt a legmeglepőbb abban, hogy megjelent Sam irodájában.

- Új ügyvédem van. Óvadék ellenében hozott ki. És természetesen jó volt a magaviseletem a börtönben, mert volt motivációm. Tudod, Sookie, soha nem engedtem volna, hogy bántsanak.

- Arlene, nekem nem tudsz hazudni - figyelmeztettem egykori barátnőmet. Arlene árulása vörös, fájdalmas seb volt a lelkemen.

- Ezek szerint nem bízol bennem - jegyezte meg Arlene.

Még *szép, te idióta! Vártam* a következő szavakat, amelyekről tudtam, hogy kimondja majd. Elő fogja húzni a megváltoztam kártyát.

- És nem is hibáztatlak miatta - folytatta Arlene. - Nem tudom, hol volt a fejem, de biztosan nem a nyakamon. Tele voltam boldogtalansággal és haraggal, és kerestem valaki mást, akit okolhattam. A legegyszerűbb volt utálni a vámpírokat és a vérfarkasokat. - Ünnepélyesen és az igaza tudatában bólintott.

Valaki átesett terápián.

Nem akarom kigúnyolni a terápiát; találkoztam emberekkel, akiknek nagyon sokat használt. Arlene azonban ugyanúgy majmolta a tanácsadót, ahogyan annak idején a Nap

Testvériségének természetfeletti-ellenes eszméit. Mikor áll elő végre saját elvekkel? Hihetetlennek tűnt, hogyan csodálhattam olyan őszintén Arlene-t éveken keresztül. De annyira buzgott benne az életkedv, könnyedén bánt a férfiakkal, volt két cuki gyereke, és maga kereste a kenyerét. Ezek irigylésre méltó tulajdonságok voltak az én magányos lényem számára.

Most azonban teljesen másmilyennek láttam. Vonzotta ugyan a férfiakat, de nem tudta megtartani őket. Szerette a gyerekeit, de nem annyira, hogy ne kerüljön börtönbe, és gondoskodni tudjon róluk. Képes volt dolgozni, és felnevelni a gyerekeit, de csak úgy, hogy közben ki-be jártak a férfiak az ágyában.

Szerettem azért, mert kész volt a barátnőm lenni akkor, amikor nagyon kevés igazi barátom volt, de most megértettem, hogy bébiszitternek használt Coby és Lisa mellett, ingyen bejárónőnek, kedélyjavítónak és csodálónak. Amikor megkezdődött az igazi életem, megpróbált megölni.

— Még mindig szeretnél holtan látni? - kérdeztem.

Megrándult az arca.

— Nem, Sookie. Jó barátom voltál, és ellened fordultam. Elhittem mindent, amit az egyház hirdetett.

A gondolatai alátámasztották a szavait, legalábbis ebben a tekintetben. De Arlene szemében még mindig nem voltam értékes ember.

- És miért jöttél ide? Hogy helyrehozd a kapcsolatunkat?

Bár kihámoztam az igazat a gondolataiból, addig nem hihettem benne, amíg be nem vallotta:

-Azért jöttem, hogy megtudjam, Sam nem venne-e fel újra.

Válaszolni is képtelen voltam, annyira elképedtem. Nem tudott nyugton maradni a tekintetem súlya alatt. Végül képes voltam újra megszólalni.

- Arlene, sajnálom a gyerekeidet, és tudom, hogy vissza

akarod kapni őket, és gondoskodni róluk - mondtam. — De nem tudnék együtt dolgozni veled itt a Merlottesban. Meg kell értened, hogy ez képtelenség.

Megmerevedett, és dacosan felemelte a fejét, - Beszélek Sammel - közölte -, és majd meglátjuk, hogy ő mit mond erre. - Előkerült a régi Arlene. Biztos volt benne, hogy ha könyörögni kezd egy férfinak, akkor eléri, amit akar.

- Itt most már én intézem a munkásfelvételt. Résztulajdonos lettem - mondtam, és a mellemre böktem. Arlene döbbenten rám meredt. — Ez soha nem működne. Ezt meg kell értened. A lehető legaljasabb módon elárultál. - Belém nyilallt a szomorúság, de azt nem tudtam volna megmondani, mit sajnáltam jobban: Arlene gyerekeit-e, vagy azt a tényt, hogy léteznek emberek, akik úgy osztogatják a gyűlöletet, mint más az édességet, és találnak maguknak követőket.

Rossz volt látni a belső vívódást Arlene arcán. Legszívesebben nekem esett volna, de éppen az előbb próbált meggyőzni arról, hogy megváltozott, hogy megértette, milyen helytelen utat követett, így most nem igazán tudta megvédeni magát. ő volt a domináns fél a „barátságunkban", és most kénytelen volt megbirkózni a tudattal, hogy már nem tud átvágni.

Arlene mély lélegzetet vett, és egy ideig benn tartotta. Arra gondolt, hogy milyen dühös, hogy tiltakozni fog, hogy a szemembe vágja, milyen csalódott lesz Coby és Lisa- aztán rádöbbent, hogy mindez nem változtatna semmin, mert *szívesen látna engem keresztre feszítve.*

- Így van - szólaltam meg. - Nem gyűlöllek, Arlene. - Magam is meglepődtem, amikor ráébredtem, hogy ez az igazság.- De képtelen lennék a közeledben lenni. Soha többé.

Arlene sarkon fordult, és távozott. Meg fogja keresni új barátait, és rájuk zúdítja minden keserűségét. Pontosan kiolvastam a fejéből. Csöppet sem lepődtem meg, hogy férfiak

voltak a cimborái. Az ember bízhat Arlene-ben. Vagy inkább nem.

Sam anyja surrant be Arlene nyomában. Bernie a küszöbről figyelte Arlene-t egészen addig, míg egykori barátnőm ki nem lépett a Merlottes ajtaján. Azután helyet foglalt a szék- ben, ahol korábban Arlene ült.

Ez a nagyon kényelmetlen beszélgetések napja volt.

- Mindent hallottam - közölte Bernie. - És egyszer majd el kell mesélned az egész történetet. Sam elaludt. Magyarázd el, mi történt vele. - Bernie sokkal emberibbnek látszott most. Körülbelül olyan magas volt, mint én, karcsú, és észrevettem, hogy a haja ugyanolyan színű volt, mint Samé: vöröses arany. De Bernie haja sokkal jobban kezelhető volt, mint Samé. Röviden eltűnődtem, vajon jár-e valakivel. Pillanatnyilag azonban egyetlen dologra koncentrált, és teljesen anyaüzemmódban volt.

A történet lényegét már ismerte, és most kitöltöttem a lyukakat.

- Szóval Sam ezzel a Jannalynn-nel járt, aki megjelent a házunknál Wrightban, de kétségei támadtak a lánnyal kapcsolatban. - Bernie dühös képet vágott, de nem rám haragudott. Azért volt dühös, mert az élet rosszul bánt Sammel, akit nagyon szeretett.

- Azt hiszem. Teljesen odavolt érte egy ideig, de aztán ez elmúlt. - Nem próbáltam megmagyarázni Sam és Jannalynn kapcsolatát, és ez nem is az én feladatom volt. - Rájött egypár dologra Jannalynn-nel kapcsolatban, és ez, nem állítom, hogy összetörte a szívét, legalábbis nem hiszem, hogy így volt — fájdalmas volt a számára.

- Te mi vagy neki? - Bernie egyenesen a szemembe nézve tette fel a kérdést.

-A barátja, a jó barátja, és most már az üzlettársa is.

- Aha. - Nem tudom másképp meghatározni, mint hogy

szekptikusan nézett rám. - És felhasználtál egy pótolhatatlan tárgyat arra, hogy megmentsd az életét.

- Szeretném, ha ezt nem hoznád szóba többet — mondtam, és megrándult az arcom. Úgy hangzott, mintha egy tízéves gyerek lennék. - Örülök, hogy megtettem - tettem hozzá sokkal felnőttesebb hangon.

- A fiúd, ez az Eric, azután nyomban távozott a vérfarkasok birtokáról.

Rossz következtetéseket vont le.

- Igen... ez hosszú történet. Nem számított rá, hogy a cluviel dort így használom fel. Úgy gondolta, arra kellett volna használnom, hogy...

- Az ő érdekében - fejezte be Bernie helyettem a mondatot, amit kifejezetten utálok.

De igaza volt.

Élénken dörzsölte a tenyerét.

- Vagyis Sam életben van, neked nincs fiúd, Jannalynn pedig halott.

- Ez össze is foglalja a lényeget. Bár a fiú-dolog még tulajdonképpen nem tisztázódott. - Bár szerintem nagyjából keresztet vethettem rá, ezt nem állt szándékomban bevallani Bernie-nek.

Bernie lenézett a kezére, az arcáról semmit nem lehetett leolvasni, míg elgondolkodott. Aztán felnézett.

- Akár vissza is mehetek Texasba - jegyezte meg váratlanul. - Ma éjjel még maradok, hogy gondoskodhassam róla, hogy holnap reggel, ébredéskor erősebb legyen, aztán útnak indulok.

Meglepett a döntése. Sam egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki meggyógyult. — Boldogtalannak tűnik - jegyeztem meg, és igyekeztem, hogy a hangom ne legyen vádló.

- Én nem tehetem boldoggá - közölte Bernie. - A rendelkezésére áll minden alapanyag. A többi már az ő dolga.

Rendbe fog jönni. - Bernie aprót bólintott, mintha attól, hogy kimondta, valóra is válna.

Bernie mindig gyakorlatias nőnek tűnt, azt hiszem azonban, kissé túlságosan lazán kezelte Sam érzelmi rendbe jövésének kérdését. Nem ragaszkodhattam hozzá, hogy maradjon. Végül is Sam már elmúlt harmincéves.

— Oké — mondtam tétován. — Jó éjszakát, és hívj, ha szükséged van valamire.

Bernie felkelt a székből, aztán letérdelt elém.

- Tartozom neked egy élettel - mondta. Sokkal könnyedebben pattant fel, mint én tudnék, pedig majdnem kétszer annyi idős volt, mint én. Aztán már ott sem volt.

EGY MÁSIK HELYEN
BON TEMPS-BAN

— *Nemet mondott — számolt be Arlene Fowler a magas férfinak és az átlagos* férfinak. A régi lakókocsiban nagy volt a forróság, és nyitva hagyták az ajtót. Odabenn dohos volt a levegő és nagy a rendetlenség. Egy ideje már senki sem lakott itt. A nap átsütött a golyó ütötte lyukakon, és fura mintát varázsolt a szemben lévő falra. Arlene egy régi krómozott műanyag konyhai széken ült, a két vendége előredőlve az ócska kanapén.

- Maga is tudta, hogy ezt kellett tennie - mondta kissé türelmetlenül az átlagos férfi. — Erre is számítottunk.

Arlene pislogott.

- Akkor miért kellett ezt elviselnem? - kérdezte. - Rettenetesen éreztem magam. És elvette az időt a gyerekeimtől.

- Biztos benne, hogy örültek magának? — kérdezte az átlagos férfi, világos szemét Arlene búskomor arcára szegezve.

Igen — válaszolt a nő halvány mosollyal. - Nagyon örültek. Chessie már nem annyira. Szereti a gyerekeket. Úgy tűnt, remekül beilleszkedtek. Mind a kettőjüknek nagyon jól megy az iskola.

Egyik férfit sem érdekelte a gyerekek fejlődése vagy jóllété, de helyeslőn mormogtak.

- Vigyázott, hogy a bár főbejáratán távozzon? - kérdezte a magas férfi.

Arlene bólintott.

- Igen, három emberrel is beszéltem. Ahogy javasolta. Végeztünk?

- Még egy dolgot meg kell tennie - mondta a magas férfi; hangja olyan selymes volt, mint az olaj, és kétszer olyan enyhet adó. — De nem lesz nehéz.

Arlene felsóhajtott.

- És mi lenne az? Keresnem kell egy lakást. Nem hozhatom ide a gyerekeket — pillantott körbe.

- Ha nem avatkoztunk volna közbe, akkor még csak nem is láthatná a gyerekeit - figyelmeztette kedvesen az átlagos férfi, de az arckifejezése egy csöppet sem volt kedves.

Arlene-ben feléledt az aggodalom.

- Maga fenyeget engem — jegyezte meg egy csöppet sem meglepetten. - Mit akarnak még tőlem?

- Maga és Sookie jó barátnők voltak - emlékeztette a magas férfi.

Arlene bólintott.

- Nagyon jó barátnők.

- Akkor tudja, hogy hol tartja a ház pótkulcsait — mondta az átlagos férfi.

- Igen, tudom - erősítette meg Arlene. - Be akarnak törni hozzá?

- Nem nevezhető igazi betörésnek, ha az embernél van

a kulcs, nemde? - Az átlagos férfi elmosolyodott, és Arlene próbálta viszonozni a mosolyt.

— Azt hiszem, nem — ismerte be.

— Akkor tehát azt akarjuk, hogy használja a kulcsot, és menjen be a házba. Nyissa ki a hálószobái komódnak azt a fiókját, amelyikben a sálait tartja. Hozza el nekünk az egyiket, amelyet már látott rajta.

— Egy sálat - ismételte Arlene. — Mit fognak csinálni vele?

— Semmi olyasmit, ami miatt aggódnia kellene - nyugtatta meg a magas férfi. ő is mosolygott. - De abban biztos lehet, hogy Sookie nem fogja élvezni a végeredményt. És mivel nem adott magának munkát, és maga nem is lenne itt, ha ő nem lenne, ezért egy csöppet sem kell izgatnia magát miatta.

Arlene rágódott ezen egy pillanatig, mielőtt reagált.

— Azt hiszem, nem is izgat a dolog.

-Tudja, hogy munkában van - szólalt meg újra az átlagos férfi. - Ezért úgy vélem, ez remek alkalom, hogy odamenjen. És arra az esetre, ha a ház védve lenne, vigye magával ezt. - Átadott egy furcsa, régi érmét. Legalábbis réginek látszott, és a méretéhez képest meglepően súlyosnak bizonyult. - Mindig tartsa a zsebében - figyelmeztette.

Arlene megrémült. Kétkedőn lenézett az apró tárgyra, mielőtt betette a zsebébe. - Rendben. Akkor most megyek Sookie-hoz. Aztán körül kell néznem, hol bérelhetnék lakást. Mikor lesz a pénz a számlámon?

— Holnap — nyugtatta meg a magas férfi. — Aztán talál majd lakást, és a gyerekei visszaköltözhetnek magához.

— Csak ennyit akartak tőlem? Hogy kérjek tőle állást, az tán szerezzek meg egy sálat a fiókjából? Ezzel az izével a zsebemben?

— Még találkoznunk kell, hogy átadja a sálat és az érmét - válaszolt vállvonogatva a maga férfi. — Nem nagy ügy.

— Oké — mondta Arlene. — Feltéve, hogy a régi autóm

elvisz még odáig. Nincs valami jó állapotban, hiszen Chessie hátsó udvarán rozsdásodott, míg börtönben voltam.

- Tessék, egy kis pénz benzinre - mondta a magas férfi, elővette a tárcáját, és átadott néhány bankjegyet Arlene-nek.

- Nem szeretnénk, ha kiürülne a tank.

- Nem - erősítette meg az átlagos férfi. — Azt nem szeretnénk.

- Felhívom magukat a mobilon, amelyet adtak, mihelyt megszereztem a sálat - közölte Arlene. - Ma éjjel találkozhatunk.

A két férfi szó nélkül összenézett.

- A ma éjjel remek lesz - mondta a magas férfi egy-két másodperces hallgatás után. - Egyszerűen remek.

5. FEJEZET

Aznap már másodszor futottam össze Terry Bellefleurrel, ami- kor tankoltam a Grabbit Kwiknél. Éppen benzint töltött a teherautójába. Terry catahoulai leopárdkutyája, Annié a platóról nézelődött. Minden érdekelte, ami a benzinkúton történt, bár lihegett a nagy melegtől.

Tudtam, hogyan érzi magát. Örültem, hogy vártam ezzel a teendővel estig. Legalább az aszfalt fölött már nem vibrált a levegő a hőségtől, és nem lógott a nyelvem.

Miután Terry végzett a tankolással, odaszóltam neki. Felém fordult, és az arca felragyogott.

- Szia, Sook. Hogy van Sam? Örülök, hogy újra láttalak ma. Bárcsak inkább a te asztalodhoz ültem volna Ané helyett. Lyukat beszél az ember hasába.

ő volt az egyetlen pasas az ismerőseim közül, aki nem akart a Holdra vonítani, ha meglátta An Norrt. - Sam talán már holnap visszatér a munkába — nyugtattam meg.

- őrület, hogy mind a ketten egyszerre betegedtetek meg.

ő volt Bon Temps-ban az egyetlen, aki ezt úgy tudta kiejteni a száján, hogy nem érződött benne a gyanú szikrája sem. „Kihallgattam" jó néhány megjegyzést a bárban arról, hogy Sam és én négy napra eltűntünk.

- Hogy van Jimmie? - kérdeztem. Jimmie a barátnője volt; legalábbis úgy véltem, szerelmi kapcsolat van közöttük. Örömmel láttam, hogy Terry levágatta és megfésülte

a haját, és az elmúlt néhány napban meg is borotválkozott. Jimmie jó hatással volt rá.

- Nagyon jól van — válaszolta. — Megkértem az apjától a kezét. - Terry kissé idegesen nézte a földet, miközben meg- osztotta velem ezt a fontos hírt. Terry rettenetes éveket töltött Vietnamban hadifogolyként. Jó néhány fizikai és mentális problémával megverve tért vissza. Nagyon boldog voltam, hogy talált valakit, és büszke voltam rá, hogy a helyes utat választotta.

- És mit mondott az apja? - őszintén kíváncsi voltam a válaszra. Bár Jimmie néhány évvel fiatalabb volt Terrynél, csodálkoztam, hogy még él az apja.

- Azt mondta, hogy ha Jimmie gyerekei nem bánják, akkor részéről rendben van a dolog.

- Gyerekei - ismételtem meg, és igyekeztem óvatosan lavírozni ebben a kényes kérdésben.

- Két fia és egy lánya van, tizenkilenc, húsz- és huszonkét évesek - magyarázta Terry, és hála istennek szemlátomást örült a helyzetnek. - Mindnyájuknak van már gyereke, így most lettek unokáim.

- Ezek szerint a gyerekei örülnek neki, hogy lesz nevelő- apjuk? — Szélesen rámosolyogtam.

- Igen - válaszolta, és elpirult. - Nagyon örültek neki. Az apjuk tíz éve halt meg, és egyébként is hitvány gazember volt. Jimmie-nek nem volt könnyű élete.

Megöleltem.

- Annyira örülök a boldogságodnak. Mikor lesz az esküvő?

- Szóval... - Terry még jobban elpirult. — Tegnap megvolt. Átugrottunk az államhatáron Magnoliába, és összeházasodtunk.

Gratuláltam, és néhányszor megpaskoltam a hátát, de feltorlódott mögöttünk a sor, így igyekeznünk kellett. Azt azért nem tudtam megállni, hogy meg ne paskoljam Annie-t is, és

neki is gratuláltam, hogy párt talált. (Az utolsó alom kölyök Jimmie catahuola kanjától született, és nyilván a következő is tőle lesz.) Annié ugyanolyan boldognak tűnt, mint Terry.

Még mindig mosolyogtam magamban, amikor megálltam a behajtó elején, hogy kivegyem a postámat. Az egész kupacot a konyhapultra dobtam, aztán egyenesen a fürdőszobába mentem; menet közben lehajigáltam átizzadt ruhámat. Pár pillanattal később már a zuhany alatt álltam, és végtelenül boldognak éreztem magam. A mobil csöngött, miközben leöblítettem a habot, de úgy döntöttem, hogy nem hagyom magam siettetni. Túlságosan is élveztem a fürdést. Megtörülköztem, majd bekapcsoltam a hajszárítót. A búgása visszahangzott az egész házban.

Amikor bementem a hálószobába, büszkén néztem végig a fiókos szekrényeken. Tudtam, hogy minden a legtökéletesebb rendben volt bennük, éppen úgy, ahogyan az éjjeliszekrény és az öltözőasztal fiókjában is. Nem sok ellenőrzésem volt az életem felett, de a kutyafáját, legalább a fiókjaim rendben voltak. Észrevettem, hogy az egyik résnyire nyitva volt. Összeráncoltam a homlokom. Szokásom volt teljesen betolni minden fiókot. A mamám tett így mindig, s bár csak hétéves voltam, amikor elveszítettem, ez a szokás valahogy belém rögződött. Még Jason is mindig gondosan betolt minden fiókot.

Kihúztam, és belekukkantottam. A mindenes fiókomban (harisnyákat, sálakat, alkalmi retikülöket és öveket tartottam benne) rend volt ugyan, de a sálak nem egészen úgy sorakoztak, ahogy hagytam, és az egyik barna öv a feketék közé keveredett. Hah. Egy hosszú pillanatig csak bámultam a fiók tartalmát, és azt kívántam, bárcsak tudnának a tárgyak beszélni, aztán betoltam a fiókot, és vigyáztam, hogy ezúttal valóban teljesen a helyére csússzon. A csattanás hangosnak tűnt a csöndes házban.

A régi, nagy ház, amely több mint százötven éve adott menedéket a Stackhouse-oknak, soha nem tűnt különösebben üresnek mindaddig, amíg be nem fogadtam valakit hozamosabb időre. Miután Amelia visszatért New Orleansba, hogy lerója a tartozását a gyülekezetének, úgy éreztem, hogy az otthonom magányos hely. De aztán ismét hozzászoktam. Később Claude és Dermot költözött hozzám... majd végleg mentek. Most úgy éreztem magam, mint egy apró méhecske egyedül az üres kaptárban.

Ebben a pillanatban nagyon megnyugtatott a tudat, hogy a temető túloldalán Bill hamarosan felébred; sötétedésig halott volt.

Elszomorodtam, ahogy eszembe jutott Bill sötét szeme, ezért pofon csaptam magam. Oké, most már tényleg ostobán viselkedem. Nem hagyhattam, hogy a puszta magány visszasodorjon az exemhez. Emlékeztettem magam, hogy a vámpírtörvények szerint még mindig Eric Northman felesége voltam, bár éppen nem állt szóba velem.

Bár több okból sem volt kedvem újra megkeresni Ericet (nekem is volt büszkeségem, és azt megsértette), belefáradtam a várakozásba és a töprengésbe arról, mi történik vajon a vámpírok zárt közösségében.

Ó, persze, elmélkedtem, *örülnek nekem, amikor kieszelek egy remek tervet arra, hogyan öljenek meg valakit, de mihelyt a párkapcsolatomat próbálom felfrissíteni, akkor egy lélek sem keres.*

Nem voltam keserű, vagy ilyesmi. Sem dühös vagy sértett. És fogalmam sem volt róla, volt-e a vámpíroknak lelkük.

Szinte éreztem, hogy megráztam magam, mint egy kutya, amikor kijött a tóból. A megbánás, a türelmetlenség vízcseppként szállt tova. Talán az én dolgom volt, hogy a lelkek miatt aggódjam? Nem. Ez egy nálam sokkal magasabb hatalom feladata volt.

Kinéztem az ablakon, vajon teljesen besötétedett-e már. Mielőtt meggondolhattam volna magam, felkaptam a mobilomat, és Ericet hívtam. Meg kellett tennem, mielőtt elveszítettem volna a bátorságomat.

- Sookie - szólt bele a telefonba a második csöngés után Őszintén meglepődtem; nem hittem, hogy fogadja a hívásomat.

- Beszélnünk kell — közöltem vele, és nagy erőfeszítésembe került, hogy nyugodt maradjon a hangom. - A Szem- fogadóban tett látogatásom óta nyilvánvaló, hogy kerülsz. Világossá tetted, hogy nem látsz szívesen a klubban. Feltételezem, azt sem akarod, hogy beugorjam a házadba. De jól tudod, hogy beszélnünk kell.

- Akkor beszélj.

Oké, ez nagyon rossz lesz. Nem kellett tükörbe néznem ahhoz, hogy tudjam, milyen dühösnek látszom.

- Személyesen - köptem. Túl késő volt, már rájöttem, hogy tévedtem. Ez hihetetlenül fájdalmas lesz. Nem lenne jobb, ha hagynám, hogy a kapcsolatunk egyszerűen elhaljon

- és megúsznám ezt a beszélgetést, amelyet már előre szó szerint el tudtam volna mondani?

- Ma éjjel nem tudok elmenni hozzád - közölte Eric. Mintha a Holdon lett volna, olyan távolinak hangzott. - Sorban állnak nálam az emberek, rengeteg dolgom van.

A hangja teljesen üresen csengett. Hagytam, hogy hirtelen elöntsön a düh, mint mindig, amikor ilyen feszült voltam.

- Szóval a kapcsolatunk másodlagos a számodra. Legalább megjátszhatnád, hogy sajnálod - mondtam, külön kihangsúlyozva minden keserű szót.

- Fogalmad sincs róla, hogy mit érzek - jelentette ki Eric.

- Holnap éjjel. - Azzal bontotta a vonalat.

- Menjen a picsába ő is, meg az egész bagázs — káromkodtam.

Mivel maratoni hosszúságú beszélgetésre készültem, Eric kurta-furcsa lerázása miatt majd szétrobbantam a nyughatatlan energiától.

- Ez így nem jó - mondtam a csöndes háznak. Bekapcsoltam a rádiót, és táncolni kezdtem. Ez olyasmi, amiben jó vagyok, bár ez pillanatnyilag egyáltalán nem számított. A cselekvés volt a lényeg, és lelkesen vetettem bele magam. Arra gondoltam, talán Tarával eljárhatnánk táncfitneszre. *A kö-*
zépiskolában rendszeresen mozogtunk, és a tánc segítségével Tara a könnyedén visszanyerné a régi alakját (nem mintha ezt fel kellene emlegetnem, amikor szóba hozom a dolgot). Legnagyobb megdöbbenésemre nem egészen tíz perc elteltével lihegtem és fújtattam, ami egyértelműen jelezte, hogy nekem se ártana a rendszeres testmozgás. Mindenesetre még negyedóráig folytattam.

Amikor lezuhantam a kanapéra, ellazultnak és kimerültnek éreztem magam, és szükségem volt egy újabb zuhanyozásra. Ahogy kiterülve hevertem, mély lélegzeteket véve, észrevettem, hogy villog az üzenetrögzítő. Igazság szerint többször is jelzett, vagyis nem csupán egy üzenet várt. Az e-mailjeimet sem néztem meg már napok óta. Ráadásul valaki a mobilon is hívott, amikor zuhanyoztam. Újra fel kellett vennem a kapcsolatot a külvilággal.

Lássuk először az üzenetrögzítőt! Az első bip után letették a kagylót. Nem ismertem fel a hívó számát. Aztán Tara keresett, hogy elmondja, szerinte a kis Sara allergiás. Aztán arra kértek, vegyek részt egy fontos közvélemény-kutatásban.
Nem meglepő, hogy miközben ezeket az izgalmas üzeneteket hallgattam, a gondolataim visszatértek a jogi fenyegetésre.

Jane Bodehouse imádta a birkózást. Talán ha felhívnám az egyetlen birkózót, akit ismerek, egy T-Rex nevű fickót, szerezhetnék neki a ring mellé szóló jegyet. Biztos boldogan ejtené a Merlotte's elleni keresetet... ha egyáltalán tud róla.

És íme, vissza is tértem az aggodalmaskodáshoz.

A telefonüzenetek után ellenőriztem az e-mailjeimet. A legtöbb azt javasolta, hogy nagyobbíttassam meg nem létező péniszemet, vagy segítsek elkeseredett ügyvédeknek jelentős összegeket kijuttatni Afrikából, ám jött egy levél Desmond Cataliadestől, a nagyrészt démon ügyvédtől is, aki (szerintem) tönkretette az életemet, amikor „megajándékozott" a gondolatolvasás képességével. Az ő értékelése szerint viszont felbecsülhetetlen előnyt adott nekem a többi emberi lénnyel szemben. Azért kaptam tőle születésemkor ezt az ajándékot, mert Mr. Cataliades jó barátjának, Fintannek az unokája voltam, és Fintan, szóval, barátnője a nagymamám, Adele Stackhouse volt. Nem csupán egy tündér leszármazottja voltam, de megvolt bennem a „lényegi szikra" is. Bármi volt is az. És ezért voltam elég szerencsés ahhoz, hogy gondolatolvasó legyek.

Mr. Cataliades a következőket írta:

Legdrágább Sookie, visszatértem New Orleansba, rendeztem a problémákat a helyi természetfeletti közösséggel, és elvégeztem bizonyos alapvető detektívmunkát. Remélem, hamarosan meglátogathatom, hogy megbizonyosodjam róla, hogy jól van, és megosszak magával néhány információt. Hallottam hírét, mi történt magával, és aggódom.

Én is, Mr. C. Én is. Válaszul beszámoltam neki arról, hogy jól vagyok, és örömmel látom. Nem voltam benne biztos, hogy ez volt az igazág, de legalább jól hangzott.

Michele, Jason menyasszonya két napja küldött nekem egy e-mailt a munkahelyéről, egy autószalonból.

Szia, Sookie! Gyere el velem holnap pedikűröshöz! Szabad vagyok délelőtt. Mondjuk, kilenckor Rumptynál?

Életemben csak egyszer voltam eddig pedikűrösnél, de nagyon élveztem, és kedveltem Michele-t, de nem értettük egyet feltétlenül abban, mit jelent a kellemes időtöltés. Ám mivel hamarosan a sógornőm lesz, küldtem neki egy bocsánatkérő levelet, amiért nem néztem meg korábban az e-mailjeimet.

Tara is írt.

Szia, barátnőm, nagyon élveztem a kirándulásunkat. Most is éppen rajtam van a sort, bármily nevetséges. Valamit csinálnunk kell a gyerekszobával, mert alig fér be a nagy seggem. És az ikrek előtt még azt hittem, hogy kövér vagyok! Felveszek egy bébiszittert, hogy legalább részmunkaidőben visszamehessek dolgozni. Küldök még néhány képet a kicsikről.

Nagyjából ugyanúgy néztek ki, mint azokon a képeken, amelyeket tegnap küldött. Mindegy, áradoztam róluk egy kicsit a válaszlevélben. Tudom, mi egy barátnő kötelessége Eltűnődtem azon, hogyan tudná Tara és JB megnagyobbítani a gyerekszobát. Sam elég ügyes ács volt. Talán őt is munkára fogják.

Jasontól kaptam egy SMS-t. „Dolgozol holnap?" Megnyugtattam, hogy igen. Talán be akart ugrani, hogy megbeszéljünk valamit az esküvővel kapcsolatban, amelyet a lehető legegyszerűbbre terveztek.

Megfordult a fejemben, hogy bekapcsolom a tévét, de nyár lévén nem volt sok értelme. Inkább olvasok. Felkaptam a legfölsőt a könyvtári könyvek kupacáról, és örömmel lát- tam, hogy a legújabb Dana Stabenow akadt a kezembe. Kimondottan kellemes dolog Alaszkáról olvasni egy olyan nyári napon, amikor a hőmérő higanyszála 40 Celsius-fok fölé kúszik. Reméltem, hogy egyszer talán eljutok oda. Szerettem volna grizzly medvét és gleccsert látni, friss lazacot enni.

Azon kaptam magam, hogy két kézzel markolom és könyvet, és ábrándozom. Mivel képtelen voltam a szövegre koncentrálni, gondoltam, akár össze is üthetek valamit vacsorára. Késő́re járt. Koktélparadicsomból és szárított vörös áfonyá- ból készítettem salátát, összevágtam a csirkét, és közben próbáltam elképzelni, mekkora lehet egy grizzly. Soha nem láttam még vadon élő medvét, bár kétszer találtam az erdőben nyomokat, amelyekről szinte biztosan tudtam, hogy fekete medve hagyta.

Jobb lett a kedvem, amikor leültem enni és olvasni; ez volt a két kedvenc elfoglaltságom.

Hosszú volt a nap, sok minden történt, és mire ágyba bújtam, majd leragadt a szemem a fáradtságtól. Nyugodt, álomtalan alvás volt minden, amire vágytam. És egy ideig részem is volt benne.

- Sookie.
- Hm?
- Ébredj, Sookie. Beszélnem kell veled.

Meglehetősen sötét volt a hálószobában. Még a kis éjszakai lámpa sem égett a fürdőszobában, pedig felkapcsoltam. De mielőtt megéreztem volna az ismerős illatot, már tudtam, hogy Eric volt a szobában.

- Ébren vagyok - feleltem, és próbáltam kitisztítani a fejem. A hirtelen riadalom sokat segített ebben. - Miért surrantál be így? Vészhelyzet esetére adtam neked egy kulcsot, és nem szeretem a meglepetésszerű éjszakai látogatásokat.
- Figyelj ide, Sookie!
- Csupa fül vagyok. - Bár nem örülök, hogy ilyen körülmények között beszélgetünk.
- Telefonon nem beszélhettem. Kémekkel vagyok körülvéve. Mindegy, mi történik nyilvánosan - teljesen mindegy -, ne kételkedj benne, hogy szeretlek, és törődöm a sorsoddal... már amennyire erre egyáltalán képes vagyok.

Rosszul kezdődik.

- És ezt azért mondod, mert valami rosszat fogsz tenni velem nyilvánosan - mondtam, és szomorúan kellett megállapítanom, hogy csöppet sem voltam meglepve.

- Remélem, hogy nem kerül rá sor - mondta, és átkarolt. A boldogabb időkben nagyon kellemes ilyen közel lenni Erichez nyáron, mert hideg volt a teste, de most nem voltam megfelelő hangulatban. - Mennem kell — közölte. — Csak egy órám van, aztán észreveszik, hogy eltűntem. Haragudtam rád, amikor megmentetted Samet. De nem zavarhatlak el, mintha nem törődnék veled. Nem hagyhatlak védtelenül ma éjszaka. Ha megengeded, itt hagyom az őrömet.

- Milyen őrt? Oké — egyeztem bele kábultan. Itt hagy valakit a hátsó udvarban?

Éreztem, hogy felállt az ágyról, és a következő másodpercben hallottam, ahogy becsukódott a hátsó ajtó.

Mi az ördög?

Visszazuhantam a párnára, és percekig azon tűnődtem, képes leszek-e újra elaludni. Ránéztem az órára. Háromnegyed tizenkettő volt.

- Hát persze, surranj be, és bújj az ágyamba. Nem bánom - motyogtam. - Kérlek, ébressz fel, és rémíts halálra. *Imádom* az ilyesmit!

- Ezt vehetem meghívásnak? - szólalt meg egy hang a sötétben.

Én pedig ezúttal tényleg felsikítottam.

6. FEJEZET

- *Hát te meg ki az ördög vagy? — kérdeztem elszorult torokkal.*
- Elnézést! — válaszolt egy akcentussal beszélő hang. — Karin vagyok.

Nem ismertem fel az akcentusát - nem cajun, spanyol vagy angol volt...

- Hogyan jutottál be?
- Eric engedett be. Beleegyeztél, hogy megvédjen valaki.
- Azt hittem, hogy olyan valakire gondolt, aki kinn marad.
- Az „itt" szót használta.

Visszagondoltam a beszélgetésre, amelyet az imént folytattam, és nem emlékeztem pontosan minden szóra.

- Ha te mondod - jelentettem ki kétkedve.
- Úgy is van - válaszolta a nyugodt hang.
- Karin, miért vagy itt?
- Hogy vigyázzak rád - felelte türelmesen.

-Azért, hogy itt tarts? Vagy azért, hogy másokat távol tarts?

- Másokat távol tartsak - felelte Karin. Nem hangzott dühösnek, inkább gyakorlatiasnak.
- Felkapcsolom a villanyt - közöltem. Kinyúltam az olvasólámpa felé, és megnyomtam a kapcsolót. Karin, a Mészáros az ajtó mellett kuporgott.

Alaposan megnéztük egymást. Egy pillanatnyi vizsgálódás után furcsa módon némi haladást véltem felfedezni Eric

ízlésében. Ha én voltam az aranyszőke, Pam pedig a világosabb, eredeti szőke, akkor Karin haja a spektrum hamuszőke végén helyezkedett el. Dús hullámokban omlott le a hátára. Nem viselt sminket, és az arca csodaszép volt. Az ajka keskenyebb volt az enyémnél, a szeme azonban hatalmas és kék. Karin alacsonyabb volt nálam és Pamnél, de ugyanolyan telt idomú. Karin szinte a kiköpött másom volt.

Eric hű maradt az ízléséhez.

A legnagyobb különbséget nem az alakunk, hanem az arckifejezésünk között lehetett felfedezni. Amikor Karin szemébe néztem, azonnal tudtam, hogy hidegvérű gyilkos. Minden vámpír az, de néhányan hajlamosabbak rá, mint mások. És egyesek jobban élvezik a gyilkolást, mint a többiek. Amikor Eric változtatta Pamet és Karint, két szőke harcost alkotott.

Ha vámpírrá változnék, olyan lennék, mint ők. Eszembe jutott, mi mindent megtettem már. Összerázkódtam.

Aztán észrevettem, hogy milyen ruha volt rajta.

- *Jóganadrág!* — nyögtem ki. - Egy halott vámpír *jóganadrágot* vesz fel?

- Miért ne? Nagyon kényelmes - válaszolta. — Szabadon tudok mozogni benne. És nagyon könnyen mosható.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy milyen mosóport használ, és vajon hideg vízben tisztítja-e a nadrágjait, de leállítottam magam. Hirtelen megjelenése valósággal sokkolt.

- Oké, fogadok, hogy mindent hallottál, amit Eric mondott. Hajlandó lennél kiegészíteni meglehetősen szűkszavú bejelentését? - kérdeztem a tőlem telhető legnyugodtabb hangon.

- Ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy mit közölt veled, Sookie - felelte Karin. - Szükségtelen értelmeznem a szavait, még akkor sem, ha esetleg az apám, Eric ezt várná el tőlem.

Egy darabig mindketten hallgattunk, én az ágyban, ő pedig egy méterre tőlem kuporogva. Hallottam, hogy odakint

ismét megszólaltak az éjszakai bogarak. *Ezt vajon hogyan csinálják?*- töprengtem, aztán rájöttem, hogy még mindig nem tértem magamhoz teljesen a sokkból és az alvásból.

- Szóval — szólaltam meg végül. - Jól szórakoztam, de pihenésre van szükségem.

- Hogy van Sam? Akit visszahoztál a halottaiból? — kérdezte váratlanul Karin.

- Ááá... hát, kicsit nehezen alkalmazkodik a helyzethez.

- Milyen helyzethez?

- Ahhoz, hogy életben van.

- Soha nem is volt igazán halott — gúnyolódott Karin. - Biztos vagyok benne, hogy azóta egyfolytában a dicséretedet zengi. Biztos vagyok benne, hogy őszintén hálás neked. - Egyáltalán nem volt benne biztos, de kíváncsi volt a válaszomra.

- Ha így van, akkor jól titkolja — ismertem be.

- Ez nagyon furcsa. - El sem tudtam képzelni, miért volt ennyire kíváncsi.

- Igen, én is így gondolom. Jó éjszakát, Karin. Megtennéd, hogy a hálószobán kívülről vigyázol rám? - Lekapcsoltam a lámpát.

- Igen, megtehetem. Eric nem mondta, hogy az ágyad szélén kell ücsörögnöm, és figyelni, ahogy alszol. - Apró légmozgás jelezte, hogy kiment a szobából. Nem tudtam, hol telepszik le, és azt sem, mit csinál majd, ha feljön a nap, de őszintén szólva, ez is abba a nagy kupacba tartozott, ami nem az én gondom volt. Visszafeküdtem a párnára, és végiggondoltam, mit hoz a közvetlen jövőm. Holnap elmegyek dolgozni. Holnap éjszaka nyilvánvalóan valami fájdalmas, nyilvános konfrontációm lesz Erickel. Ezt nem úszhattam meg, mert fel sem merült a lehetőség, hogy ne jelenjek meg. El- tűnődtem, Arlene vajon hol hajtotta álomra a fejét ma éjjel. Reméltem, hogy nem valahol a közelben.

A várható események menete nem tűnt különösebben vonzónak.

Szokták néha azt kívánni, bárcsak előre tudnák tekerni az időt egy héttel? Amikor tudják, hogy valami rossz következik , amin túl kell esniük, de már a gondolatától is rosszul vannak. Vagy fél órán keresztül aggodalmaskodtam, és bár tudtam, hogy nincsen semmi értelme, éreztem, ahogy a szorongás összeszorította a gyomromat.

- Baromság - mondtam magamnak elszántan. — Ez az egész egy baromság. - És mivel fáradt voltam, és nem tehettem semmit annak érdekében, hogy a másnap jobb legyen, mint amilyen lesz, ráadásul túl kellett élnem az egészet valahogy, végül újra elaludtam.

Előző nap elfelejtettem meghallgatni az időjárás-jelentést. Így kellemesen meglepődtem, amikor hangos esőkopogásra ébredtem. A hőmérséklet csökken majd kissé, a fűről és a bokrok leveleiről lemossa a víz a port. Felsóhajtottam. A kertemben még az eddiginél is gyorsabban nő majd minden.

Mire végeztem a szokásos reggeli teendőimmel, a trópusi felhőszakadásból enyhe csöpörgés lett, de az időjárás-előrejelző csatorna szerint késő délután újabb heves eső volt várható, amely időszakosan vissza-visszatér majd a következő napokban. Ez jó hír volt a farmereknek és így egész Bon Temps-nak. A tükör előtt gyakoroltam a boldog mosolygást, de valahogy hamisnak tűnt az arcomon.

A szitáló esőben kiszaladtam az autóhoz; fölösleges lett volna az esernyővel bajlódni. Egy kis adrenalin talán még jól is jöhetett, mert igen csekély kedvem volt bármihez is aznap.

Mivel fogalmam sem volt, hogy Sam képes vagy hajlandó lesz-e átsétálni a parkolón, hogy dolgozni jöjjön, elképzelhető volt, hogy zárásig benn kell maradnom. Nem háríthattam át az alkalmazottakra minden felelősséget addig, amíg

jócskán meg nem emelem a fizetésüket, ezt azonban most egyszerűen nem engedhettük meg magunknak.

Ahogy behajtottam a bár mögé, észrevettem, hogy Bernie autója eltűnt. Vagyis komolyan gondolta, amikor azt mondta, hogy elmegy. Vajon a bárba kellene bemennem, vagy inkább próbáljam elkapni Samet a lakókocsijában?

Még mindig vívódtam, amikor észrevettem valami sárga villanást a szélvédőn keresztül. Sam állt a kuka mellett, amelyet kényelmi szempontokból a konyhaajtó és a személyzeti bejárat között tartottunk. Sárga, poncsószerű műanyag esőkabát volt rajta, amelyet éppen ilyen alkalmakra tartott az irodájában. Először annyira megkönnyebbültem a láttára, hogy nem fogtam fel, mit üzen a testbeszéde. Dermedten és meredten állt, bal kezében egy szemeteszsákkal. A jobbal félretolta a kuka fedelét. A konténerbe bámult, teljes figyelmét arra a valamire fordította, amit benne látott.

A gyomrom görcsbe rándult. Tudják, mint amikor az ember rádöbben, hogy az egész napjának annyi.

— Sam? — Kinyitottam az esernyőt, és odasiettem hozzá. - Mi a baj?

A vállára tettem a kezem. Meg sem rezdült; nem könnyű meglepni egy alakváltót. És nem is szólalt meg.

Erősebb szag áradt a kukából, mint normális körülmények között.

Fulladoztam a bűztől, de kényszerítettem magam arra, hogy belenézzek a forró fémbödönbe, amely félig volt szemeteszsákokkal.

Arlene-t nem tették zsákba. A szemét tetején feküdt. A bogarak és a hőség már kikezdte a testét, és most már az eső is áztatta felduzzadt, elszíneződött arcát.

Sam a földre ejtette a szemeteszsákot. Láthatóan vonakodva előrehajolt, és Arlene nyakára szorította az ujjait. Ő is tudta, akárcsak én, hogy Arlene halott. Az agya nem sugárzott

semmit, amit érzékelhettem volna, és minden alakváltó kiszagolta a halált.

Kimondtam egy nagyon csúnya szót. Aztán megismételtem egypárszor.

Némi hallgatás után Sam meg is jegyezte:

- Soha nem hallottam még ezt a szádból.

- Még gondolatban is nagyon ritkán ejtem ki. - Utáltam, hogy fel kellett világosítanom erről a rossz hírről, de muszáj volt megtennem. — Itt volt tegnap, Sam. Az irodádban. Velem beszélt.

Mintha összebeszéltünk volna, némán beálltunk a tölgyfa oltalma alá Sam udvarában. Nyitva hagyta a kukát, de az eső már nem zavarta Arlene-t. Sam egy hosszú percig nem szólalt meg. - Gondolom, rengetegen látták - mondta végül.

- Azt nem mondanám, hogy *rengetegen*. Nem volt olyan sok vendégünk. De bárki volt is a bárban, annak látnia kellett, mivel csak a főbejáraton jöhetett be. - Elgondolkodtam egy pillanatig. - Igen, nem hallottam, hogy nyílt volna a hátsó ajtó. Akkor jött be az irodádba, amikor éppen a postát néztem át, és úgy öt-tíz percig beszéltünk. Egy örökkévalóságnak tűnt.

- Ugyan miért jött a Merlotte'sba? — nézett rám Sam értetlenül.

- Azt mondta, hogy szeretné visszakapni az állását.

Sam egy hosszú pillanatra lehunyta a szemét.

- Mintha ez megtörténhetett volna. — Kinyitotta a szemét, és egyenesen az enyémbe nézett. - Nagyon csábít a gondolat, hogy fogjam a testét, és kidobjam valahova. — Ez kérdés akart lenni, és bár egy töredék másodpercre ledöbbentem, tökéletesen megértettem, mit érzett.

- Megtehetnénk — mondtam csöndesen. — Ez biztosan...

- Megmentene minket egy csomó gondtól. Rettenetes dolog lenne.

Elterelné a nyomozást a Merlottestól. - Mocskos meló lenne - fejeztem be a mondatot. - De megoldható.

Sam átkarolta a vállamat, és próbált elmosolyodni.

- Azt mondják, az a legjobb barát, aki segít eltüntetni egy holttestet. Vagyis te vagy a legjobb barátom.

- Az vagyok - erősítettem meg. - Egy töredék másodperc alatt eltüntetjük innen Arlene-t - amennyiben úgy döntünk, hogy ez a helyes lépés.

- Ó, nem az - nyögte ki Sam elkeseredetten. - Tudom, hogy nem az. És te is tudod. De utálom még a gondolatát is annak, hogy a bárt kiteszik egy újabb rendőrségi nyomozásnak... nemcsak a bárt, hanem személy szerint minket is. Van így is elég bajunk. Tudom, hogy nem te ölted meg Arlene-t, és te is tudod, hogy nem én voltam a tettes. De nem vagyok benne biztos, hogy ezt a rendőrök is elhiszik majd.

- Betehetnénk a testét a kocsim csomagtartójába — vetettem fel, de magam sem voltam meggyőződve arról, hogy így tennénk. Meglepetésemre Sam megölelt, és egy hosszú pillanatig csak álltunk ott a fa alatt, csöpögött rólunk a víz, miközben az eső gyenge szitálássá szelídült. Nem tudtam, hogy Sam pontosan mire gondolt, de annyit képes voltam kiolvasni a fejéből, hogy ő is ugyanannyira vonakodott megmozdulni, mint én.

Egy idő után elengedtük egymást. Sam megszólalt:

- A pokolba. Oké, hívd a rendőrséget.

A legcsekélyebb lelkesedés nélkül tárcsáztam a 911-et.

Míg várunk, letelepedtünk Sam tornácának a lépcsőjére. A nap kisütött, mintha figyelmeztették volna, mi a dolga, és a nyirkos levegő gőzölögni kezdett. Olyan jó móka volt, mintha ruhástul ültünk volna be a szaunába. Éreztem, ahogy az izzadság patakokban csörgött le a hátamon.

- Van valami ötleted, hogy mi történt vele, mi végzett vele? - kérdeztem. - Én nem néztem meg olyan alaposan.

- Azt hiszem, megfojtották - válaszolta Sam. - Nem vagyok benne biztos, annyira meg van duzzadva a teste, de mintha láttam volna valamit a nyakán. Talán, ha több részt megnéztem volna A *helyszínelők*ből...

Felhorkantam.

- Szegény Arlene - jegyeztem meg, de a hangom egyáltalán nem tűnt bánatosnak.

Sam vállat vont.

- Nem én döntöm el, hogy melyik ember éljen, és ki haljon meg, de ha kegyelmet kellett volna adnom valakinek, akkor nem Arlene állt volna a listám élén.

- Mivel próbált megöletni.

- És nem csak gyorsan kinyírni — tette hozzá Sam. — Lassú és gyötrelmes halált szántak neked. Mindent figyelembe véve, ha már valakinek a holttestét éppen az én kukámba kel- lett rakni, nem bánom, hogy az övé volt az.

- Csak a gyerekeket sajnálom - jegyeztem meg, és csak akkor döbbentem rá, hogy van két ember, akinek Arlene az élete végéig hiányozni fog.

Sam némán megcsóválta a fejét. Együtt érzett a gyerekekkel, de Arlene egy ideje már nem volt mintaanya, és a gyerekeit is rossz irányba befolyásolta volna. Arlene újonnan követett szélsőséges intoleranciája olyan ártalmas volt a gyerekek számára, mint a sugárterhelés.

Meghallottam a szirénát; a hangja egyre erősebb lett. Beletörődőn néztem Sam szemébe.

A következő két óra zavaros volt.

Andy Bellefleur és Alcee Beck is megérkezett. Próbáltam elfojtani egy nyögést. Andy felesége, Halleigh a barátnőm volt, ami miatt duplán kellemetlen volt a helyzet... bár pillanatnyilag a társadalmi kényelmetlenségek miatt aggódtam a legkevésbé, és szívesebben foglalkoztam Alcee Beckkel, aki egyszerűen csak nem kedvelt. Legalább a két egyenruhás járőr

ismerős volt, aki a bizonyítékokat gyűjtötte össze; Kevin és Kenya is elvégezte az ehhez szükséges tanfolyamot.

Jó oktatóik lehettek, mert mindkettőjükön látszott, hogy pontosan tudják, mit csinálnak. A fullasztó hőség ellenére (az eső nem sokat hűtött a levegőn) ők ketten óvatos hatékonysággal dolgoztak. Andy és Alcee felváltva segítettek nekik, közben kikérdeztek minket, de a legtöbb kérdésükre nem tudtunk válaszolni.

Amikor megérkezett a halottkém az áldozatért, hallottam, amint megjegyezte Kenyának, hogy Arlene-t a jelek szerint megfojtották. Azon tűnődtem, hogy a patológus is ugyanerre a következtetésre jut-e a boncoláskor.

Be kellett volna mennünk Sam lakókocsijába, ahol hűvös volt, de amikor felvetettem az ötletet, Sam azt mondta, hogy szeretné szemmel tartani a rendőröket. Mélyet sóhajtottam, és felhúztam a térdemet az államhoz, hogy a lábam árnyékban legyen. Nekidőltem a lakókocsi ajtajának, és egy pillanat múlva Sam nekitámaszkodott az apró tornác korlátjának. Már rég megszabadult a műanyag esőkabáttól, én pedig feltekertem a hajamat a fejem tetejére. Sam bement a lakókocsiba, és két pohár jeges teával tért vissza. Három nagy korttyal megittam a sajátomat, aztán a homlokomhoz szorítottam a hideg üvegpoharat.

Izzadságban fürödtem, a hangulatom szomorú volt, és halálra voltam rémülve, de legalább nem voltam egyedül.

Miután Arlene holttestét megcímkézték, zsákba tették és útnak indították a legközelebbi állami halottasházba, Andy odajött hozzánk. Kenya és Kevin éppen a kukát kutatta át, ami valószínűleg a világ egyik legpocsékabb melója — egyértelműen beleférne a *Piszkos munkák* című tévésorozatba. Mind a ketten izzadtak, mint az igáslovak, és időről időre hangosan is kimondták a véleményüket. Andy lassan és fáradtan mozgott, látszott rajta, hogy nehezen viseli a hőséget.

Arlene nem egészen egy hete került ki, és most halott - jegyezte meg Andy elgyötörtén. - Halleigh rosszul érzi magát, én pedig szívesebben lennék otthon vele, mint itt, az Isten szerelmére. — Ügy nézett ránk, mintha az egész a mi hibánk lett volna. - A francba, mit keresett itt? Találkoztatok vele?

- Én igen. Munkát keresett - válaszoltam. - Tegnap délután. Természetesen elutasítottam. Kisétált. Ezután nem láttam, és úgy... azt hiszem, hét felé, vagy egy kicsit később mentem haza.

- Mondta, hogy hol szállt meg?

- Nem. Talán a lakókocsijában? - Arlene lakókocsija még mindig azon a kis tisztáson állt, ahol (a) meglőtték, (b) letartóztatták.

Andy szkeptikusan fogadta az ötletet.

- Van ott még egyáltalán áram? És vagy húsz golyó lyuggatta át azt az átkozott holmit.

- Ha ez embernek nincs hova mennie, akkor nem tehet mást — jegyeztem meg. — A legtöbb ember így van ezzel, Andy. Nincs választásuk.

Andy biztos azt hitte, hogy elitizmussal vádolom, mert Bellefleur, pedig nem így volt. Csak megjegyeztem egy tényt.

Sértődötten rám bámult, és még jobban elvörösödött.

- Talán a barátainál szállt meg - találgatott.

- Ezt nem tudhatom. - A magam részéről kételkedtem benne, hogy Arlene-nek túl sok barátja maradt volna, különösen olyan, aki szívesen befogadta. Még azok is, akik nem kedvelték a vámpírokat, és kevésre tartották azokat a nőket, akik élőhalotthoz mentek feleségül, valószínűleg kétszer meg- gondolták, barátkozzanak-e egy olyan asszonnyal, aki képes volt csapdába csalni a legjobb barátnőjét, hogy aztán kereszt- re feszítsék. — Azt viszont mondta, mielőtt távozott volna, hogy két új barátjával találkozik - tettem hozzá segítőkészen.

Ezt a gondolataiból olvastam ki, de szükségtelen volt elárulnom. Andy mindig kiborult, amikor eszébe jutott, mire vagyok képes. - De azt nem tudom, hogy kikre utalt.

- Azt tudod, hogy hol vannak a gyerekei? – faggatott tovább Andy.

- Igen. - Örültem, hogy segíthetek. - Arlene azt mondta, hogy Chessie és Brock Johnsonnál élnek. Ismered őket? Tray Dawson műhelye mellett laknak.

Andy bólintott.

- Persze. De miért Johnsonék?

- Chessie korábban Fowler volt. A gyerekek apjának, Rick Fowlernek a rokona. Ezért sózta rá Arlene haverja, Helen a gyerekeket.

- És Arlene nem hozta el őket, miután kiszabadult?

- Ezt sem tudhatom. Annak alapján, amit mondott, úgy tűnt, hogy nem voltak vele. De nem volt kimondottan baráti a beszélgetésünk. Nem örültem neki, hogy újra láttam. Ő sem volt boldog. Úgy gondolom, azt hitte, hogy Sammel egyezkedhet.

- Hányszor ment férjhez? - Andy végül lehuppant Sam egyik összehajtható alumíniumszékére. Előhúzott egy zsebkendőt, és megtörülte a homlokát.

- Szóval. Hm. John Morgannel úgy tíz percet töltött együtt, de ezt soha nem számolta bele. Aztán jött Rene Lenier. Aztán Rick Fowler, majd Doak Oakley, és ismét Rick, Most már te is tudsz mindent, amit én, Andy.

Andy nem tűnt elégedettnek, és előre tudtam, hogy így lesz. Pontról pontra végigmentünk az egész beszélgetésen, amelyet az immár halott nővel folytattam.

Kétségbeesett pillantást vetettem Samre, míg Andy a jegyzeteit tanulmányozta. Fogyott a türelmem. Sam közbeavatkozott.

- Miért volt kinn Arlene egyáltalán, Andy? Azt hittem, hogy évekig rács mögött lesz!

Andy a szégyentől még jobban elpirult, mint a hőségtől.

- Kerített valahonnan egy jó ügyvédet, aki benyújtott egy keresetet, és azt kérte, hogy Arlene óvadék ellenében szabadlábra kerülhessen a formális meghallgatásig. Rámutatott a bírónál, hogy Arlene anya, gyakorlatilag egy szent, akinek a gyerekei mellett a helye. Azt állította, hogy „ó, nem, Arlene nem tervezett részt venni a gyilkosságban, fogalma sem volt arról, mi történik majd". A pasas gyakorlatilag sírva fakadt. Hát *persze* hogy Arlene nem jött rá, hogy a seggfej cimborái meg akarták ölni Sookie-t. Na, ja.

- Az én megölésemet tervezték - mondtam, és felegyenesedtem. - *Engem* akartak kinyírni. Csak azért, mert Arlenenek nem állt szándékában saját kezűleg beverni a szöget...

-Ehallgattam, és mély lélegzetet vettem. — Oké, Arlene halott. Remélem, az a bíró most élvezi, hogy megszánta.

- Elég dühösnek tűnsz, Sookie - jegyezte meg Andy.

- Még szép, hogy dühös vagyok - csattantam fel. — A helyemben te is az lennél. De nem jöttem ide az éjszaka közepén, hogy megöljem.

Honnan tudod, hogy az éjszaka közepén történt?

- A te figyelmedet aztán semmi sem kerüli el, Andy — mondtam. - Most megfogtál. — Vettem egy mély levegőt, és türelemre intettem magam. - Tudom, hogy az éjszaka közepén kellett történnie, mert a bár éjfélig van nyitva... és nem hiszem, hogy valaki meggyilkolta volna Arlene-t, és beledobta volna a holttestét a kukába, miközben a kocsma még tele volt, és a szakács a konyhában dolgozott, Andy. Mire bezártak, én már az ágyamban aludtam, és ott is maradtam.

- Ó, és van erre tanúd? - Andy önelégülten elvigyorodott. Voltak napok, amikor jobban kedveltem Andyt a többieknél. Ez nem egy ilyen nap volt.

- Igen — feleltem. - Van.

Andy kissé döbbentnek tűnt, Sam arca viszont óvatosan üres maradt. Én azonban nagyon örültem, hogy volt egy-két éjszakai látogatóm. Tudtam, hogy eljutunk ehhez a ponthoz, miközben izzadságban fürödve ücsörögtem, és vártam, hogy elszállítsák Arlene holttestét. Végiggondoltam mindent. Eric azt akarta ugyan, hogy a látogatása titokban maradjon, de Karin jelenlétéről nem mondott semmit.

- Ki a tanúd? - kérdezte Andy.

- Egy... Karin nevű nő. Mészáros Karin.

- Csapatot váltottál, Sookie? Egész éjszaka nálad maradt?

- Semmi közöd hozzá, hogy mit csináltunk, Andy. Tegnap éjjel, mielőtt a bár bezárt volna, a házamban találkoztam Ka- rinnal, és igazolhatja, hogy otthon is maradtam.

- És te, Sam? Volt nálad valaki? - Andy most már kimondottan szarkasztikusnak tűnt, mintha azt hitte volna, hogy titkolunk valamit.

- Igen - felelte Sam. Andy ismét meglepődött, és egy csöppet sem örült a hírnek.

- Rendben, kicsoda? A kis shreveporti barátnőd? Visszatért Alaszkából?

-Anyám volt velem - mondta Sam határozottan. — Ma kora reggel indult vissza Texasba, de nyugodtan felhívhatod telefonon. Megadom a számát.

Andy beírta a telefonszámot a jegyzetfüzetébe.

- Gondolom, ma zárva kell tartanom - jegyezte meg Sam. - De hálás lennék, ha minél előbb újra kinyithatnánk, Andy. Nehéz idők járnak, szükségem van a pénzre.

- Délután három körül elméletileg már nyithatsz - nyugtatta meg Andy.

Összenéztünk Sammel. Ez jó hír volt, de tudtam, hogy a rossz is lesz még, és próbáltam a tekintetemmel figyelmeztetni erre Samet. Andy valamivel meg akart döbbenteni minket.

Nem tudtam biztosan, hogy mi az, de azt megállapíthattam, hogy csapdát állít.

Andy érdektelenséget tettetve elfordult. Aztán hirtelen megpördült, mint a lecsapni készülő ragadozó. Mivel olvastam a gondolataiban, tudtam, mi következik. Csak a sokéves gyakorlatnak köszönhetően voltam képes uralkodni az arcvonásaimon.

- Megismered ezt, Sookie? - kérdezte, és az orrom alá dugott egy fényképet. Rémes közeli felvétel volt Arlene nyakáról. Valami köréje volt tekerve. Egy sál volt, egy zöld és pávakék sál.

Úgy éreztem, mindjárt elhányom magam.

- Úgy néz ki, mint az egyik régi sálam - feleltem. Valójában ez pontosan az a sál volt, amely véletlenül került hozzám: ezzel kötötte be Dallasban Luna, a vérdenevér a szememet, amikor az alakváltók megmentettek.

Úgy éreztem, hogy egy évtized telt már el azóta.

Lázasan próbáltam felidézni, mi történt a sállal. Rajtam volt, amikor visszatértem a szállodába. Ezután elhagytam Dallast, és minden cuccom a hotelszobában hagyva, egyedül mentem vissza Shreveportba. Miután Bill hazatért, a kis bőröndömet a tornácra tette, és a sál is benne volt. Kézzel mostam ki, és nagyon szép lett. Ráadásul egy rendkívüli éjszaka emléke volt. Ezért megtartottam. Télen a kabátomba tűrtem, és amikor legutóbb felvettem a zöld nyári ruhámat, ezzel kötöttem föl a lófarkamat... de ennek már egy éve volt. Biztos voltam benne, hogy ezen a nyáron még nem volt rajtam. Mivel a minap takarítottam ki a hálószobai fiókokat, láttam, miközben újra összehajtogattam valamennyi sálamat, de konkrétan erre a darabra nem emlékeztem, de ez semmit nem jelentett.

- Nem emlékszem, mikor láttam utoljára — jegyeztem meg, és megráztam a fejem.

- Hm - hümmögött Andy. Nem gondolta, hogy én fojtottam meg Arlene-t, és nem hitte azt sem, hogy egyedül képes lettem volna beledobni a testét a kukába. *De,* gondolta, *nem lesznek ideiglenesen nagyon erősek azok az emberek, akik vámpírvért isznak?* Ezért volt a vámpírvér a legmenőbb illegális kábítószer.

Már majdnem figyelmeztettem, hogy régóta nem ittam vámpírvért. Szerencsére azonban még idejében meggondoltam magam.

Nem lett volna értelme arra emlékeztetni Andyt, hogy olvasok a gondolataiban. Mint ahogy elárulni sem azt, hogy *valóban* nagyon erős lettem a vámpírvértől... de a múltban.

Nekirogytam a lakókocsi falának. Ha az anyja igazolja Sam alibijét, és Andy hisz Bernie-nek... álékor én leszek az első számú gyanúsított. Biztos voltam benne, hogy Karin alátámasztja majd a sztorimat, de a helyi rendőrség szemében az ő vallomása érvénytelennek számított. Andy már csak azért sem fog hinni Karinnak, mert vámpír. A többi rendőrtiszt pedig, aki ismeri a vámpírok világát, azt fogja gondolni, hogy Karin segített nekem megszabadulni Arlene holttestétől, ha megkértem rá, mert Eric gyermeke, Ericről pedig úgy tudták, hogy a fiúm.

A pokolba, szinte biztos voltam benne, hogy Karin megölte volna Arlene-t, ha megkérem rá. Lehet, hogy Andynek és Alceenek kell egy kis idő, de maguk is rájönnek erre.

-Andy - szóltam. — Egy hónapig is próbálkozhattam volna, nem tudtam volna emelő nélkül beledobni Arlene holttestét a kukába. Ha meg akarod nézetni, van-e bennem vámpírvér, csak rajta. Nyomát sem fogod találni a szervezetemben. Ha én fojtottam volna meg Arlene-t, nem hagytam volna a sálamat a nyaka körül. Lehet, hogy nem tartasz valami sokra, de nem vagyok ennyire ostoba.

- Sookie, soha nem tudtam, mit gondoljak rólad - közölte Andy, majd elsétált.

- Jobban is mehetett volna - jegyezte meg Sam, és ez enyhe kifejezés volt. — Emlékszem, hogy tavaly télen hordtad azt a sálat. A templomban volt rajtad, szalagként a lófarkadban, amikor a fekete ruhádat vetted fel.

Nos. Az ember soha nem tudhatja, mire emlékeznek a férfiak. Meghatódtam, elöntött a gyengédség. Sam folytatta: - Pontosan előttem ültél, és az egész szertartás alatt a tarkódat néztem.

Bólintottam. Ez már valószínűbbnek tűnt. - Bárcsak tudnám, mi történt a sállal azóta. Kíváncsi lennék, ki járt a házamban, és fojtotta meg vele Arlene-t. Emlékszem, hogy egyszer rajtam volt a bárban. Arról azonban fogalmam sincs, hogy valaki kiemelte-e a táskámból, vagy a hálószobai fiókból vitte-e el. Az egész ügy olyan undorító. - Ebben a pillanatban eszembe jutott a résnyire nyitott fiók. Felhúztam az orrom a gondolatra, hogy valaki a sálaim és az alsóneműm között turkált. Néhány holmi nem volt a helyén. Beszámoltam Samnek az incidensről. — Tudom, hogy semmiségnek tűnik — ismertem be szomorúan.

Elmosolyodott; valójában csak egy picit felkunkorodott a szája széle, mégis jó volt látni. A haja kócosabb volt, mint szokott, ami szintén árulkodó volt. A napfényben megcsillantak a vörös szőrszálak a borostájában.

- Rád férne egy borotválkozás — jegyeztem meg.

- Igen - állapította meg szórakozottan. - Utánanézünk a dolognak. Azon tűnődöm... Andy tudja, hogy olvasol a gondolatokban. De úgy tűnik, hogy erről állandóan elfeledkezik, amikor veled beszél. Ez gyakran előfordul?

- Tudja, de mégsem. Nem ő az egyetlen, aki így viselkedik. Még azok is, akik tudják, hogy más vagyok — nem csak egy kissé bolond -, képtelenek teljesen felfogni. Andy igazi

hívő. Pontosan érti, hogy tudom, mi játszódik le a fejében. Csak képtelen alkalmazkodni.

- De az én gondolataimat nem hallod — állapította meg Sam, hogy megerősítse, amit eddig is tudott.

- Az általános hangulatodat és a szándékaidat érzékelem: De konkrét gondolatokat nem. Ez a helyzet az összes természetfölöttivel.

- Például?

Egy percre el kellett gondolkodnom, hogyan magyarázzam el.

- Például meg tudom állapítani, hogy most aggódsz, örülsz neki, hogy itt vagyok, és azt kívánod, bárcsak levágtad volna a sálat a nyakáról, mielőtt ideértek a rendőrök. De ezt köny- nyű kitalálni, mert én is átkozottul ezt kívánom.

Sam grimaszt vágott.

- így jár az ember, ha finnyás. Tudtam, hogy van valami a nyaka körül, de nem akartam közelebbről szemügyre venni. És főleg nem volt kedvem még egyszer megérinteni.

- Kinek lett volna? - Mindketten hallgatásba burkolóztunk. Izzadtunk. Figyeltünk. Mivel Sam otthonának lép- csőjén ültünk, az ő kerítésén bámultunk keresztül, nem mondhatták, hogy tűnjünk onnan. Egy idő után úgy eluntam magam, hogy elkezdtem hívogatni azokat és üzenetet küldeni nekik, akiknek ma dolgozniuk kellett volna, hogy csak háromra jöjjenek. Végiggondoltam, hány ügyvédet ismerek, és azon vívódtam, melyiküket hívjam, ha kell. Beth Osiecki készítette el a végrendeletemet, és őt kimondottan. kedveltem. A társa, Jarrell Hilburn készítette el a szerződést a kölcsönről, amelyet Samnek adtam, hogy fenntarthassa az üzletet, és ő írta a társtulajdonosi megállapodást is.

Másrészt viszont Desmond Cataliades igen eredményes ügyvéd volt, és személyes kapcsolatok is fűztek hozzá, mivel a biológiai nagyapám legjobb cimborája volt. Ő azonban New

Orleansban praktizált, és roppant elfoglalt volt, hiszen a természetfölötti és az amerikai jogot is jól ismerte. Fogalmam sem volt, hogy a féldémon képes és kész lett volna-e a segítségemre sietni. Az e-mailjének hangvétele baráti volt, és említette benne, hogy meglátogat. Kezem-lábam bánná (persze nem szó szerint), de mihelyt a bank átutalja Claudine ingatlanának az árát, meg tudnám fizetni a szolgálatait.

Ugyanakkor az is elképzelhető, hogy a rendőrség talál egy másik gyanúsítottat, és letartóztatnak majd valakit. Talán nem is lesz szükségem ügyvédre. Felidéztem, mekkora összeg szerepelt az utolsó banki bizonylaton, amelyet a takarékbetét-számlámról kaptam. Miután tízezer dollárral beszálltam a Merlotte'sba, körülbelül háromezer maradt abból a pénzből, amelyet a vámpíroktól kaptam. Rengeteg pénzt

- százötvenezer dollárt — örököltem tündér keresztanyámtól, Claudine-tól, így azt gondolnák, nyugodtan ülhettem a babérjaimon. Ám a bankot, amely a csekket kiállította, a louisianai kormányzat váratlanul alapos vizsgálatnak vetette alá, és az összes csekkjét befagyasztották. Felhívtam a saját bankomat, hogy megtudjam, mi a helyzet. Náluk volt a pénzem... de nem nyúlhattam hozzá. Nagyon gyanúsnak találtam a helyzetet.

Küldtem egy sms-t Eric nappali helyettesének, Mustaphának. „Remélem, Karin a rendőrség rendelkezésére áll majd, hogy elmondja, látott tegnap éjszaka, és egész idő alatt otthon voltam", írtam, majd elküldtem az üzenetet, még mielőtt bármi megakadályozhatott volna benne. Egyértelmű volt a célzás, és reméltem, hogy Karin veszi az adást.

- Sookie — szólított meg Alcee Beck; mély hangja olyan volt, mint a végítélet harsonája. - Nem szabad elárulnod senkinek, mi történik itt. - Észre sem vettem, hogy közeledik, annyira elmerültem a gondolataimban és aggodalmaimban.

- Nem is tettem - mondtam őszintén. Ezt hívtam én

tündérigazságnak. A tündérek soha nem hazudnak egyn telműen, de képesek úgy kitekerni az igazságot, hogy az érin tett teljesen hamis benyomást szerezzen. Belenéztem Aleer sötét szemébe, és meg sem rezdült az arcom. Szembesültem én már Alceenél sokkal félelmetesebb lényekkel is.

- Rendben — mondta; látszott ugyan rajta, hogy nem hili nekem, de arrább vonult. Elsétált a parkoló sarkában álló autójáig, amelyet egy fa árnyékában állított le, és behajolt nyitott ablakon. Ahogy visszasétált a bár felé, miközben feltette a napszemüvegét, mintha láttam volna valamit elsuhanni a fák között, az autója mögött. Fura. Megráztam fejem, hogy kitisztítsam a gondolataimat, aztán visszanéztem, de nem láttam semmit; mozgásnak a legapróbb jelét sem.

Sam hozott nekünk egy-egy üveg vizet a lakókocsi hűtőszekrényéből. Hálásan kinyitottam a magamét, és ittam belőle, aztán a nyakamhoz szorítottam az üveget. Csodálatos érzés volt.

- Eric meglátogatott tegnap éjszaka - kezdtem anélkül, hogy végiggondoltam volna. Láttam, hogy Sam megmervedett. Nagyon vigyáztam, hogy ne nézzek az arcába. – Elmentem hozzá a Szemfogadóba, de szóba sem állt velem, míg ott voltam. Nagyon megalázó volt. Múlt éjjel is legföljebb ül percig maradt. Azt mondta, nem lett volna szabad eljönnie Az a helyzet, hogy titokban kell ezt tartanom.

- Mi a pokol...? Miért?

- Valami vámpírdolog miatt. Hamarosan kiderül. Az a lényeg, hogy nálam hagyta Karint. ő a másik gyermeke, az idősebbik. Az volt a dolga, hogy megvédjen, de nem hiszem, hogy Ericnek altár csak megfordult is a fejében, hogy ilyesmi történik. Szerintem azt hitte, hogy valaki esetleg megpróbál besurranni a házba. De ha Karin elmondja Andynel és Alceenak, hogy múlt éjjel nem hagytam el a házat, akkor nagy szívességet tesz nekem.

- Feltéve, hogy a rendőrség elfogadja egy vámpír vallomását.

- Pontosan. És éjszakáig nem hallgathatják ki. És fogalmam sincs, hogyan léphetnék kapcsolatba vele, így Mustaphánál hagytam üzenetet. Az Eric-féle rossz híreknek van második része is. Azt mondta, hogy ma éjjel találkozunk, de figyelmeztetett, hogy nem fog tetszeni a dolog. Nagyon hivatalosnak hangzott. Igazából muszáj elmennem a találkozóra, feltéve, hogy addig nem kerülök börtönbe. - Próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra. — Nem lesz jó móka.

- Szeretnéd, hogy elkísérjelek?

Csodálatos ajánlat volt. Hálás voltam érte, és be is vallottam neki. De hozzá kellett tennem:

- Azt hiszem, egyedül kell átesnem ezen, Sam. Pillanatnyilag a puszta látványod is csak még jobban... kiborítaná Ericet.

Sam bólintott, hogy érti. De szemlátomást nagyon aggódott. Némi tétovázás után megszólalt.

- Mit *gondolsz,* mi fog történni, Sook? Ha oda kell menned, jogod van vinni magaddal valakit. Végül is, nem moziba mész Erickel, vagy ilyesmi.

- Nem hiszem, hogy fizikailag veszélyben lennék. Csak... nem is tudom. - Úgy gondoltam - arra számítottam -, hogy Eric nyilvánosan megtagad majd. De képtelen voltam hangosan is kinyögni a szavakat. - Valami vámpír baromság lesz - motyogtam szomorúan.

Sam a vállamra tette a kezét. Szinte még egy ilyen apró testi kontaktushoz is túl nagy volt a forróság, de éreztem, hogy a tudtomra akarja adni: számíthatok rá.

- Hol találkoztok?

- A Szemfogadóban vagy Eric házában, gondolom. Majd tudatja.

- Az ajánlatom áll.

- Köszönöm. - Rámosolyogtam, de a kísérlet gyengécskére sikerült. - De nem akarom, hogy bárki is idegesebb legyen a kelleténél. — Ericet értettem ezen.

- Akkor felhívsz, ha hazaérsz?

-Azt megtehetem. Lehet, hogy nagyon késő lesz.

- Nem számít.

Sam mindig a barátom volt, bár voltak jobb és rosszabb időszakaink, és vitatkoztunk is párszor. Megsértődött volna, ha azt mondom, hogy nem tartozik nekem semmivel azért, mert visszahoztam az életbe. Magától is tisztában volt ezzel.

- Más emberként tértem magamhoz - szólalt meg hirtelen. Ezek szerint ő is elgondolkodott, míg csöndben voltunk,

- Milyen értelemben?

- Egyelőre még nem vagyok benne biztos. De belefáradtam... - Elharapta a mondta végét.

- Mibe?

- Abba, hogy úgy élem az életemet, mintha még rengeteg holnap várna rám, és ezért nem számít, mit teszek ma.

- Úgy gondolod, hogy történik veled valami?

- Nem, nem egészen - felelte. - Attól félek, hogy semmi nem történik velem. Ha rájövök, elmondom majd. - Rám mosolygott; szomorú, de meleg volt a mosolya.

- Oké — mondtam. Kényszerítettem magam, hogy viszszamosolyogjak. - Alig várom.

Ezzel elfordultunk egymástól. Figyeltük, ahogy a rendőrök végezték a dolgukat, és közben mind a ketten belemerültünk a saját gondolatainkba. Reméltem, hogy Sam gondolatai boldogabbak voltak, mint az enyémek. El sem tudtam képzelni, hogy ez a nap hogyan lehetne sokkal pocsékabb Pedig lehetett.

- Azt *hiszem, most már felhívhatjuk — mondta az átlagos férfi, és* elővette a mobiltelefonját. — Maga gondoskodjon az eldobhatóról.

A magas férfi előhúzott a zsebéből egy olcsó mobiltelefont. Rátaposott párszor, élvezettel hallgatta, ahogy az üveg és a fém összetörött. Felszedegette a földről a készülék maradványait, és belehajította egy mély pocsolyába. Az úttól a lakókocsiig vezető rövid behajtó tele volt ilyen pocsolyákkal. Aki elhajt erre, az biztosan belenyomja majd a telefont a sárba. Az átlagos férfi inkább olyan megoldást választott volna a szeméttől való megszabadulásra, amelynek nyomán az áramkörök és az apró fémrészek teljesen eltűntek volna, de most ez is megtette. Összeráncolta a homlokát, amikor a másik oldalon fogadták a hívást.

- Igen? — kérdezte egy selymes hang.

- Kész. A testet megtalálták, a sál rajta volt, visszaszereztem a mágikus érmét, és elhelyeztem az igézetet a detektív autójában.

- Hívjon fel újra, ha megtörténik - közölte a hang. - Szeretném kiélvezni.

- Akkor ezzel a projekttel végeztünk - mondta az átlagos férfi, remélve, hogy valóban ez volt a helyzet. - És a pénz a számlánkon lesz. Öröm volt önnel dolgozni. — A hangjában azonban az őszinteségnek a nyomát sem lehetett felfedezni.

- Nem — közölte a hang a vonal másik végén. ígéretet rejtett; az ember egyszerűen tudta, hogy az, aki beszélt, nem lehetett más, csak gyönyörű. Az átlagos férfi, aki valóban találkozott a hang gazdájával, megremegett. - Nem — ismételte meg a hang. – Még nem végeztünk teljesen.

7. FEJEZET

Mire végre nekiláthattam a munkának, úgy éreztem magam, mintha megpároltak és kinn hagytak volna a konyhapulton.

Meglepetésemre pontosan háromkor kinyithattunk. Addigra a pletykák és a valós hírek bejárták egész Bon Temps-t. Hatalmas tömeg sereglett a Merlotteshoz, hogy felvilágosítást kapjon arról, mi történt valójában. Minden vendég kérdéseket tett fel, Andrea Norr megállás nélkül elméleteket gyártott, én pedig úgy éreztem, mindjárt sikítok.

- De hát ki dobná a holttestét a kukába, és hogyan hozták ide? - kérdezte An már ötödszörre. — Antoine oda dobja a konyhai szemetet. Ez gusztustalan.

-Tényleg az - mondtam, és alig tudtam megállni, hogy le ne harapjam a fejét. - Éppen ezért nem fogunk többet beszélni róla.

- Oké! Oké! Vettem az adást, Sookie. Mindig anyué az utolsó szó. De azt azért elmondom mindenkinek, hogy nem te tetted, édes. - És folytatta tovább a szövegelést. Kétség sem férhetett hozzá, hogy a pletykás Anban megvolt az titokzatos „valami". A mozgását szemmel követni olyan volt, mintha egy férfiakból álló hullámot figyelt volna az ember.

Jó érzés volt tudni, hogy An mindenkinek azt mondja, nem én vagyok a tettes, ám abba elkeserítő volt belegondolni, hogy mindenki feltételezte: én öltem meg Arlene-t. An okfejtése a nyomozókét követte. Képtelenségnek tűnt, hogy

egy nő egyedül felemeli Arlene szó szerint holt súlyát, és átemeli a kuka falán.

Az egész műveletet csak úgy tudtam elképzelni egyetlen tettessel, ha a gyilkosnak a vállán volt Arlene (és erre szerintem csak egy *férfi* volt képes, mert csak egy erős ember emelhette fel így). Lefogyott ugyan a börtönben, de még mindig nem volt pehelysúlyú.

Két ember elég könnyen megbirkózhatott a feladattal — vagy egy bármilyen nemű természetfeletti.

Samre pillantottam, aki a bárpultnál dolgozott. Mivel alakváltó, így hihetetlenül erős volt. Ő könnyedén behajíthatta Arlene holttestét a kukába, Képes lett volna rá, de nem ő tette.

A leginkább egyértelmű ellenérv az volt, hogy soha nem rakta volna Arlene holttestét a saját bárja mögötti kukába. Másodszor nem tette volna ki magát annak, hogy az én jelenlétemben fedezze fel a hullát. Harmadszor egyszerűen nem hittem, hogy megölte volna Arlene-t, hacsak nem volt rá kényszerítő oka, esetleg borzalmasan össze nem vitatkoztak. Negyedszer pedig, már elárulta volna nekem.

Ha Andy megértette, hogy egyedül képtelen lettem volna megszabadulni Arlene tetemétől, akkor biztos azt pró bálja kitalálni, ki segíthetett nekem. Ha jobban belegondoltam, sok olyan barátom és ismerősöm *volt,* akinek a számára nem lenne újdonság megszabadulni egy holttesttől. Segítenének nekem, és nem is faggatnának. De mit árult el ez a tény az életemről?

Oké, a francba az önmarcangolással. Olyan az életem, amilyen. Ha durvább és véresebb volt, mint amilyennek valaha is elképzeltem... ez volt.

Nyilvánvaló volt, ki lesz az első számú gyanúsított, mint "Sookie bűntársa a holttesttől való megszabadulásban". A bátyám, Jason vérpárduc volt, és bár a nyilvánosság előtt még

soha nem változott át, a hír azért elterjedt. Jason soha életében nem tudta tartani a száját, ha valami izgatta. Ha felhívom azzal, hogy segítsen beledobni egy női holttestet egy kukába, akkor beugrik a teherautójába, és olyan gyorsan nálam terem, ahogyan csak bír.

Odaintettem a bátyámnak, amikor besétált a bárba kézen fogva Michele-lel. Jason még mindig koszos és izzadt volt a hosszú, forró munkanap után; ő irányította az egyik útjavító brigádot. Michele viszont úgy nézett ki, mintha csak most vette volna fel a Schubert Ford autószalon vörös egyenpólóját. Mindketten esküvői lázban égtek. De, mint mindenki mást is Bon Temps-ban, megbabonázta őket a Merlotte's egykori pincérnőjének halála.

Nem akartam Arlene-ről beszélni, ezért azzal kezdtem, hogy elmeséltem Michele-nek, hogy találtam magamnak ruhát az esküvőjére. A küszöbönálló esemény abszolút elsőbbséget élvezett mindennel, még egy parkolóbeli rémes halálesettel szemben is. Ahogy reméltem, Michele millió kérdést tett fel, majd közölte, hogy átugrik, és megnézi az új ruhámat, aztán elmesélte, hogy a Legnagyobb Szeretet Baptistái (Michele apjának gyülekezete) kész kölcsönadni szétnyitható asztalokat és székeket a Jason házánál tartandó bátyus bulira. Michele egyik barátnője felajánlotta, hogy nászajándékképpen megsüti az esküvői tortát, egy másik barátnőjének az anyukája pedig beszerzési áron készíti el a csokrokat. Mialatt megették az ételt és kifizették a számlát, egyetlenegyszer sem hangzott el a beszélgetés folyamán a „megfojtották" szó.

De csupán ennyi nyugalmam volt egész este. Bár észrevettem, hogy milyen kevesen voltak előző nap a bárban, meglepően sok ember állította most azt, hogy látta Arlene-t bejönni a Merlottesba. Mindannyian személyesen is váltottak vele pár szót, aztán figyelték, ahogy bement az irodába. És valamennyien látták, hogy amikor távozott (öt vagy tizenöt

perccel később) gőzölgött a feje a dühtől. A történeteik nem estek egybe, és más-mást emeltek ki, de a legfontosabban valamennyien egyetértettek: abban, hogy Arlene távozott, élve és értetlenül. És dühösen.

- Bocsánatot kérni jött? - kérdezte Maxine Fortenberry. Maxine vacsorázni tért be két társával, a nagyim volt barátnőivel.

- Nem, munkát akart - válaszoltam olyan nyílt és őszinte arccal, amilyet csak képes voltam magamra varázsolni.

Mindhárom asszony megdöbbent.

- Ne, komolyan - lehelte Maxine. - Volt bátorsága megkérdezni, hogy visszakaphatja-e a munkáját?

- Nem értette, mi az akadálya - mondtam vállat vonva, miközben összeszedtem a piszkos tányérokat. - Kérnek még egy kis teát?

- Persze, hozd csak az a kancsót - felelte Maxine. - Istenem, Sookie. Ez már mindennek a teteje.

Tökéletesen igaza volt.

A következő szabad pillanatomban azon törtem az agyamat, vajon mikor láttam utoljára a zöld-kék sálat. Sam azt mondta, emlékszik rá, hogy rajtam volt a templomban a fekete ruha kiegészítőjeként. Ez csak egy temetés lehetett, mert nem szeretem a feketét, és kizárólag a legkomolyabb alkalmakra veszem fel. Kinek a temetése lehetett? Talán Sid Matt Lancasteré? Vagy Caroline Bellefleuré? Az elmúlt néhány évben jó pár temetésen voltam, mivel a nagyi legtöbb barátnője idős volt, de Sam az ő búcsúztatásukon biztosan nem vett részt.

Jane Bodehouse is megjelent a vacsoraidő közeledtével, Elhelyezkedett a megszokott székén a bárpultnál. Éreztem, hogy a láttán feszült és dühös lett az arckifejezésem.

- Neked aztán van bőr a képeden, Jane — vágtam a szemébe. - Miért jársz ide inni, ha annyi kárt okozott neked a

Molotov-koktélos támadás? El sem hiszem, hogy ilyesminek teszed ki magad, amikor annyit szenvedtél.

Egy pillanatra meglepődött, aztán az agyában a fogaskerekek valószínűleg beindultak annyira, hogy felderengjen: felfogadott egy ügyvédet. Szégyentelenül és kihívóan elfordította az arcát.

Amikor legközelebb elmentem mellette, éppen egy kis perecet kért Samtől. Sam azonnal nyúlt a tálért.

— Jobb lesz, ha igyekszel - csattantam fel. — Nem akar- juk felbosszantani Jane-t, nehogy hívja az ügyvédjét. - Sam meglepve rám nézett. Még nem látta a postát. - Jane beperelt minket, Sam — magyaráztam, miközben a tálalóablakhoz masíroztam, hogy leadjam a rendelést Antoine-nak.

A kórházi számla kifizetését követeli, és talán még kártérítést is a mentális fájdalomért - vetettem hátra a vállam fölött.

— Jane - hallottam a hátam mögül Sam őszintén döbbent hangját. - Jane Bodehouse! Hol fogsz majd inni, ha beperelsz minket? A környéken már csak itt szolgálnak ki! - Sam igazat mondott. Az évek folyamán a környék minden kocsmája kitiltotta Jane-t, aki hírhedt volt arról, hogy részegen kikezdett minden férfival, aki a közelébe került. Csak a legrészegebbek viszonozták a próbálkozásait, mert Jane az évek múltával egyre kevesebbet adott a testi higiéniára.

— Nem tagadhatjátok meg, hogy kiszolgáljatok - jelentet- te ki sértődötten. - Marvin mondta. És az ügyvéd is.

— Dehogynem — közölte Sam. — És ez mostantól érvé- nyes. Tudod egyáltalán, hogy mit tartalmaz a kereset? - Jó kérdés volt.

Mintha hallott volna minket, Marvin lépett be a bárba, meglehetősen dühösen.

— Mama! - kiáltott. - Mit csinálsz te itt? Mondtam, hogy nem jöhetsz ide többet. - Elkapta a tekintetemet, és zavartan félrenézett. A Merlotte'sban mindenki abbahagyta azt,

amit csinált, és figyelt. Majdnem olyan jó volt a műsor, mint egy valóságshow.

- Marvin — fordultam hozzá. - Vérig vagyok sértve, amiért így bánsz velünk. Hányszor hívtalak fel ahelyett, hogy hagytam volna az anyádat vezetni. Hányszor takarítottam fel a hányását, nem is beszélve arról az éjszakáról, amikor megakadályoztam, hogy bevigyen egy fickót a női vécébe. Éjszakánként otthon akarod tartani anyádat? Hogyan fogod ezt megoldani?

A színtiszta igazat mondtam. És ezt Marvin Bodehouse ia tudta.

- Akkor legalább a kórházi számla felét kifizetnétek? - próbálkozott szánalmasan.

- Kifizetem az egészet - közölte Sam nagyvonalúan. Persze még nem ismerte az összeget. - De csak azután, hogy kaptunk egy levelet az ügyvédetektől, amelyben biztosít róla, hogy nincs több követelésetek.

Marvin egy pillanatig a cipője orrát bámulta, mielőtt megszólalt.

- Azt hiszem, maradhatsz, mama. Próbálj ne túl sokat inni, rendben?

- Hát persze, édesem — egyezett bele Jane, és megkocogtatta maga előtt a pultot. - Egy kísérőt annak a sörnek - szólt oda Samnek főúri hangon.

- Hozzáírom a többihez - mondta neki Sam. És hirtelen az élet a bárban visszatért a normális kerékvágásba. Marvin eltűnt, Jane pedig ivott. Mindkettejüket sajnáltam, de nem én voltam felelős az életükért, és csupán annyit tehettem, hogy próbáltam távol tartani Jane-t az utakról, amikor berúgott. Annál mindketten keményen dolgoztunk. Mivel mindenki éhes volt, aki betért (talán üzemanyagra volt szükség a pletykálkodáshoz), Antoine-nak annyira sok volt a dolga, hogy egyszer-egyszer elveszítette a türelmét, ami egyébként

nem volt rá jellemző. Sam igyekezett mindenkire rámosolyogni, üdvözölni a vendégeket, de alig győzte teljesíteni a rendeléseket. Fájt a lábam, a hajamat ki kellett volna engedni, újrafésülni, és ismét lófarokba fogni. Majdnem annyira vágytam egy zuhanyra, mint egy jó szeretkezésre. El is feledkeztem az éjszakára tervezett találkozómról - randevúnak azért nem neveztem volna - Erickel, de amikor eszembe jutott, rádöbbentem, hogy sem a pontos idejét, sem a helyét nem ismerem.

- Leszarom - mondtam egy tányér spirál alakú sült krumplinak, amelyet az autószerelők rendeltek. - Itt is van, srácok. Meg a csípős szósz, ha veszélyesen akartok élni. Jó étvágyat!

Ebben a másodpercben Karin suhant be a főbejáraton. Úgy nézett körül, mintha az állatkerti majomházban lett volna. Alig észrevehetően felvonta a szemöldökét. Aztán észrevett, és elindult felém irigylésre méltón laza és energiatakarékos mozdulatokkal.

- Sookie - köszöntött halkan. - Eric azonnal kéret. — Szin- te mindenki minket figyelt. Karin szépsége, sápadtsága, a hátborzongató suhanás mintha azt üzente volna: *figyelj csak, gyönyörű és halálos vagyok.*

- Karin, dolgozom - sziszegtem, mert ki voltam akadva, de nem akartam felemelni a hangom. - Érted? Kenyeret keresek!

Körülnézett.

- Itt? Tényleg? - Felhúzta piciny fehér orrát.

Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy fel ne csattanjak.

- Igen. Itt. Ez az üzletem.

Sam közeledett felénk, próbált lazának tűnni.

- Sookie, ki a barátod?

- Sam, ő Karin - Mészáros Karin, az éjszakai alibim. Azért

jött, hogy szóljon, Ericnek szüksége van rám Shreveportban. MOST azonnal.

- Örülök, igyekezett barátságosnak tűnni, de a szeme mindent elárult.

- Örülök, hogy megismertelek, Karin. Meglehetősen sok a dolgunk. Nem várhat Eric egy órát?

- Nem. - Karin nem látszott makacsnak, dühösnek, de még türelmetlennek sem. Csupán tényszerűnek.

Egy hosszú pillanatig csak némán bámultuk egymást. - Rendben, Sook. Átveszem az asztalaidat - mondta végül Sam. - Emiatt ne aggódj. Majd megoldjuk.

- Te vagy a főnök, Sam. - Karin jégkék szeme lézerként vizslatta a főnökömet — a barátomat.

- Én vagyok a főnök - ismételte meg Sam. - Sook, azonnal megyek, ha szükséged...

- Jól leszek - nyugtattam meg, bár tudtam, hogy ez nem igaz. - Tényleg ne aggódj.

Sam szemlátomást őrlődött. Egy csapat harmincas nő, az egyikőjük válását ünnepelve, újabb kancsó sörért kurjantott. Végül ez döntött.

- Garantálod a biztonságát? - fordult Sam Karinhoz.

- A létem árán is - ígérte Karin csöndesen.

- Hadd vegyem magamhoz a táskámat — szóltam Karinnak, és hátrasiettem a raktárban lévő öltözőszekrényhez. Lekaptam a köténytt, belehajítottam a szennyestartóba, aztán felvettem a tiszta pólót a szekrényemből. Megfésülködtem a női mosdóban, de ismét össze kellett fognom a hajam, mert látszott a gumi nyoma. De legalább nem voltam már kócos.

Se zuhany, se tiszta ruha, se szép cipő. De legalább rúzs volt nálam.

Kinyújtottam a nyelvem a tükörképemnek, aztán a vállamra kaptam a táskámat. Ideje volt beszállni a zenekarba, bár fogalmam sem volt, milyen zenét játszunk majd.

Nem tudom, hogyan jött Karin a Merlotte'sba; talán tudott repülni, mint Eric. Az én autómmal mentünk Shreveportba. Eric idősebbik gyermeke nem volt nagy dumás. Csak egyetlen kérdést tett fel:

- Mennyi időbe telt, mire megtanultál autót vezetni?

Csekély érdeklődéssel hallgatta, hogy középiskolás koromban szereztem jogsit. Ezután csak maga elé bámult. Lehet, hogy a világgazdasági válság megoldásán elmélkedett, de az is elképzelhető, hogy vérig sértődött, amiért a kísérő feladatát kapta. Fogalmam sem volt, mire gondolt.

Végül én törtem meg a csendet.

- Karin, gondolom, csak mostanában érkeztél Louisianába. Mikor láttad utoljára Ericet?

- Két napja érkeztem. Kétszázötvenhárom éve találkotam utoljára a teremtőmmel.

- Gondolom, nem sokat változott - jegyeztem meg, talán kissé szarkasztikusan. A vámpírok soha nem változnak.

- Nem — mondta Karin, és ismét hallgatásba merült.

Nem tette könnyűvé számomra, hogy rátérjek arra, ami igazán érdekelt. Egyszerűen bele kellett hát vágnom a közepébe.

- Karin, ahogy Mustaphától kértem is, hogy mondja meg neked, a Bob Temps-i rendőrség beszélni szeretne veled arról, hogy láttál múlt éjjel.

Karin ekkor felém fordult. Bár az utat figyeltem, a szemem sarkából láttam a fej mozdulatot.

- Mustapha átadta az üzenetedet, igen. Mit kell monda- nom? - kérdezte.

- Azt, hogy láttál a házamban fél tizenkettőkor vagy éjfélkor, nem tudom, mikor találkoztunk, és hogy hajnalig figyelted a házat, vagyis tudod, hogy nem távoztam - mondtam neki. - Talán nem ez az igazság?

- Lehetséges - felelte. Aztán ismét meg sem szólalt.

Karin kibaszottul idegesítő volt. Elnézést a kifejezésért.

Tényleg megörültem, amikor megláttam végre a Szemfogadót. Általában hátul szoktam leparkolni a személyzeti parkolóban. Már éppen hátrahajtottam volna a boltsor mellett, amikor Karin megszólalt.

- Le van zárva. Itt kell hagynod az autót.

Azóta, hogy először jártam itt Bill-lel, szinte soha nem parkoltam a vendégek autói között. Hónapokon keresztül a kiválasztottak közé tartoztam. Együtt harcoltam a Szemfogadó alkalmazottaival, a véremet adtam értük, és néhányat közülük a barátomnak, vagy legalábbis a szövetségesemek tekintettem. Úgy látszik, hogy most viszont csak egy voltam az alkalmi, emberi borzongani vágyók közül. Ez bizony fájt egy kicsit.

De abban is biztos voltam, hogy ez lesz a legkisebb bajom. Miközben lelkesen biztattam magam, körbehajtottam, hogy szabad helyet találjak. A keresés eltartott egypár percig. Amikor kiszálltam az autóból, meghallottam a kiszűrődő zenét. Ebből tudtam, hogy ma este élő zene volt (az „élő" ebben az esetben azt jelentette, hogy zenészek álltak fenn a színpadon.

Olykor-olykor egy vámpír zenekar eljátszott egypár dalt az egyetlen shreveporti vámpírbárban, és úgy látszik, a mai is egy ilyen alkalom volt. A frissen átalakult vámpírok olyan zenét játszottak, amelyet életükben szerettek, vagyis emberi zenét, de az öregebbek olyan dalokat adtak elő, amelyeket élő ember még soha nem hallott, olyan emberi dalokkal együtt, amelyek tetszettek nekik. Egyetlen olyan vámpírral sem találkoztam, aki ne imádta volna a *Thrillert*.

De legalább Karinnal nem kellett beállnunk a sorba a pénztár előtt, amelynek pultja mögött a vicsorgó Thalia dolgozott. Örömmel láttam, hogy a karja visszanőtt; megütögettem a saját jobb alkaromat, és feltartottam a hüvelykujjamat.

Az arca ellazult egy pillanatra, ami Thaliánál már majdnem mosolynak minősült, ha nem folyt vér.

A klubban elviselhető volt a zaj. A vámpírok érzékeny hallása miatt olyan hangerőn szólt a zene, amelyet el tudtam viselni. Az aprócska színpadon egy csapat nagyon hosszú hajú férfi és nő szorongott. Fogadni mertem volna, hogy a hatvanas években alakultak át. Az ezerkilencszázhatvanas években. A nyugati parton. Biztos jel volt, amikor befejezték a *Honky Tonk Woment*, és a *San Franciscót* kezdték játszani. Rápillantottam rongyos farmerjukra. Igen, trapéznadrág. Fejpánt. Virágos ing. Lobogó fürtök. A történelem egy kis szelete Shreveportban.

Aztán hirtelen Eric ott állt mellettem, és a szívem nagyot dobbant. Magam sem tudta, hogy az örömtől-e, amiért a közelében vagyok, az aggodalomtól, hogy talán utoljára látom, vagy egyszerűen a félelemtől. Megérintette az arcomat, és közel hajolt. A fülembe suttogta, hogy rajtam kívül senki ne hallja:

- Ennek meg kell történnie, de soha ne kételkedj a vonzalmamban.

Még közelebb hajolt. Azt hittem, megcsókol, de csak megszagolt. A vámpírok csak akkor vesznek levegőt, amikor érezni akarnak egy illatot, és ő éppen ezt tette.

Megfogta a kezem, és a személyzeti részbe vezetett, az irodájába. Egyszer visszanézett rám, és a tekintetéből kiolvastam, hogy szavak nélkül emlékeztetni akart arra, hogy bármi történjen is, csak show az egész.

Az egész testem megfeszült.

Eric irodája nem volt tágas, sem pedig előkelő, de az biztos, hogy dugig tele volt. Pam a falnak dőlve ácsorgott; meglepően kertvárosinak nézett ki pink kertésznadrágban és virágmintás ujjatlan pólóban, de az ismerős arc láttán érzett megkönnyebbülés azonnal aggodalomba fordult, amikor

Észrevettem Felipe de Castrót - Nevada, Louisiana és Arkansas királyát-, valamint Freydát, Oklahoma királynőjét. Tudtam persze, hogy itt lesznek, legalább egyikőjük, de mindkettejük láttán... elszorult a szívem.

Egy királyi méltóság jelenléte soha nem jelentett jót. Felipe természetesen az íróasztal mögött, Eric székében ült. Az oldalán állt a jobbkeze, Horst Friedmann és a felesége, Angie Weatherspoon. Angie hosszú combú, vörös hajú nőszemély volt, akivel alig két szót váltottam. Örökké utálni fogom, mert Eric kedvenc asztalának a tetején táncolt tűhegyes sarkú cipőben.

Talán írok egy rapnótát azzal a címmel, hogy „Oldalamon a lakájaim".

Talán Eric asztala már egyáltalán nem az én gondom.

Talán vissza kellene nyernem a józan eszemet, ahelyett hogy kiborulnék.

Az asztal előtt a földön rongyszőnyeg hevert. Ericet és engem szó szerint a szőnyeg szélére állítottak.

- Hitelesnek tűnsz, Sookie — jegyezte meg Pam. Nyilvánvalóan a pincérnői szerelésemre utalt. Valószínűleg áradt belőlem a sültkrumpli-szag.

- Nem volt választásom — feleltem.

- Mísz Sztekhusz - szólított meg Felipe kedvesen. — Micsoda öröm magácskát újra látni.

- Hm - hümmögött Freyda az ajtóval szemben lévő széken.. Úgy tűnt, neki más volt a véleménye.

Hátrapillantottam; a kifejezéstelen arcú Karin elállta az ajtót. Pam ártatlan kis nyuszi volt Karinhoz képest.

- Odakinn leszek - közölte Eric idősebbik gyermeke. Tett egy lépést hátrafelé, aztán nagyon határozottan becsukta maga mögött az ajtót.

- Összegyűlt hát az egész, nagycsalád - jegyeztem meg. Ebből is érezhető volt, hogy milyen ideges voltam.

Pam a szemét forgatta. Valahogy nem gondolta, hogy helyénvaló lenne viccelődni.

— Sookie — szólalt meg Felipe de Castro, és tudtam, hogy végeztünk a bájcsevejjel. — Eric azért kérette ide, hogy elengedje a házassági kötelékből.

Úgy éreztem magam, mintha pofon vágtak volna egy hatalmas döglött hallal.

Kényszerítettem magam, hogy ne moccanjak, szemem se rebbenjen. Egészen más volt félig-meddig akarni, feltételezni vagy egyenesen várni - és tudni. A tudás legalább bizonyosságot nyújtott ugyan, miközben csak még élesebbé és kínzóbbá tette a fájdalmat.

Természetesen nekem is ellentmondásosak voltak az Erichez fűződő kapcsolat iránti érzéseim. Természetesen többékevésbé sejtettem, hogy ez lesz a vége. De Eric rövidke éjféli látogatása és korábbi elutasító viselkedése ellenére ez a száraz bejelentés sokkolt — de nem fogok összeroppanni, nem ezek előtt a lények előtt. Kezdtem lezárni magamban a kisebb

kamrákat, ahogyan a hajókon szokás - és még ezek miatt hitték, hogy a Titanic elsüllyeszthetetlen.

Pillantásra sem méltattam Freydát. Fia szánalmat olvastam volna le az arcáról, akkor biztosan nekiugrom, és megpróbálom leütni, még ha ez egyenlő lett volna is az öngyilkossággal. Reméltem, hogy gúnyosan, diadalittasan mosolyog, mert az elviselhetőbb lett volna.

Arról szó sem lehetett, hogy Ericre nézzek.

Szélviharként száguldott végig bennem a düh és kétségbeesés. Csak akkor szólaltam meg, amikor már biztos voltam benne, hogy a hangom nem remeg.

— Alá kell írnom valamit, vagy átesni egy szertartáson? Vagy csak sétáljak ki az ajtón?

— Van erre egy szertartás.

Természetesen. A vámpíroknak mindenre volt szertartásuk.

Pam mellém lépett, a kezében egy ismerős fekete bársonybatyuval. Legnagyobb megdöbbenésemre - bár valójában szinte semmit nem éreztem - hozzám hajolt, és megpuszilta arcomat.

- Csak sebezd meg a karodat — mondta aztán mondd Ericnek, hogy „ez már nem a tiéd többé". Azután add oda a kést Ericnek. — Kicsomagolta a bársonydarabot, hogy kiszabadítsa a kést.

A szertartási penge ragyogó, díszes és éles volt, pont, ahogyan emlékeztem. Egy pillanatra kényszert éreztem, hogy belemártsam az egyik jelenlévő néma szívébe. Nem is tudtam volna hirtelen eldönteni, ki lenne az első: Felipe, Freyda vagy talán Eric. Mielőtt azonban túl sok időm lett volna ezen gondolkodni, a jobb kezembe fogtam a kést, és beleböktem a hegyét a bal alkaromba. Vékony vérpatak folyt le a karomon,
és éreztem, hogy a szobában lévő minden vámpír reagált.

Felipe még a szemét is lehunyta, hogy élvezze az illatot.

- Többről mondasz le, mint gondoltam - mormogta Ericnek. (Ebben a pillanatban Felipe került a ledöfendők listájának élére.)

Erichez fordultam, de a tekintetemet a mellkasára szegeztem. Attól féltem, hogy ha meglátom az arcát, akkor meghasad a szívem.

- Ez már nem a tiéd többé — mondtam tisztán, érthetőn, némi elégtétellel a hangomban. Eric felé tartottam a kést, és éreztem, hogy elvette a kezemből. Eric lecsupaszította az alkarját, és beledöfte a kést - nem olyan finoman, mint én, ha- nem erősen felhasítva a húst. A sötét színű vér lassan végigfolyt a karján, a kezén, aztán lecsöpögött az ócska szőnyegre.

- Ez már nem a tiéd többé - mondta csöndesen.

- Most már távozhat, Sookie - közölte Felipe. - Többet nem teszi be a lábát a Szemfogadóba.

Nem volt már mit mondani.

Sarkon fordultam, és kisétáltam Eric irodájából. Az ajtó varázsütésre kinyílt előttem. Karin világos tekintete egy pillanatra az enyémbe fonódott. Szép arca teljesen kifejezéstelen volt. Senki sem szólalt meg. Se egy „viszlát”, vagy egy „ez klassz volt”, vagy egy „csókold meg a lábamat”.

Átverekedtem magam a táncoló tömegen.

Vissza az autómhoz.

És hazamentem.

8. FEJEZET

Bill egy kempingszéken ült az udvarban. Kiszálltam az autóból, és a kocsi teteje fölött rábámultam. Két ellentétes érzés viaskodott bennem.

Az első az volt, hogy behívjam a házba egy kis bosszúszexre.

A másik - az okosabb ötlet pedig -, hogy tegyek úgy, mintha nem vettem volna észre.

Nyilvánvalóan nem állt szándékában megszólalni, ha én nem teszem, és ebből is látszott, hogy Bill néha milyen okos fickó. A puszta jelenléte és az, amilyen intenzíven figyelt, egyértetelművé tette számomra, hogy pontosan tudja, mit történt ma éjszaka. Némi lelki vívódás után az értelmesebbik énem győzedelmeskedett; sarkon fordultam, és bementem a házba.

Már nem kellett a vezetésre koncentrálnom. Már nem kellett megbirkóznom a vámpírok jelenléte okozta nyomással. Nagyon örültem, hogy végre egyedül lehettem, és senki nem volt a tanúja annak, amikor elöntött a szomorúság.

Nem hibáztathattam kizárólag Ericet. Mégis ezt tettem, többnyire. Akár bevallotta magának, akár nem, igenis volt választása. Bár a vámpírkultúra azt követelte, hogy tartsa tiszteletben eltávozott teremtője akaratát, és vegye feleségül Oklahoma királynőjét, úgy véltem, Eric kibújhatott volna a megállapodás alól. Nem fogadtam el az érvet, hogy tehetetlen volt Appius akarata ellenében. Való igaz, hogy Appius Freydával már mozgásba lendítette a gépezetet, mielőtt

konzultált Erickel. Talán még a megtalálói jutalmat is bezsebelte Oklahoma királynőjétől. De Eric valahogyan biztos ki tudta volna vágni magát. Találhatott volna másik jelöltet Freyda hitvesének pozíciójára. Felajánlhatott volna anyagi kompenzációt. Tehetett volna... *valamit.*

Gyakorlatias döntést hozott, amikor azzal a választással szembesült, hogy vagy engem szeret rövid életem idejére, vagy elindul felfelé a ranglétrán a gazdag és gyönyörű Freyda oldalán.

Mindig is tudtam Ericről, hogy pragmatista.

Halkan kopogtak a hátsó ajtón. Biztos Bill az, hogy megkérdezze, hogy vagyok. Kiléptem a hátsó tornácra, feltéptem az ajtón, miközben azt mondtam:

- Most nem tudok beszélni...

Eric állt a lépcsőn. A holdfény természetesen még vonzóbbá varázsolta csillogó szőke sörényét és jóképű arcát.

- Mi a faszt keresel te itt? - Átnéztem a válla fölött, de Billt sehol se láttam. - Azt hittem, most, hogy már nem vagyok a feleséged, te meg Freyda... elháljátok az új kapcsolatot.

- Mondtam, hogy ne törődj azzal, ami történt —jelentette ki. Kissé közelebb lépett. - Mondtam, hogy ez számomra nem jelent semmit.

Nem hívtam be a házba.

- Nehéz elhinni, hogy a királyodnak sem jelentett semmit. Vagy Freydának.

- Megtarthatlak - közölte abszolút magabiztossággal. Találok majd valami megoldást. Lehet, hogy névlegesen nem leszel a feleségem, de a szívemben az vagy.

Úgy éreztem magam, mint a palacsinta, amelyet éppen most fordítottak meg a serpenyőben. Újra keresztül kell menne ezen? Elszakadt a cérna.

- Nem, egyszerűen nem, de a *pokolba,* mennyire nem. Hallottad, mit mondtál? Hazudsz magadnak és nekem is.

- Szerettem volna olyan erővel pofon vágni, hogy megfájduljon a tenyerem.

- Sookie, az enyém vagy. — Kezdett feldühödni.

- Nem vagyok. Te magad jelentetted ki mindenki előtt.

- De mondtam neked, idejöttem az éjszaka közepén, és megmondtam neked, hogy...

- Azt mondtad, hogy szeretsz, amennyire tőled telik - vágtam közbe, és idegességemben szinte egy helyben ugráltam, - Teljesen egyértelműnek tűnik, nem vagy képes szeretni. - Sookie, soha nem bocsátottalak volna el így, ilyen nyilvános módon, ha nem lettem volna biztos benne, hogy megérted, a szertartás mások javát szolgálta.

- Várj, várj, várj! - Felemeltem a kezem. - Azt állítod, hogy
ami téged illet, azt tervezed, hogy keresel módot arra, hogy valahol egy titkos helyen tarts, rejtve Freyda elől, hogy időről időre kisurranhass hozzám? És ahhoz, hogy a titkos babád lehessek, el kell költöznöm Oklahomába, el kell veszítenem az otthonomat, a barátaimat és az üzletemet?

Az arcán láttam, hogy pontosan így tervezte. De biztos voltam abban is, soha nem hihette komolyan, hogy igent mondok egy ilyen egyezségre. Vagy ha mégis, akkor tényleg egyáltalán nem ismert.

Eric *dühbe* gurult.

- Soha nem tisztelted a házasságunkat! Mindig azt hajtogattad, hogy egyszer majd elhagylak! Kérdezés nélkül át kellett
volna hogy változtassalak, ahogyan Karinnal és Pammel tettem! Vagy inkább Pamet kellett volna utasítanom, hogy változtasson át! Akkor soha nem kellett volna elválnunk egymástól.

Ezután csak bámultunk egymásra - Eric dühösen, én elborzadva. Egyszer beszéltünk már a vámpírrá változtatásomról, az ágyban, észbontó szex után, és az ötlet más alkalommal is szóba került.

Mindig egyértelműen a tudomására hoztam, hogy nem akarom.

- Fontolgattad, hogy megteszed. A beleegyezésem nélkül.

-Természetesen — felelte határozottan, türelmetlenül, mintha nevetséges lenne, hogy nem értem a szándékait. Magától értődik. Tudtam, hogy miután átváltoztatlak... nagyon boldog lennél. Semmi sem jobb annál, mint vámpírnak lenni. De mindig olyan elutasító voltál. Eleinte azt gondoltam: „Szereti a napot - de engem is szeret." De aztán tűnődni kezdtem, vajon a szíved mélyén nem veted-e meg azt, ami vagyok. - Összeráncolta a homlokát; nem csupán dühös volt, hanem megbántott is.

Akkor már ketten voltunk.

- És mégis azon gondolkodtál, hogy átváltoztass valami olyasmivé, amit megvetek. - Hihetetlenül lehangolt voltam. Minden csöpp energiám elpárolgott, majdnem összecsuklottam. - Nem, nem vetem meg azt, ami vagy - mondtam fáradtan. - Csak élni szeretném az emberi életemet.

- Még akkor is, ha azt nélkülem kell tenned.

- Nem tudtam, hogy választanom kell.

- Sookie, a józan ész - és abból te nem szenvedsz hiányt — is ezt diktálja. Biztos vagyok benne, hogy tisztában voltál vele.

Kétségbeesetten felemeltem a kezem.

- Eric, trükkel csaltál házasságra. Túltettem magam rajta, mert beláttam, azért tetted, hogy megvédelmezz, és bizonyos mértékig talán... csínytevésből. Szerettelek. És hízelgett a hiúságomnak, hogy ország-világ előtt vállaltad a kapcsolatunkat. De abban igazad van, hogy a házasságunkat sosem éreztem egyenértékűnek az emberi templomban köttetettekkel — amit te kigúnyoltál azon egyetlen alkalommal, amikor szóba hoztam.

Széttárta a karját, mintha mozdulatokkal akarná tudtomra adni azt, amit szavakkal képtelen.

Én azonban ismét felemeltem a kezem.

- Teljesen őszinte voltam veled. Hadd fejezzem be, aztán elmondhatod te is a magadét. Hónapokon keresztül szerettelek... hevesen és odaadón. De ne gondold, hogy találunk kivezető utat. Mert pontosan *tudnod kell,* hogy színtiszta baromság azt mondani, hogy „lehet rá mód, hogy együtt legyünk". Tudod, hogy sosem hagynám el az otthonomat azért, hogy valamiféle fél életet éljek a babádként, akihez elelosonsz szexelni, míg Freyda rá nem jön, és ki nem nyír engem. Azért, hogy újra keresztülmenjek a megaláztatáson, amelyen ma éjszaka. Újra és újra.

- Tudhattam volna, hogy soha nem hagyod el Samet - mondta Eric keserűen.

- Samet hagyd ki ebből. Ez rólad és rólam szól.

- Soha nem hitted, hogy örökre szeretni fogjuk egymást. Biztos voltál benne, hogy egy nap, amikor megöregszel, elhagylak majd.

Végiggondoltam a választ.

- Mivel én próbálok őszinte lenni, légy te is az. Soha még csak eszedbe sem jutott volna mellettem maradni, miután megöregedtem. *Mindig azt* feltételezted, hogy majd átalakítasz, bár világosan megmondtam, hogy nem akarok vámpír lenni. - Visszatértünk a borzalmas beszélgetés kiindulópontjához. Hátraléptem, és becsuktam a tornác ajtaját.

- Visszavonom a meghívást - mondtam, hogy véget vessek a fájdalomnak.

Visszamentem a házba, és nem néztem ki az ablakon. A szerelmünk helyrehozhatatlanul tönkrement. Kivérzett valahol a hátsó lépcsőmön.

Ha a mai nap Arlene meggyilkolásával és az utána következő sok izgalommal kemény volt, a Szemfogadóban tett látogatás pedig még keményebb, akkor ez a beszélgetés Erickel volt a legdurvább. Leültem a nappaliban a nagyi kedvenc foteljába, és a kezemmel a térdemen a semmibe bámultam.

Nem tudtam, sírjak-e, sikongassak, hozzávágjak valamit a fal- hoz, vagy hányjak. Csak ültem ott, mint egy szfinx, miközben az agyamban egymást kergették a gondolatok és a képek.

Biztosan tudtam, hogy helyesen cselekedtem, bár keserűen megbántam néhány dolgot, amit mondtam. De igaz volt minden szavam. Az Eric távozása utáni óra olyan volt, mint az a másodperc, amikor az ember letépi a kötést, hogy kitisztítsa a sebet.

Ki lett volna képes nem szeretni Ericet? Csodálatos volt, minden szempontból. Halott létére elevenebb volt, mint a legtöbb férfi, akit ismertem. Okos és gyakorlatias, oltalmazó, elismert harcos, aki majd kicsattant az életörömtől - vagy talán inkább halálörömnek kellene mondanom. És jó volt a humora, kedvelte a kalandokat; e két tulajdonságot mindig is hihetetlenül vonzónak találtam. Plusz, jesszusom, milyen *szexi*. Eric csodálatos testéhez méltó volt nagyszerű képessége arra, hogy hogyan használja ezt a testet.

Ám mégis... Az ő kedvéért sem lennék vámpír. Szerettem embernek lenni. Szerettem a napfényt; szerettem a reggeltől estig tartó időt; szerettem kinyújtózni a napozóágyon, az udvaron, miközben ragyogott körülöttem a fény. S bár nem voltam jó keresztény, mégiscsak az voltam. Nem tudtam, mi történne a lelkemmel, ha vámpírrá változnék, és nem akartam kockáztatni - hiszen már így is elég sok rossz dolgot elkövettem életemben. Szerettem volna kapni néhány évet, hogy jóvátegyem mindezt.

Nem hibáztattam Ericet a rossz dolgok miatt, amelyeket elkövettem. Az én bűneim voltak. De nem akartam így leélni a hátralévő életemet. Szerettem volna rá esélyt, hogy feldolgozzam a gyilkosságokat, amelyeket elkövettem, az erőszakot, amelynek tanúja vagy okozója voltam, és jobb ember- ré akartam válni... bár ebben a pillanatban fogalmam sem volt róla, hogyan érhetném ezt el.

De azt biztosan tudtam, hogy Eric titkos szeretőjeként semmiképp.

Elképzeltem magam valahol Oklahomában, egy apró lakásban, család és barátok nélkül, ahogy hosszú napokat és még hosszabb éjszakákat élnék le úgy, hogy Ericre várok, hogy egy-két lopott órát töltsön velem. Minden éjjel arra várnék, hogy jön a királynő, és megöl... vagy valami még roszabbat tesz velem. Ha Eric átváltoztatott volna, vagy Pammel csináltatta volna meg, akkor legalább a napjaim eltöltésével nem lenne gondom; holtan hevernék egy szűk, sötét helyen. Éjszakánként talán Pammel és Karinnal lógnék, a három szőke együtt várná, hogy Eric füttyentsen — egy örökkévalóságig. Összerázkódtam. Már az ötlet is gusztustalan volt, hogy együtt lógjak Karinnal és Pammel — mint Drakula asszonyai, akik egy gótikus kastélyban csak azt lesték, mikor jár arra egy óvatlan halandó. Inkább a karót választanám. (És egy-két év elteltével, Pam valószínűleg boldogan megtenné nekem ezt a szívességet.) És mi lenne, ha Eric megparancsolná, hogy öljek meg valakit, valakit, akivel törődöm? Engedelmeskednem kellene neki.

És mindehhez előbb túl kellene élnem az átváltozást, ami egyáltalán nem volt biztos. Szinte minden héten olvastam egy cikket arról, hogy holttesteket találtak sietve ásott sírokban, olyanokéit, akik nem keltek újra életre, nem kaparták ki magukat a földből. Olyan emberek holttesteit, akik azt gondolták, hogy élőhalottnak lenni menő, és meggyőztek vagy megfizettek egy vámpírt, hogy változtassa át őket. Ám nem éledtek fel.

Ismét összerázkódtam.

Még rengeteg mindent kellett volna végiggondolnom, de hirtelen elkábultam a kimerültségtől. Nem hittem volna, hogy egy ilyen nap után képes leszek ágyba bújni, és elaludni... de a testem másképp gondolta, és átvette az irányítást.

Lehet, hogy holnap reggel, amikor felébredek, bánni fogom, amit ma éjszaka mondtam. Talán rájövök, hogy bolond voltam, bepakolok, és indulok Oklahomába. Egyelő- re azonban nem foglalkoztam a megbánással és találgatással. Miközben megmostam az arcom a fürdőszobában, eszem- be jutott, hogy tettem egy ígéretet. Ahelyett, hogy felhívtam volna Samet, és álltam volna a faggatását, küldtem neki egy sms-t. „Rendben hazaértem, rossz volt, de vége." .

Álomtalanul aludtam végig az éjszakát, és egy újabb esős napra ébredtem.

A rendőrök az ajtómnál vártak, és letartóztattak gyilkosság vádjával.

VALAHOL
EGY AUTÓPÁLYA MELLETTI MOTELBAN,
HUSZONÖT KILOMÉTERRE BON TEMPS-TÓL

A magas férfi visszadőlt a dupla ágyra, hatalmas kezét összekulcsolta a hasán, az arcáról sütött az elégedettség.

- Hála legyen az Úrnak - mondta a plafonnak. - Néha a gonosztevők megkapják megérdemelt büntetésüket.

A szobatársa a füle botját sem mozdította. Már megint telefonált.

- Igen — mondta az átlagos férfi. — Megerősítették. Letar- tóztatták. Végeztünk? Ha tovább maradunk, félő, hogy va- laki felfedez bennünket, és a társam esetében ez... — Oda- pillantott a másik ágyra. A magas férfi már felkelt, bement a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Az átlagos férfi suttogva folytatta. - Öt biztosan felismernék. Nem maradhattunk a lakókocsiban, mert a rendőrség biztosan átvizsgálta, és még a Bon Temps-i zsarukkal sem kockáztathatjuk

meg, hogy valami nyomot hagyunk magunk után. Minden éjjel másik motelban szálltunk meg.

- Holnap ott leszek - szólalt meg a zengő férfihang. -

Majd beszélünk.

- Személyesen? — Az átlagos férfi hangja közömbös volt ugyan, de mivel egyedül volt a szobában, nem érdekelte, hogy az arcáról lerítt az aggodalom.

Hallotta, hogy a vonal másik végén a férfi felnevet, ami inkább köhögésnek hangzott.

- Igen, személyesen - válaszolta.

Miután befejezte a beszélgetést, az átlagos férfi percekig csak bámulta a falat. Nem tetszett neki az események alakulása. Azon tűnődött, aggódik-e annyira, hogy lemondjon a melóért még neki járó pénzről.

Nem húzta volna ki ilyen sokáig, ha nem lett volna elég ravasz, és nem tudta volna, mikor kell leírni a veszteséget. Vajon tényleg a nyomába szegődne a megbízója, ha meglépne?

Johan Glassport komoran arra a következtetésre jutott, hogy a válasz igen.

Mire Steve Newlin a nadrágját cipzározva kilépett a fürdőszobából, Glassport képes volt úgy beszámolni neki a beszélgetésről, hogy egy szemrebbenéssel se árulja el, mennyire nincs kedve ismét találkozni a megbízójukkal. Glassport legszívesebben lekapcsolta volna a lámpát, és ágyba bújt volna, de Newlin nem fogta be a száját.

Steve Newlin különösen jó hangulatban volt, mert elképzelte, mi minden történik majd a Stackhouse nőszeméllyel a börtönben. Egyik sem volt kellemes, némelyik kimondottan pornófilmbe illett, de mindegyik kép illeszkedett abba,

amit Steve Newlin személyes bibliája szerint a pokol tüze és a kárhozat jelentett.

9. FEJEZET

Soha nem hittem volna, hogy egyszer örülni fogok annak, hogy a nagyim már nem él, de aznap reggel ez történt. A nagyi belehalt volna, ha azt kell látnia, hogy letartóztatnak, és beültetnek egy rendőrautóba.

Semmi lekötözős tapasztalatom nem volt, és most már biztos voltam benne, hogy nem is lesz. Utálom a bilincset.

Igazi közhelyes pillanatot éltem át, amikor Alcee Beck közölte velem, hogy gyilkosság miatt letartóztat. Arra gondoltam: *mindjárt felébredek. A valóságban nem ébredtem fel, amikor megszólalt a csengő. Csak álmodtam. Ez nem a valóság, nem lehet az.* Végül mi győzött meg arról, hogy nem álmodom? Andy Bellefleur arckifejezése. Alcee mögött állt, és le volt sújtva. Egyenesen a fejéből olvastam ki, hogy szerint jogtalan a letartóztatásom. Legalábbis a rendelkezésükre álló bizonyítékok alapján. Alcee Becknek sok időbe és erőfeszítésbe került, hogy meggyőzze a seriffet arról, hogy le kell tartóztatni.

Alcee Beck agya nagyon furcsa volt; teljesen fekete. Soha nem tapasztaltam még ilyesmit, és nem tudtam hová tenni. De semmi jót nem jelenthetett. Ereztem rajta, milyen elszántan próbál rácsok mögé juttatni. Alcee Beck véleménye szerint akár rá is tetoválhatták volna a homlokomra, hogy „BŰNÖS".

Amikor Andy feltette rám a bilincset, megszólaltam:

- Gondolom, már nem érvényes a meghívás Halleigh babaköszöntőjére.

- Au, Sookie - csak ennyit tudott kinyögni.

Andy javára szóljon, hogy zavarban volt, én azonban nem voltam abban a hangulatban, hogy igazságot szolgáltassak neki, amikor ő sem tette meg nekem ezt a szívességet.

- Azt hiszem, te tudod, hogy soha nem bántottam Arlene-t - mondtam Andynek, méghozzá nagyon határozott hangon. Büszke voltam magamra, hogy képes voltam fenntartani a higgadtság látszatát, holott belül majd belehaltam a meg- alázatásba és a rettegésbe.

Úgy tűnt, mintha mondani akart volna valamit (azt akarta mondani, hogy *remélem, nem te tetted, bár egy aprócska bizonyíték arra utal, hogy mégis, de ahhoz nem elég, hogy Alcee megkapja a letartóztatási parancsot),* de aztán megrázta a fe- jét, és csak annyit mondott:

- Meg kell ezt tennem.

Az irrealitás érzése kitartott az egész őrizetbe vételi procedúra alatt. A bátyám, Isten áldja meg érte, már a fogda ajtajánál várakozott, amikor odaértünk, mert a pletykákból azonnal értesült arról, mi történt. Nyitotta a száját, de még mielőtt kibukhattak volna belőle a dühös szavak, tudtam, mennyire csaponganak a gondolatai, ezért megelőztem.

- Jason, hívd fel Beth Osieckit, és mondd meg neki, hogy jöjjön, amilyen hamar csak tud. Menj ki a házhoz, keresd meg Desmond Cataliades telefonszámát, és szólj neki is. Aztán hívd fel Samet, és mondd meg neki, hogy ma nem tudok bemenni dolgozni — tettem hozzá sietve, miközben bekísértek a fogdába, és becsukták az ajtót a bátyám aggodalmas arca előtt. Áldott legyen a szíve.

Ha ez egy-két héttel korábban történik, biztos lehettem volna benne, hogy Eric vagy talán a dédnagyapám, Niall a tündérek hercege) egy szempillantás alatt kijuttat innen.

De felégettem magam mögött minden hidat Ericnél, Niall pedig szövevényes okok miatt elzárta magát Tündérországba.

Most itt volt nekem Jason.

Ismertem minden egyes embert, akivel találkoztam az őrizetbe vételi eljárás során. Ez volt életem legmegalázóbb élménye, ami nem semmi. Mint kiderült, emberöléssel gyanúsítanak. Kennedy Keyes börtönbeli visszaemlékezéseiből tudtam, hogy az emberölésért életfogytiglan jár.

Nem áll jól nekem a narancssárga.

Vannak rosszabb dolgok a megalázásnál és a börtönruhánál (a bő zubbonynál és megkötős gatyánál). Biztos így van. De meg kell mondanom, kicsordult a poharam, jóságra és könyörületre vágytam. Annyira felkavartak a történtek, hogy megörültem, amikor megláttam végre a cella ajtaját. Azt hittem, magánzárkába tesznek. De nem így lett. Ki más, mint Jane Bodehouse horkolt ájultan az alsó priccsen. Lehetett része néhány kalandban, miután a Merlotte's bezárt.

De legalább nem volt magánál, így elég időm volt alkalmazkodni az új körülményekhez. Tízpercnyi töprengés után már halálosan untam magam. Ha megkérdezték volna, milyen ücsörögni tétlenül, könyv, tévé, telefon nélkül, csak nevetettem volna, mert el sem tudtam képzelni ezt a helyzetet.

Rémes volt az unalom - és az, hogy képtelen voltam elmenekülni a saját félelmetes sejtelmeim elől. Jasonnek is ilyen rossz volt vajon a rácsok mögött? A bátyám nem szeretett olvasni, és nem volt különösképpen gondolkodó alkat sem. Ha legközelebb találkozunk, megkérdezem tőle, hogyan bírta.

Most már több közös volt bennünk Jasonnel, mint korábban bármikor. Mindketten börtöntöltelékek lettünk.

Egyszer őt is letartóztatták gyilkosság vádjával, és akárcsak én, ő is ártatlan volt, bár a bizonyítékok ellene szóltak.

Ó, szegény nagyi! Miiyen rettenetes lenne mindez a számára! Reméltem, hogy most nem lát a mennyországból.

Jane ájultan hortyogott ugyan, mégis jó érzés volt látni egy ismerős arcot. Használtam a vécét, míg aludt. Rengeteg szörnyűséget hoz még a jövő, legalább ezt a tapasztalatot igyekeztem minél tovább elkerülni.

Soha életemben nem voltam még fogdában. Meglehetősen gusztustalan volt. Apró, ütött-kopott, összekarcolt, betonpadlós helyiség priccsekkel. Egy idő múlva belefáradtam a földön kucorgásba. Mivel Jane az alsó priccsen aludt elterülve, némi nehézségek árán felkászálódtam a felsőre. Eszembe jutottak az arcok, amelyeket a rácsok mögött láttam, miközben a cellám felé haladtam: ijedtek, kíváncsiak, unottak, kemények.

Ahogy ismertem mindenkit a rácsok szabad oldalról, ugyanez volt igaz szinte minden, túloldalon lévő nőre és férfira is, döbbentem rá. Néhányan közülük simán balfaszok voltak, mint Jane. Néhányan azonban igazán rossz emberek.

Elakadt a lélegzetem, annyira féltem.

És az volt az egészben a legrosszabb - na, jó, nem a legroszabb, de a nagyon pocsék-, hogy bűnös voltam. Ó, nem Arlene halálában! De megöltem másokat, és még többnek a meggyilkolását néztem végig. Abban sem voltam biztos, hogy emlékeztem még mindegyikükre.

Pánikba esve próbáltam felidézni a nevüket és azt, hogyan haltak meg. Minél jobban erőlködtem, annál zavarosabbak lettek az emlékek. Magam előtt láttam azoknak az embereknek az arcát, akiknek a halálát nem én okoztam, de szemtanúja voltam. De láttam azoknak az embereknek (vagy lényeknek) az arcát is, akiket én gyilkoltam meg: például a tündér Murryét és a vámpír Brunóét. A vérróka Debbie Peltét. Nem mintha vadásztam volna rájuk, mert az utamban álltak; mindnyájan meg akartak ölni. Egyfolytában győzködtem magam, hogy önvédelemből ér ölni, de az, hogy a

haláluk újra és újra lejátszódott a lelki szemem előtt, azt jelentette, hogy a lelkiismeretem szerint börtöncellában volt a helyem még akkor is, ha azt a bűntettet nem én követtem el, amelyért ide kerültem.

Soha életemben nem voltam még ilyen mélyen. Sok mindenre rájöttem önmagammal kapcsolatban; több időm volt merengeni azon, hogyan jutottam ide, mint amennyit szerettem volna. De bármilyen kellemetlenek voltak is a cellában töltött első órák, még rosszabb lett, miután Jane felébredt.

Először is, alul-felül jött kifelé belőle minden, és mivel a vécét nem takarta el semmi, ez egészen egyszerűen... undorító volt. Miután ezen túl volt, iszonyatosan rosszul érete magát, a másnaposságtól fájdalmasan lüktetett a feje, és elöntötte a bűntudat. Újra meg újra megesküdött magának, hogy ezentúl vigyázni fog, nem iszik majd ennyit, a fiának többé nem kell összeszednie a kocsmából, és már ma este is kevesebb sört és felest önt majd le a torkán. Vagy, mivel maennyire pocsékul érzi magát, talán majd csak holnap kezdi meg az új életet. Igen, ez sokkal ésszerűbb lesz.

Néhány körön már túl voltunk, amikor Jane észrevette, hogy nincs egyedül a cellában, de az új cimborája nem az egyik megszokott rabtársa.

- Sookie, mit keresel te itt? — kérdezte Jane. Még mindig alig lehetett érteni, mit mond, pedig isten a tanúja, hogy már ki kellett volna belőle ürülniük a mérgeknek.

- Én is ugyanúgy nem értem, mint te - válaszoltam. - Azt hiszik, hogy én öltem meg Arlene-t.

— Ezek szerint kiszabadult. Tényleg láttam, nem előző éj- szaka, hanem egy nappal korábban - magyarázta Jane, és kissé felderült az arca. - Azt hittem, hogy álmodtam, vagy ilyes- mi, mert biztos voltam benne, hogy még rács mögött van.

— Láttad? Hol? Nem a Merlotte'sban? — Nem gondoltam, hogy Jane a Merlotte'sban lett volna Arlene látogatása idején.

- Ja, el is akartam neked mondani tegnap, de aztán a perügy elterelte a figyelmemet.

- Hol láttad, Jane?

- Ó, hogy hol láttam? Arlene... - Szemlátomást nem volt ez könnyű Jane számára. Beletúrt összegubancolódott hajába. - Két pasassal volt.

Nyilván ezek lehettek a barátai, akiket említett.

- Mikor történt? - Igyekeztem kedvesen faggatni, mert nem akartam, hogy Jane elveszítse a fonalat. Nem ő volt az egyetlen, akinek nehezére esett követni a beszélgetést. Koncetrálnom kellett, hogy lélegezzem, és közben értelmes kérdéseket tegyek fel. Miután Jane kiürített magából mindent, nagyon büdös volt az apró cellában.

Jane próbált visszaemlékezni, mikor és hol látta Arlene-t, de ez olyan kemény erőfeszítést igényelt a részéről, és annyi más gondolat terelte el a figyelmét, hogy a dolog eltartott egy darabig. Jane azonban jólelkű ember volt, így addig kutatott az emlékeiben, míg megtalálta azt, amit keresett.

- Annak az épületnek a háta mögött láttam... emlékszel arra a nagyon nagydarab fickóra, aki motorokat javított? Nagyon kellett magamon uralkodnom, hogy a hangom közömbösnek tűnjön.

- Tray Dawson. A Court Street és a Clarice Road kereszteződésénél volt a műhelye és a háza. - Tray hatalmas garázsa háza és Brock valamint Chessie Johnson telke között volt; itt élt most Coby és Lisa. A két ház mögött kezdődött az erdő, és mivel Tray telke volt az utolsó az utcában, meglehetősen elhagyatott hely volt.

- Igen. Ott volt, annak a háznak a háta mögött. Egy ideje már üresen áll, ezért fogalmam sincs, hogy mit keresett ott.

- Ismered a fickókat, akik vele voltak? — Annyira igyekeztem közömbösnek tűnni, és közben nem belélegezni a

rettenetes bűzt, hogy a szavak apró sikkantásként hagyták el az ajkamat, mint egy fuldokló egér cincogása.

- Nem, még soha nem láttam őket. Az egyikük eléggé magas volt és gebe, a másik pedig teljesen átlagos kinézetű,

- És te hogy kerültél oda?

Ha Jane-nek lett volna elég energiája ahhoz, hogy elszégyellje magát, akkor biztosan megteszi. Így azonban csupán bánatosnak tűnt.

- Aznap este meg akartam látogatni Martha nénit az idős- otthonban, de megpihentem annál a háznál, hogy igyam egy kortyot, így mire az otthonba értem, már véget ért a látogatási idő, mert tényleg elég későre járt. De ott összefuttam Hank Clearwaterrel, tudod, az ezermesterrel. Az apját látogatta meg. Szóval, Hankkel már ezer éve ismerjük egymást, és azt mondta, ihatnánk egyet az autójában, aztán csak egyik dolog jött a másik után, és úgy gondoltuk, jobb len- ne átmenni valami kevésbé nyilvános helyre, így aztán be- hajtott az erdőbe az otthonnal szemben, van ott egy keskeny csapás, amerre a gyerekek járkálnak azokkal a négykerekűekkel. Ráláttunk a Clarice Roadon álló házak hátsó oldalára. Mindegyikre szereltek biztonsági világítást. Így legalább láttuk, hogy mit csinálunk! - kuncogott Jane.

- Tehát így láthattad Arlene-t - jegyeztem meg, mert bele sem mertem gondolni, mit csináltak Hankkel.

- Igen, így láthattam. Gondoltam is: „A francba, az Arlene, kinn van, és meg akarta ölni Sookie-t. Mi a csudát csinál?" Azok a pasasok nagyon közel voltak hozzá. Odaadott ne- kik valamit, de aztán Hank és én... beszélgetni kezdtünk, és utána már nem láttam. Amikor legközelebb felnéztem, már nem voltak ott.

Jane információja nagyon fontos volt, csak még nem tudtam pontosan, hogy miért. Egyrészt segíthetett tisztázni, vagy legalábbis elbizonytalaníthatta a rendőröket, hogy volt

valami közöm Arlene meggyilkolásához. Másrészt Jane nem volt igazán megbízható szemtanú, és a sztoriját könnyedén megkérdő jelezhették.

Felsóhajtottam. Amikor jane hosszú monológba kezdett attól, milyen régi „barátság" fűzi Hank Clearwaterhez (soha többé nem leszek képes kihívni, hogy javítsa meg a vízvezetéket), elkalandoztak a gondolataim.

A tanúm, Karin, a Mészáros, nem ébred fel, míg teljesen be nem sötétedik, ami elég későn lesz. (Nem ez volt az első alkalom, amikor utáltam emiatt a nappalokat.) Karin jobb szemtanú volt, mint Jane, mert nyilvánvalóan okos és józan volt, és helyén volt az esze. És persze halott volt. Bár a vámpírok már amerikai állampolgárok voltak, messze nem tekintették és kezelték őket egyenrangúként az emberekkel. Eltűnődtem azon, vajon a rendőrség egyáltalán kihallgatja-e Karint ma éjjel. Talán már kiküldtek valakit a Szemfogadóba, mielőtt lepihent.

Végiggondoltam azt, amit jane mondott. Egy magas, vékony és egy átlagos férfi, akik nem helybeliek, különben Jane felismerte volna őket. Arlene-nel. Annak a háznak a közvet- len közelében, ahol a gyerekei laktak Brock és Chessie Johnsonnal. Későn, aznap éjjel, amikor Arlene-t meggyilkolták.

Ez jelentős fejlemény volt.

Egy órával később a makulátlan egyenruhába öltözött Kevin behozta az ebédet. Párizsis szendvicset, krumplipürét és felszeletelt paradicsomot. Olyan utálkozva nézett rám, ahogyan én az ételre.

- Ezt nyugodtan be is fejezheted, Kevin Pryor — mondtam neki. - Én éppen annyira öltem meg Arlene-t, ahogyan te bevallottad a mamádnak, hogy kivel élsz.

Kevin fülig elpirult, és azonnal rájöttem, hogy túllőttem a célon. Kevin és Kenya már egy éve együtt élt, és a városban a legtöbben tudtak róla. Kevin mamája azonban úgy tett,

mintha sejtelme sem lenne róla, mert Kevin nem monta meg neki nyíltan. Semmi baj nem volt Kenyával azon kívül, hogy Kevin mamája szerint nem volt megfelelő a bőre színe ahhoz, hogy a fiacskájának a barátnője lehessen.

— Fogd be, Sookie — csattant fel. Kevin Pryor soha életében nem volt még durva velem. Hirtelen rádöbbentem, hogy másmilyennek lát most, hogy rabruhát viselek. Tiszteletre méltó személyből olyan valaki lettem, akit rendre utasíthatott.

Felálltam, és belenéztem az arcába a rácsokon keresztül. Egy hosszú percig csak néztem. Még jobban elvörösödött. Nem lett volna értelme beszámolni neki arról, amit Jane látott. Nem hallgatott volna rám.

Délután Alcee Beck jött hátra a cellákhoz. Hála istennek, nem volt kulcsa a miénkhez. A rácsok túloldalán ólálkodott, némán, fenyegető tekintettel. Láttam, ahogy hatalmas mancsát ökölbe szorítja, aztán elernyeszti; elég félelmetes volt Nem csupán azt akarta, hogy gyilkosság miatt rács mögé kerüljek, de legszívesebben el is agyabugyált volna. A vérében volt. Csupán egy hajszál választotta el attól, hogy elve- szítse az önuralmát.

A fejében még mindig láttam a sötét ködöt, de mintha már nem lett volna olyan sűrű, mint korábban. Átszivárogtak rajta a gondolatai.

- Alcee - szólítottam meg. - Tudod, hogy nem én tettem, igaz? Azt hiszem, hogy tisztában vagy vele. Janenek bizonyítéka van rá, hogy Arlene két férfival találkozott aznap éjjel. - Bár tudtam, hogy Alcee személyes és hivatali okokból nem kedvel, azt nem gondoltam, hogy emiatt üldözne (vagy vádat emeltetne ellenem). Bár nem állt távol tőle egy kis korrupció, egy kis megvesztegetés, Alceet senki sem vádolhatta azzal, hogy a saját kezébe vette volna a törvény végrehajtását. Tudtam, hogy semmiféle személyes kapcsolatban nem állt

Arlene-nel, méghozzá két ok miatt: Alcee szerette a feleségét, Barbarát, a Bon Temps-i könyvtárost, és Arlene rasszista volt.

A nyomozó nem válaszolt a szavaimra, de megállapítottam, hogy gondolatban maga is megkérdőjelezte a tettei helyességét. Távozott, az arca még mindig eltorzult a dühtől.

Valami nem volt rendben Alcee Beckkel odabenn. Hirtelen rádöbbentem, mi volt az: Alcee úgy viselkedett, mint akit megszállt valami. Ez volt a kulcs. Végre törhettem valami új dolgon a fejem; végtelenül sok időm volt rá, hogy minden oldalról alaposan megvizsgáljam a felfedezésemet.

A nap további része kínzó lassúsággal telt. Pocsék dolog, amikor az ember napjának a legérdekesebb része az, hogy őrizetbe veszik. A női börtönőr, Jessie Schneider sétált végig a folyosón, és közölte Jane-nel, hogy a fia csak másnap reggel tud eljönni érte. Jessie nem szólt hozzám, de nem is kellett. Alaposan végigmért, megrázta a fejét, majd visszasétált az irodába. Soha semmi rosszat nem hallott felőlem, és elszomorította, hogy valaki, akinek olyan csodálatos nagyanyja volt, mint nekem, lakat alatt végzi. Ettől én is elszomorodtam.

Egy alkalmazott hozta be a vacsorát, gyakorlatilag a felmelegített ebédet. De legalább friss volt a paradicsom, mivel a fogdának volt konyhakertje. Soha nem hittem volna, hogy egyszer megunom a friss paradicsomot, de a kertem burjánzása és a fogdái koszt után örülni fogok, ha vége lesz a szezonjának.

A cellánkban nem volt ablak, de a folyosó másik oldalán, magasan a falba vágva igen. Amikor az üveg elsötétedett, csak Karin körül forogtak a gondolataim. Buzgón imádkoztam, hogy (ha eddig még nem tette meg) vegye fel a kapcsolatot rendőrséggel, mondja el nekik az igazat, és az igazság szó szerint szabadítson meg. Nem sokat aludtam aznap éjjel, miután lekapcsolták a villanyt. Jane horkolt, a férfiak részlegében pedig valaki éjféltől hajnali egyig sikoltozott.

Roppant hálás voltam, amikor eljött a reggel, és a nap besütött a szemben lévő ablakon. A két nappal korábbi időjárásjelentésben napsütést ígértek hétfőre, ami azt jelentette, hogy nagyon meleg lesz. A fogdában volt légkondicionálás, ami jó volt, különben elkeseredésemben kinyírtam volna Jane-t, amihez párszor tényleg nagyon közel kerültem.

Keresztbe tett lábbal ücsörögtem a felső priccsen, és keményen próbáltam semmire sem gondolni, míg Jessie Schnelder meg nem érkezett.

- Meg kell jelennetek a bíró előtt - közölte. - Gyerünk. - Kinyitotta a cella ajtaját, és intett, hogy lépjünk ki a folyosóra. Attól féltem, hogy láncra fűz minket, de szerencsére nem tette. Viszont megbilincselt mindkettőnket.

- Mikor mehetek haza, Jessie? — kérdezte Jane. – Hé, tudod, hogy Sookie nem tett semmit Arlene-nel. Láttam Arlene-t két férfival.

- Aha, és ez mikor jutott az eszedbe? Amikor Sookie emlékeztetett rá? - Jessie magas, nagydarab, negyvenes éveiben járó nő volt, és egyikünk iránt sem viseltetett rossz szándékkal. Csupán annyira hozzászokott már a hazudozáshoz, hogy nem hitt el semmit, amit egy fogvatartott mondott, és na- gyon keveset mindenki más szavaiból is.

-Au, Jessie, ne legyél gonosz. Tényleg láttam. A férfiakat nem ismerem. El kell engedned Sookie-t. És engem is.

- Szólok Andynek, hogy eszedbe jutott valami - mondta Jessie, de nyilvánvaló volt, hogy nem veszi komolyan Jane szavait.

Egy oldalajtón léptünk ki az épületből; közvetlenül előtte parkolt a rabszállító. Jessie rajtunk kívül még két őrizetest kísért: Ginjer Hartot (Mel Hart volt feleségét), egy vérpárducot, akinek szokásává vált fedezetlen csekkel fizetni, valamint Diane Porchiát, egy biztosítási ügynököt. Természetesen tudtam, hogy Diane-t azért gyűjtötték be (ami jobban

hangzott, mint az „őrizetbe vétel"), mert kárigénylő lapokat hamisított, de valahogy elveszítettem az ügyében a fonalat. A nőket és a férfiakat külön-külön szállították, és Jessie Kenya kíséretében vitt át minket a bíróságra. Nem néztem ki az ablakon, annyira szégyelltem, hogy az emberek megláthatnak ebben a járműben.

Mindenki elcsendesedett, amikor bevonultunk a tárgyalóterembe. Nem néztem a nézők padsorai felé, de amikor Beth Osiecki ügyvéd odaintett, hogy felhívja magára a figyelmemet, majdnem elsírtam magam a megkönnyebbüléstől. Az első sorban ült. Mihelyt észrevettem, megláttam egy ismerős arcot is a válla felett.

Tara az ügyvédek számára fenntartott székek mögött ült. JB is vele volt. A kicsik babaszékben pihentek kettejük között.

A mögöttük lévő sorban ült Alcide Herveaux, a shreveporti vérfarkasfalka vezetője és az AAA Accurate Survey tulajdonosa. Mellette a bátyám, Jason és a falkavezére, Calvin Norris. Nem messze tőlük Jason barátja és esküvői tanúja, Hoyt Fortenberry. Chessie Johnson, aki Arlene gyerekeinek a gondját viselte, halkan beszélgetett Kennedy Keyesszel és a barátjával, Danny Prideaux-val, aki amellett, hogy az építők boltjában dolgozott, Bill Compton nappali helyettese is volt. És közvetlenül Danny mellett ült fenyegető arccal Mustapha Khan, Eric nappali helyettese és a haverja, Warren, aki halványan rám mosolygott. Terry Bellefleur hátul ácsorgott, kényelmetlenül toporgott a felesége, Jimmie mellett. Maxine Fortenberry jelent meg nehéz léptekkel és viharos arccal. Vele volt a nagyim egy másik barátnője is, Everlee Mason. Maxine becsületes asszony volt. Nyilvánvalóan soha életében nem járt még bírósági tárgyalóteremben, de a kutyafáját, ma meg kellett tennie.

Egy pillanatra teljesen elképedtem. Mit keresnek itt ezek

az emberek? Mi hozta őket a tárgyalóterembe pont azon a napon, amikor a meghallgatásomat tartják? Hihetetlen véletlennek tűnt.

Aztán elkaptam a gondolataikat, és megértettem, véletlenről szó sincs. Miattam jöttek.

Elöntötte a szemem a könny, ahogy Ginjer Hart nyomában felléptem a vádlottak padjához. Ha rajtam rosszul állt a narancssárga rabruha, ugyanez volt igaz Ginjerre is. Égő vörös haja bántón hatott a rikító ruha fölött. Diane Porchia jobban nézett ki benne a maga természetes színeivel.

Nem nagyon izgatott, hogyan nézek ki a rabruhában. Próbáltam egyáltalán nem gondolkodni. Annyira meghatott a barátaim jelenléte, annyira megrémített, hogy bilincsben kellett látniuk, annyira bíztam benne, hogy kiszabadulok... és annyira rettegtem tőle, hogy nem fogok.

Ginjer Hart őrizetben maradt a tárgyalásig, mert nem volt senki, aki letegye érte az óvadékot. Azon tűnődtem, vajon Calvin Norris, a vérpárducok vezetője nem azért jött-e el, hogy kiálljon a klánja tagja mellett, de később megtudtam, hogy ez volt már Ginjer harmadik törvénysértése, és az első két alkalom után Calvin figyelmeztette, hogy a végéhez közelít a türelme. Diane Porchiát óvadék ellenében szabadlábra helyezték; a férje a leghátsó sorban ült, és nagyon szomorúnak és elgyötörtnek látszott.

Aztán végre én következtem. Felnéztem a bíróra, egy kedves, de okosnak tűnő asszonyra. „Rosoff bíró" állt a névtábláján. Ügy gondoltam, az ötvenes éveiben járhatott. Kontyba fogta a haját, túlméretezett szemüvegében úgy nézett ki, mint egy csivava.

- Miss Stackhouse — szólalt meg, miután belepillantott az előtte heverő papírokba. - Arlene Daisy Fowler meggyilkolásával vádolják. Emberölés a vád, amely életfogytiglani

börtönbüntetéssel sújtható. Úgy látom, jelen van a jogi képviselője. Miss Osiecki?

Beth Osiecki mély lélegzetet vett. Hirtelen rádöbbentem, hogy még soha senkit nem képviselt gyilkossági ügyben. Olyan rémült voltam, hogy képtelen voltam követni a bírónő és az ügyvéd párbeszédét, de azt hallottam, amikor a bírónő megjegyezte, hogy még soha nem jelent meg meghallgatáson a vádlott ennyi barátja. Beth Osiecki azt mondta a bírónőnek, hogy óvadék ellenében szabadlábra kellene helyezni, különösen, mivel csupán nagyon gyenge bizonyíték támasztja alá, hogy közöm lenne Arlene Fowler meggyilkolásához.

A bírónő Eddie Cammackhoz, a kerületi ügyészhez fordult, aki soha nem volt még a Merlotte'sban, baptista imaházba járt, és Maine Coon macskákat tenyésztett. Eddie olyan rémülten meredt Rosoff bíróra, mintha azt kérte volna tőle, hogy járuljon hozzá Charles Manson szabadon engedéséhez.

- Tisztelt bírónő, Miss Stackhouse-t azzal gyanúsítják, hogy megölt egy asszonyt, aki éveken át a barátnője volt, egy anyát és... — Eddie nem tudott több jót mondani

Arlene-ről. - Beck nyomozó szerint Miss Stackhousenak nyomós oka volt Arlene Fowler halálát kívánni, és Fowlert Miss Stackhouse sáljával a nyaka körül találták meg, Miss Stackhouse munkahelye mögött. Nem gondoljuk, hogy óva- dék ellenében szabadlábra kellene helyezni.

Azon tűnődtem, hol lehet Alcee Beck. Aztán észrevettem. Olyan dühösen vizslatta a bírónőt, mintha az asszony azt javasolta volna, hogy korbácsolják meg Barbara Becket a bíróság épülete előtti gyepen. A bírónő Alcee dühös arcára pillantott, aztán elhessegette a gondolataiból.

- Bebizonyosodott, hogy a kérdéses sál Miss Stackhouseé? - kérdezte Rosoff bírónő.

- Elismerte, hogy a sál úgy néz ki, mint amilyen az ő tulajdonában is volt.

- Látta valaki az elmúlt időszakban a sálat Miss Stackhouse-on?

- Még nem találtunk senkit, de...

- Senki nem látta Miss Stackhouse-t az áldozattal a gyilkosság ideje környékén. Nincs meggyőző tárgyi bizonyíték. Úgy tudom, Miss Stackhouse-nak van egy tanúja arra, hogy hol tartózkodott a gyilkosság idején.

- Igen, de...

- Akkor harmincezer dollárban szabom meg az óvadékot.

Ó, hála istennek! Claudine örökségének köszönhetően volt ennyi pénzem. Csak sajnos a csekket befagyasztották. A francba! Miközben ez mind végigfutott az agyamon, a bírónő megszólalt:

- Mr. Khan, ön vállalja a kezességet ezért a nőért?

Mustapha Khan felállt. Talán rossz néven vette, hogy bírósági meghallgatáson kellett részt vennie (volt néhány kemény összetűzése a törvénnyel), mindenesetre Mustapha ma teljesen „Pengé" - nek öltözött: fekete bőrmellény és -nadrág (hogy bírta ki ebben a hőségben?), fekete póló, sötét napszemüveg, borotvált fej. Már csak egy kard és egy csomó lőfegyver és tőr hiányzott, de mivel elég jól ismertem, tudtam, hogy valahol ilyesmi is van a közelben.

-A főnököm. Őt képviselem, mivel vámpír, ezért nem jelenhet meg napközben személyesen - közölte Mustapha unott képpel.

- Ó, egek - jegyezte meg Rosoff bírónő, és úgy tűnt, elég jól szórakozik. - Ez az első ilyen alkalom. Rendben, Miss Stackhouse, az óvadéka harmincezer dollár. Mivel a családja, az otthona és az üzleti érdekeltsége mind ide kötik, és soha életében nem élt máshol, azt hiszem, csekély a szökés veszélye. A jelek szerint meglehetősen sok szállal kötődik a közösséghez. - Belepillantott az előtte heverő papírokba, aztán bólintott. Rosoff bírónő szemében minden a lehető legnagyobb

rendben volt. - A tárgyalásig óvadék ellenében szabadlábra helyezem. Jessie, kísérje vissza Miss Stackhouse-t a fogdába, és felügyelje a szabadlábra helyezési folyamatot.

Természetesen meg kellett várnom, míg mindenki, a férfi őrizetesek is, végeztek. Legszívesebben felpattantam volna, hogy minél messzebb kerüljek a padtól, ahol a többi vádlottal együtt ültem. Alig bírtam megállni, hogy ki ne nyújtsam a nyelvem Alcee Beckre, aki úgy nézett ki, mindjárt szívrohamot kap.

Andy Bellefleur lépett be a terembe, és megállt az unoka testvére, Terry mellett. Terry valamit a fülébe súgott, és tudtam, hogy azt mondta el Andynek, hogy a bírónő engedélyezte az vadékot. Andy szemlátomást megkönnyebbült. Terry karon bokszolta Andyt, és nem azon a „szia, haver" módon.

- Ugye, megmondtam, seggfej - mondta neki jól hallhatón.

- Nem én vagyok a hibás — felelte Andy kicsit túl hangosan. Rosoff bírónő fájdalmas arcot vágott.

- Bellefleurék, ne felejtsék el, kérem, hogy hol vannak - figyelmeztette őket, mire abszurd módon mindkét férfi vigyázzba vágta magát. A látványtól megrándult a bírónő szája széle.

Miután minden őrizetessel végzett, Rosoff bírónő bólintott. Jessie és Kenya pedig kiterelt minket a rabszállítóhoz. Utánunk felszálltak a férfi őrizetesek is. Végre úton voltunk vissza a fogdába.

Egy órával később ismét a saját ruhámban, szabad ember ként sétáltam ki a napfényre. Odakinn a bátyám várt.

- Nem hittem, hogy valaha is képes leszek meghálálni, hogy kiálltál mellettem, amikor börtönben voltam - mondta, és összerándultam. Én magam sem gondoltam volna, hogy ez megtörténik. - És most itt vagyok, hogy felvegyelek a dutyi kapujánál. Hogy tetszett a budi?

- Ó, azon tűnődöm, ne szereltessek-e fel egyet a házban, hogy emlékeztessen a régi szép időkre. - A bátyám nem hazudtolta meg magát, úgyhogy pár percig még szórakozott velem. Most az én becenevem lett a „Börtöntöltelék", és az én Facebook-oldalamon kellett volna rácsokat rajzolni a fény- képre. És így tovább, és így tovább.

- Michele? - kérdeztem, amikor Jason kifogyott a poénokból. Mivel egész életünkben nagyon közel álltunk egymáshoz, Jason megértette, mire vagyok kíváncsi anélkül, hogy be kellett volna fejeznem a mondatot.

- Nem tudott elszabadulni a munkahelyéről - válaszolta, és a szemembe nézett, hogy lássam, nem hazudik. Mintha nem lettem volna képes kiolvasni közvetlenül a gondolataiból! - Eljött volna, de a főnöke nem engedte.

Bólintottam, mert elhittem, hogy nem Michele volt a hibás.

- Annikor legutóbb szót váltottunk Ericről, ti ketten éppen haragban voltatok - folytatta Jason. - De ezek szerint még mindig odavan érted, ha kifizette az óvadékot. Rohadt sok pénzről van szó.

- Én is meglepődtem - vallottam be. És ezzel nagyon keveset mondtam. Korábban Eric mindig egyértelműen a tudtomra adta, ha haragudott rám. Amikor szerinte túlságosan sokat hisztiztem amiatt, hogy vérfürdő árán kellett elintéznem néhány ellenséget, akkor megharapott, és direkt nem vigyázott, hogy ne fájjon. Bár azt az incidenst nem toroltam meg - ami hiba volt a részemről —, azért nem is feledkeztem el róla. A letartóztatásom előtti éjszaka történő rettenetes összeveszés után nem vártam ilyen nagylelkűséget Erictől. Ahhoz az Erichez, akit én ismertem, még az sem illett, hogy szentimentális gesztusként tegyen meg ilyesmit. Nagyon szerettem volna feltenni Mustaphának pár kérdést, de sehol sem láttam. Ahogy Samet sem, ami valahogy még jobban meglepett.

- Hová akarsz menni, hugi? - Jason igyekezett nem mutatni, mennyire sietnie kellett. Vissza kellett mennie a munkába; kitolta az ebédidejét, hogy eljöhessen a bíróságra.

- Vigyél haza — feleltem rövid gondolkodás után. — Le kell zuhanyoznom, átöltöznöm, és azt hiszem... elmennem munkába. Ha egyáltalán Sam ezt akarja. Nem biztos, hogy most jó reklám vagyok a cégnek.

- Viccelsz? Majd beleőrült, amikor megtudta, hogy letartóztattak - mondta Jason olyan hangon, mintha tudnom kellett volna, mi minden történt, míg a fogdában voltam. Jason néha úgy vette, mintha „médiumi" vagy egyenesen „mindentudó" képességeim lettek volna.

- Tényleg?

- Igen, hiába volt vasárnap, bement a rendőrségre, hogy leüvöltse Andy és Alcee Beck fejét. Aztán vagy ezerszer felhívta a fogdát, hogy megtudja, hogy vagy. Aztán megkérdezte a bírótól, ki a legjobb büntetőjogi ügyvéd a környéken. Mellesleg Holly helyettesített, míg beteg voltál meg ma reggel, hogy keressen egy kis pluszpénzt az esküvő előtt. Azt üzeni, hogy ne aggódj, nem fog visszamenni teljes munkaidőben dolgozni.

Amikor rákanyarodtunk a Hummingbird Roadra, arra gondoltam: *valóban szabad vagyok.* Nem tudtam, felépülök-e valaha is a nyomasztó megaláztatásból, amelyet a letartóztatás és az őrizetbe vétel jelentett, de úgy véltem, hogy amikor túlteszem magam rajta, okulni fogok a leckéből, amelyet Isten adott.

Egy percig a mi Urunkra gondoltam, ahogy végigrángatták az utcákon és szeméttel dobálták, aztán a tömeg előtt bírája elé állították. Aztán keresztre feszítették.

Nos, *nem mintha Jézushoz hasonlítanám magam,* vágtam rá sürgősen gondolatban, de velem is valami hasonló történt, csak visszafelé, igaz? Majdnem keresztre feszítettek, *aztán*

letartóztattak. Volt valami közös bennünk Jézussal! Gyorsan elhessegettem a gondolatot; nem csupán erős túlzás volt, de valószínűleg istenkáromlás is. Inkább arra koncentráltam, mihez kezdjek frissen szerzett szabadságommal.

Az biztos, hogy a zuhanyozás lesz az első. Le akartam mosni magamról a börtön szagát, ráadásul szombat reggel óta nem is zuhanyoztam. Ha a bírósági meghallgatás után a cellába vittek volna vissza, akkor zuhanyozhattam volna együtt a többi női őrizetessel. Hurrá!

Jason nem szólalt meg a hazaúton, de ez nem jelentette azt, hogy nem járt az agya. Örült annak, hogy Michele-t nem zavarta a letartóztatásom, mert nagyon kényelmetlen lett volna, ha azt gondolta volna, hogy a húga bűnös, és ez esetleg elodázta volna az esküvőt is. Jason tényleg szeretett volna megnősülni.

- Szólj Michele-nek, hogy bármikor eljöhet megnézni a nyoszolyólányruhát - mondtam Jasonnek, amikor befordult a ház mögé. Visszakaptam a táskámat, amikor elengedtek, így volt nálam kulcs.

Jason értetlenül bámult rám.

- A ruhát, amit az esküvőtőkre vettem. Majd később felhívom Michele-t.

Jason már hozzászokott, hogy válaszolok a gondolataira.

- Oké, Sook. Ma lazíts. Soha nem hittem, hogy te tetted. Nem mintha nem érdemelte volna meg.

- Kösz, Jason. - Nagyon meghatódtam, és természetesen tudtam, hogy a bátyám teljesen őszinte volt.

- Hívj, ha szükséged van rám! — mondta, aztán elrobogott dolgozni. Majdnem elsírtam magam, annyira boldog voltam, hogy kinyithattam a hátsó ajtót, és beléphettem az otthonomba. És hihetetlenül édes érzés volt egyedül lenni azok után, hogy összezártak egy cellába a másnapos Jane Bodehouse-szal. Rápillantottam a vadul villogó

üzenetrögzítőre, és biztos voltam benne, hogy jó pár e-mailt is kaptam. De először a zuhany!

Miközben a hajamat szárítgattam egy törülközővel, kinéztem az ablakon a hőségben reszkető tájra. Ismét mindent belepett a por, de a korábbi esőnek hála egypár napig még nem kellett öntözni. Alig vártam, hogy kimehessek a kertbe, mert a fogda sivársága után hihetetlenül szépnek találtam. A burjánzás és bujaság csak még rendkívülibb lett, míg távol voltam.

Kisminkeltem magam, mert szükségem volt rá, hogy vonzónak érezzem magam. Egy tonna testápolót kentem frissen borotvált lábamra, és magamra fújtam egy leheletnyi parfümöt. így már jobb volt! Minden múló perccel egyre jobban hasonlítottam önmagamra, Sookie Stackhouse-ra, bártulajdonosra és gondolatolvasóra, és egyre kevésbé Sookie-ra, a börtöntöltelékre.

Megnyomtam a lejátszás gombot az üzenetrögzítőn. Íme, azok listája, akik nem hitték, hogy le kellett tartóztatni: Maxine, India, JB du Rone mamája, Jimmy Fullenwilder tiszteletes, Calvin, Bethany Zanelli, a középiskolai softballcsapat edzője és még legalább heten. Meghatott, hogy vették a fáradságot, és felhívtak, hogy elmondják, mit éreznek, holott börtönben voltam, és nem lehetett kizárni, hogy soha nem fogom hallani biztató üzenetüket. Azon tűnődtem, nem kellene-e köszönőlevelet írnom minden hívónak. A nagyim ezt tenné.

Miközben éppen Kennedy Keyes hangját hallgattam, aki tolmácsolta Sam szavait, hogy ma nem kell bemennem, csak pihenjek, láttam, hogy már csupán egyetlen üzenet maradt. Egy férfihang szólalt meg. Nem ismertem fel. Azt mondta: "Nem volt joga elvenni tőlem az utolsó esélyt. Gondoskodom róla, hogy megfizessen ezért." Megnéztem a számot, de azt sem ismertem fel. Sokkolt a hangjából sugárzó elszántság?

Igen. De nem lepődtem meg. Tudtam, milyenek valójában az emberek. Hallottam a gondolataikat. Annak a gondolatait nem tudtam olvasni, aki csupán telefonüzenetet hagyott, de a szándékot nem volt nehéz felismerni. A névtelen telefonáló minden egyes szavát komolyan gondolta.

Ideje volt, hogy én is lebonyolítsak egy hívást.

- Andy, el kell jönnöd hozzám, hogy meghallgass valamit - mondtam, amikor beleszólt a mobiljába. - Lehet, hogy nem akarod, de meg kell védened, ha veszélyben vagyok, igaz? Ezt a jogomat nem veszítettem el, amikor letartóztattak, ugye?

- Sookie — Andy hangja nagyon fáradtnak hangzott. Már úton vagyok.

- És tegyél meg nekem egy szívességet, rendben? Tudom hogy ez fura, és nem akarod, de szólj Alcee Becknek, hogy takarítsa ki a kocsiját. Biztos vagyok benne, hogy van ben- ne valami, aminek semmi keresnivalója ott. - Nagyon sok időm volt gondolkodni a börtönben, és felvillant egy emlékkép: Alcee autója az erdő mellett parkolt. A szemem sarkából szokatlan mozgást vettem észre. A tény, hogy Alcee olyan őrült elszántsággal akart letartóztatni és vád alá helyeztetni, valamint az, amire akkor gondoltam: *mintha megszállta volna valami.*

Olyan remekül összeillett minden, hogy biztos voltam benne: ez is az igazság.

10. FEJEZET

Bár Sam nem akarta, hogy a szabadulásom napján dolgozzam, másnap reggel bementem a bárba. Bizonyos szempontból ez olyan normális dolog volt, hogy a készülődést teljesen mindennaposnak éreztem. Másrészt viszont, mivel a rács mögött töltött idő alatt sokat gondolkodtam azon, hogy talán soha nem teszem be a lábam többé a Merlotte'sba, ezért ideges voltam, hogy meg kell jelennem a nyilvánosság előtt az után, hogy ilyen csúnya váddal kellett szembenéznem.

Andy Bellefleur meghallgatta a fenyegető üzenetet, és magával vitte a kazettát. Azt kívántam, bárcsak lett volna annyi eszem, hogy készítek róla egy másolatot, mielőtt elhajtott. Nem kellett megkérdeznem tőle, átadta-e az üzenetemet Alcee Becknek. Tudtam a gondolataiból, hogy nem, hogy így is fasében volt Alceeval, mert Andy fenntartotta a véleményét, hogy nem kellett volna letartóztatniuk, Alcee viszont ragaszkodott hozzá, hogy vád alá helyeztessenek. Vagyis ezt nekem kellett elintéznem.

Miután Jason elmondta, Sam mennyire aggódott miattam, arra számítottam, hogy melegen üdvözöl majd a bárban. Igazság szerint abban bíztam, hogy Sam előző este felhív, de nem tette. Most, hogy megláttam a bárpult mögött, rámosolyogtam, és készültem megölelni.

Sam egy hosszú pillanatig csak bámult rám, és éreztem, ahogyan vívódott magában. Ha tűzijáték lett volna az

agyában, akkor sem ragyogott volna fel jobban. Ám aztán az egész arca bezáródott, és hátat fordított. Vadul sikálni kezdett egy poharat. Csodálkoztam, hogy nem tört darabokra az ujjai között.

Ha azt mondom, hogy megbántottnak és zavartnak éreztem magam, azzal nagyon keveset mondanék. Nem hittem, hogy Sam azért lett volna dühös rám, mert letartóztattak, de az biztos, hogy haragudott valami miatt. Bár az összes kollégám és legalább hat vendég öleléssel köszöntött, Sam úgy került, mintha leprás lettem volna.

- A börtön nem fertőző - jegyeztem meg csípősen, amikor már harmadszor mentem el mellette tányérokkal megpakolva. Elfordult, hogy tanulmányozza a veszély esetén hívandók listáját, mintha valami olyan információt rejtene, amelyet a következő öt percben kívülről meg kellene tanulnia.

- Én... én is tudom - felelte, visszanyelve, amit mondani akart. - Jó, hogy újra itt vagy. - An Norr lépett oda egy kancsó sörért, ami azonnal elvágta a beszélgetést... már ha annak lehetett egyáltalán nevezni. Dohogva mentem a dolgomra. Már nem először szerettem volna tudni, mi jár Sam fejében, de mivel alakváltó volt, csak annyit tudtam megállapítani, hogy a gondolatai sötétek és frusztráltak.

Akkor már ketten voltunk.

A jó hír az, hogy ha a vendégek féltek is attól, hogy egy gyilkosság miatt letartóztatott nő szolgálta ki őket, nem mutatták. Persze már hozzászoktak Kennedyhez, akit nem csupán letartóztattak amiatt, hogy megölte a brutális fiúját, hanem ez is volt az igazság, és letöltötte érte a büntetését.

Sam határozottan kivette a részét a priuszosok visszavezetéséből a társadalomba.

Valahogy jobban éreztem magam, ha Kennedyre gondoltam, különösen, mivel ő is azon kedves emberek közé

tartozott, akik előző nap eljöttek a bíróságra. Ha már Kennedyről volt szó (még ha csak magamban is), pár órával később megjelent a kedvesével, Danny Prideaux-val a sarkában. Mint mindig, Kennedy most is úgy nézett ki, mintha egy elegáns hotelban tervezné tölteni a hétvégét: tetőtől talpig ápoltan, türkiz és barna ujjatlan topban és barna sortban, ötcentis sarkú türkizszínű szandálban. Ezt hogyan csinálta? Ámulva figyeltem.

Miután egy pillanatra megtorpant, hogy biztos legyen benne: mindenki észrevette, hogy megérkezett (ez lassan a szokásává vált), Kennedy odajött hozzám, és vadul magához ölelt - amire viszont még soha nem volt példa. Nyilvánvalóan bűntestvérekké váltunk. Bár az összehasonlítás kényelmetlenül érintett, nyilvánvalóan nem voltam jobb nála - ezért viszonoztam az ölelést, és megköszöntem, hogy aggódott értem.

Kennedy és Danny egy italra ugrott be, mielőtt Danny indult volna a munkába Bill Compton nappali helyettesének. Danny elmesélte, hogy minden második éjszaka találkozik Bill-lel, hogy megkapja az utasításokat, és beszámoljon arról, mit végzett az előző napokban. Ma Billnél lesz, mert emberek jönnek dolgozni a házon.

- Vagyis Bill sok munkát ad neked? - faggattam, miközben próbáltam kitalálni, vajon mit kér majd Bill Dannytől.

Ó, nem olyan veszélyes - válaszolta Danny, aki le sem vette a szemét Kennedyről. — Ma nem dolgoztam az építők boltjában, így a háznál találkozom a biztonsági emberekkel, hogy megmutassam nekik, hova akarja Bill az érzékelőket. Aztán megvárom, amíg felszerelik.

Viccesnek találtam, hogy Bill biztonsági rendszert szereltet be. Hiszen az embereknek nyilván nagyobb szükségük volt rá, hogy védekezzenek a behatolók ellen, mint a vámpíroknak. Nem ártana alaposabban utánanézni a dolognak,

miután Claudine bankját tisztázzák a gyanú alól. Nem is olyan rossz ötlet felszereltetni egy biztonsági rendszert.

Kennedy a bikinivonal-gyantázást kezdte ecsetelni, amit Shreveportban csináltatott, így Danny új munkaadóját félresöpörtük egy sokkal érdekesebb téma kedvéért. A következő üresjárat alatt azonban azon kaptam magam, hogy eltöprengek: vajon Bill azért szereltet fel biztonsági rendszert, mert történt valami, ami miatt szüksége van rá? Mivel ő volt a legközelebbi szomszédom, tudnom kellett, nem próbáltak-e esetleg betörni hozzá. Nagyon könnyű lett volna annyira elmerülni a saját gondjaimban, hogy teljesen elfeledkezzem arról, hogy másoknak is vannak problémái.

Amellett pokolian kíváncsi is voltam. És nagy megkönnyebbülés volt végre elterelni a figyelmemet az emberölési vádról és a szakításról a fiúmmal.

— Mit gondol a vámpírod erről a gyilkossági vádról, Sookie? — kérdezte Kennedy.

Nem is időzíthetett volna pontosabban.

— Nyilvánvalóan ő fizette ki az óvadékot, de szerintem csak a régi szép idők emlékére — feleltem. A szemébe néztem, hogy vegye az adást.

— Sajnálom - motyogta, miután megemésztette a választ és azt, hogy milyen nyomorultnak érezhetem magam a szakítás miatt. - Ó, nahát.

Vállat vontam. Hallottam, amint Kennedy azon tűnődött, vajon visszamegyek-e Bill Comptonhoz most, hogy elveszítettem a második vámpír barátomat.

Áldott legyen a szíve! Kennedy már csak ilyen volt. Megpaskoltam a kezét, aztán indultam, hogy a következő vendéggel foglalkozzam.

Hétre már nagyon-nagyon elfáradtam. Már rég véget ért az első műszakom és a másodiknak a jó része is, és ezen a keddi estén nem volt nagy a forgalom. A bárpult mögé léptem,

hogy beszéljek Sammel, aki rá nagyon nem jellemző módon fészkelődött.

- Megyek, Sam, mert alig állok már a lábamon — mondtam neki. - Rendben?

- A testbeszédéből érezhető volt, mennyire feszült. De nem rám volt dühös.

- Nem tudom, ki akasztott ki ennyire, Sam, de nyugodtan elmondhatod - mondtam, és a szemébe néztem.

- Sook, én... - Hirtelen elhallgatott. - Tudod, hogy itt vagyok, ha szükséged van rám. Védem a hátadat, Sook.

- Kaptam egy nagyon csúnya üzenetet, Sam. Igazán megrémített. — Elhúztam a szám, hogy értse, mennyire utáltam gyáva nyúlként viselkedni. - Nem ismertem fel a számot, ahonnan hívott. Andy Bellefleur azt ígérte, hogy utánanéz. Ezt csak azért említettem, hogy bármi történik is, hálás vagyok azért, amit mondtál. Sokat jelent. Mindig mellettem álltál.

- Nem - felelte. — Nem mindig. De most már itt vagyok.

- Oké - mondtam habozva. Valami bántotta a barátomat, és én képtelen voltam kiszedni belőle, hogy mi az, ami pedig normális esetben nem okozott volna gondot.

- Menj haza, és pihenj - mondta Sam, és a vállamra tette a kezét.

Az arcomra erőltettem egy mosolyt.

- Köszönöm, Sam.

Még akkor is nagy volt a forróság, amikor kiléptem a Merlottesból, így vagy öt percig kellett várakoznom lehúzott ablakkal, mielőtt be tudtam ülni az autóba. A bőröm viszketett, ahogy az izzadság lecsorgott a hátamon a farpofáim közé. Alig vártam, hogy letépjem végre magamról az edzőcipőt és a zoknit, amelyet munkában viselek. Míg vártam, hogy kissé lehűljön az autó - hogy némileg kevésbé legyen benne elviselhetetlen a forróság -, a szemem sarkából mozgást vettem észre a személyzeti parkolót övező fák között.

Először azt hittem, csak a napsugár verődött vissza az autóm krómrészeiről, de aztán már biztos voltam benne, hogy egy embert láttam az erdőben.

Senkinek nem volt rá oka, hogy ott legyen. A Merlotte's hátsó részénél egy kis katolikus templom és három üzlet állt, amelyeknek az elülső frontja egy másik út felé nézett: egy ajándékbolt, egy hitelszövetkezet és egy biztosító, a Liberty South Insurance. Egyiknek a vendégkörére sem volt jellemző, hogy a fák között bolyongjon, főleg nem egy ilyen forró hétköznap estén. Eltűnődtem, mit tegyek. Visszamehetnék a Merlottesba, beülhetnék az autóba, mintha nem láttam volna semmit, vagy beroboghatok az erdőbe, és elagyabugyálhatom azt az illetőt, aki figyel engem. Kábé tizenöt másodpercig tanakodtam. Nem hittem, hogy lenne energiám robogni, bár a veréshez elég dühös és elszánt voltam. Nem akartam Samhez fordulni; már így is túl sokat kértem tőle, és egész nap nagyon furcsán viselkedett.

Vagyis maradt a második lehetőség. Ám szerettem volna, ha valaki megtudja, mi történt... aminél én sem tudtam pontosabbat... ezért felhívtam Kenyát. Az első csöngés után válaszolt, és mivel tudta, hogy én hívom, ezt jó jelnek vettem.

- Kenya, most indulok haza a munkából, és valaki lapul itt hátul a fák között - mondtam neki. — Fogalmam sincs, mi keresnivalója van itt bárkinek - nincs erre semmi, Sam lakó- kocsiján kívül -, de nem próbálok meg utánanézni.

-Jó ötlet, Sookie, mivel nincs fegyvered és nem vagy zsaru - közölte Kenya csípősen. - Ó, *nincs* nálad fegyver, ugye?

Errefelé nagyon sokan tartottak kézifegyvert, és szinte mindenkinek volt sörétes puskája. (Az ember soha nem tudhatta, mikor téved be egy veszett borz az udvarába.) Én is tartottam otthon egy vadászpuskát és apám régi sörétes fegyverét. Szóval Kenya kérdése nem volt ok nélküli.

- Nem hordok magamnál fegyvert - nyugtattam meg.

- Megyünk, és körülnézünk - ígérte. - Okos dolog volt, hogy szóltál.

Jó volt ezt hallani. Egy rendőrtiszt úgy gondolta, hogy valamit okosan csináltam. Nagyon örültem, amikor minden gond nélkül elértem az elágazást, ahol le kellett fordulni a házamhoz.

Kivettem a ládából a postát, aztán a házhoz hajtottam. Semmi különösebb nem járt a fejemben. Még mindig izgatott voltam egy kicsit amiatt, hogy végre a saját főztömet ehetem a leírhatatlan moslék után, amit a börtönben adtak. (Tudtam, hogy kevés pénz volt a rabok etetésére, de a francba!)

Lelkesedésem ellenére alaposan körülnéztem, mielőtt kiszálltam az autóból, és a kezemben tartottam a ház kulcsait.

A tapasztalataim megtanítottak rá, hogy jobb az óvatosság, és inkább érezzem magam nevetségesnek, mint hogy valaki kupán vágjon, elraboljon, vagy megtegyen bármit, amit az ellenségem aznapra tervezett.

Felszaladtam a lépcsőn, át a tornácon, és egy szempillantás alatt kinyitottam a hátsó ajtót.

Kissé aggódva léptem a nappaliban lévő üzenetrögzítőhöz, és nyomtam meg a lejátszás gombot. Andy Bellefleur hangját hallottam. „Sookie, lenyomoztuk a hívást. Egy Leslie Gelbman nevű férfi New Orleans-i házából érkezett. Mond ez neked valamit?

A munkahelyén értem el Andyt.

- Több embert is ismerek New Orleansban - mondtam neki.

- De ez a név nem mond semmit. - Egyébként sem hittem, hogy bármelyik ottani ismerősön fenyegető üzenetet hagyna.

- A Gelbman-házat árulják. Valaki betört a hátsó ajtón keresztül. A telefont még nem kötötték ki, ezen keresztül hagyta a hívó az üzenetet. Sajnálom, hogy nem találtuk meg

azt, aki megfenyegetett. Nem jutott eszedbe még valami, ami segíthetne megérteni az üzenetet?

Tényleg úgy hangzott, mintha sajnálná, és ez nagyon jólesett. Állandóan változott a véleményem Andyről. Azt hiszem, hogy fordítva is ugyanez volt a helyzet.

- Köszönöm, Andy. Nem, fogalmam sincs, mit tehettem, amivel elvettem valakinek az utolsó esélyét. - Egy pillanatra elhallgattam. — Átadtad Alceenak az üzenetemet?

-Á... nem, Sookie. Alceeval nem vagyunk éppen a legjobb viszonyban. Még mindig... - Andy elharapta a mondat végét. Alcee Beck még mindig úgy gondolta, hogy bűnös vagyok, és még mindig dühös volt, amiért óvadék ellenében szabadlábra helyeztek. Azon tűnődtem, vajon nem Alceet láttam-e a fák között a Merlottesnál. Azon tűnődtem, menynyire vadította meg az elengedésem.

- Oké, Andy, megértem — mondtam. — És köszönöm, hogy utánanéztél a hívásnak. Add át Halleighnek az üdvözletemet.

Miután letettem a telefont, eszembe jutott, hogy valakivel tudatnom kell a helyzetet. Jason azt mondta, hogy nem kapott választ Desmond Cataliadestől, a félig démon ügyvédtől. Elővettem a telefonos noteszemet, megkerestem Mr. Cataliades számát, és beütöttem.

- Igen? - kérdezte egy vékony hang.

- Diantha, Sookie vagyok.

- Ó, mitörténtveled? — Diantha olyan gyorsan hadart, hogy a szavak egybeolvadtak. — Aszámodszerepeltabácsikámtelefonkijelzőjén.

- Honnan tudod, hogy történt valami? Lassítanál egy kicsit?

Diantha megpróbált érthetően beszélni.

- A bácsikám csomagol, hogy meglátogasson. Megtudott néhány dolgot, és aggódik. Félelem hasított belé. A bácsikám

általában fején találja a szöget, amikor ezt érzi. Azt mondja, nyomós oka vannak rá, hogy beszéljen veled. Már korábban elment volna hozzád, de konzultálnia kellett néhány olyan emberrel, aki nagyon nehezen elérhető. - Kifújta a levegőt.

- Erreveoltálkíváncsi?

Majdnem elnevettem magam, de aztán rájöttem, hogy jobb lesz visszafojtani. Nem láthattam az arcát, és nem akartam, hogy rosszul értelmezze a jókedvemet. - Tényleg fején találta a szöget - vallottam be. - Letartóztattak emberölés miatt.

- Egyvöröshajúnőmiatt?

- Igen. Honnan tudod? Újabb megérzés?

- Aboszorkánybarátnődtelefonált.

Csak hápogni tudtam. Amikor már biztos voltam benne, hogy jól értettem, amit mondott, megszólaltam:

- Amelia Broadway.

- Látomásavolt.

A csudába! Amelia egyre erősebb és erősebb lett.

- Ott van Mr. Cataliades? - kérdeztem, és nagyon vigyáztam, hogy helyesen, Ká-TÁ-li-á-desznek ejtsem a nevét.

Néma csönd, majd megszólalt egy kellemes hang.

Ms. Stackhouse. Milyen jó hallani maga felől, még ilyen körülmények között is. Hamarosan indulok magához. Szüksége van az ügyvédi szolgálataimra?

- Óvadék ellenében vagyok szabadlábon - feleltem. — Nagyon gyorsan kellett jogi képviselőt kerítenem, ezért felkértem Beth Osieckit, egy helyi ügyvédet. - Igyekeztem annyira bocsánatkérőnek tűnni, amennyire csak tudtam. — Gontoltam magára, és ha több lett volna az időm... Remélhetem, hogy segít neki? — Biztos voltam benne, hogy Mr. Cataliadesnek több tapasztalata van emberölési ügyek- ben, mint Beth Osieckinek.

- Konzultálni fogok vele, míg Bon Temps-ban tartózkodom — nyugtatott meg Mr. Cataliades. — Ha szeretne valami

finomságot New Orleansból - fánkot vagy bármi mást vihetek.

- Diantha azt mondta, mindenképpen meglátogatott volna - a hangom elakadt, amikor megpróbáltam elképzelni ennek az okát. - Természetesen nagyon örülök, hogy eljön, és örömmel látom a házamban, bár néha távol leszek a munka miatt. — Nem kérhettem több szabadnapot, hiába voltam a Merlotte's egyik tulajdonosa. Ráadásul jobb volt dolgozni, mint rágódni. Éppen eleget gondolkoztam Sam újraélesztése után, és tessék, mit értem vele.

-Tökéletesen megértem - közölte az ügyvéd. - Azt hiszem, jobb lenne, ha magánál szállnánk meg.

- Szállnának: Diantha is magával jön?

- Valószínűleg igen, akárcsak a maga Amelia barátnője és talán a barátja is - felelte. - Amelia szerint szüksége van minden segítségre. Az apja felhívta maga miatt. Azt mondta, hogy olvasott magáról az újságban.

Ez szívmelengető hír volt, mert ugyan csak egyszer találkoztam Copley Carmichaellel, azt tudtam, hogy a kapcsolata Ameliával egyáltalán nem felhőtlen.

- Csodálatos! — mondtam, és nagyon igyekeztem őszintének tűnni. - Mellesleg, Mr. Cataliades, nem ismer véletlenül egy bizonyos Leslie Gelbmant?

- Nem - vágta rá gondolkodás nélkül. — Miért kérdezi?

Beszámoltam neki az üzenetről és arról, amit Andy kiderített.

- Érdekes és felkavaró - jegyezte meg szűkszavúan. - Elnézek ahhoz a házhoz, mielőtt útnak indulnánk.

- Mit gondol, mikor érnek ide?

- Holnap reggel. Legyen kimondottan óvatos, míg megérkezünk.

- Megpróbálom - ígértem, és bontottam a hívást.

Éppen lement a nap, mire megettem a salátámat, és

lezuhanyoztam. Egy törülköző volt a fejemen (és semmi más), amikor megszólalt a telefon, A hálószobai készüléket vettem fel.

- Sookie! - Bill hangja hűvös, selymes és megnyugtató volt. - Hogy vagy ma este?

- Jól, köszönöm - feleltem. - Nagyon fáradt vagyok. - Célzás, célzás.

- Nagyon bánnád, ha pár pillanatra átugranék? Vendégem van, egy férfi, akivel már találkoztál. Egy író.

Ó, a fickó, aki itt járt Kym Rowe szüleivel, ugye? Harp valami? - A pasas előző látogatása nem hagyott igazán szép emlékeket.

- Harp Powell - válaszolta Bill. - Könyvet ír Kym életéről. *Egy halott félvér életrajza: egy fiatal sztriptíztáncosnő rövid élete.* El sem tudtam képzelni, hogyan tudná Harp Powell szó szerint arannyá változtatni Kym Rowe szomorú történetét. De Bill nagyra tartotta az írókat, még az olyan jelentékteleneket is, mint Harp Powell.

- Esetleg szánnál ránk egy pár percet az időből? — kérdezte Bill kedvesen. - Tudom, hogy az elmúlt pár nap nagyon kellemetlen volt számodra.

Úgy tűnt, hogy tudomást szerzett a rácsok mögötti vendégeskedésemről, valószínűleg Danny Prideaux-tól.

- Oké, adj tíz percet, aztán átjöhettek egy rövidke időre. - Amikor a dédnagyapám, Niall elhagyta ezt a világot, egy csomó igézetet bocsátott a házam környékére. Bár öröm volt nézni a virágok és gyümölcsfák burjánzását, a harsogó zöldet a kertemben, rájöttem, hogy az összes növényt odaadnám egy igazán jó védőigézetért. Niall visszavitte magával undok unokatestvéremet, Claude-ot Tündérországba, hogy megbüntesse, amiért fellázadt ellene és lopni próbált tőlem, és helyette itt hagyott nekem rengeteg paradicsomot. Az utolsó

védővarázslatot Bellenos, a manó helyezte a házam köré, s bár

ő lenézte a mások által megidézett védelmet, nem igaz igazán bíztam Bellenos munkájában. Inkább egy puskát választok, mint varázslatot, de talán csak azért, mert amerikai vagyok, A bejárati ajtó melletti szekrényben tartottam a vadászpuskát a papám nemrég megtalált sörétes puskáját pedig a konyhá- ban. Amikor Michele és Jason kiürítette Jason összes szekré- nyét és tárolóhelyiségét, hogy Michele beköltözhessen, egy csomó olyan cuccot találtak, amely már évek óta eszembe se jutott, például anyám esküvői ruháját. (Én a nagyi házát örököltem meg a halála után, Jason a szüleimét.)

Megpillantottam az esküvői ruhát a szekrény hátuljában, amikor benyúltam, hogy felvegyek valamit egyáltalán nem szívesen látott vendégeim fogadására. Valahányszor meglát- tam, a fodros ruha mindig arra emlékeztetett, mennyire más vagyok, mint az anyám; de minden alkalommal azt kíván- tam, bárcsak felnőtt koromban is ismerhettem volna.

Megráztam magam, és elővettem egy pólót meg egy far- mert. Nem szórakoztam a sminkeléssel, a hajam pedig még nedves volt, amikor a két férfi bekopogott a hátsó ajtón, Bill már látott a felöltözöttség minden lehetséges szintjén, Harp Powell véleménye pedig egy csöppet sem érdekelt.

Az újságíró gyakorlatilag berobbant a konyhámba. Na- gyon izgatottnak tűnt.

- Látta? - kérdezte.

- Mit? Mellesleg üdvözlöm. „Köszönöm, Ms. Stackhouse, hogy meghívott az otthonába egy ilyen hosszú, nyomasztó nap végén." - A pasas azonban nem értette a szarkazmuso- mat, bár olyan széles volt, mint a Jordán folyó.

- Megállított minket az erdőben egy női vámpír — mesél- te izgatottan. - Gyönyörű volt! És tudni akarta, mit kere- sünk itt, és van-e nálunk fegyver. Olyan volt, mint a bizton- sági ellenőrzés a repülőtéren.

Hűha! Ez *nagyszerű*. Karin az erdőmben őrködött! Vagyis

volt biztonsági rendszerem, és nem csupán a misztikus fajtából. Volt egy igazi éjjeliőr vámpírom.

- Egy barátom barátja - magyaráztam mosolyogva. Bill visszamosolygott. Nagyon jól nézett ki az elegáns nadrágban és a frissen vasalt, egyszerű, hosszú ujjú pamutingben. Vajon ő maga vasalta? Valószínűbbnek tűnt, hogy Dannyvel elvitette az ingeit és a nadrágjait a mosodába. Harp Powell viszont vászonsortot és egy ezeréves inget viselt.

Az illendőség úgy kívánta, hogy itallal kínáljam a vendégeimet. Harp egy pohár vizet kért, Bill pedig elfogadott egy üveg szintetikus vért. Elfojtottam egy újabb sóhajt, hoztam hoztam nekik inni; Harp poharában jégkockák csörögtek, Bill üvegét leimelegítettem.

Jelentéktelen fecsegéssel illett volna bevezetni a beszélgetést, de egy csöpp kedvem sem volt a csevegéshez. A kezemet összefontam a térdemen, a lábamat keresztbe tettem, és megvártam, míg ittak egy kortyot, majd kényelmesen elhekezkedtek a kanapén.

- Hívtalak vasárnap éjjel - kezdte Bill a beszélgetést -, de biztos szórakozni voltál.

Szimplán nyitómondatnak szánta, de megborzongtam a szavaitól.

- Á, nem — mondtam, és jelentőségteljesen ránéztem.

Visszabámult. Bill nagyon tud bámulni.

- Tudod jól, hol voltam vasárnap éjjel - jegyeztem meg diszkréten.

- Nem, nem tudom.

A fenébe! Miért nem pletykásabb Danny?

- Börtönben voltam — mondtam. — Arlene meggyilkolása miatt.

Az ember azt hihette volna, hogy lerúgtam a bugyimat, és felkínáltam magam nekik, olyan döbbent arcot vágtak. Tulajdonképpen nagyon viccesnek találtam.

- Nem én tettem - folytattam gyorsan, hogy eloszlassam a félreértést. - Csak ezzel vádolnak.

Harp megtörölgette a szalvétával a bajuszát, ami most, hogy ivott egy korty vizet, nedves volt egy kicsit. Ráfért volna az igazítás.

- Őszintén szeretnék erről többet hallani - közölte. És halálosan komolyan is gondolta.

- Már nem tanít? - kérdeztem. Rákerestem a Google-on, miután legutóbb találkoztunk. Bill elmesélte, hogy Harp egy népfőiskolán tanított, és az ottani kiadó megjelentette pár könyvét, helyi kötődésű történelmi regényeket. Az utóbbi időben a vámpírok visszaemlékezéseit rendezte kötetbe tör- ténész szempontból.

- Nem, már csak írással foglalkozom. - Rám mosolygott. - A szerencsére bíztam a sorsomat.

- Kirúgták - jegyeztem meg.

Meglepődött, de nem annyira, mint Bill. Igen, sejtettem hogy Bill nem tudott erről.

- Igen, azt mondták, hogy a vámpírok személyes történetei iránti érdeklődésem túlságosan sok időmet és energiámat köti le, de szerintem egyszerűen az volt a bajuk, hogy egy-két vámpírral összebarátkoztam - magyarázta, valószínűleg a vámpírok iránti vonzalmamra apellálva. — A legutóbbi szemeszterben esti tagozatosoknak tanítottam újságírást a clarice-i népfőiskolán, és eljött néhány élőhalott barátom. A tanszék bepanaszolt a főnökömnél, de a diákok el voltak ragadtatva.

- És ez mennyiben segít az újságcikkek megírásában?

- Tágabb hátteret ad a diákjaimnak ahhoz, amit írnak. Bő-víti a tudásukat a világról, színesíti az érzelmi skálát.

- Ráakaszkodott a vámpírokra. - A szememet forgattam Bill felé. — Maga egy igazi agyarmániás. — Mindent kiolvastam Harp fejéből: a vágyódást, az elragadtatást, a

puszta örömöt, hogy Bill-lel töltheti a mai estét. Még én is érdekes voltam a számára, mert a történetemből rájött, hogy viszonyom volt vámpírokkal. Az volt az érzése, hogy magam is valamiféle természetfeletti különlegesség voltam. Azt nem tudta, miben különbözöm a többi embertől, de azt igen, hogy így van. Félrebiccentettem a fejem, megvizsgáltam a gondolatait. Ő maga is más volt egy kissé. Talán némi tündérvér csörgedezett az ereiben? Vagy démoné?

Kinyújtottam a karom, és megfogtam a kezét. Olyan hatalmasra tágult a szeme, mint egy csészealj, miközben körülnéztem az agyában. Nem találtam benne semmi erkölcsileg taszítót vagy buját. Megteszem Billnek ezt a szívességet.

- Rendben — mondtam végül, és elengedtem a kezét. — Miért jött, Író úr?

- Mit csinált velem? - kérdezte izgatottan és egyúttal gyanakodva.

- Úgy döntöttem, hogy hajlandó vagyok beszélni magával arról, amiről akar. Hát beszéljen! Mit akar tudni?

- Mi történt Kym Rowe-val? Maga hogyan látja? Tudtam, mi történt Kym Rowe-val, és szemtanúja voltam a gyilkosa lefejezésének.

- Szerintem Kym Rowe egy kétségbeesett, erkölcstelen fiatal nő volt. Ráadásul súlyos anyagi problémákkal küszködött. Amennyire tudom - folytattam, óvatosan megválogatva a sza- vaimat —, valaki felbérelte, hogy csábítsa el Eric Northmant,
és ugyanez a személy ölte meg Eric háza előtt. Úgy tudom, a gyilkos vallomást tett a rendőröknek, aztán elhagyta az országot. Kym Rowe halála szerintem szomorú és értelmetlen volt.

Fogalmam sem volt, mit nyert Bill azzal, hogy együtt lógott ezzel a fickóval. Úgy véltem, elvakította az írott szó iránti csodálata, ezért nem vette észre, hogy Harp menynyire kíváncsi és tolakodó. Bill gyerekkorában a könyv nagyon ritka és drága dolognak számított. Vagy talán Billnek

annyira hiányzott egy barát, hogy kész volt egy olyat is elfogadni, mint Harp Powell? Szívesen ellenőriztem volna, nincsenek-e Harp nyakán harapásnyomok, de az ing miatt nem láthattam. A francba!

- Ez a hivatalos változat - mondta Harp, és ivott még egy korty vizet. - De úgy hallottam, maga többet tud.

- Kitől szedte ezt? - Billre néztem, aki finoman megrázta fejét, jelezve, hogy ártatlan. — Ha azt hiszi, hogy tőlem majd egy másik, ettől eltérő történetet hall... akkor nagyon téved.

A volt újságíró azonnal visszakozott.

- Nem, nem, csak szeretném kiszínezni az életét bemutató képet. Ez minden. Arra vagyok kíváncsi, milyen volt ott lenni azon az éjszakán, azon a partin, és életben látni Kyimet az élete utolsó perceiben.

- Undorító - vágtam rá gondolkodás nélkül.

- Mert a barátja, Eric Northman Kym Rowe véréből ivott?

Bah! Ez is szerepelt a hivatalos jelentésben. Ám ez nem jelentette azt, hogy élveztem, amikor emlékeztettek rá.

- Az a parti nem az én világom volt - jelentettem ki határozottan. — Későn értem oda, és nem tetszett, amit láttam, amikor megérkeztem.

-Miért nem maga, Ms. Stackhouse? Úgy értem: miért nem magából ivott?

- Ehhez magának semmi köze, Mr. Powell.

Áthajolt a dohányzóasztalon bizalmas és átható tekintettel.

- Sookie, próbálom megírni ennek a szomorú lánynak az élettörténetét. Szeretnék ismerni minden részletet, hogy igazságot szolgáltassak neki.

- Mr. Powell - Harp -, az a lány halott. Soha nem fogja megtudni, hogy mit írt róla. Már rég nem aggódik az igazságszolgáltatás miatt.

- Vagyis maga szerint az élők számítanak, nem a holtak.

- Ebben az esetben igen. Ez a véleményem.

Vagyis vannak titkok a halála körül - összegezte helyesen.

Ha lett volna energiám, akkor széttárom a kezemet.

- Nem tudom, mit akar hallani. Eljött a partira, Eric ivott belőle, távozott, aztán a rendőrség közölte velem, hogy egy nő, akinek a nevét nem fogják nyilvánosságra hozni, bevallotta, hogy megfojtotta Kymet.

Egy pillanatra felidéztem az emlékeimet.

- Zöld és pink ruha volt rajta, nagyon élénk színű, mélyen kivágott, spagettipánttal. És magas sarkú szandál. A színére nem emlékszem. — Nem volt rajta fehérnemű, de ezt nem fogom elárulni.

- Beszélt vele?

- Nem. - Nem *hiszem,* hogy közvetlenül neki címeztem volna a szavaimat.

- De ez az illetlen viselkedés, az ivás, sértő volt a maga számára. Nem tetszett magának, hogy Eric Northman Kymből ivott.

A francba az udvariassággal! Már Bill is letette az üveget, és a kanapé szélére csúszott, készen arra, hogy rakétaként kilőhessen.

- Nagyon alaposan kikérdezett a rendőrség. Soha többé nem akarok Kym Rowe-ról beszélni.

- És igaz - folytatta, mintha meg sem szólaltam volna hogy bár a rendőrök azt állítják, hogy Kym gyilkosa telefonon keresztül vallomást tett, soha nem fogták el, és talán éppúgy halott, mint Kym Rowe? Maga gyűlölte Kym Rowe-t, és most halott, és maga gyűlölte Arlene Fowlert, aki szintén halott. Mi a helyzet Jannalynn Hopperrel?

Bill szeme barna fáklyaként lobbant fel. Megragadta Harpot a gallérjánál fogva, és kirángatta a házból. Nagyon vicces látvány lett volna, ha nem lettem volna annyira dühös és rémült.

- Remélem, ez véget vetett Bill írók iránt érzett vonzalmának - jegyeztem meg hangosan. Nagyon szerettem volna ágyba bújni, de arra számítottam, hogy Bill visszajön. És valóban, tíz perccel később bekopogott a hátsó ajtón. Egyedül volt.

Beengedtem, és biztos voltam benne, hogy látszott rajtam, mennyire kimerültem.

-Annyira sajnálom, Sookie - mondta. - Minderről fogalmam sem volt; arról, hogy Harpot kirúgták, hogy megrögzötten odavan a vámpírokért, hogy letartóztattak. Beszélni fogok Dannyvel, hogy alaposabban tájékoztasson a helyi ügyekről. Miben segíthetek?

- Ha kiderítenéd, ki ölte meg Arlene-t, az sokat segítene.

- Lehet, hogy kicsit szarkasztikusnak tűnt. — Az én sálam volt a nyakára tekerve, Bill.

- Hogyan szabadultál ki egy ilyen súlyos vád ellenére?

- Egyrészt nem volt semmi áruló bizonyíték ellenem, másrészt Eric odaküldte a meghallgatásra Mustaphát, hogy letegye az óvadékot, amit egyáltalán nem értek. Már nem vagyunk házasok, és Freydával együtt elmegy. Mit törődik még velem? Úgy értem, azt nem hiszem, hogy gyűlöl, de kifizetni az óvadékot...

- Hát persze hogy nem utál - mondta Bill, bár kissé szórakozottan, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. - Bár kapcsolatban vagyok a többiekkel a Szemfogadóból, csodálkozom, hogy még nem hívatott. Úgy tűnik, meg kell látogatnom a seriffemet... és kideríteni, mikor hagy el minket.

Bill egy hosszú pillanatig a gondolataiba merült. - Vajon ki lesz a következő seriff? - kérdezte, és az egész teste megfeszült.

Érthetően én eddig nem jutottam el gondolatban. Lefoglalt a szakítás miatti fájdalom és az emberölési vádak.

-Jó kérdés - mondtam, bár nem nagy érdeklődéssel. Derítsd ki, és tudasd velem. Gondolom, Felipe ideküldi majd

az egyik emberét. - Majd később aggódom emiatt, ha lesz rá energiám. Felipe egy csatlósa nyilván megkeserítheti az életemet, de most képtelen voltam ezen gondolkodni.

- Jó éjszakát, kedves - mondta Bill nagy meglepetésemre. - Örülök, hogy Karin megszolgálja a bérét, bár nem hittem, hogy Eric tartósan a házadhoz rendeli.

- Én sem, de azt hiszem, hogy csodálatos hír.

- Azt hittem, Harp úriember. Tévedtem.

- Ne foglalkozz vele. — A szemhéjam lecsukódott, Bill szájon csókolt. Felpattant a szemhéjam. Hátralépett, nekem pedig elakadt a lélegzetem. Bill mindig nagyszerűen csókolt. Ha rendeztek volna csókolimpiát, biztosan bejutott volna a döntőbe. De nem állt szándékomban kikezdeni vele. Én is hátráltam egy lépést, és hagytam, hogy a szúnyogháló becsukódjon kettőnk között.

- Aludj jól. - És Bill már ott sem volt, eltűnt az udvaron keresztül az erdőben olyan sebesen és halkan, hogy szinte láttam mögötte a kondenzcsíkot.

De megtorpant, mihelyt beért a fák közé.

Valaki útját állta.

Láttam, ahogy meglebben a hosszú szőke haj. Karin és Bill beszélgetett. Reméltem, hogy Harp Powell nem próbál meg visszajönni az erdőmbe, hogy „meginterjúvolja" Karint. Az utolsó emberi férfi ismerősöm, aki összeszűrte a levet egy vámpír nővel, szomorú véget ért.

Aztán ásítottam egyet, és az újságíró teljesen kiment a fejemből. Bezártam minden ajtót és ablakot, aztán bemásztam az ágyba.

11. FEJEZET

Amikor másnap reggel felébredtem, ismét ömlött az eső — éljen, nem kell locsolni! —, és még mindig fáradt voltam. Rájöttem, hogy fogalmam sincs, mikor kezdődik a műszakom, nem volt tiszta egyenruhám, és alig maradt kávém. Ráadásul bevertem a lábujjamat a konyhaasztal lábába. Ez persze mind nagyon dühítő volt, de még mindig jobb, mintha gyilkosság vádjával bilincsbe vernének, vagy a börtönben ébrednék.

Úgy döntöttem, hogy kiszedem a szemöldököm, míg az egyenruhám a szárítóban van. Az egyik szőrszál gyanúsan világosnak tűnt. Kirántottam, és alaposan megvizsgáltam. Csak nem őszülök?

A szokásosnál több sminket tettem fel, és amikor már úgy véltem, eléggé megnyugodtam, felhívtam a főnöktársamat.

- Sam - mondtam, amikor beleszólt a telefonba. - Nem emlékszem, mikor kell dolgozni mennem.

- Sookie - felelte, és a hangja nagyon furcsa volt. - Figyelj, maradj ma otthon. Nagyon keményen dolgoztál tegnap, pihenj egy kicsit.

- De én dolgozni akarok - mondtam nagyon lassan, miközben próbáltam kitalálni, mi történt a barátommal.

- Sook... ma, nem, ne gyere be. - És bontotta a vonalat.

Az egész világ megbolondult? Vagy csak én? Miközben ácsorogtam a telefonnal a kezemben, és nyilván tiszta idiótának látszottam (amivel nem is volt gond, mivel senki nem

látott), a készülék rezegni kezdett. Felsikoltottam, és majdnem áthajítottam a szobán, aztán összekaptam magam, és a fülemhez tettem.

- Sookie - köszöntött Amelia Broadway. - Úgy egy óra múlva nálad leszünk. Mr. C mondta, hogy hívjalak fel. Ne fáradj a reggelivel, már ettünk.

Jól mutatta, mennyire lefoglaltak a gondolataim, hogy teljesen elfeledkeztem róla, hogy a New Orleans-i barátaim ma reggel érkeznek.

- Hányan jöttök?

- Én, Bob, Diantha, Mr. C és egy régi cimborád. Nagyon meg fogsz lepődni! - Ezzel Amelia bontotta a hívást.

Utálom a meglepetéseket. De legalább volt mivel elfoglalni magam. Odafenn, Claude régi szobájában áthúztam az ágyat, és felfújtam a gumimatracot, amelyet még Dermot számára vittünk fel az egykori padlásra, amely most egy hatalmas, üres szoba volt egy nagyon nagy gardróbbal. A kempingágyat, amelyet Dermot használt, míg beszereztük a gumimatracot, könnyű volt felállítani az emeleti nappaliban.

Miután odafenn mindennel végeztem, ellenőriztem, hogy a folyosói fürdőszoba a földszinten tiszta-e, és a másik hálószoba és a konyha rendben van-e. Mivel nem kellett munkába mennem, utcai sortot vettem fel, egy feketét fehér pöttyökkel, és egy fehér pólót.

Minden elég tiszta volt. Ó, a kaja! Próbáltam összeállítani a menüt, de nem tudtam, meddig maradnak. És Mr. Cataliadesnek nagyon jó volt az étvágya.

Mire meghallottam az autót a kavicsos behajtón, többékevésbé felkészültem a társaságra, bár el kellett ismernem, hogy nem igazán örültem az újabb látogatóknak. Ameliával nem kimondottan baráti hangnemben váltunk el az utolsó négyszemközti vitánk után, bár később az interneten keresztül kibékültünk. Mr. Cataliades mindig tudott valami

érdekeset mondani, de ritkán olyan hírt, amelyet hallani akartam. Diantha hihetetlen képességek birtokosa volt, jelenléte nagyon hasznosnak bizonyult. És ott volt még titokzatos vendég.

Amelia rontott be elsőként, esőtől nedves blúzban, a nyomában pedig a fiúja, Bob. Bob különösen utált elázni. Nem tudom, vajon azért-e, mert egy időt macskaként töltött, vagy csak szerette a szárazat. Diantha is belejtett, apró, sovány alakját kihangsúlyozták a szűk, rikító színű ruhadarabok. Mo Cataliades a szokásos fekete öltönyében dübörgött fel mögötte a lépcsőn; tekintélyes termete ellenére fürgén mozgott.

Utolsóként Barry, a londiner, vagyis Barry Horowitz lépett be a házba.

Barry néhány évvel fiatalabb volt nálam, és ő volt az első gondolatolvasó, akivel találkoztam. Mr. Cataliades volt Barry dédnagyapja, bár azt nem tudtam, hogy Barry tisztában van-e ezzel.

Akárcsak Ameliával, Barryvel sem a legtökéletesebb viszonyban váltunk el. De kemény megpróbáltatáson mentünk keresztül együtt, és ez olyan köteléket hozott létre kettőnk között, amelyet semmi sem szakíthatott el, különösen ha azt is tekintetbe vettük, hogy mindkettőnknek ugyanolyan fogyatékosságunk volt. Legutóbb azt hallottam, hogy Stannek, Texas királyának dolgozott... bár, mivel Stan súlyosan megsebesült a rhodesi robbanásban, valószínűnek tartottam, hogy Barry azóta valójában Stan hadnagyának, Joseph Velasqueznek a beosztottja volt.

Legutóbb egy rhodesi szállodában találkoztam Barryvel, aki azóta idősebb lett, a teste pedig férfiasabb. Teljesen elve- szítette bájos esetlenségét. Most valahogy... erősebbnek és pókszerűbbnek tűnt. Odanyújtottam neki egy törülközőt, hogy megszárítsa az arcát, amit örömmel meg is tett.

Hogy vagy?- kérdeztem tőle.

- *Hosszú történet* - válaszolta. *Majd később.*

Oké - szólaltam meg fennhangon. Megfordultam, hogy köszöntsem a többi vendégemet. Ameliával kissé félszegen öleltük meg egymást. Nyilvánvalóan mindkettőnknek eszébe jutott a vita, amelyet az utolsó ittlétekor folytattunk, amikor súlyosan beavatkozott a magánéletembe. Amelia kigömbölyödött.

- Oké - vágott bele. — Figyelj, nem akarom, hogy bármi közénk álljon. Már mondtam, de most megismétlem: sajnálom. Beképzeltté tett, hogy mivel átkozottul jó boszorkány vagyok, azt gondoltam, hogy irányíthatom az életedet. Tudom, hogy átléptem a határt. Többé nem teszem. Próbálom helyrehozni a dolgaimat. Igyekszem az apámmal is normális kapcsolatot kialakítani, bár kiderült róla, hogy egyáltalán nem olyan, mint amilyennek ismertem. És tanulom, hogyan kontrolláljam az ösztöneimet.

Figyelmesen néztem rá, és egy kicsit összezavarodtam a jelektől, amelyeket vettem. Amelia mindig kivételes erővel sugárzott, és ez most sem volt másképpen. Hullámokban áradt belőle az őszinteség, és a félelem, hogy elutasítom a bocsánatkérését. (Közben azonban még mindig nagyon sokat képzelt magáról, persze nem alaptalanul.) De egy másik vibrálást is éreztem belőle.

- Igyekezni fogunk, hogy rendbe hozzuk a dolgokat — mondtam, és tétován egymásra mosolyogtunk. - Hogy vagy, Bob?- fordultam a társához. Bob nem volt nagydarab pasas. Ha két szóval kellene jellemeznem, azt mondanám, hogy "sötét" és „ellenszenves". De Barryvel együtt ő is észrevehetően megváltozott. Felszedett magára pár kilót, és ez jól állt neki. A soványság nem illett hozzá. Emellett Amelia kicsit felélénkítette a ruhatárát, beleértve a szemüvegét is, amely egészen európaiasnak és elegánsnak tűnt.

- A csudába, Bob, egészen kikupálódtál - jegyeztem meg, mire keskeny ajka meglepően elbűvölő mosolyra húzódott.

- Kösz, Sookie, te is jól nézel ki. - Végignézett magán. Amelia szerint ráfért a ruhatáramra egy kis frissítés.

Még mindig nem értettem, hogyan volt képes Bob megbocsátani Ameliának, hogy macskává változtatta, amikor fogalma sem volt róla, hogy varázsolhatná vissza, de miután első dühében elrohant, hogy megkeresse a családját, immár emberi alakjában, visszatért hozzá.

- Kedves Sookie - köszöntött a majdnem teljesen démon Desmond Cataliades, én pedig megöleltem. Nem volt könnyű, de az ember így köszönti a barátait. Érzésre nem tűnt embernek, bár kinézetre majdnem teljesen annak látszott kerek testével, ritkuló sötét hajával, sötét szemével és tokájával. Ám a teste enyhén gumiszerűnek érződött a tenyerem alatt, ami ugyebár nem jellemző az emberekre. Mélyen beszívta az illatomat, miközben átkarolt, és nagyon kellett magamon uralkodnom, hogy ne rázkódjam össze. Ő természetesen tudta ezt. Nagyon ügyesen titkolta, hogy képes olvasni a gondolatokban, ahogy én is — de ő volt az, aki azzá tett engem és Barryt is, amik vagyunk.

- SziaSookie - hadarta Diantha. — Pisilnemkell. Fürdőszoba?

- Hát persze, a folyosón - mutattam, és elrohant; a haja és a ruhája sötét volt az esőtől.

Gondoskodtam róla, hogy mindenki kapjon törülközőt, és volt egy kis nyüzsgés, míg kiosztottam a szobákat: Bob Amelia kapta az enyémmel szemben lévő földszintit, Mr. Claude és Diantha Claude hálószobáját és nappaliját az emeleten, Barry pedig a gumimatracot az egykori padláson/befejezetlen hálószobában. A házam tele volt hangokkal és lázas ténykedéssel. Lábak dobogtak fel és le a lépcsőkön, újra és újra kinyílt, majd becsukódott a fürdőszobaajtó, és minden teli

volt körülöttem élettel. Jó érzés volt. Bár Claude és Dermot voltak a legtökéletesebb vendégek (különösen az áruló Claude), hiányzott a hangjuk, de főleg Dermot mosolya és segítőkészsége. Ezt eddig magamnak sem vallottam be.

- Rakhattál volna minket az emeleti szobába, az ügyvédet meg ide le - tiltakozott Amelia.

- Igen, de tartalékolnod kell az energiáidat a babának.

- Mi?

- A babának - ismételtem türelmesen. - Gondoltam, nem szívesen másznád meg a lépcsőket naponta többször, ráadásul éjszakánként gyakran kell majd vécére menned. Legalábbis Tarával így volt.

Amikor nem válaszolt, elfordultam a kávéfőzőtől, és láttam, hogy Amelia nagyon furán bámul rám. És Bob is.

- Azt akarod mondani, hogy terhes vagyok? — kérdezte Amelia nagyon nyugodt hangon.

Miután belekezdtem, már nem visszakozhattam.

- Igen - feleltem elhalón. — Érzem az agyhullámokat. Egy apróság növekszik a pocakodban. Soha nem éreztem még korábban magzatot. Lehet, hogy tévedek. Barry? - Éppen belépett a konyhába, így hallotta az utolsó mondatot.

- Így van. Azt hittem, tudjátok- mondta Barry, és úgy nézett ki, mintha valaki gyomorszájon vágta volna. - Úgy értem... - Bobról Ameliára nézett. — Azt hittem, mindketten tudjátok. Boszorkányok vagytok, nem igaz? Azt hittem, ezért érezzük ilyen korai stádiumban a babát. Úgy gondoltam, egyszerűen csak nem akartok még róla beszélni. Legalábbis nyilvánosan nem. Igyekeztem tapintatosan viselkedni.

- Gyere, Barry - szóltam neki. — Azt hiszem, szükségük van egy kis egyedüllétre. - Mindig is szerettem volna ezt mondani valakinek. Megfogtam a kezét, és behúztam a nappaliba, hogy a jövendő szülők nyugodtan beszélgethessenek a konyhában. Hallottam a keresztapám dörgő hangját, ahogy

az unokahúgához beszél az emeleten. Pillanatnyilag ketten voltunk Barryvel.

- Mi történt veled? - kérdeztem gondolatolvasó kollégámtól. - Amikor utoljára találkoztunk, nem nagyon örültél nekem. Most viszont itt vagy.

Boldogtalannak és kissé zavartnak tűnt.

- Visszamentem Texasba. Stan nagyon lassan gyógyult, így Joseph Velasquez irányítása alá kerültem. Joseph próbált mindent az ellenőrzése alatt tartani, mindenkit azzal fenye- getett, hogy mi történik majd, ha Stan teljesen visszanyeri az erejét. Ahogy egy anya ijesztgeti a gyerekeit, hogy az apjuk hazajön a munkából, és majd jól elveri a feneküket. Végül egy Brady Burke nevű vámpír besurrant a gyógykriptába - ne kérdezd -, és egy karóval leszúrta Stant. Az emberei Josephet is el akarták kapni, de Joseph elintézte őket, kirakta Bradyt és a vámpírjait a napra, aztán kinyírta Brady emberi haverjait.

-Joseph úgy gondolta, hogy figyelmeztetned kellett volna.

Barry bólintott.

-Természetesen, és igaza volt. Tudtam, hogy valami készül, de azt nem, hogy mi. A barátom volt egy Erica nevű csaj, Brady egyik donorja.

- A barátod?

- Oké, lefeküdtem Ericával. Tehát Joseph úgy vélte, tud- nom kellett volna a dologról.

-És?

Felsóhajtott, és nem nézett rám.

- És igen, tudtam, hogy terveznek valamit, de mivel nem tudtam, hogy mi az, nem szóltam Josephnek. Tudtam, hogy brutálisan nekiesik majd Ericának, hogy kiszedje belőle az igazat, de nem gondoltam — meg sem fordult a fejemben -, hogy valami olyan drasztikusra készülnek, mint egy hatalomátvétel.

- Mi történt Ericával?

- Halott volt, mielőtt egyáltalán tudomást szereztem a puccsról.

A hangjából csöpögött az önutálat.

- Nekünk is vannak korlátaink — nyugtatgattam. - Nem vagyunk képesek pontosan kiolvasni minden egyes gondolatot, minden agyból, minden percben. Tudod jól, hogy az emberek nem teljes mondatokban gondolkodnak, mint mondjuk, hogy „ma tízkor elmegyek a nemzeti bankba, aztán, amikor odaérek, beállok a Judy Murello ablaka előtti sorba. Aztán előkapom a .357-es Magnumonat, és kirabolom a bankot."

- Tudom. - A vihar kissé lecsendesült a fejében. - De Joseph arra a következtetésre jutott, hogy az Ericához fűződő kapcsolatom miatt nem szóltam neki. Mr. Cataliades hirtelen megjelent a semmiből. Nem tudom, miért. Aztán azon kaptam magam, hogy vele együtt távozom. Nem tudom, miért mentett meg. Joseph elég világossá tette, hogy soha többé nem dolgozhatom vámpíroknak; mindenkit figyelmeztetni fog.

Ja, Mr. C nyilvánvalóan nem árulta el Barrynek, hogy vérrokonok.

- Gondolod, hogy Erica tudott Brady tervéről?

- Igen - felelte Barry; a hangja fáradt és szomorú volt. - biztos vagyok benne, hogy eleget tudott ahhoz, hogy figyelmeztetnie kellett volna, de nem tette. És egyszerűen nem szereztem tudomást tőle a tervről. Biztos vagyok benne, hogy a halála előtt sajnálta, hogy nem szólt. De mindegy, mert már halott.

- Durva- jegyeztem meg. Nem volt helyénvaló megjegyzés, de legalább őszinte.

- Ha már a durvánál tartunk, hallottam, hogy a vámpírod valaki mással állt össze. — Barry gyorsan témát váltott.

- Az egész vámpírvilág tud már róla, gondolom.

- Hát persze. Freyda híres. Sok fickó bejelentkezett a koncért, amikor kiderült, hogy hitvest keres. Hatalom plusz szépség, plusz pénz, valamint rengeteg lehetőség Oklahomában. Kaszinók és olajkutak. És egy olyan keményfiúval a háta mögött, mint Eric, hatalmas birodalmat fog építeni.

- Milyen remek - feleltem, és éppoly fáradtnak és szomorúnak tűntem, mint Barry. Sokkal több pletykát tudott a vámpírvilágból, mint én valaha. Lehet, hogy „velük voltam, de nem közülük való", ahogyan kellett volna. Talán több igazság volt Eric vádjaiban a vámpírkultúrát illető előítéteimről, mint hittem. De a vámpírok kihasználták az embereket, ezért örültem neki, hogy soha nem beszéltem Ericnek Hadley fiáról, Hunterről.

- Vagyis van még egy olyan valaki, mint mi? - kérdezte Barry, ami valósággal fejbe vágott. Túlságosan hozzászoktam ahhoz, hogy én vagyok közel s távol az egyetlen gondolatolvasó. Valósággal belemásztam az arcába, és megragadtam a pólóját.

- Ha egyetlen szót szólsz bárkinek Hunterről, esküszöm, számíthatsz egy nagyon kellemetlen látogatóra valamelyik éjszaka - figyelmeztettem, és halálosan komolyan gondoltam. Gondoskodom róla, hogy az unokaöcsém, Hunter biztonságban legyen, még akkor is, ha nekem kell eljátszanom azt a bizonyos éjszakai látogatót. Hunter még csak ötéves volt, és nem fogom hagyni, hogy elrabolják, és arra képezzék ki, hogy valami vámpírkirály vagy királynő szolgája legyen. Így is elég nehéz volt egy gondolatolvasónak felnőni. Ha ráadásul mások vadásznak is az emberre, hogy kihasználják a képességeit... az milliószor rosszabb lenne.

- Hé, hátrább az agarakkal! — csattant fel Barry dühösen. - Azért jöttem, hogy segítsek, nem pedig azért, hogy még tovább rontsak a dolgokon. Cataliades biztosan tudja.

- Csak hallgass Hunterről - mondtam neki, és hátrább léptem. — Tudod jól, hogy hova vezetne. Amiatt nem aggódom, hogy Mr. Cataliades bárkinek is elárulná.

- Rendben - felelte Barry, kissé már nyugodtabban. - Biztos lehetsz benne, hogy tartom a számat. Tudom, milyen kemény ez egy gyereknek. Esküszöm, hogy senkinek nem árulom el. - Hosszan kifújta a levegőt, hogy lehiggadjon. Én is ezt tettem.

- Tudod, kit láttam tíz napja New Orleansban? - kérdezte aztán olyan halkan, hogy közelebb kellett hajolnom. Felvontam a szemöldököm, hogy folytassa. *Johan Glassportot,* mondta hang nélkül, és végigfutott a hátamon a hideg.

Johan Glassport ügyvéd volt. Ismertem sok kedves ügyvédet, ezért most nem jövök ideillő viccekkel; Johan Glassport szadista és gyilkos volt. Ha az ember briliáns ügyvéd, nyilván sok mindent megúszhat. Vele is ez volt a helyzet. Rhodesban találkoztam vele utoljára. Úgy hallottam, hogy a hotelbeli borzalmas robbanás után Mexikóban bujkált. Akkoriban mutatták a tévében is, a piszkos és vérző túlélők között, és mindig is az volt az érzésem, hogy attól félt, esetleg felismeri valaki. Nagyon sokan már a látványától is rettegtek. Ő látott téged? - kérdeztem.

- Nem hiszem. — *Egy villamoson volt, én pedig a járdán.*

- Johant látni sosem jó - motyogtam. - Miért jött vissza az Államokba?

- Remélem, soha nem tudom meg. És mondok neked még valami furcsát. Glassport agya átlátszatlan volt.

- Mondtad ezt Mr. Cataliadesnek?

Igen. De nem felelt rá semmit. Viszont nagyon felbőszült, Jobban, mint általában.

- Találkoztam vele — szólalt meg Desmond Cataliades, aki szokásához híven a semmiből bukkant elő. - Az a helyzet, hogy New Orleansban újabban nyüzsögnek a váratlan

látogatók. De erről majd később. Glassport azt mondta, hogy valami üzleti ügye van Louisianában. Felbérelte valaki, aki roppant gazdag. Valaki, aki nem akarja, hogy bárki meglássa. Glassport azt mondta, hogy külföldön járt, hogy ennek a valakinek a parancsára toborozzon.

- Vajon kit?

- Normális esetben meg tudnám mondani — felelte a démon. - De ahogy Barry is említette, Glassportot valamiféle igézet védte, talán tündéri eredetű. Nem hallottam a gondolatait.

- Nem is tudtam, hogy ilyesmit lehet venni! - Nagyon meglepődtem. - Biztos nagyon nehéz létrehozni.

-Az emberek nem képesek rá. Csak néhány természetfeletti lény.

Így aztán nagyon izgatott és aggódó képet vágtunk, amikor Amelia besétált a konyhából, kéz a kézben Bobbal.

-Au, milyen édes! De ne aggódjatok miattunk - nyugtatott meg minket Amelia mosolyogva. - Bob és én nagyon örülünk a babának, most, hogy túl vagyunk az első sokkon. — Örültem a boldogságuknak, de közben sajnáltam, hogy nem folytathattuk a beszélgetést Johan Glassportról. Bajt jelentett, hogy Louisianában volt.

Amelia arcáról lehervadt a mosoly, miután nem azt a reakciót kapta, amelyet várt.

- Amelia és Bob babát vár! — kiáltottam fel, és némi erőfeszítés árán Mr. Cataliadesre vigyorogtam. Természetesen már tudta a hírt.

- Igen, terhes vagyok, Mr. C! - Amelia lelkesedése nyomban visszatért. A démon ügyvéd, ahogy illett, minden tőle telhetőt megtett, hogy meglepettnek és lelkesnek lássék.

- Együtt fogjuk felnevelni a babát. Csak várjatok, míg elmondom apámnak! Kitér a hitéből, mert nem vagyunk

házasok- mondta Amelia. Látszott rajta, hogy szereti boszszantani az apját, aki megállás nélkül ugráltatott mindenkit.

- Amelia — figyelmeztettem. - Bobnak nincs igazi apja, akivel osztozhatna ezen a babán. A kicsi talán szeretné, ha lenne nagypapája.

Amelia döbbenten hátrahőkölt. Magam sem tudtam, hogy ezt logom mondani, míg a szavak ki nem jöttek a számon. Azt vártam, hogy dühbe gurul. Láttam, hogy az agyán átfut a sérettség hulláma, amelyet érettebb megfontoltság követett.

- Majd gondolkodom rajta - mondta, és ez éppen elég volt. - Az biztos, hogy apu sokat változott az utóbbi időben.

- Hallottam a gondolatait. És eléggé megmagyarázhatatlan módon. Nem tudtam, mihez kezdjek ezzel az információval.

- Érdekes, hogy ezt mondta, Amelia - szólalt meg a démon ügyvéd. — Beszéljük meg, hogy miért vagyunk itt. Sok mindent el akartam mesélni útközben, de nagyon lefoglalt, hogy figyeljem, nem követtek-e minket, és nem akartam elismételni mindent Sookie-nak.

Mindnyájan letelepedtünk a nappaliban. Diantha segített bevinni az italokat, a sütit és az apró szalvétákat. Tagadhatatlanul túl sokat vettem a kelengyepartira. De senkit nem zavaratak a zöld és sárga csavarminták. Még nem láttam a Hallmarknál természetfeletti-csúcstalálkozóra tervezett szalvétát.

Mr. Cataliades vállalta a megbeszélés levezetőelnökének szerepét.

- Mielőtt akciótervet dolgozunk ki a fő témával - a Sookie ellen felhozott emberölési váddal - kapcsolatban, néhány más dologról is beszélnünk kell. Miss Amelia, arra kérem, hogy egyelőre senki másnak ne számoljon be a terhességéről. Kérem, hogy se telefonon, se sms-ben ne értesítse a legközelebbi és legkedvesebb ismerőseit, bár tudom, hogy nagyon izgatott a hír miatt. — Biztatónak szánt mosolyt villantott Ameliára.

Amelia riadt és aggodalmas képet vágott, ami nagyon furcsán mutatott egy olyan üde és csillogó szemű lányon, amilyen ő volt. Bob a padló felé fordította a tekintetét. Tudta, mire akart kilyukadni Mr. Cataliades, míg Ameliának fogalma sem volt róla.

— Mennyi ideig? - kérdezte Amelia.

— Csak egy-két napig. Ennyit biztos várhat a hír. - Az ügyvéd ismét elmosolyodott.

— Rendben — egyezett bele Amelia, miután Bobra pillan- tott, aki bólintott.

— Most pedig beszéljünk Arlene Fowler meggyilkolásáról - mondta Mr. Cataliades olyan szívélyes hangon, mintha azt jelentette volna be, hogy az utolsó negyedévben nagyot nőttek a bevételek.

Az ügyvéd nyilvánvalóan sok mindent tudott, amit én nem, és úgy döntött, hogy nem is osztja meg velünk, ami zavart. De mihelyt kiejtette a száján a „gyilkosság" szót, azonnal élvezte a teljes figyelmemet.

— Kérem, mondjon el nekünk mindent, amit a néhai Arlene Fowlerről tud, és azt is, hogyan találkoztak, miután kiengedték a börtönből - kérte Mr. Cataliades.

Így aztán elkezdtem mesélni.

12. FEJEZET

Meglepően sok időt igényelt, hogy elmondjak mindent, amit Arlene-ről és a tevékenységéről tudtam, beleértve az Alcee Becket illető aggodalmaimat is. Bob, Amelia, Diantha és Mr. Cataliades rengeteg véleménnyel és ötlettel állt elő, és nagyon sok kérdést tett fel.

Amelia a két férfira koncentrált, akikről Arlene említést tett, és akik valószínűleg azonosak voltak azokkal, akiket Jane látott Tray Dawson háza mögött. Amelia azt javasolta, hogy bocsássunk rájuk igazmondó igézetet, hogy kiderítsük, mit adott át nekik Arlene. Kissé bizonytalan volt azt illetően, hogyan bukkanjunk a nyomukra, de volt pár ötlete. Igyekezett nemtörődömnek tűnni, de reszketett a tettvágytól.

Bob azt akarta, hogy hívjunk segítségül egy kézrátétellel dolgozó médiumot, akit New Orleansból ismer, és eltűnődött, meg tudjuk-e győzni a rendőrséget, hogy engedje az illetőnek, hogy megvizsgálja a sálat. Megmondtam neki, hogy ez ki van zárva.

Barry úgy vélte, hogy beszélnünk kellene Arlene gyerekeivel, valamint Brock és Chessie Johnsonnal, hogy kiderítsük, elárult-e nekik valamit Arlene a terveiről.

Diantha szerint el kellene lopnunk a sálat, és akkor egyáltalán nem lenne ellenem bizonyíték. Be kell vallanom, hogy ez az ötlet nagyon tetszett. Tudtam, hogy nem én vagyok a tettes. Tudtam, hogy a rendőrség nem a megfelelő helyen

keresgél. És, őszintén, bár szerettem volna, ha megtalálják Arlene gyilkosát, fontosabb volt számomra, hogy ne kerüljek börtönbe. Egyáltalán. Soha többé.

Diantha át akarta kutatni Aicee Beck autóját is.

- Felismerek egy mágikus tárgyat, ha látom - mondta, és ezzel a ténnyel kár lett volna vitatkozni. Az volt a gond azonban, hogy kissé gyanús lett volna egy sovány, furán öltözködő fehér lány, amint éppen átkutatja valakinek a kocsiját, különösen egy afroamerikai rendőrnyomozóét.

Desmond Cataliades kifejtette, hogy véleménye szerint az ellenem felhozott vádak gyengék, főleg, mivel tanúm van arra, hogy a gyilkosság valószínű ideje alatt a házamban, ágyban voltam.

- Kár, hogy a tanúja vámpír — mi több, nem egyszerűen vámpír, hanem újonnan érkezett, aki a volt szerelméhez kötődik - jegyezte meg a maga körülményes módján.

- Ugyanakkor Karin nyilván még mindig jobb, mintha egyáltalán nem lenne tanúja. Sürgősen beszélnem kell vele,

- Ma éjjel itt kinn lesz az erőben, ha marad a szokásánál

— nyugtattam meg.

-Tényleg azt hiszi, hogy Beck nyomozót megigézték?

- Igen - feleltem. - Bár akkor még nem értettem, hogy mit láttam. Próbáltam rábírni Andy Bellefleurt, hogy szóljon Alceenek: kutassa át a kocsiját. Azt reméltem, hogy Alcee rátalál a bűbájra, vagy bárminek nevezik is, és megérti, hogy természetfeletti befolyás alatt állt. De ez nyilvánvalóan nem fog működni. Vagyis, ha kitaláljuk, hogyan tüntessük el a mágikus tárgyat Alcee kocsijából, akkor meg kell tennünk. Amikor ez megtörténik, akkor remélhetőleg jobbra fordulnak a dolgok. - És Isten a tanúja, nagyon szerettem volna, hogy így legyen. Rápillantottam az órára. Délután egy óra volt.

-Amelia, van néhány dolog, amiről beszélnünk kell - szólalt meg Mr. Cataliades, és Amelián látszott, hogy ez

aggasztja. — De először menjünk be a városba ebédelni. A gondolkodáshoz is szükség van energiára.

Bekászálódtunk Mr. Cataliades bérelt furgonjába, hogy beugorjunk a városba. A Lucky Bar-B-Q-ban kissé nagyobb figyelmet keltettünk, mint szerettem volna. Az emberek természetesen ismertek, így elkaptam jó néhány pillantást és mormogást - erre tulajdonképpen fel voltam készülve. Igazából Diantha ragadta meg a figyelmüket, aki soha nem öltözött úgy, mint egy átlagos emberi lény, mivel nem is volt az. Rikító és találomra összeválogatott holmikat viselt. Zöld jógaharisnyát, meggypiros tütüt, narancssárga tornadresszt, cowboycsizmát... mi tagadás, bátor összeállítás volt.

De legalább sokat mosolygott; ez is valami.

De még Diantha kivételes ruhatárától eltekintve is (és ez nem lett volna csekélység) egyszerűen látszott rajtunk, hogy nem tartozunk össze.

A pincérünk szerencsére egy középiskolás kölyök, egy Joshua Bee nevű srác volt, Calvin Norris egyik távoli unokatestvére. Joshua nem volt vérpárduc, de mivel kötelék fűzte a Norris klánhoz, sokat tudott arról a világról, amelyet a legtöbb ember nem ismert. Udvarias és gyors volt, és egy csöppent sem rémült meg tőlünk. Ami nagy megkönnyebbülés volt.

Miután rendeltünk, Desmond Cataliades beszámolt róla, hogyan halad a helyreállítás a Katrina után New Orleansban.

- Amelia apja nagy szerepet játszott benne - hangsúlyozta. - Nagyon sok újjáépítési szerződésen szerepel Copley Carmichael neve. Különösen az utóbbi hónapokban.

- Voltak bizonyos nehézségei — jegyezte meg Bob csöndesen. - Volt erről egy cikk az újságban. Nem találkozunk gyakran Copley-val, mivel Ameliával nem jönnek ki jól. De kissé aggódunk miatta. Újév óta... minden megváltozott körülötte.

— Igen, erről majd még beszélünk egy kevésbé nyilvános helyen - mondta Mr. Cataliades.

Amelia szemlátomást aggódott, de beleegyezett.

Tisztában voltam vele, hogy nem igazán szeretné tudni, hogy az apja rosszban sántikál. Ezt már amúgy is sejtette, és halálra volt rémülve. Amelia és az apja több fronton is harcban álltak egymással, de szerette... legalábbis legtöbbször.

Diantha macskabölcsőt csinált a spárgadarabból, amelyet a zsebéből vett elő, Barry és Mr. Cataliades fura párbeszédet folytatott a „barbecue" szó jelentéséről, én pedig éppen azon törtem a fejem, hogy milyen témát vessek fel, amikor egy régi barátom besétált az étterembe.

Egy pillanatra néma csend lett. John Quinnről képtelenség volt nem tudomást venni. Persze, Quinn vértigris volt. De még akkor is, ha az emberek ezt nem tudták (és a legtöbben ebbe a körbe tartoztak), Quinn kirítt a tömegből. Hatalmas, kopasz férfi volt, olajbarna bőrrel és lila szempárral. Lenyűgözőn nézett ki lila ujjatlan pólójában és vászonsortban. Olyan férfi volt, akit az emberek észrevették, és az egyetlen olyan szerelmem, aki annyi idősnek látszott, mint a valódi kora.

Felpattantam, hogy megöleljem, aztán meghívtam, hogy üljön az asztalunkhoz. Odahúzott magának egy széket közém és Mr. Cataliades közé.

-Azt hiszem, emlékszem, hogy közületek ki ismeri Quinnt és ki nem - mondtam az asztal körül ülőknek. - Barry, te találkoztál Quinn-nel Rhodesban, és azt hiszem, hogy te, Amelia és Bob New Orleansból ismeritek. Quinn, azt hiszem, ismered Mr. Cataliadest és az unokahúgát, Dianthát.

Quinn körbebiccentett. Diantha teljesen elfeledkezett a madzagról, csak bámult Quinnre. Mr. Cataliades, aki azt is tudta, hogy Quinn egy hatalmas testű ragadozó, szívélyesen üdvözölte, de nagyon éber maradt.

— Először a házadhoz mentem — fordult felém Quinn.

- Soha nem láttam még, hogy a nyár közepén így burjánzanak a virágok. És a paradicsomok! A francba, hatalmasak.

- Olyan volt, mintha tegnap találkoztunk volna utoljára, és megmelengette a szívemet Quinn közelsége; kellemes volt vele lenni.

- A dédnagyapám elárasztotta a kertet mágiával, mielőtt elment - magyaráztam. - Azt hiszem, olyan igézet lehetett, amelytől gazdagabban terem a föld. De bármi is, működik. Hogy van Tij, Quinn?

- Minden remekül megy — felelte. Elvigyorodott, és ettől teljesen más embernek látszott. — A baba úgy nő, mint a gomba. Akarsz látni róla egy képet?

- Naná — vágtam rá, és Quinn előhúzta a tárcáját, és kivett belőle egy olyan elmosódott ultrahangfelvételt. Két jel volt a felvételen, amely azt mutatta, hol kezdődött, illetve végződött a magzat teste, magyarázta Quinn.

Tárának sok ultrahangfelvételét láttam - ez a magzat meglehetősen nagynak tűnt ahhoz képest, hogy csak pár hónapos volt. - Szóval, Tijgerin hamarabb fog szülni, mint egy normális ember?

- Igen. A vértigrisek ebből a szempontból különlegesek. Ez az egyik oka annak, hogy a hagyományőrző tigrismamák a terhességük és a szülés idején távol maradnak az emberektől. Az apákat is beleértve — tette hozzá Quinn gyászos képpel. - De legalább néhány naponta küld egy e-mailt.

Ideje volt témát váltani.

- Örülök, hogy látlak, Quinn - mondtam, és nyomatékosan Mr. Cataliadesre néztem, aki még mindig nem lazult el. Diantha változatlanul elkerekedett szemmel bámulta a barátomat, de nem azért, mert legszívesebben magára rántotta volna, hanem azért, hogy az első adandó alkalommal kibelezze. Diantha nem kedvelte a ragadozókat. - Mi szél hozott Bon Temps-ba? - kérdeztem. Rátettem a kezem a karjára. *Ez*

a férfi a barátom, üzentem gondolatban, és Mr. Cataliades finoman bólintott, de nem fordította el a tekintetét.

- Azért jöttem, hogy segítsek — felelte Quinn. - Sam közhírré tette, hogy valaki el akar téged kapni. A shreveporti farkasfalka barátja vagy, Sam barátja és az enyém is. Ráadásul a sálat, amellyel megölték azt a nőt, egy vérállattól kaptad ajándékba.

Ezek szerint Sam szép kis mesét körített a sál mögé. A vérállatok úgy „ajándékozták" nekem, hogy azzal kötözték be a szememet, hogy ne lássam, hová vittek... azon az éjszakán, amikor először találkoztam vérfarkassal. Olyan távolinak tűnt az az éjszaka! Egy pillanatra hihetetlennek tetszett, hogy valaha volt olyan idő, amikor nem tudtam, milyen kiterjedt a természetfeletti világ. És most itt ültem a Lucky Bar-B-Q-ben, két boszorkánnyal, két féldémonnal, egy gondolatolvasóval és egy vértigrissel.

- Sam mindig jó barátom volt - jegyeztem meg, és ismét azon tűnődtem, mi az ördög történik a jó barátommal. (Minden erejét bevetette az érdekemben, segítséget toborzott a számomra, de szinte képtelen volt a szemembe nézni. Valami egyértelműen rohadt Bon Temps-ben.) — A kétterm észetűek honlapja biztos zsizseg a hírektől.

Quinn bólintott.

- Alcide is posztolt, így útközben idefelé beugrottam az irodájába. Azt kérdezi, hogy a falka egyik tagja vehet-e szagmintát a házadban. Mondtam neki, hogy én is képes vagyok nyomkövetésre, ha szükséges, de ragaszkodik hozzá, hogy a farkasok segítsenek neked. Azt gyanítod, hogy a sálat a házadból lopták el?

Az asztal körül ülők feszülten figyeltek, még Diantha és Mr. C is. Végre elfogadták Quinnt a barátomként.

- Igen, így gondolom. Sam emlékszik rá, hogy a templomban látta rajtam, és az csak egy temetésen lehetett hónapokkal

ezelőtt. És meglehetősen biztos vagyok benne, hogy láttam a múlt héten, amikor rendet raktam a sálas fiókomban. Azt hiszem, talán feltűnt volna, ha *nem* lett volna ott.

- Ebben segíthetek - szólt közbe Amelia. - Ismerek egy igézetet, ami segíthet emlékezni, különösen abban az esetben, ha van képed a sálról.

- Nem hiszem, hogy lenne, de lerajzolhatom - javasoltam, - Tollminták vannak rajta. - Az első pár alkalommal, amikor felvettem, észre sem vettem, hogy a finom, színes ívek tollakat jelképeznek. Azt hihetnék, hogy a ragyogó pávaszínek miatt hamarabb rájöhettem volna, de a pokolba, csak egy sál volt. Egy ajándék sál. És most az életem vagy a szabadságom múlhat rajta.

- Az működhet - vélte Amelia.

- Akkor kész vagyok megpróbálni - mondtam neki, majd Quinnhez fordultam. - És a farkasok jöhetnek körbeszimatolni, amikor csak akarnak. De elég tisztán tartom a házamat, így nem hiszem, hogy találnak még nyomot.

- Átkutatom az erdődet - közölte Quinn. Nem kérdés volt.

- Iszonyú ott a forróság, Quinn - figyelmeztettem. - És kígyók... - De a folytatást elharaptam, miután belenéztem a szemébe. Quinn nem félt a hőségtől, a kígyóktól és általában semmitől.

Kellemesen töltöttük az időt, és Quinn is rendelt magának egy szendvicset, olyan étvágygerjesztő volt az ebédünk illata. El sem mondhattam nekik, milyen hálás voltam azért, hogy eljöttek, és segítenek nekem. Amikor három napja azt hittem, hogy csak Jason áll mellettem, nagyot tévedtem. És ezért mérhetetlenül és mélységesen hálás voltam.

Ebéd után elmentünk a Wal-Martba, hogy bevásároljunk

a vacsorához. Nagy megkönnyebbülésemre Mr. Cataliades és Diantha elmentek tankolni, míg mi vásároltunk. Egyszerűen nem tudtam kettejüket elképzelni a Wal-Martban. Elosztottam, ki mit keressen, így nagyon gyorsan végeztünk.

Miközben haladtunk a sorok között, Quinn, aki egyébként természetfelettiek rendezvényeit szervezte, mesélt egy vérfarkas-átalakulási buliról, amely tömegverekedésbe torkollott. Nevetve fordultam be a sarkon, és észrevettem Samet.

A tegnapi fura viselkedése és a mai telefonbeszélgetésünk után nem igazán tudtam, mit mondjak neki, de örültem, hogy látom. Sam meglehetősen gyászos hangulatban volt, ami csak romlott, amikor újra bemutattam neki Quinnt.

- Igen, haver, emlékszem rád - mondta Sam, és mosolyogni próbált. — Azért jöttél, hogy erkölcsi támogatást nyújts Sookie-nak?

- Bármilyen támogatást, amilyenre szüksége van - felelte Quinn nem éppen a legboldogabb hangon.

- Sam, beszéltem már neked Mr. Cataliadesről. Magával hozta Dianthát, Barryt, Ameliát és Bobot — hadartam. - Emlékszel Ameliára és Bobra, bár Bob macska volt, amikor utoljára láttad. Gyere el, látogass meg minket!

- Emlékszem rájuk — mondta Sam összeszorított foggal. - De nem mehetek.

- Miért nem? Gondolom, Kennedy a bárban van.

- Igen, ő a délutános.

- Akkor gyere el.

Lehunyta a szemét, és éreztem a lejében kavargó szavakat, amelyek kitörni készültek.

- Nem tehetem — ismételte, aztán eltolta a bevásárlókocsit, és kiment a boltból.

- Mi van vele? - kérdezte Quinn. — Nem ismerem jól Samet, de mindig mögötted állt, Sookie, mindig kitartott melletted. Valami kényszeríti arra, hogy távol tartsa magát.

Annyira összezavarodtam, hogy képtelen voltam megszólalni. Miközben fizettünk, és bepakoltunk a csomagtartóba, Samen rágódtam és azon, hogy mi történik vele. Meg akart látogatni, de nem jöhetett el a házamba. Miért? Miért *nem* tesz meg az ember valamit, amit akar? Mert valami megakadályozza benne.

- Ígéretet tett valakinek - motyogtam. — Csak ez lehet. — Talán Bernie-nek? Azt hittem, az anyja kedvel, de talán tévedtem. Talán azt hitte, hogy én vagyok a fia minden bajának az oka. Ha Sam neki — vagy valaki másnak — ilyesmit ígért, akkor nem tehettem semmit, és egyelőre a háttérbe toltam ezt a problémát. Majd akkor foglalkozom vele, ha a többivel már megbirkóztam. De az biztos, hogy nagyon fájt.

Miután mindent elpakoltunk, ismét a nappaliban gyűltünk össze. Nem voltam hozzászokva ahhoz, hogy egész nap csak ücsörögjek a babérjaimon, így kissé nyugtalan voltam, miközben mindenki elfoglalta a korábbi pozícióját. Quinn leült az egyetlen üres helyre, egy meglehetősen göcsörtös karosszékbe, amelyet mindig is le akartam cserélni valami jobbra... de soha nem jutottam hozzá. Odadobtam neki egy párnát, amelyet próbált a háta mögé tuszkolni, hogy valamivel kényelmesebben üljön.

- Néhány dolgot el kell árulnom mindnyájuknak - kezdte Mr. Cataliades. - Később pedig külön kell beszélnem Sookie-val... de egyelőre arról szeretnék beszámolni, aminek a szemtanúja voltam, illetve amit gyanítok.

Ez olyan baljóslatúan hangzott, hogy mindannyian figyelmesen felé fordultunk.

- Azt hallottam, hogy egy ördög van New Orleansban — vágott bele.

- *Az* Ördög? Vagy *egy* ördög? - kérdezte Amelia.

- Kiváló kérdés — jegyezte meg Mr. Cataliades. — Valójában

egy ördög. Maga az Ördög ritkán jelenik meg személyesen. Képzelhetik, milyen tömegeket vonzana.

Egyikünk sem tudta igazán, hogy mit mondjon erre, úgyhogy talán mégsem voltunk képesek elképzelni.

Diantha felnevetett, mintha valami nagyon vicces jutott volna az eszébe. En a magam részéről egyáltalán nem voltam rá kíváncsi, mi lehetett az.

- És most jön a legérdekesebb rész — pontosított az ügyvéd. - Az ördög a maga apjával vacsorázott, Amelia.

- Nem az apámból vacsorázott, hanem vele? - Felnevetett, de azonnal elhallgatott, amikor felfogta, mit mondott Mr. Cataliades. Amelia arcából kifutott minden szín. - Hülyéskedik velem? - kérdezte nyugodt hangon.

- Biztosíthatom, hogy soha nem tennék ilyesmit - válaszolt az ügyvéd utálkozva. Várt egy kicsit, hogy mindenki megeméssze a rossz hírt, mielőtt folytatta. - Bár tudom, hogy nem áll közel az apjához, el kell mondanom, hogy az apja és a testőre egyezséget kötött az ördöggel.

Most sem szólaltam meg. Úgy gondoltam, Ameliának kell erre reagálnia. Az ő apjáról volt szó.

- Azt kívánom, bárcsak mondhatnám, hogy biztos voltam benne: nem csinál ilyen ostobaságot - szólalt meg Amelia. De még arra sincs indíttatásom, hogy azt mondjam, „ő soha nem tenne ilyesmit". Mert igenis tenne, ha úgy érezné, hogy elveszíti az üzletét és a hatalmát... ó. Ezek szerint az újságok pár hónapja igazat írtak. Az üzlet nem valami csoda folytán indult be újra. Nem volt csoda. A csoda valami isteni eredetű. Milyen csodára képes az ördög?

Bob megfogta a kezét, de egy szót sem szólt.

- De legalább nem tudta, hogy terhes vagyok, így nem ígérhette oda a gyermekünket az ördögnek - mondta Bobnak, és volt az arcában valami vadság, ahogy kiejtette ezeket a szavakat. Alig néhány órája tudta csak, hogy terhes, de

máris anyaüzemmódba kapcsolt. - Teljesen igaza volt, Mr. Cataliades, hogy senkinek ne számoljak be telefonon vagy sms-ben a babáról.

Mr. Cataliades ünnepélyes arccal bólintott.

- Azért osztottam meg magával ezeket az aggasztó híreket, mert tudnia kellett róluk, mielőtt találkozik vele. Miután az ember üzletet köt az ördöggel, kezd megváltozni, mert elveszítette a lelkét. Számára már nincs megváltás, így ösztönzés sem arra, hogy próbáljon jobbá válni. Még ha nem hisz is a túlvilágban, számára már csak lefelé van út.

Bár biztos voltam benne, hogy a féldémon többet tud nálam erről a témáról, azt nem hittem, hogy Istennek ne lenne hatalma bárkit megváltani. De nem most volt az ideje annak, hogy hangot adjak vallásos meggyőződésemnek. Ezúttal az információgyűjtés volt a fontos.

Megszólaltam.

- Szóval... Nem próbálom úgy beállítani, hogy körülöttem forog a világ, mert ez nyilvánvalóan nem igaz, de... Azt állítja, hogy Mr. Carmichael próbál börtönbe juttatni?

- Nem - felelte az ügyvéd. Megkönnyebbülten fellélegeztem. - Szerintem ezt valaki más teszi — folytatta, és a megkönnyebbülésem elszállt. Mégis hány ellenségem lehetett? - Ugyanakkor azt biztosan tudom, hogy Copley Carmichael a cluviel dórt kérte az ördögtől.

Elakadt a lélegzetem.

- De honnan szerzett egyáltalán tudomást egy ilyen tárgyról? - kérdeztem. Aztán Ameliára meredtem. Szó szerint az ajkamba kellett harapnom, hogy üvölteni ne kezdjek vele. Látszott rajta, hogy le van sújtva, és emlékeztettem magam arra, hogy milyen nehéz napja volt.

- Én mondtam el neki... Sookie megkért, hogy nézzek utána... és úgy tűnt, soha nincs miről beszélgetnünk. Soha nem hitte el, hogy igazi boszorkány vagyok, nem adta semmi

jelét, hogy ne tartana nevetségesnek. Meg sem fordult a fejemben. Hogy is gondolhattam volna? Hogy az apám... - motyogta, aztán elhallgatott.

Bob átkarolta.

-Természetesen meg sem fordult a fejedben, Amelia - nyugtatgatta. - Hogyan is gondolhattad volna? Hogy éppen ez lesz az egyetlen alkalom, amikor komolyan vesz.

Újabb kényelmetlen csend következett. Még mindig próbáltam fenntartani az önuralmamat, ezt a többiek is tudták, és hagytak rá időt.

Miközben Amelia halkan sírdogált, fokozatosan enyhítettem a szorításon, és elengedtem a szék karfáját (csodálkoztam, hogy nem horpadt be). Nem állt szándékomban odasietni hozzá és megölelni, mert még mindig bántott, hogy eljárt a szája, de legalább már megértettem. Amelia sosem a diszkréciójáról volt híres, és mindig is szeretet/gyűlölet kapcsolat fűzte az apjához. Amikor nagy ritkán találkoztak, igyekezett érdekessé tenni a beszélgetésüket. És mi lett volna ér dekesebb egy cluviel dornál?

Egyvalamit biztosan tudtam: ha megmarad a barátságom Ameliával, akkor soha, de soha többé nem árulok el neki semmi fontosabbat egy receptnél vagy az időjárás-előrejelzésnél. *Ismét* átlépte a határt.

— Vagyis tudta, hogy a birtokomban van egy cluviel dor, és meg akarta szerezni - szólaltam meg; idegesített Amelia könnyes bűnbánata. - És mi történt ez után?

- Azt nem tudom, miért tartozott az ördög Copley-nak - ismerte el Mr. Cataliades. - De nyilvánvalóan a cluviel dor volt az ár, amit Copley kért, így maga felé irányította az ördögöt, Sookie. De maga felhasználta a cluviel dort, még mielőtt az ördög megszerezhette volna... mindnyájunk nagy szerencséjére. Most Copley megcsalatva érzi magát, és ehhez

nincs hozzászokva, legalábbis újév óta. Úgy érzi, hogy maga valamilyen módon tartozik neki.

- És úgy gondolja, hogy ő ölte meg Arlene-t, és próbálja a nyakamba varrni?

- Simán megtette volna, ha az eszébe jut — mondta Mr. Cataliades. - De szerintem ez még tőle is túlságosan ördögi lenne. Ez egy körmönfontabb elme műve, olyan valakié, aki azt akarja, hogy maga évekig a rácsok mögött sínylődjön. Copley Carmichael izzik a dühtől, és közvetlenebb módon szándékozik ártani magának.

- Sajnálom, Sookie - mondta Amelia. Már összeszedte magát, és méltósággal felemelve tartotta a fejét, bár az arcán még mindig csorogtak a könnyek. - Csupán egyszer említettem meg a cluviel dort, amikor apámmal beszélgettünk. Nem tudom, honnan vette a többi információt. Nem bizonyultam jó barátnak bármennyire szeretlek és akármennyire próbálkozom.

Nem jutott eszembe semmi, ami ne hangzott volna idétlennek. Bob Amelia feje felett rám meredt. Azt akarta, hogy mondjak valamit, amitől minden helyrejön. De erre egyszerűen nem volt mód.

- Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy kisegítselek ebből a helyzetből - folytatta Amelia. - Már eleve ezért jöttem, de most még jobban fogok igyekezni.

Mély lélegzetet vettem.

- Tudom, Amelia. Igazán nagyszerű boszorkány vagy, és biztos vagyok benne, hogy valahogy túljutunk ezen. - Ennél többet pillanatnyilag nem tehettem.

Amelia könnyes szemmel rám mosolygott, Quinn megpaskolta a karját, Diantha pedig szemlátomást halálra unta magát. (Az érzelmes monológok hidegen hagyták.) Mr. Cataliades hasonlóképpen érezhetett, mert megszólalt:

- Úgy tűnik, túljutottunk egy bukkanón, lépjünk tehát tovább egy érdekes témára.

Mindnyájan igyekeztünk nagyon figyelmesen nézni.

- Sok mindenről kell még beszélnünk, de ahogy körülnézek, úgy látom, mindnyájan fáradtak, magukra férne egy kis pihenés - mondta váratlanul. - Folytassuk hát holnap. Néhányunknak el kell végeznie pár apróbb feladatot ma esti vagy éjszaka.

Amelia és Bob bement a hálószobájukba, és becsukták maguk mögött az ajtót, ez nagy megkönnyebbülést jelentett mindnyájunknak. Barry megkérdezte, használhatja-e a számítógépemet, mert nem hozta magával a laptopját, és én beleegyeztem, azzal a feltétellel, hogy senkinek nem árulja el, hol tartózkodik. Duplán paranoiásnak éreztem magam, de szerintem jó okkal. Mr. Cataliades és Diantha felment a emeletre elintézni néhány telefont Mr. Cataliades ügyvédi praxisával kapcsolatban.

Quinn-nel sétáltunk egyet, csak hogy kettesben tölthessünk egy kis időt. Elmesélte, hogy megfordult a fejében, hogy újra randevúzni kezd, miután Tijgerin közölte vele, hogy hosszú ideig nem fognak találkozni, de képtelen volt rávenni magát Gyermeke lesz Tijtől, és emiatt úgy érezte, hogy összetartoz- nak, bár az asszony ráparancsolt, hogy tartsa magát távol tőle. Nagyon bántotta, hogy Tij nem engedte, hogy kivegye a részét a gyereknevelésből, hogy ilyen határozottan és vadul ra- gaszkodott a hagyományokhoz.

- Hallottál Frannie húgod felől? - kérdeztem abban a reményben, hogy ez a téma nem lesz fájdalmas. Megkönnyebbültem, amikor elmosolyodott.

- Férjhez ment - felelte. - El tudod képzelni? Amikor elszökött, azt hittem, hogy örökre elveszítettem. Azt gondoltam, hogy kábítószerezik és kurválkodik. De mihelyt megszabadult tőlünk, anyámtól és tőlem, pincérnőként helyezkedett

el egy kávézóban, Új-Mexikóban. Ott ismerkedett meg egy fickóval, aki a turizmusban dolgozik. Aztán, hipp-hopp, már össze is házasodtak. Eddig minden rendben. És mi van a bátyáddal?

- Hamarosan elvesz egy olyan nőt, aki nem természetfeletti, de olyannak szereti, amilyen, és nem vár tőle többet, mint amennyit adni képes. — A bátyámnak érzelmi és intellektuális értelemben voltak korlátai, bár folyamatosan javult a helyzet. Akárcsak Frannie, ő is sokat komolyodott az utóbbi időben. Miután megharapták, és vérpárduccá változott, Jason élete bonyolulttá vált, de mostanra már összeszedte magát.

A családon kívül nem beszélgettünk semmi különösről, kellemes séta volt, még az eső utáni gőzölgő hőségben is.

Nagy megkönnyebbülésemre egyetlen kérdést sem tette fel Ericről.

- Miután körülnéztem az erdőben, mit tehetek még érted, Sookie? - kérdezte Quinn. - Szeretnék csinálni valami azon kívül, hogy ücsörgök és zavarba ejtő dolgokról hallgatok híreket.

- Igen, az tényleg kínos volt. Mindegy, mennyire próbálok Ameliával barátok lenni, valami mindig történik.

- Azért, mert képtelen tartani a száját - mondta Quinn, én pedig vállat vontam. Amelia már csak ilyen volt. Meglepetésemre Quinn átkarolt, és közelebb húzott magához, miközben azon töprengtem, hogy én küldtem-e megtévesztő jelzéseket.

- Figyelj, Sookie - mormogta, és melegen rám mosolygott. - Nem akarlak megrémiszteni, de van valaki az erdőben, velünk párhuzamosan haladnak a behajtón. Van valami elképzelésed, hogy kik lehetnek? Hogy van-e fegyverük?

A hangja egy csöppet sem volt izgatott, és megtettem mindent, hogy én is lazának tűnjek. Iszonyúan nehéz volt megállni, hogy ne forduljak meg, és bámuljak az erdőre.

Mosolyt kényszerítettem az arcomra.

- Fogalmam sincs. Nem emberi lény, különben hallanám a gondolatait. Vámpír sem lehet, mert még világos van.

Quinn kifújta a tüdejében lévő összes levegőt, aztán mély lélegzetet vett.

- Ha engem kérdezel, lehet tündér - suttogta. - Leheletnyi tündérillatot érzek. Túl sok szag van a levegőben az eső után.

- De minden tündér távozott - mondtam, és emlékeztettem magam, hogy megváltoztassam az arckifejezésemet. Végül is, nem vigyoroghattam öt percig Quinnre, miközben végigsétáltunk az úton. - Ezt mondta a dédnagyapám.

- Szerintem tévedett - jegyezte meg Quinn. - Tegyünk úgy, mintha elegünk lenne, és forduljunk vissza a ház felé.

Megfogtam Quinn kezét, és játékosan lengettem. Tiszta idiótának éreztem magam, de szükségem volt valami fizikai kapcsolatra, míg kiterjesztettem a másik érzékemet. Végre megtaláltam annak a lénynek az agyi jeleit, aki az erdőben ólálkodott. Könnyű dolga volt, mert nyáridőben a sok eső és napsütés miatt egyébként is sűrű volt a növényzet, és ez még inkább így volt most, hála Niall áldásának. Minél közelebb értünk a házhoz, annál sűrűbb lett a növényzet. A kert sarkánál már majdnem olyan volt, mint egy igazi dzsungel.

- Gondolod, hogy lőni fog? — kérdeztem mosolyogva. Úgy lengettem Quinn kezét, mint egy kisgyerek a nagypapájáét séta közben.

- Nem érzem fegyver szagát - felelte. - Elég már a kézlengetésből. Lehet, hogy gyorsan kell majd mozognom.

Némileg zavartan elengedtem a kezét.

- Próbáljunk bejutni a házba. Anélkül, hogy megöletnénk magunkat.

De bárki figyelt is minket, nem tett semmit. Szinte csalódás volt simán átsétálni a zárt hátsó verandán; és egyfolytában

azon gyötrődni, hogy bármelyik pillanatban történhet valami rettenetes, hogyan jutunk el az ajtóig, és csukjuk be magunk mögött... aztán semmi sem történt. Egyáltalán semmi.

Barry úgy döntött, hamburgert süt a kerti grillen. Éppen az összevágott hagymát, sót és zöldpaprikát keverte a húsba, hogy pogácsát készítsen, és eléggé megrémült, amikor berobbantunk a konyhába, és lebuktunk az asztal mögé.

- Mi az ördög? — kérdezte.

- Valaki van odakinn — magyaráztam.

Ő is lekuporodott. Lehunyta a szemét, és koncentrált.

- Ötletem sincs - jelentette ki egy pillanat múlva. - Bárki volt is az, már elment, Sookie.

- Tündérillata volt - mondta Quinn Barrynek.

- Ők valamennyien távoztak — felelte Barry. — Legalábbis ezt állítják a texasi vámpírok. Azt mondták, hogy szőrénszálán eltűntek.

- Tényleg mind elment - erősítettem meg. - Ezt biztosan tudom. Vagyis vagy Quinn-nek rossz az orra, vagy van egy zsiványunk.

- Vagy valaki, akit nem engedtek vissza - jegyezte meg csöndesen Barry.

- Vagy egy szökevény. Bármi is az, miért lapít az erdőben? - kérdezte Quinn.

De erre nem volt válaszom. Aztán, amikor semmi más nem történt, úgy véltük, már nem is fog. Quinn úgy döntött, hogy majd csak este néz körül az erdőben. Nem lett volna értelme most kimenni.

Bár nem volt kedvem, nekiálltam felszeletelni a paradicsomot a hamburgerhez, aztán darabokra vágtam egy görögdinnyét. Quinn vállalta, hogy megsüti a krumplit. Mivel egy négykilós csomagot vetetett meg velem, reméltem is, hogy van valami terve, hogyan használjuk fel.

Hármunk keze nyomán gyorsan elkészült a vacsora. Úgy

tettem, mintha nem vettem volna észre, hogy Quinn nyersen bekapott egy húspogácsát, Barry pedig gyorsan felajánlotta, hogy kiviszi a többit a grillsütőhöz. Összedobtam egy babragut, Quinn pedig elkezdte a krumplisütést. Megterítettem az asztalt, és elmosogattam a koszos edényeket.

Tisztára olyan volt, mintha egy panziót vezetnék, gondoltam, amikor asztalhoz hívtam a többieket.

13. FEJEZET

Bámulatos módon a vacsora jól ment. Éppen elfértünk a konyhasztal mellett, miután elővettem két összecsukható széket, amlyet a nagyi a nappali gardróbjában tartott.

Amelián látszott, hogy sírt, de most már megnyugodott. Bob minden alkalmat kihasznált, hogy megérintse. Mr. Cataliades elmagyarázta, hogy neki és Dianthának van egy kis dolga a városban, és el is indultak, mihelyt elfogyasztottuk a hamburgert, a sült krumplit, a babot és a görögdinnyét.

Együtt raktunk rendet a konyhában. Vacsora után Barry letelepedett egy fotelba a nappaliban, felrakta a lábát, és belemerült az elektronikuskönyv-olvasójába. Bob és Amelia összebújtak a kanapén, és a *Terminátort* nézték a tévében. Milyen vidám! Miután befalt három kész hamburgert és az összes sült krumpli negyedét, Quinn elügetett, hogy eredménytelen kutatást végezzen az erdőben. Egy órával később, csüggedten és mocskosan tért vissza a házhoz, és jelentette, hogy két vámpír (valószínűleg Bill és Karin) szagát fedezte fel, valamint egy tündér halvány nyomát arrafelé, ahol jártunk, amikor követtek minket. De semmi mást nem talált. Ezután visszament az autópálya melletti motelba.

Rossz vendéglátónak éreztem magam, amiért nem volt elég helyem, hogy ő is nálam aludhasson. Felajánlottam, hogy fizetem a szoba árát, de válaszul csak rám nézett, és a tekintetétől leolvadt volna a festék a falról.

A két féldémon sötétedés után tért vissza, miközben én olvastam; nem látszottak boldognak. Nagyon udvariasan jó éjszakát kívántak, aztán feldübörögtek a lépcsőn a szobájukba. Mivel mindenki otthon volt, úgy döntöttem, ideje ágyba bújni. Átkozottul hosszú volt a nap.

Az emberi lények mindig képesek tönkretenni a lelki békéjüket, és mit mondjak, én e téren nagyon jó voltam aznap éjszaka. Annak ellenére, hogy voltak barátaim, akik kérés nélkül megjelentek, hosszú utat tettek meg, hogy a segítségemre siessenek, én a barát miatt aggódtam, aki meg sem próbálkozott ezzel. Samet sem értettem jobban, mint Ericet, aki kifizette értem az óvadékot, holott már nem voltam a felesége, de még a barátnője sem.

Biztos voltam benne, hogy jó oka volt megtenni ezt a hatalmas szívességet.

Úgy hangzik, mintha szűkmarkú, nemtörődöm alaknak tartottam volna Ericet? Bizonyos szempontból és néhány emberrel sohasem volt ilyen. De gyakorlatias vámpír volt, méghozzá olyan vámpír, aki hamarosan egy igazi királynő férje lesz. Mivel a válásunk nyilvánvalóan Freyda egyik feltétele volt a házasságkötés előtt (és őszintén, ezt abszolút meg is tudtam érteni), el sem tudtam *képzelni,* hogy beleegyezett volna abba, hogy Eric kifizessen egy félelmetesen nagy összeget a szabadulásomért. 'Falán ez is egy megegyezés része volt? „Ha hagyod, hogy kifizessem az óvadékot a volt feleségemért, egy évig megelégszem kevesebb zsebpénzzel", vagy valami ilyesmi. (Amennyire tudtam, még abban is megállapodtak, hányszor szexelnek majd.) És azonnal megjelent a lelki szemem előtt az elkeserítő kép a gyönyörű Freydáról és az én Ericemről... volt Ericemről.

Miközben bolyongtam a lelki labirintus ködében, észrevétlenül elaludtam.

Húsz perccel tovább aludtam a kelleténél másnap, és arra

a tudatra ébredtem, hogy a házam tele van vendégekkel. Kipattantam az ágyból, és azonnal észleltem, hogy a házban mindenfelé elmék élednek gondolkodásra. Olyan gyorsan lezuhanyoztam, és kiviharzottam a konyhába, mint a veszett villám, aztán gyorsan előkészítettem a palacsintatésztát és a szalonnát, feltettem a kávét, és kiraktam az asztalra a poharakat a gyümölcsléhez. Hallottam, ahogy Amelia a folyosói fürdőszobában hány, és a félig még alvó Dianthát az enyémbe irányítja, hogy mindenki gyorsabban végezhessen a zuhanyozással.

Amikor a palacsinta megsült, tányérra raktam., hogy a vendégeim azonnal enni kezdhessenek. Kitettem az asztalra az összes gyümölcsöt, ami csak otthon volt, azok számára, akik az egészségesebb étkezés hívei voltak.

Mr. Cataliades *imádta* a palacsintát, és Diantha sem sokban maradt el tőle a falási mennyiséget illetően. Így sebesen újabb adag tésztát kellett kikevernem. Aztán el kellett mosogatnom (Bob segített), és rendbe raknom az ágyamat. Te hát rengeteg dolgom volt, de miközben a kezem és az agyam sebesen járt, egyfolytában azon boldogtalankodtam, hogy nem hallottam Sam felől.

Küldtem neki egy e-mailt.

Azért választottam a kommunikációnak ezt a formáját, mert így pontosan azt hoztam a tudomására, amit akartam, anélkül hogy újra és újra neki kelljen rugaszkodnom a magyarázkodásnak. Jó ideig tartott, mire kész lett a mű.

Sam, nem tudom, miért nem akarsz beszélni velem, de szeretném, ha tudnád, hogy bármelyik nap kész vagyok munkába állni, amikor szükséged van rám. Kérlek, tudasd, hogy érzed magad.

Jó néhányszor átolvastam az üzenetet, és arra a következtetésre jutottam, hogy egyértelműen átpasszoltam a labdát Sam térfelére. Tökéletes volt, míg ösztönösen oda nem írtam a végére, hogy „hiányzol". Aztán ráklikkeltem a küldésre.

Az után, hogy éveken keresztül minden erőfeszítés nélkül szerintem boldog kapcsolatot tartottunk fel Sammel - legalábbis az idő nagy részében -, most, amikor komoly áldozatot hoztam érte, ez a kapcsolat lesüllyedt az e-mailek és titokzatos hallgatások szintjére.

Nagyon nehéz volt feldolgozni.

Pár perccel később próbáltam megmagyarázni mindezt Ameliának. Amikor rám talált, úgy bámultam a számítógép monitorát, mintha arra akarnám kényszeríteni az akaratommat, hogy beszéljen hozzám.

- Mit áldoztál fel? - faggatott, és tiszta kék szemével figyelmesen rám nézett. Amelia remek hallgatóság volt, amikor megfelelő volt a hangulata. Tudtam, hogy Bob éppen a fürdőszobában borotválkozik, Barry a kertben jógázik, Mr. C és Diantha pedig elmélyülten beszélget az erdő szélén. Vagyis nyugodtan lehettem vele őszinte.

- Feláldoztam az esélyt, hogy megtartsam Ericet - magya- ráztam. - Lemondtam erről, hogy megmentsem Sam életét.

A dolog lényegi részét elkerülve egyenesen rátért a fájdalmas kérdésekre.

- Ha erőteljes mágiát kell bevetned, hogy megtarts valakit, akkor vajon tényleg egymásnak voltatok rendelve?

- Én soha nem úgy gondoltam erre, mint kizárólagos választásra - ismertem be. - De Eric igen. Ő nagyon büszke, és a teremtője anélkül hozta össze Freydával, hogy előtte konzultált volna vele.

- Ezt honnan tudod?

-Amikor végre bevallotta, őszintén... kétségbeesettnek tűnt.

Amelia úgy nézett rám, mintha én lennék a világ legnagyobb idiótája.

- Na, ja, mert senki sem álmodik arról, hogy egy isten háta mögötti louisianai körzet vezetője helyett egy gyönyörű királynő hitvese legyen, aki ráadásul még oda is van érte. És miért vallotta be végül?

- Pam nyomására - vallottam be, és éreztem, hogy hatalmába kerít a kétség. — De azért nem mondta el korábban, mert próbált kiutat találni, hogy velem maradhasson.

- Nem állítottam az ellenkezőjét. - Amelia soha nem volt diplomatikus, és éreztem, milyen erőfeszítésbe kerül most annak lennie. — Te tényleg nagyszerű csaj vagy. De tudod, édesem... Ericet csak Eric érdekli. Ezért bátorítottam Alcideot. Számítottam rá, hogy Eric összetöri a szívedet. - Vállat vont. - Vagy átváltoztat — tette hozzá mintegy mellékesen.

Önkéntelenül összerándultam.

- Valóban *szándékában* állt átváltoztatni! Micsoda seggfej! Elvett volna tőlünk. Azt hiszem, még hálásak is lehetünk, amiért összetörte a szíved! — Amelia valósággal tajtékzott a dühtől.

- Ha igazán őszinte akarok lenni, nem is tudom, hogy öszszetört-e a szívem - mondtam. - Nyomott a kedvem, és szomorú vagyok, de nem érzem olyan pocsékul magam, mint amikor megtudtam Bill nagy titkát.

- Bill-lel - az volt az első alkalom, igaz? - kérdezte Amelia. - Az első alkalom, hogy rájöttél, becsapott valaki, aki fontos volt a számodra.

- Az volt az első esély rá, hogy bárki is becsaphasson - mondtam, és új szempontból láttam Bill árulását. — Az embereknél mindig képes voltam megállapítani, vagy legalábbis eleget tudtam ahhoz, hogy óvatos vagy bizalmatlan legyek... hogy ne vegyem be, bármilyen baromsággal

próbáltak megetetni. Bill-lel volt az első szexuális kalandom, és ő volt az első férfi, akinek azt mondtam, hogy „szeretlek".

- Talán csak hozzászoktál, hogy hazudnak neked- jegyezte meg Amelia vigasztalón, és ez annyira jellemző volt rá, hogy elmosolyodtam. Azonnal rájött, mit mondott, és elpirult. - Oké, ez nem volt szép tőlem. Ne haragudj.

Úgy tettem, mintha nagyon meglepődnék, elkerekedett a szemem, és feltartottam a két kezem.

- Bob mondta, hogy még tanulnom kell a társasági viselkedést — ismerte el. — Szerinte túl nyers vagyok.

Próbáltam nem teli szájjal vigyorogni.

- Lehet, hogy mégsem olyan rossz, ha Bob kéznél van.

- Főleg most, hogy terhes vagyok. - Amelia izgatottan rám nézett. - Biztos vagy benne, hogy gyerekünk lesz? Úgy értem, ahogy most visszagondolok, a testem egy ideje való- ban nem úgy viselkedik, ahogyan kellene. És vaskosabbnak érzem magam. De meg sem fordult a fejemben, hogy gyermeket várok. Azt hittem, valami hormonális izé az oka. És állandóan sírhatnékom van.

- Még a boszorkányokat is érhetik balesetek - figyelmeztettem, mire Amelia rám mosolygott.

- Ez egy nagyon klassz kölyök lesz - közölte.

14. FEJEZET

Mr. Cataliades szólt, hogy felhívta Beth Osieckit, és megbeszélt vele egy találkozót, hogy áttekintsék az ügyemet. Diantha be- ment vele a városba; nem kérdeztem, mi köze lehet a megbe- széléshez, ő pedig nem árulta el. Barry úgy döntött, hogy ő is velük tart, és ha már a városban van, utánanéz, tud-e bé- relni egy autót. Felhívta Chessie Johnsont, hogy megkérdez- ze, otthon lesz-e, és hajlandó-e beszélni vele.

Barry megszokta, hogy közvetve szerzi meg az informá- ciókat az emberektől úgy, hogy belehallgat a gondolataikba, miközben másokkal beszélgetnek. Vagyis hallgatózással. Mivel ezúttal neki kellett feltennie a kérdéseket, kicsit aggódott, hogyan sikerül majd. Mindent elmondtam neki Johnsonékról, Lisáról és Cobyról, amit csak tudtam. Ösz- szeírta a kérdéseket, amelyekre választ szeretett volna kapni: kivel tervezett Arlene találkozót? Hol lakott, miután ki- engedték? Kivel beszélt? Ki fizette az új ügyvédet, és tette le érte az óvadékot?

- Ha tudod, kérlek, derítsd ki, mi lesz a gyerekekkel — kér- tem halkan. - Sajnálom őket amiatt, amin keresztül kellett menniük — Barry pontosan tudta, mi játszódik le a fejemben. Komoly arccal bólintott.

Bob felhívta az érintéssel dolgozó médiumot, bár ennek nem sok értelmét láttam, mivel nem volt a birtokunk- ban a sál. Bob azonban biztos volt benne, hogy meg tudjuk

szerezni. Közölte, hogy a médium, egy Delphine Oubre nevű Baton Rouge-i nő másnap reggel eljön Bon Temps-ba.

- És mit fog csinálni? - Próbáltam hálásnak és megértőnek tűnni, de nem hiszem, hogy sikerült. A tőlem telhető legjobban lerajzoltam a sálat, leírtam Dianthának a mintát és a színeket, mivel Mr. Cataliades az olyan szavak hallatán, mint „kékeszöld" és „pávakék" csupán érteden arccal meredt rám. Diantha ennek alapján újraszínezte a rajzot, amely most már majdnem pontosan úgy nézett ki, mint ahogyan emlékeztem a sálra.

-A helyedben én nem aggódnék emiatt. A démon haverjaid igen találékonyak. — Bob titokzatosan elmosolyodott, majd kisuhant a szobából. Bizonyos szempontból még mindig nagyon emlékeztetett egy macskára.

Amelia olyan varázsigék után kutatott, amelyek szóra bírhatják Arlene titokzatos barátait, ha megtaláljuk őket. Hirtelen nagyon hiányzott Pam. Ő aztán bárkit képes volt szóra bírni, és varázserő sem kellett hozzá, már ha a vámpírhipnózist nem tekintjük annak. Mindegy, Pam egyébként is inkább kiverte volna belőlük az igazat. Talán felhívom.

Nem. Ezt nagyon határozottan ismételgettem magamnak. Ezen a ponton jobb volt egyszerűen ejteni minden vámpírkapcsolatomat. Persze, mivel Bill a szomszédban lakott, elkerülhetetlen volt, hogy időről időre összefussunk. Persze, Eric hagyott néhány apróságot a vendégszobában lévő búvóhelyén. Persze, Quinn két vámpír (szinte biztosan Bill és Karin) szagát érezte az erdőben. De úgy döntöttem, úgy teszek, mintha fal lenne köztem és az ötös körzet minden vámpírja között. Közöttem és az egész vámpírvilág között!

Megnéztem az e-mailjeimet. jött egy Samtől. Várakozással telve rákattintottam. „Gyere ma reggel dolgozni" csupán ennyi állt benne. Quinntől is érkezett egy e-mail.

" Találkoztam néhány emberrel, akiket azt hiszem, felismertem tegnap éjjel a motel bárjában. Követni fogom őket ma", olvastam.

Kik lehettek vajon? De elöntött az optimizmus attól, hogy végre működésbe léptek a dolgok. Mosolyogva mentem zuhanyozni és felöltözni.

Bobot és Ameliát az udvaron találtam, amikor munkára készen kiléptem a házból. Tüzet gyújtottak a régi téglából épített körben, leveleket szórtak bele és kántáltak. Nem kérték, hogy csatlakozzam hozzájuk. Igazság szerint a mágia rossz érzéseket keltett bennem, és idegessé tett, így nem égtem a vágytól, hogy faggatni kezdjem őket.

A Merlottes éppen olyan volt, mint mindig. Senkinek szeme sem rebbent, amikor megjelentem, és nem lepődtek meg, hogy előkerültem. A helyzet az, hogy nagyon sok volt a vendég. Sam is dolgozott, de valahányszor találkozott a tekintetünk, elfordult, mintha szégyenkezne valami miatt. De esküszöm, örült, hogy látott.

Végül az irodájában szorítottam sarokba. Nem menekülhetett, hacsak be nem zárkózik az apró fürdőszobába, de nem volt ennyire gyáva.

- Oké, ki vele! - parancsoltam rá.

Szinte megkönnyebbültnek látszott, mintha titokban remélte volna, hogy magyarázatot követelek. Egyenesen a szemembe nézett, és ha képes lettem volna belemászni az agyába, és alaposan körülnézni odabenn, akkor megteszem. Átkozott alakváltók!

- Nem tehetem - mondta. - Megesküdtem rá.

Összehúzott szemmel gondoltam végig a szavait. Az eskü komoly dolog volt, ezért azzal nem fenyegethettem, hogy addig csiklandozom, amíg elárulja az igazat, vagy hogy addig nem veszek levegőt, amíg nem beszél. De tudnom kellett, hogy mi változott meg. Azt hittem, kezdünk visszatérni

a normális kerékvágásba, hogy Sam lassan helyrerázódik a halálélmény után, hogy ismét szilárd a talaj a talpunk alatt.

- Előbb-utóbb el kell majd mondanod, mi a baj - érveltem. - Sokat segítene egy utalás.

- Inkább nem.

- Bárcsak eljöttél volna tegnap este - váltottam témát. - Remek volt a vacsora, és tele volt a ház.

- Quinn is ott aludt? - kérdezte hűvösen.

- Nem, ahhoz túl kevés a hely. A motelban vett ki szobát az autópálya mellett. Bárcsak kedves lennél vele! És a többi vendégemmel.

- Miért akarod, hogy kedves legyek Quinn-nel?

Aha, ez bizony a féltékenység hangja. Szent isten.

- Mert az egész társaság messziről jött, méghozzá azért, hogy segítsenek tisztára mosni a nevem.

Sam egy pillanatra megmerevedett.

- Ezzel arra utalsz, hogy ellentétben velük én nem segítek? Hogy jobban törődnek veled, mint én? — Szemlátomást dühbe gurult.

- Nem - feleltem. - Egyáltalán nem ezt gondolom. - Hűha, Sam *szuperérzékeny* lett. Tétován folytattam. - De azon kissé elgondolkodtam, hogy miért nem jöttél el a bírósági meghallgatásra.

- Azt hiszed, szívesen látnálak bilincsben, a méltóságodtól megfosztva?

- Szeretném azt hinni, Sam, hogy mindig megőrzöm a méltóságomat, még bilincsbe verve is.

Egy-két pillanatig csak meredtünk egymásra. Aztán azt mondtam:

- De valóban eléggé megalázó volt. - És szégyenemre elöntötte a könny a szemem.

Sam kitárta felém a karját, és én hozzábújtam, bár éreztem, mennyire nyugtalan. Arra a következtetésre jutottam,

hogy az eskünek, amelyet tett, volt valami fizikai kontaktust érintő hatása is. Amikor kibontakoztunk egymás karjából, eltartott magától. Hát legyen. Láttam rajta, hogy azt hiszi, újabb kérdéseket teszek majd fel. De eszemben sem volt.

Ehelyett meghívtam vacsorára másnap estére. Megnéztem a beosztást, és láttam, hogy Kennedy lesz majd a bárpult mögött. Beleegyezett, hogy eljön, de óvatosnak tűnt, mint aki valami titkos szándékot gyanít a dolog mögött. Szó sem volt ilyesmiről! Csak arra gondoltam, hogy minél több időt töltlök a társaságában, annál több esély van rá, hogy kiderítsem, mi folyik itt.

Attól tartottam, hogy a vendégek megijednek majd tőlem, mivel Arlene meggyilkolásával vádolt a rendőrség. Miközben kiszolgáltam őket, megértettem a sokkoló igazságot: az embereket nem izgatta különösebben Arlene halála. A tárgyalása után megszűnt iránta a tisztelet. Az emberek nem annyira engem szerettek, mint inkább úgy gondolták, hogy egy anyának nem lenne szabad halálos csapdába csalnia a barátnőjét, hogy aztán elkapják, mert ezzel cserbenhagyja a gyerekeit. Kezdtem megérteni, hogy bár vámpírokkal jártam, sok szempontból jó volt rólam a véleményük. Megbízható és vidám voltam, keményen dolgoztam, és a Bon Temps-iak szemében ez nagyon sokat nyomott a latban. Virágot vittem a szeretteim sírjára minden ünnepnapon és a haláluk évfordulóján. Ráadásul a pletykáknak hála, annak a híre is elterjedt, hogy látogatom az unokatestvérem, Hadley kisfiát, és az emberek abban reménykedtek, hogy hozzámegyek Hadley özvegyéhez, Remy Savoyhoz, mert így szépen rendeződött volna minden.

Ami remek is lenne... csak éppen Remyvel nem érdeklődtünk egymás iránt. Egészen a közelmúltig itt volt nekem Eric, és legjobb tudomásom szerint Remy még mindig a nagyon helyes Erinnel járt. Próbáltam elképzelni, milyen lenne

megcsókolni Remyt, és egyszerűen semmi vágyat nem éreztem rá, hogy a valóságban is kipróbáljam.

Ezek a gondolatok teljesen lekötöttek, és magukkal ragadtak kívül és belül, egészen addig, míg ideje nem volt indulnom. Sam elmosolyodott, és odaintett, amikor levettem a köténymet, és átadtam az asztalaimat Indiának.

Az égvilágon senki nem volt otthon, amikor kinyitottam a hátsó ajtót. Ezt furának találtam, mivel reggel még úgy nyüzsgött a ház, mint egy méhkas. Hirtelen ötlettől vezérelve egyenesen a hálószobámba mentem, és végignyújtóztam az ágy szélén, az éjjeliszekrény melletti oldalon. A háromnapos szabadságom alatt végzett kényszeres takarításnak köszönhetően a legfelső fiókban szép rendben ott sorakozott minden, amire az embernek éjszaka hirtelen szüksége lehetett: elemlámpa, papír zsebkendő, szőlőrúzs, Tylenol, három óvszer, amelyet még Quinn hagyott ott abból az időből, amikor együtt jártunk, a veszély esetén hívandók listája, egy mobiltelefon-töltő, egy régi bádogdoboz (tele gombos- és varrótűvel, gombbal és gemkapoccsal), néhány toll, egy jegyzettömb... a fontos apróságok gyűjteménye.

A következő fiók azonban emlékeket őrzött. Ott volt a golyó, amelyet kiszívtam Eric testéből Dallasban. A kődarab, amellyel fejbe vágták Ericet Sam kiadó házának a nappalijában. Kulcsok Eric, Jason, Tara házához, szépen felcímkézve. A nagyim gyászjelentésének egy laminált példánya, valamint azé az újságcikké, amely beszámolt a Lady Falcons állami divíziógyőzelméről, és néhány kedves sort szánt az én teljesítményemnek is. Egy régi bross, amelyben a nagyim anyám és apám egy-egy hajtincsét őrizte. Ott volt a régi mintával díszített boríték, benne a nagyim levelével, valamint a cluviel dort rejtő bársonyzacskó, és maga a cluviel dor is, immár minden mágikus ereje nélkül. Egy üzenet Quinntől, még a kapcsolatunk idejéből. A boríték, amelyben Sam átnyújtotta

a társtulajdonosi szerződést, bár magát a dokumentumot az ügyvédem őrizte a páncélszekrényében. Születésnapi és karácsonyi üdvözlőlapok, valamint egy rajz Huntertől.

Ostoba dolog volt megtartani a kődarabot. Túlságosan súlyos volt, és nehéz volt tőle nyitni és csukni a fiókot. Rátettem az éjjeliszekrény tetejére, azzal az elhatározással, hogy majd kiviszem a virágágyásba. Elővettem Eric házának a kulcsait, gumival összefogtam a csomót, aztán betettem egy bélelt borítékba, hogy postára adjam. Azon tűnődtem, vajon árulja-e a házat, vagy mi lesz vele. Talán az új seriff költözik majd oda. Mihelyt Felipe de Castro kinevezi az utódját, gyorsan véget ér számomra a kegyelmi állapot. Új vámpírvezetés alatt szabad préda leszek... vagy lehet, hogy egyszeűen megfeledkeznek rólam? Ez szinte túl szép lett volna ahhoz, hogy igaz lehessen.

Örültem, amikor a kopogás a hátsó ajtón elterelte a figyelmemet. Maga a falkavezér jött meglátogatni, és fesztelenebb volt, mint eddig bármikor. Alcide Herveaux szemlátomást jól érezte magát a bőrében, és elégedettnek tűnt a világgal. Szokás szerint farmert és bakancsot viselt - egy földmérő mégsem vághatott keresztül árkon-bokron strandpapucsban. Viseltes rövid ujjú inge feszült széles vállán. Alcide dolgozó ember volt, de nem az egyszerű fajtából. A szerelmi élete mostanáig maga volt a katasztrófa. Először Debbie Pelttel járt, aki igazi rohadt ribanc volt, míg meg nem öltem; aztán a nagyon kedves Maria-Star Cooperrel, akit meggyilkoltak; majd Annabelle Bannisterrel, aki megcsalta. Engem is fel akart szedni, míg meg nem győztem, hogy ez nem lenne igazán jó egyikünk számára sem. Most egy Kandace nevű vérfarkassal találkozgatott, aki nemrég költözött ide. A hónap vége felé válhat a falka tagjává.

- Úgy hallottam, hogy meg kellene találnunk annak a nyomát, aki ellopta a sáladat — szólalt meg Alcide.

- Remélem, találsz valamit - mondtam. - A bíróság ugyan nem fogadná el bizonyítéknak, de legalább képesek lennénk előkeríteni a tettest.

- Szép tisztaság van nálad - jegyezte meg, ahogy körülnézett a nappaliban. - De azt így is érzem, hogy nagyon sok ember járt itt mostanában.

- Igen, tele vagyok vendégekkel. Így a legkönnyebben a szobámban foghatsz szagot.

- Akkor ott kezdjük - mondta mosolyogva. Hófehér fogsora volt, napbarnított arca és szép zöld szeme, de a mosolya volt az igazán különleges. Milyen kár, hogy nem dobogtatta meg a szívemet.

- Kérsz egy pohár vizet vagy limonádét? — kérdeztem.

-Talán, majd ha végeztem - felelte. Levette a ruháit, és szépen összehajtogatva a kanapéra tette. Hűha! Vigyáztam, hogy az arcom ne áruljon el semmit. Aztán átváltozott.

A folyamat fájdalmasnak tűnt, és a vele járó hangok sem voltak kellemesek, de Alcide szemlátomást gyorsan rendbe jött. A mutatós farkas körbeballagott a nappaliban, érzékeny orra regisztrált minden szagnyomot, mielőtt követte volna őket a hálószobámba.

Félreálltam az útjából. Leültem a nappaliban lévő kis íróasztalhoz, amelyen a számítógépet tartottam, és azzal ütöttem el az időt, hogy töröltem egy csomó régi e-mailt. Legalább volt mit csinálnom, míg ő keresgélt. Éppen letiltottam az összes spamet és élelmiszerbolti reklámot, mire megjelent egy hatalmas farkasfej az ölemben, és Alcide a farkát csóválva odaállt mellém.

Automatikusan megsimogattam. Ezt teszi az ember, ha egy kutyaféle odadugja a fejét. Ilyenkor megvakargatjuk a füle tövét, az álla alatt, megsimogatjuk a hasát... jó, egy farkas hasát talán nem, különösen nem egy kanét.

Alcide rám vigyorgott, majd visszaváltozott. Soha nem

láttam senkit, aki nála gyorsabban változott át. Azon tűnődtem, vajon ez a képesség együtt járt-e a falkavezéri pozícióval.

- Találtál valamit? - kérdeztem, és tapintatosan a kezemet néztem, míg felöltözött.

- Szerencse, hogy legalább az ágyad előtti rongyszőnyeget nem mostad ki - jegyezte meg. — Azok közül, akik a szobádban jártak, egyet nem ismerek. De Tara barátnőd is volt odabenn, közvetlenül az ágyad mellett. Meg a két tündér haverod is, de ugye, ők itt éltek veled.

- Mindennap átkutatták a házat, miután elmentem itthonról - magyaráztam. - A cluviel dort keresték.

Milyen szomorú, hogy még a rokonaid is ezt tették — mondta Alcide, és megveregette a vállamat. - Kinek a szagát is éreztem még? Természetesen Ericét. És tudod, hogy még kiét? Arlene-ét. Valamiféle igézet védte, de egyértelműen ő volt az.

- Nem is tudtam, hogy ismerted Arlene-t. - Szinte mentőövként kaptam a teljesen irreleváns téma után, annyira megdöbbentem.

- Egyszer-kétszer kiszolgált, amikor a Merlottesban jártam.

Nem sokat kellett gondolkodnom azon, hogy rájöjjek, hogyan juthatott be a házamba.

- Még a barátságunk idejéből tudta, hol tartom a pótkulcsot - mondtam, és dühös voltam magamra az óvatlanságom miatt. - Gondolom mielőtt, vagy talán miután eljött a Merlotte'sba, beosont ide, és elvitte a sálat. De vajon miért?

- Feltételezem, hogy valaki mondta neki - találgatott Alcide, miközben becsatolta az övét.

- Valaki ideküldte, hogy szerezze meg a sálat, amellyel később megölték.

- Nyilvánvalóan ez történt. Ironikus, hm?

El sem tudtam képzelni más magyarázatot.

És ettől felfordult a gyomrom.

- Nagyon köszönöm, Alcide - hálálkodtam udvariasan. Öntöttem neki egy pohár limonádét, ahogy ígértem. Egyetlen húzással megitta. - Hogy megy Kandacenek a beilleszkedés a falkába? - kérdeztem.

Szélesen elmosolyodott.

- Remekül — felelte. — Nem sietünk. Már kezdenek öszszemelegedni vele. — Kandace lázadó volt, de miután lebuktatott egy csapat gonosztevő farkast, kapott rá esélyt, hogy csatlakozzon a falkához, miközben a többieket száműzték. Kandace nyugodt, magas lány volt, s bár nem ismertem jól, azt tudtam, hogy ő a legcsöndesebb teremtés, akivel Alcidenak valaha is dolga volt. Az volt az érzésem, hogy a vad tengerek után Kandace alig várta már, hogy végre révbe érjen.

- Ezt nagyon jó hallani. Sok sikert kívánok neki.

- Hívj, ha szükséged van rám - mondta Alcide. - A falka kész a segítségedre sietni.

- Máris sokat segítettél - mondtam, és komolyan is gondoltam.

Két perccel azután, hogy távozott, Barry kanyarodott be az autóval, amelyet a főút mellett újonnan nyílt irodától vett bérbe. Amelia és Bob is vele volt.

- Állva elalszom - közölte Amelia, és ment, hogy szundi- káljon egyet, Bobbal szorosan a nyomában. Barry felszaladt az emeletre, hogy feltöltse a mobilját. Rápillantottam az órára, és rádöbbentem, hogy ideje munkához látni. Vacsorát kellett főznöm hat személynek. A marhahúsnak kellett egy kis idő, ezért azt tettem be először a sütőbe. Aztán felszeleteltem a tököt és a hagymát, majd beledobtam a forró serpenyőbe, Aztán összevágtam és bepaníroztam az okrát, elrendeztem a zsemléket a sütőpapíron, hogy már csak be kelljen tolni a sütőbe, mielőtt tálalnék. Hamarosan felteszem a rizst is.

Barry jött be a konyhába, beleszimatolt a levegőbe, és elmosolyodott.

Sikeres napod volt? - kérdeztem tőle. Barry bólintott.

Megvárom, míg mindenki hazaér, hogy csak egyszer kelljen elmesélnem, válaszolta.

Oké, feleltem, és letöröltem a lisztet a konyhapultról. Barry a lehető legklasszabb módon tüntette el az útból a koszos edényeket: elmosogatta és eltörölte őket. Sokkal háziasabb volt, mint gondoltam volna, és rájöttem, hogy milyen keveset tudok róla.

Kimegyek az udvarra elintézni néhány telefont - mondta. Tudtam, hogy ki akar kerülni a halló- és gondolatolvasó távolságból, de ez csöppet sem zavart. Míg odakinn volt, Bob keresztülbaktatott a konyhán, egyenesen le a tornáclépcsőkön, csöndesen behajtva maga után az ajtót.

Néhány perccel később Amelia lépett be álmos szemmel a konyhába.

- Bob sétálni ment az erdőbe - motyogta. - Megyek, megmosom az arcomat. — Tíz perccel később Mr. Cataliades és Diantha is megérkezett. Diantha elcsigázottnak látszott, de Mr. C határozottan pezsgett az energiától.

- Beth Osiecki elbűvölt — jelentette ki vigyorogva. - Majd evés közben mindent elmesélek. De először le kell zuhanyoznom. - Elismerően beleszimatolt a levegőbe, bevallotta, mennyire várja már a vacsorát, aztán a csöndes Dianthával együtt felvonult az emeletre. Amelia kijött a fürdőszobából;

Mr. Cataliades bement. Bob visszatért az erdőből, izzadtan, karcolásokkal tele és egy különböző növényekkel teletömött zacskóval. Lerogyott az egyik székre, és könyörgött egy hatalmas pohár jeges teáért. Kiitta az utolsó csöppig. Diantha megállt az egyik út menti árusnál egy sárgadinnyéért, amelyet most felszeletelt. Ereztem a gyümölcs édes illatát, ahogy felkockázta.

Csörögni kezdett a mobilom.

- Halló? - szóltam bele. A rizs már forrt, ezért lejjebb vettem a lángot, és lefedtem a lábast. Rápillantottam a konyhai órára, hogy lássam, mikor telik le a húsz perc, amikor elkészül.

- Quinn vagyok.

- Merre jársz? Kit követsz? Mindjárt eszünk. Jössz?

- A két férfi, akit láttam, ma reggelre eltűnt - mondta. - Szerintem észrevették, és éjszaka kijelentkeztek a motelból. Egész nap próbáltam a nyomukra bukkanni, de mindhiába.

- Kik voltak?

- Emlékszel... arra az ügyvédre?

- Johan Glassport?

- Igen, honnan tudtad?

- Barry látta New Orleansban.

- Itt járt. Egy másik fickóval, aki eléggé ismerősnek tűnt, de nem tudom hová tenni.

- Szóval... mik a terveid? - Aggódva pillantottam az órára. Nehéz volt koncentrálni, miközben a főzésre is figyelnem kellett. A nagyinak ez látszólag olyan könnyen ment.

- Sajnálom, Sookie. Más híreim is vannak. Felhívtak egy munka miatt, és a főnököm szerint senki más nem képes el- végezni.

-Aha. - Hirtelen rádöbbentem, hogy nem a hangsúlyára reagáltam, hanem a szavaira. — Meglehetősen komolynak tűnsz.

- Egy esküvői ceremóniát kell levezetnem. Egy vámpír esküvői ceremóniát.

Mély lélegzetet vettem.

- Oklahomában, igaz?

- Igen. Két hét múlva. Ha nem vállalom el, akkor elveszítem az állásomat.

És most, hogy gyereke lesz, ezt nem engedhette meg magának.

- Világos — mondtam határozottan. - Megértem, tényleg. Eljöttél, és nagyon hálás vagyok ezért.

- Sajnálom, hogy nem tudtam elkapni Glassportot. Tudom, mennyire veszélyes.

- Kiderítjük, volt-e ehhez az egészhez bármi köze, Quinn. Köszönöm a segítséget.

Párszor még elköszöntünk egymástól, különböző szavakkal, majd befejeztük a beszélgetést. Mire végeztünk, sietnem kellett a mártással, különben a vacsora tönkrement volna.

Ezért egyszerűen későbbre halasztottam Eric és Freyda esesküvőjének gondolatát.

Húsz perccel később már nyugodtabb voltam, az étel elkészült, mi pedig a konyhaasztal körül ültünk.

Bobon kívül senki más nem csatlakozott az asztali áldáshoz, de ez rendben is volt. Elmondtunk egyet. Tíz percbe telt, mire mindenki szedett az ételből. Ezután elkezdtünk beszélgetni.

- Meglátogattam Brockot és Chessie-t, és beszéltem a gyerekekkel - kezdte Barry.

- Hogyan jutottál be hozzájuk? - kérdezte Amelia. - Azt tudom, hogy felhívtad őket, mielőtt odamentéi volna.

- Azt mondtam nekik, hogy ismertem Arlene-t, és szerettem volna részvétemet nyilvánítani. Végül is ez nem volt hazugság - mondta védekezőn. - De azt is elárultam nekik, hogy Sookie barátja vagyok, és szerintem semmi köze nincs Arlene halálához.

- Hittek neked? - kérdeztem.

- Igen - felelte, és nyilvánvaló volt, hogy ez őt magát is meglepte. - Nem gondolják, hogy te ölted meg Arlene-t, kizárólag praktikus okokból. Emlékeztettek rá, hogy alacsonyabb vagy Arlene-nél, ezért nem hiszik, hogy képes lettél

volna elég erősen megszorítani a nyakát, *vagy* belehajítani a kukába. Az egyetlen ember, aki szerintük segíthetett volna neked, az Sam, márpedig ő nem a saját bárja mögötti kukába tette volna a holttestet.

- Remélem, sokan mások is így gondolkodnak - jegyeztem meg.

- Elmondtam nekik, hogy Arlene nem hívott fel, amikor kiengedték a börtönből. Mint kiderült, nekik sem szólt, és éppen erre voltam kíváncsi. Egyszerűen csak megjelent a küszöbükön három nappal a halála előtt.

- Milyennek látták a viselkedését a halálát megelőzően? - kérdezte Mr. Cataliades. - Félt? Titkolózott?

- Szerintük Arlene meglehetősen ideges volt, amikor elment meglátogatni a gyerekeket. Izgatott volt, hogy láthatja őket, de félt valamitől. Azt mondta Chessie-nek, hogy találkoznia kell néhány emberrel, és erről nem volt szabad beszélnie, de valaki segít majd neki kifizetni az ügyvédet, így ismét talpra állhat, és gondoskodhat a gyerekeiről.

- Ez biztos megragadta a fantáziáját - szóltam közbe. Talán nem is az ő ötlete volt, hogy a Merlotte'sban keressen magának munkát. Talán azok a titokzatos férfiak biztatták fel. Talán *tudta* is, hogy aligha kapja vissza az állását.

-Johnsonék nem tudnak semmi konkrétabbat? Nem látták az embereket, akikkel találkozni készült? — kérdezte Amelia türelmetlenül. Szerinte eddig nem derült ki semmi.

- Ez megerősíti, amit Jane Bodehouse-tól hallottam - jegyeztem meg. - jane látta Arlene-t két férfival Tray régi háza mögött, azon az éjszakán, mielőtt megtaláltuk a holttestét.

Tray Dawson említésére elfelhősödött Amelia arca. Közel álltak egymáshoz, és Amelia többet szeretett volna, de Tray meghalt.

- Miért ott? - tette fel a kérdést Bob. — Sokkal egyszerűbb lett volna valami eldugottabb helyen találkozni, mint

valakinek a háza mögött, különösen akkor, ha az a valaki nyilvánvalóan kérdőre vonja majd őket.

- Az a ház üresen áll és a mellette lévő garázs is - magyaráztam. - Nem tudom, volt-e Arlene-nek autója. A régi kocsija Johnsonéknál parkol, de lehet, hogy nem működik. Különben is, Tray háza légvonalban nincs messze a Merlotte'stól, márpedig oda akarták vinni. Nem akarták, hogy legyen ideje kitalálni, mi fog történni vele.

Hosszú ideig nem szólalt meg senki, míg a barátaim megemésztették a hallottakat.

- Lehetséges - mondta végül Bob, és mindenki bólogatott.

- Hogy van Coby és Lisa? — kérdeztem Barrytől.

- Kábultak - vágta rá Barry. - Zavartak. - A fejében láttam a gyerekek rémült arcát. Iszonyatosan éreztem magam, valahányszor eszembe jutottak azok a kölykök.

- Mondott nekik valamit az anyjuk? - kérdezte Amelia csendesen.

- Arlene azt mondta nekik, hogy elviszi majd őket magával, és ismét együtt fognak élni egy csinos kis házban - lesz pénzük finom ételre és jó ruhákra anélkül, hogy olyan hosszú órákat kellene dolgoznia, mint korábban. Azt mondta nekik, hogy szeretné minden idejét velük tölteni.

- És ezt hogyan akarta elérni? - folytatta Amelia a faggatózást. - Ezt nem árulta el nekik?

Barry megrázta a fejét. Némi önutálatot érzett, és én meg is értettem. Valahogy alantas dolognak tűnt gyerekek gondolataiban kutakodni, amikor úgyis annyi szerencsétlenség érte őket. De végül is Barry nem verte ki belőlük az igazat, nyugtatgattam magam.

- A lényeg az, hogy Arlene valamit tervezett ezzel a két férfival, valami olyasmit, amin nagyot kaszálhatott - foglalta össze Barry.

- Mikor érkezik a médium? — kérdezte Mr. Cataliades Bobtól.

- Holnap reggel, miután megetette az állatait, vagy mi. Bob egy újabb szelet húsért nyúlt. Mr. Cataliades, aki ugyanazt a darabot nézte ki magának, majdnem felnyársalta a kezét a villájával.

-Megszereztem a sáladat, Sookie - mondta hirtelen Diantha, aki nagyon lassan evett. A hangja és a viselkedése csupán halvány árnyéka volt szokásos hiperaktivitásának. Még a beszéde is olyan lassú volt, hogy meg lehetett érteni.

Csönd telepedett az asztalra, ahogy mindnyájan döbbenten rámeredtünk. Mr. Cataliades szeretettel nézett az unokahúgára.

-Tudtam, hogy megcsinálja — fordult felénk, én pedig azon tűnődtem, hogy vajon előre látta-e, vagy csupán nagyon bízott Dianthában.

- Hogyan? — kérdezte Amelia. (Amelia soha nem habozott direkt kérdéseket feltenni.)

- Bementem a rendőrségre, miután megláttam a nagydarab rendőrnőt - felelte Diantha.

Rajtam kívül mindenki értetlenül meredt rá.

- Kenya Jones alakját vette fel - magyaráztam. - Kenya járőr, de kiképezték helyszínelőnek is.

- Nagyon sokat vártunk ma délelőtt a rendőrségen, Sookie - kezdte Mr. Cataliades. - Személyesen kellett beszélnem Bellefleur nyomozóval és Beck nyomozóval is, mivel Ms. Osieckinek hála, immár társügyvédként veszek részt az ügyében. A hosszú, hosszú várakozás alatt mindenféle érdekes információ birtokába jutottam. Például, hogy merre található a bizonyítékraktár, és ki vihet ki onnan tárgyakat. Diantha olyan villámgyors és fondorlatos!

Diantha halványan elmosolyodott.

- Hogyan sikerült? - kérdezte Amelia, csodálattal a szemében.

- Volt egy sál a zsebemben, egy műanyag zacskóban. Meg- lehetősen hasonlított a Sookie által leírtra. Tara butikjában bukkantunk rá. Felvettem Kenya alakját. Bementem az öltöző- és raktárrészbe. Azt mondtam az ügyeletes rendőrnek, hogy látnom kell a sálat. Az öreg kihozta nekem egy műanyag zacskóba csomagolva. Nézegettem, aztán amikor a pasas elment vécére, kicseréltem a zsebemben lévővel. Ami- kor végzett, visszaadtam neki. Aztán kisétáltam. - Fáradtan nyúlt a teáspohara után.

- Köszönöm, Diantha — mondtam neki. Boldog voltam, hogy ilyen bátor tettet hajtott végre, de ugyanakkor sajnáltam is, hogy illegális dolgot követett el. Törvénytisztelő oldalamat megrémítette, hogy egy igazi gyilkosság valódi bizonyítékával játszadozunk. Az önfenntartási ösztönöm azonban megnyugtatott, hogy a sál birtokában legalább kideríthetünk valamit... már persze, ha a médium megéri az árát.

Diantha kissé felélénkült, miután mindnyájan halálra dicsértük. Bár még mindig lassan mozgott és beszélt, de miután befalt mindent az asztalról, ami nem volt másvalaki tányérján, szemlátomást sokat visszaszerzett az erejéből. Az átalakulás nyilvánvalóan rengeteg energiát emésztett fel.

- Sokkal nehezebb, ha nem csupán hasonlítania kell egy emberre, hanem beszélni a nevében - magyarázta Mr. Cataliades csöndesen. Kiolvasta a gondolatomat. Nagyon udvariasan és tisztelettelteljesen bánt Dianthával, újratöltötte a poharát teával, és gyakran odanyújtotta neki a vajtartót. Gondolatban hozzátettem a vajat is a bevásárlandók sorához.) Barry hozott süteményt a pékségből. A nagyim elájult volna a szégyentől, ha készen vett sütemény került volna a házába, de én nem voltam ilyen büszke, mivel nem volt időm

sütni. Diantha alig várta a desszertet, amelyet azonnal tálalni is terveztem, mihelyt rend lett a konyhában.

Amelia fejében úgy tudtam olvasni, mint egy nyitott könyvben. Gondolataiba merülve nézte Dianthát. Miközben letakarítottam az asztalt, végig kellett hallgatnom, ahogyan magában értékelte Diantha képességeit és leleményessét. Nagy hatást tett rá a féldémon lány. Amelia Diantha csodálatos rugalmasságán gondolkodott. Azon tűnődött, hogy Diantha vajon a saját testét változtatta-e át, vagy illúziót vetett be. Diantha sikere miatt Amelia úgy érezte, hogy nem vette ki a részét a nyomozásból.

-Természetesen - szólalt meg váratlanul Amelia —, Bob és én még nem tudtuk kipróbálni az igézetet, amelyet terveztünk, mert még nem találtuk meg a két férfit. De miután Barry eljött értünk a puccos autójával — ezt viccnek szánta; Barry egy ócska Ford Focust bérelt -, végigjártuk az összes kiadó lakást és házat Bon Temps-ban, még az újsághirdetésekben szereplőket is. Készek lettünk volna végignézni az összes ki nem adott lakást és házat, mert azt reméltük, hogy valamelyik tulajdonos majd azt mondja, „ó, sajnálom, éppen most vette ki két férfi". És akkor ellenőrizhettük volna, hogy ők-e azok. De nem találtunk semmilyen nyomot.

- Ez értékes információ - nyugtattam meg. —Túl okosak ahhoz, hogy a városban maradjanak. - Pontosan tudtam, hogy Amelia dühös volt amiatt, hogy Bobbal nem tudtak a két férfi nyomára akadni, és tálcán kínálni őket nekünk.

- Eközben igazoltuk, hogy mitől burjánzanak a virágaid és a paradicsomod - tette hozzá Bob.

-Á... remek. Mitől?

- Tündérvarázslat - felelte. — Valaki az egész Stackhouse-birtokot tündérvarázslat alá helyezte.

Nem árultam el nekik, hogy erre már magamtól is rájöttem, mert azt akartam, hogy büszkék legyenek magukra.

Emlékeztem, mekkora hatalmat érzékeltem, amikor a dédnagyapán utoljára megölelt. Akitor azt hittem, hogy a végső búcsút jelenti... de, hogy is mondjam, megáldott engem és az otthonomat.

- Á - jegyeztem meg halkan -, milyen édes.

- Jobb lett volna, ha inkább hatalmas védőgyűrűt von köréje - mondta Amelia sötéten. Több szempontból is túltettek a mágiáján, s bár egyébként gyakorlatias teremtés volt, egyúttal büszke is. - Hogyan jutott át Arlene a régi védelmen?

- Alcide szerint igézettel - magyaráztam. - Úgy vélem, valaki mágikus erőt adott neki.

Amelia elpirult.

- Ha igézet segítette, akkor egy másik boszorkány is benne van a dologban, és én tudni akarom, hogy ki az. Ezt majd elintézem.

- A nagyi boldog lett volna, ha látja így a kertet - mondtam, hogy témát váltsak. Elmosolyodtam a gondolatra, mennyire örült volna a nagyi. Nagyon szerette a kertet, fáradhatatlanul gondozta. A virágok virultak és pompáztak, a virághagymák kikeltek, a fű... szinte látható ütemben nőtt. Holnap le kell nyírnom, és aztán később is gyakran.

A tündérsegítség már csak ilyen volt. Mindig visszaütött.

- Niall ennél azért többet tett magáért - jegyezte meg Mr. Cataliades, elterelve a figyelmemet a kellemetlen gondolatoktól.

- Miről beszél? — kérdeztem, és ez gorombábban hangzott, mint szerettem volna. - Elnézést. Biztosan tud valamit, amit én nem — tettem hozzá barátságosabb hangnemben.

- Így van - mondta mosolyogva. — Sok mindent tudok, amit maga nem, és ezek közül egyet most elárulok. Akkor is eljöttem volna Bon Temps-ba, ha nem vádolják emberöléssel, mert valamit el kell intéznem a dédnagyapja ügyvédjeként.

- Ő nem halt meg - vágtam rá azonnal.

- Nem, de nem tervezi, hogy visszatér ide. És azt akarta, hogy legyen valami, ami kellemes emlékként őrzi meg.

- Ő a családom. Nincs szükségem semmi másra - mondtam. Ami bolondság volt, és erre abban a pillanatban rá is jöttem, ahogy kiejtettem a számon a szavakat, de van bennem büszkeség.

- Szerintem viszont több dologra is szüksége van, Miss Stackhouse - vágott vissza Mr. Cataliades kedvesen. - Most például pénzre, hogy fizesse az ügyvédjét. Niallnak hála, birtokában van. Nem csupán Claudine házának az árából lesz havi bevétele, de a dédnagyapja magára íratta a Hooligans nevű klubot is, amelyet eladtam.

- Micsoda? De az Claude-é, Claudine-é és Claudette-é, a hármas ikreké, a tündérunokáié volt.

- Bár nem ismerem az egész történetet, Nialltól úgy hallottam, hogy Claude nem vásárolta a klubot, hanem megkapta, mert megfenyegette eredeti tulajdonosát.

- Igen - mondtam, miután végiggondoltam a dolgokat. - Így van. Claudette addigra már halott volt.

- Szeretném egyszer hallani ezt a történetet. De bárhogy is, amikor Claude összeesküdött Niall ellen, és a fogságába esett, minden vagyonát elkobozták az uralkodója javára. Niall utasított, hogy adjam el az ingatlanokat, a bevétel pedig magát illeti, ahogy már mondtam.

- Ki...? Nekem? Már el is adta a klubot és házat? - És *Claude fogoly volt.* Nem kerülte el a figyelmemet ez a részlet. Bár Claude vastagon megérdemelte, hogy börtönbe vessék a tervezett puccs miatt, amely Niall halálával végződött volna, ezentúl mindig együtt érzek majd azokkal, akik rács mögé kerülnek. Már, ha egyáltalán Tündérországban cellába zárják a rabokat. Ki tudja, talán hatalmas borsóhüvelybe tuszkolják őket.

- Igen, az ingatlanok már elkeltek. A befolyt összegből

pedig életjáradék lett. Minden hónapban kap egy csekket. Miután kitöltöttük a papírokat, a pénz közvetlenül a számlájára megy majd. Vacsora után elintézzük, és odaadom a klub eladásáért kapott cseleket. Ámbár annak az összegnek egy része is az életjáradékához adódott.

- De már Claudine is hagyott rám egy jelentős összeget. Valami vizsgálatot folytattak az érintett bankban, befagyasztották minden számlát. De egy hete azt írta az újság, hogy nem találtak semmit. - Fel kell hívnom ismét a bankomat.

- Az Claudine magánvagyona volt — magyarázta az ügyvéd. - Hosszú évtizedekig nagyon takarékosan élt.

Fel sem fogtam, mekkora szerencse ért.

- Nagy megkönnyebbülés, hogy van pénzem ügyvédre. De még mindig bízom benne, hogy valaki majd vallomást tesz, és nem kell bíróság elé állnom - mormogtam.

- Mindnyájan ezt reméljük, Sookie - nyugtatott meg Barry. - Ezért is vagyunk itt.

Amelia szólalt meg.

- Vacsora után, amíg világos van, Bob és én létrehozunk egy erős védelmi varázslatot a ház körül.

- Nagyon hálás vagyok — mondtam, és tudatosan a szemükbe néztem, hogy lássák benne az őszinteséget. Szeren- csére Barry volt az, aki képes volt olvasni a gondolatokban, nem pedig Amelia. Bár tudtam, hogy nagyon szeretett vol- na hozzájárulni az ügy sikeréhez, és azt is, hogy nagy erejű boszorkány, a dolgok néha balul ütöttek ki, amikor fontos igézetet bocsátott ki. De nem láttam rá módot, hogy udva- risan elhárítsam az ajánlatát. - Gondolom, Niall arra koncentrált, hogy termékeny legyen a föld, ami csodálatos. De egy kis védelem bizony nem ártana.

- Manó védővarázslat van a házadon - ismerte el Amelia.

- De mivel nem emberi eredetű, így lehetséges, hogy nem teljesen hatásos a halandók vagy vámpírok támadása ellen.

Ennek volt értelme, legalábbis számomra. Bellenos, a manó elégtelennek ítélte Amelia igézetét, és hozzátette a magáét, márpedig Bellenosban valóban nem volt semmi emberi.

Bűntudatot éreztem amiatt, hogy kételkedtem Ameliában. Itt volt az ideje, kimutassam, mennyire boldoggá tettek.

- Ha már ennyi pénzem van, megünnepelhetnénk fagyival meg sütivel. Mit szóltok hozzá? Van csokis-mogyorós és karamellás. - Rámosolyogtam mindenkire. Miközben kiporcióztam a fagyit (mindenki kért), magamban azért imádkoztam, hogy Amelia és Bob varázslata jól sikerüljön.

Miután elfogyasztottuk a desszertet, a két boszorkány ment a dolgára. Barry eltette a maradék sütit, én a fagylaltot, Diantha pedig felment lefeküdni. Még mindig nagyon kimerültnek látszott. Mr. Cataliades felkísérte, aztán visszatért az életjáradék-papírokkal és a csekkel. Utóbbit egy szív alakú gemkapoccsal tűzték a jogi dokumentumokhoz.

Megmostam a kezem, megszárítottam egy papírtörlővel, aztán elvettem tőle a papírokat. Lepillantottam a csekkre, bár fogalmam sem volt, hogy mire számítsak. Az összeg láttán megszédültem, a csatolt iratból pedig kiderült, hogy havi háromezer dollár üti a markomat.

- Erre az évre érvényes? - kérdeztem, hogy biztos legyek benne, hogy jól értem. - Havi háromezer? Hűha! Ez fantasztikus! - Egy egész évnyi luxus!

- Nem csak idén. Egész életében kapni fogja - magyarázta Mr. Cataliades.

Azonnal le kellett ülnöm.

- Sookie, jól vagy? - kérdezte Barry fölém hajolva, és azt kérdezte: *Jó hír, vagy rossz?*

Ki tudom fizetni az összes jogi költséget, válaszoltam. És végre megrendelhetem a rovarirtást.

15. FEJEZET

Éjfélkor megszólalt *a riasztó.*

Nem tudtam, hogy van riasztó és azt sem, hogy éjfél van, de amikor a visítás elkezdődött, ránéztem az órára. Napok óta nem aludtam ennyire jól, így elöntött a csalódás, de kipattantam az ágyból.

A folyosó túloldalán Amelia felkiáltott:

- Működött!

Feltéptem a hálószobaajtót, és kibotorkáltam. Amelia és Bob hálóingben, illetve rövid pizsamaalsóban kirohant a folyosóra, le a hátsó ajtóhoz. Hallottam, hogy Mr. Cataliades kiabált valamit. Diantha visszasikított. Teljesen felöltözve dübörögtek le a lépcsőn. Barry mögöttük tántorgott a Louisinai Állami Egyetem lógóját viselő sortban, félmeztelenül.

A hátsó verandáról bámultunk kifelé. Hátul csak egy nagy biztonsági égő világított, de láthattuk a kék lámpák sorát is, amely végigfutott az udvaron és a házon. A körön kívül egy test hevert a földön.

- Ó, ne! - kiáltottam fel, és nyúltam a kilincs felé.

- Sookie, ne menj ki! - figyelmeztetett Amelia. Megfogta vállamat, és visszarántott. - Az a valaki be akart lopózni a házba.

- De mi van, ha Bill az, és csak azért jött, hogy megnézze, minden rendben van-e?

- A védőgyűrűnk felismeri az ellenséges szándékot – jelentette ki Bob büszkén.

- Diantha, nálad van a mobilod? - akarta tudni Mr. Cataliades.

- Perszehogynálam - válaszolta a lány, és megkönnyebbültem megállapítottam, hogy ismét olyan, mint régen.

- Menj, és fényképezd le azt a személyt, aki a földön fekszik, de ne lépj ki a körből! — utasította az ügyvéd.

Mielőtt annyi időnk lett volna, hogy megállítsuk, vagy vitatkozni kezdjünk, Diantha már kinn is volt a házból, és hihetetlen sebességgel átszaladt az udvaron. A kezében tartotta a telefont, és amikor a kör szélére ért, megállt, és készített egy képet. Aztán, még mielőtt aggódni kezdhettünk volna érte, már vissza is tért.

Mr. Cataliades felém fordította a kijelzőt.

- Felismeri ezt a vámpírt? - kérdezte.

Rápillantottam a képre.

- Igen. Ezt Horst Friedman, Felipe de Castro jobbkeze.

- Sejtettem. Amelia, Bob, gratulálok az erejükhöz és az éleslátásukhoz.

Nem tudtam, mire utalt az „éleslátással", de Amelia igen, és hálásan elvigyorodott. Még az egyébként savanyú Bob is büszkének látszott.

- Igen, köszönjük - mondtam eltúlzott lelkesedéssel, és reméltem, hogy nem késtem el a hálálkodással. - Nem tudom, mit akart, és nem is vagyok rá kíváncsi, legalábbis egyelőre. Újra meg kell erősítenetek a kört, vagy ilyesmi?

- Nem árt tesztelni - vélekedett Bob, és Amelia bólintott.

Észrevettem, hogy Bariy tekintete végigsuhan a hálóingen és Amelia alatta lévő testén, aztán eltökélten elfordult. *Tényleg egy* csöppet sem voltam kíváncsi arra, mit gondolhat boszorkány barátnőmről. *Lalalala,* énekeltem magamban, míg ő elfojtotta magában a vágyakozást.

- Sookie! - A hang odakinn, a sötét erdőben hangzott fel.

- Ki van ott? - szóltam vissza.

- Bill - felelte. - Mi történt itt?

- Azt hiszem, Horst megpróbált belopózni a házba, de Bob és Amelia varázslata kiütötte — kiáltottam. Kinyitottam a hátsó ajtót, és tettem két lépést lefelé a lépcsőn. Gondoltam, amíg nem megyek messzebb, bármikor visszaugorhatok a házba.

Bill kilépett a fák közül.

- Éreztem a mágiát a ház felől - mondta. Lenézett Horst magatehetetlen testére. Azon tűnődtem, vajon a vámpír halott -e, de sértetlennek tűnt. - Mit csináljak vele? - kérdezte Bill.

- Amit akarsz - kiáltottam oda neki, és szerettem volna kisétálni a kék körből, hogy lehalkíthassam a hangom. De nem mertem. - Azt hiszem, jobb, ha nem húzol ujjat a királlyal. - Különben még eljátszottam volna a gondolattal, hogy megkérjem Bilit: ha a vámpír magához tér, „győzze meg", hogy elárulja, mit tervezett velem a királya.

- Elviszem a házamba, és felhívom a királyt - mondta Bill, aztán a vállára kapta az ájult vámpírt, mintha pillekönnyű lenne. Egy szempillantás múlva már el is tűnt a terhével együtt.

- Ez izgalmas volt — jegyeztem meg, és próbáltam nyugodtnak és lazának tűnni. Visszaléptem a tornácra. - Azt hiszem, visszamegyek aludni. Nektek kettőtöknek köszönöm, hogy megvédtetek. Diantha, értékelem a segítségedet. Jól vagytok? Szüksége van bárkinek valamire?

- Visszajövünk, mihelyt ellenőriztük az igézetet — válaszolta Bob, majd Ameliához fordult. — Készen állsz, bébi?

- Meg kell vizsgálnunk, hogy elég erős maradt-e, miután működésbe lépett - bólintott Amelia, és mezítláb lesétáltak a kertbe. Anélkül, hogy összebeszéltek volna, megfogták

egymás kezét, és kántálni kezdtek. Erős illat árasztotta el a hátsó verandát, és tudtam, hogy ez a varázslatuk szaga. Nehéz és pézsmaillatú volt, mint a szantálfa.

Nem volt könnyű visszaaludni ilyen durva ébresztő után, de valahogy sikerült. Elképzelhető, hogy a varázslattól zuhantam mély álomba, amit a barátaim hajtottak végre a kertben. Amikor legközelebb kinyitottam a szemem, már teljesen világos volt, és hallottam, hogy a vendégeim mászkálnak a házban.

Bár tudtam, hogy rossz házigazdának tűnök, megnéztem a mobilomat, mielőtt kimentem a konyhába. Egy hangüzenet érkezett, Bilitől.

- Felhívtam Ericet, és szóltam neki, hogy a király barátja nálam van - mondta. - Eric megkérdezte, mi történt, és beszámoltam neki a boszorkányok munkájáról. Elmondtam neki azt is, hogy sok barátod veled van a házban, és készek megvédeni. Megkérdezte, hogy Sam Merlotte is köztük van-e, és amikor azt feleltem, hogy nem láttam, felnevetett. Megnyugtatott, hogy megmondja a királynak, hol van Horst. Ezután Felipe elküldte az asszonyát, Angie-t Horstért, aki magához tért, mire a nő ideért. Angie nagyon dühös volt Horstra, ebből gondolom, hogy magánakció lehetett. - Ezzel bontotta a hívást. Az idősebb vámpírok nem sokat adnak a telefonillemre.

Egyáltalán nem tetszett, hogy Eric nevetett Sam hiányán. Kimondottan feldühített.

- Sookie, van még valahol egy kis tej? - kérdezte Barry. Ő természetesen tudta, hogy már fenn vagyok.

-Jövök — kiáltottam, és felkapkodtam magamra a ruhámat.

Válságok robbantak ki, de az élet nem állt meg.

- Isten minden gyermekének ennie kell - jegyeztem meg. Találtam még egy doboz tejet a legfölső polc hátulsó részén,

és odanyújtottam Barrynek. Aztán gabonapelyhet töltöttem magamnak egy tálkába.

- A médium bármelyik percben megérkezhet - figyelmeztetett Bob. Nem sürgetőn mondta, csupán emlékeztetett az időre. Majd elájultam, amikor megláttam, mennyi az idő.

Rajtam kívül már mindenki evett, az edényeket is elmosogatták, és szépen felhalmozták a mosogató mellett. Szégyellnem kellett volna magam, de egyszerűen csak megkönnyebülést éreztem.

Éppen végeztem a fogmosással, amikor egy ősrégi pick-up bezötyögött a ház elé. A motor baljóslatú csörrenéssel hallgatott el. Egy alacsony, köpcös asszony csusszant ki a fülkéből a kavicsútra. Pávatollal díszített cowboykalapot viselt. Töredezett végű barna haja a válláig ért; majdnem olyan színe volt, mint a bőrének, amely a napbarnított és viharvert régi nyeregre hasonlított. Delphine Oubre egyáltalán nem úgy nézett ki, ahogyan elképzeltem. Viseltes csizmájában, farmerjában és ujjatlan kék blúzában úgy festett, mint aki inkább otthon érzi magát egy vadnyugati bárban, mint egy gondo- latolvasó házában, hogy gyakorolja a médiumságot.

- Paranormális pszichometria-javított ki Barry.

Felvontam a szemöldököm.

- Eredetileg csak pszichometriának hívták - magyarázta - , de az elmúlt években az „igazi tudósok" - mutatta a kezével a képzeletbeli idézőjelet - is elkezdték használni ezt a kifejezést... a lélektani jellemzők jelölésére.

Szerintem ez nem hangzott túl tudományosan.

- Szerintem se - vallotta be. Tegnap éjjel olvastam utána az interneten, hogy felkészüljek a látogatására. *Arra az esetre, ha Bob esetleg tévedett a képességeit illetően.*

Jó ötlet, ismertem el, miközben figyeltem, ahogy Delphine Oubre odasétált a hátsó lépcsőhöz.

- Nem kell neki bemutatkoznotok - hadarta Bob. - Elég, ha az én nevemet tudja.

Delphine közelről negyven körülinek látszott. Nem viselt ékszert, sem sminket; az egyetlen dísze a kalapjába tűzött toll volt. Cowboycsizmája ősrégi és viseltes volt. Az egész nő úgy nézett ki, mint aki puszta kézzel képes beverni egy szöget.

Bob bemutatkozott Delphine-nek, és bár (az utasítását követve) én nem árultam el neki a nevem, megkérdeztem tőle, adhatok-e valamit inni (csapvizet kért jég nélkül). Kihúzta az egyik konyhai széket, és helyet foglalt. Amikor letettem eléje a poharat, nagyot kortyolt belőle.

- Szóval? - kérdezte türelmetlenül.

Diantha odanyújtotta neki a sálat, még mindig a műanyag tasakban. Eddig nem láttam, és most sem akartam. A sálat levágták Arlene-ről, így a csomó érintetlen maradt. Az anyag vékony kötéllé csavarodott, és foltos volt.

- Halott asszony sálja - jegyezte meg Delphine, de nem olyan hangon, mintha ez izgatta volna.

- Nem, az én sálam - mondtam neki. - De tudni akarom, hogyan került egy halott nőre. Zavarja, ha olyan holmit kell megfognia, amellyel megöltek valakit?

Meg akartam bizonyosodni arról, hogy Ms. Oubre nem kezd el sikongatni, mihelyt hozzáér az anyaghoz. Bár a kinézete alapján ez nem volt valószínű.

- Nem a sál ölte meg, hanem a kéz, amely meghúzta - közölte gyakorlatiasan. - Mutassa a pénzt, aztán ide vele. Etetnem kell a marháimat.

Pénz? Bob hívta ide. Mivel ő intézte az egészet, el is felejtettem tőle megkérdezni, hogy mennyibe kerül. Magától értődött, hogy nem fogad el csekket.

- Négyszáz - mormogta Bob, és legszívesebben felpofoztam volna, amiért nem tartotta ezt fontosnak előre közölni. Természetesen nekem kellett volna megkérdezni. Próbáltam

felidézni, mennyi pénz van a táskámban, és elszorult a szívem. El kellett volna mennem Delphine cowboykalapja mellett, hogy fizetni tudjak.

Hirtelen Mr. Cataliades keze jelent meg Delphine orra előtt négy darab százdolláros bankjeggyel. A nő szó nélkül elvette a pénzt, majd begyűrte a mellzsebébe. Köszönetképpen biccentettem démon jótevőmnek. Közönyösen visszabiccentett.

- Hozzáírom a számlához — mormogta.

Miután ez ilyen szépen elrendeződött, mindnyájan aggódó érdeklődéssel figyeltük a médiumot. Delphine minden hűhó nélkül kinyitotta a műanyag tasakot, és kivette belőle a sálat. Meglehetősen kellemetlen szagot árasztott, ezért Amelia az ablakhoz lépett, és kitárta.

Ha jobban végiggondoltam volna a dolgot, odakinn csináltattam volna meg vele, akármekkora volt is a forróság.

A médium lehunyta a szemét, és először lazán tartotta a kezében a sálat. Ahogy az feltárt előtte dolgokat, úgy erősödött a szorítása. Az arcát lassan forgatta jobbra-balra, mintha próbálna tisztábban látni; a hatás hihetetlenül félelmetes volt.

És higgyék el nekem, félelmetes volt belenézni a fejébe is.

- Megöltem egy asszonyt - szólalt meg hirtelen, de nem a saját hangján. Megugrottam, de nem én voltam az egyetlen. Mindnyájan hátrább léptünk Delphine Oubre-tól.

- Kurvákat öltem - folytatta kárörvendőn. - Ez közel van. Annyira retteg. Ettől édesebb az egész.

Mindnyájan megdermedtünk, mintha közös lélegzetet vettünk volna, és most visszatartanánk.

- A barátom — mondta Oubre enyhe akcentussal — egy kissé finnyás. De ez az ő választása, tudják?

Közel jártam, hogy felismerjem a hangot. Az emlékeimben... bajhoz kapcsolódott. Katasztrófához.

Barry felé fordultam, aki ugyanabban a pillanatban megfogta a kezem.

- Johan Glassport - suttogtam.

Már nem egyszerűen kényelmetlenül, hanem rettenetesen éreztem magam, a vérnyomásom az egekbe szökött. Barry említette, hogy látta Glassportot New Orleansban, Quinn pedig a motel környékén, de nem értettem, mit keresett erre. Amennyire tudtam, Glassportnak nem volt rá oka, hogy utáljon, de nem hittem, hogy különösebb okra lenne szüksége, kivéve, amikor ügyvédként tevékenykedett.

Egy Rhodesba tartó repülőgép fedélzetén ismerkedtünk meg, mindkettőnket Louisiana akkori királynője, Sophie-Anne bérelt fel. Nekem az volt a feladatom, hogy a vámpírcsúcstalálkozó idején kihallgassam az emberek gondolatait, Glassporté pedig az, hogy a királynőt védje a vádak ellen, amelyekkel egy csapat arkansas-i vámpír állt elő.

Nem láttam Glassportot az óta, hogy a Gízai Piramis vámpírszállodát felrobbantották az emberi felsőbbrendűség hívei, akik az állásfoglalásukat akarták nyilvánosságra hozni a vámpírokról - pontosabban arról, hogy mindet ki kell irtani.

Glassport azonban időről időre eszembe jutott, és mindig undorral gondoltam rá. Boldoggá tett a tudat, hogy valószínűleg soha életemben nem látom többé. Most azonban itt volt, és egy Delphine Oubre nevű louisianai állattenyésztőn keresztül beszélt hozzám.

- Kinek a választása? - kérdezte Bob nagyon halkan.

Delphine azonban nem válaszolt Glassport hangján. Ehelyett egy csöppet megváltozott a testtartása, úgy dülöngélt, mintha láthatatlan hullámvasúton ülne. A mozgása lelassult, majd teljesen megállt. Egy hosszú perc elteltével kinyitotta a szemét.

- A következőket láttam - szólalt meg immár a saját hangján. Gyorsan beszélt, mintha igyekezne mindent elmondani,

mielőtt elfelejti. - Láttam egy férfit, egy fehér férfit, aki a velejéig romlott, de jónak mutatja magát. Élvezi, amikor tehetetlen embereket gyilkol. Ő ölte meg azt a nőt, a vörös hajút, megbízásból. A nő nem tartozik a tipikus áldozatai közé. Nem találomra szedte fel. A nő ismerte. Ismerte a vele lévő férfit is. Nem hitte el, hogy megölik. Azt hitte, hogy a másik jó ember. Azt gondolta: „Megtettem mindent, amit kértek tőlem. Miért nem ölik meg Snookie-t?"

Nem mutatkoztunk be egymásnak.

- Sookie - javítottam ki szórakozottan. - Arra volt kíváncsi, miért őt ölik meg Sookie helyett.

- Maga az? - kérdezte Delphine. Kikaptam Bob tekintetét, és láttam, hogy figyelmeztetőn megrázza a fejét, ezért azt válaszoltam:

- Nem.

- Szerencséje van, hogy nem maga Sookie. Bárki legyen is, az biztos, hogy meg akarják ölni.

A francba!

Delphine felállt, kicsit megrázta magát, ivott még egy korty vizet, aztán kisétált az ajtón az autójához, hogy hazamenjen megetetni a marháit.

Mindenki óvatosan kerülte, hogy rám nézzen. Az én homlokomon virított a nagy *X*.

- Munkába kell mennem - szólaltam meg, amikor már elég hosszúra nyúlt a csend. Nem érdekelt, mit gondolt Sam. Ki kellett jutnom innen, és csinálni valamit.

- Diantha magával megy - közölte Mr. Cataliades.

- Elmondhatatlanul boldog vagyok, hogy velem lesz - válaszoltam teljesen őszintén. - Csak azt nem tudom, hogyan magyarázzam meg majd a jelenlétét.

- Miért lenne erre szükség? - kérdezte Bob.

- Mondanom kell majd *valamit,* nem igaz?

— Miért? — akarta tudni Barry. — Nem vagy résztulajdonos a bárban?

— De — vallottam be.

— Akkor az égvilágon semmit nem kell megmagyaráznod - zárta le a vitát Amelia, olyan fensőbbséges közönnyel, hogy mindenki elnevette magát, még én is.

Így Dianthával sétáltam be a Merlotte'sba, és senkinek nem adtam magyarázatot a jelenlétére, Samet kivéve. A féldémon lány viszonylag egyszerű öltözetet viselt: sárga miniszoknya, jégmadárkék top és szivárványszínben pompázó, magas talpú strandpapucs. Ebben a hónapban platinaszőkére festette a haját, de Bon Temps-ban nyüzsögtek a festett hajú lányok, igaz, kevesen látszottak közülük alig tizennyolc évesnek.

Nem tudom, mit gondolhatott Diantha a Merlottes vendégköréről, de a Merlottes vendégköre megvadult tőle. Más volt, éber és csillogó szemű, és olyan gyorsan hadart, hogy mindenki azt hitte, idegen nyelven beszél. Rájöttem, hogy mivel én értem, amit mond, tolmácsolnom kell. így néhanéha magához intett Jane Bodehouse, Antoine, a szakács vagy Andy Bellefleur, hogy megkérdezze, mit mondott "a kis másod-unokatestvérem". Fogalmam sincs, honnan szed- ték, hogy a másod-unokatestvérem, de az első fél óra elteltével ez közismert ténnyé vált. Azt sem tudom, mit gondoltak, honnan került elő, mivel a kocsmában mindenki ismerte a családom egész történetét, de gondolom, hogy miután a tündér Dermotot (Jason szakasztott mását) floridai unokatestvéremként mutattam be, és azt mondtam nekik Clauderól, hogy balkézről született rokonom, a városbeliek arra a következtetésre jutottak, hogy a Stackhouse-oknál egyszerűen bármi megtörténhet.

Aznap nagy volt a forgalom, de mivel megosztottuk a munkát An Norr-ral, nem kellett annyit rohangásznom,

mint ha egy másik pincérnővel dolgoztam volna együtt. An olyan szorgalmas volt, mint egy hangya. És Diantha meg An jelentlétében senki sem az én mellemet markolászta gondolatban, bár a törzsvendégek ezt már egyébként is régen megunták. Lemosolyogtam a cicimre. - Kislány, kimentél a divatból - mondtam neki. Sam furán nézett rám, de nem jött oda, hogy megkérdezze, miért beszélek a mellemhez.

Én is távol tartottam magam Samtől. Belefáradtam már, hogy próbáljak áttörni a védőfalán. Úgy éreztem, van éppen elég bajom anélkül is, hogy igyekezzem kicsalogatni a félelme barlangjából.

Meglepődtem, amikor megszólított, miközben Andy és Terry Bellefleur rendelésére vártam. (Igen fura volt Andyt látni, mivel ő volt az, aki megbilincselt. Mindketten igyekeztünk kiverni a fejünkből ezt az emléket.)

- Mióta van démon unokatestvéred? - kérdezte.

- Nem találkoztál még Dianthával? Nem tudtam, hogy ismeritek-e egymást.

- Nem. Biztos vagyok benne, hogy emlékeznék rá.

- A nagybátyjával együtt nálam vannak. Ők is a Sookie-csapat tagjai - jelentettem ki büszkén. - Segítenek tisztára mosni a nevem. Így nem kell majd bíróság elé állnom.

Nem gondoltam volna, hogy ilyen hatásuk lesz a szavaimnak Samre. Egyszerre tűnt elégedettnek és dühösnek.

- Bárcsak én is ott lehetnék - jegyezte meg.

- Semmi sem akadályoz meg benne - mondtam neki. - Emlékszel, azt ígérted, eljössz vacsorára. - Már túljutottam azon a ponton, amikor egyszerűen nem értettem, miért viselkedik Sam ilyen furcsán. Már valahol a „mi az ördög?" zónában jártam.

Tompa puffanás hallatszott a hátsó ajtó felől, mintha valaki, akinek bevásárlószatyrokkal volt teli a keze, egy ujjal vagy lábbal próbálta volna kinyitni az ajtót.

Bob, aki csak az imént ért haza a városból Ameliával és Barryvel, kinyitotta a hátsó ajtót, és kilépett a zárt verandára, hogy megnézze, mi volt az. Nem gondolta végig, vajon ki jöhetett. Igazság szerint több szempontból is aggasztotta Amelia terhessége. Elég esze volt ahhoz, hogy tudja: egy gyerek eltartásához nem lesz elegendő az a csekélyke pénz, amelyet pillanatnyilag kerestek, viszont súlyos hiba lenne anyagi támogatást elfogadni Copley Carmichaeltől (azon a bevételen kívül, amit Amelia az apjától kapott ház felső lakásának a kiadásából szerzett).

Így hát Bob a gondolataival volt elfoglalva, ezért nem reagált azonnal, amikor a túloldalon ácsorgó férfi feltépte a szúnyoghálós ajtót, és beugrott. *Tyrese,* gondolta Bob, és aztán eszébe jutott, hogy Tyrese annak a férfinak dolgozik, aki eladta a lelkét. Bob lökött egyet Tyrese-en, abban a kétségbeesett reményben, hogy le tudja taszítani a hátsó lépcsőn, ki az udvarra, így visszaszaladhat a konyhába, és bezárhatja az ajtót. Tyrese azonban a tettek embere volt, ráadásul fűtötte a reménytelenség tüze. Ő volt a gyorsabb. Belökte a nála alacsonyabb férfit a házba. Az ajtó becsapódott mögöttük.

Amelia éppen a földszinti fürdőszobából lépett ki; megérezte, hogy valami baj van. Felsikoltott, amikor a két férfi bebotladozott a konyhába. Barry a nappaliban kiejtette a kezéből az elektronikuskönyv-olvasót, és berobogott a konyhába. Bob a földre zuhant, Amelia erőt gyűjtött, Barry pedig megtorpant a háta mögött a folyosón.

De egy Glock megakadályozta, hogy Amelia igézettel

próbálkozhasson, mivel éppen a mellkasának szegeződött, a társa pedig a földön nyögdécselt. Barry belevetette magát Tyrese gondolataiba, amelyek tele voltak kétségbeeséssel és furcsa közönnyel. Bár Tyrese nem közvetített semmi érdekes vagy használható információt, Barry meglehetősen jól tudott olvasni a testbeszédből is.

- Nincs semmi veszítenivalója, Amelia - szólalt meg, hogy el hallgattassa a sikítozást. — Nem tudom, miért, de feladott minden reményt.

- HIV-fertőzött vagyok — közölte Tyrese egyszerűen.

- De... - Amelia éppen kezdte volna mondani, hogy a kezelés már sokkal hatékonyabb, mint régen, és Tyrese hosszú, teljes életet élhet fertőzöttként is, hogy...

- Ne - intette le Barry. — Hallgass.

- Igaza van, Amelia - fordult felé Tyrese. — Hallgass. Az én Gypsym megölte magát. Most hívott a nővére. Gypsy, aki megfertőzött, aki szeretett. Megölte magát! Hagyott egy búcsúlevelet, hogy meggyilkolta a férfit, akit szeret, és nem tud együtt élni a bűntudattal. Halott. Felakasztotta magát. Az én gyönyörű asszonyom!

- Sajnálom — mondta Amelia, és ez volt a legjobb, amit mondhatott. De még ez sem fogja megmenteni őket.

Bob talpra kászálódott, vigyázva, hogy a két keze mindig látható legyen, és lassan mozduljon.

- Miért jöttél ide fegyverrel, Tyrese? Nem gondolod, hogy Mr. Carmichael nagyon nem örülne, ha megtudná?

- Nem számítok rá, hogy túlélem a dolgot - válaszolta Tyrese egyszerűen.

- Ó, jézusom! - motyogta Barry, és egy pillanatra lehunyta a szemét. Rájött, hogy semmit nem fordíthat az előnyére. Egyszerűen nem értette elég tisztán Tyrese gondolatait.

- Jézusnak ehhez nincsen semmi köze — jegyezte meg Tyrese. — Minden az ördög műve.

- Még egyszer megkérdezem: mit keresel itt? - Bob úgy mozdult, hogy Amelia és a fegyver között legyen. *Talán meg tudom menteni Ameliát és a babát,* gondolta.

Amelia közben próbálta elfojtani a félelmét és visszanyerni az önuralmát. Gondolkodott, milyen igézetekkel lenne képes ideiglenesen semlegesíteni az apja testőrét. Igyekezett visszaemlékezni rá, van-e fegyver a házban. Eszébe jutott, hogy Sookie mondott valamit egy vadászpuskáról, amelyet a bejárati ajtó melletti szekrényben tartott. Talán még mindig itt van. *BARRY-* sikította gondolatban.

-Au - nyögött fel a gondolatolvasó. - Mi ütött beléd, Amelia?

Van egy vadászpuska az első szekrényben, azt hiszem.

- *A* lépcső mellett? - üvöltött vissza. Ameliának volt annyi esze, hogy a gondolataival üzenjen, de az övéit nem értette meg.

Nem, a kabátos szekrényben a bejárati ajtó mellett.

- Oké! Tyrese, hallgass Ameliára! - Barry oldalazni kezdett bal felé, és nagyon bízott benne, hogy Amelia megérti a célzást, és eltereli Tyrese figyelmét. Nem hitte, hogy bármilyen esélye is lenne eljutni a szekrényig, megtalálni a fegyvert, kiötleni, hogyan kell használni, és lelőni Tyrese Marley-t. De meg kellett próbálnia.

- Tyrese, kérlek, mondd el, mit keresel itt — mondta Amelia határozott hangon.

- Azért jöttem — válaszolta a testőr —, hogy megvárjam, míg Sookie Stacldhouse hazaér. Aztán megölöm.

- Tényleg! - kiáltott fel Amelia. - Miért?

- Miatta őrült meg az apád - felelte Tyrese. - Elvett valamit, amit az apád rettenetesen akart. Ezért azt mondta, a nőnek meg kell halnia, és idejöttünk, hogy elintézzük. De soha nem találtuk egyedül. Nem akartuk leszorítani a kocsiját az útról; apád azt mondta, biztosra akar menni. Lődd

le, Tyrese, mondta. Elveszítette a vámpírok védelmét; senkit nem fog érdekelni.

- Engem érdekel - mondta Amelia.

- Ez a másik dolog; apád azért akarta megszerezni azt a tündér izét, hogy az ellenőrzése alatt tarthasson. Természetesen úgy fogalmazott, hogy „azt akarja, hogy visszatérj az életébe", de mi ketten tudjuk, hogy ez mit jelent, hm? Most pedig annyira dühös Sookie-ra, hogy már nem érdekli, mit akarsz - folytatta Tyrese. Stabilan tartotta a Glockot a márkában. A pisztoly hatalmasnak tűnt onnan, ahol Amelia állt, és a boszorkány arra gondolt, hogy soha nem látott még olyan bátor férfit, mint Bob, aki a testével védte.

- Hol van az apám, Tyrese? - kérdezte Amelia, és próbálta lekötni a férfi figyelmét, hogy Barry megszerezhesse a puskát. Óvatosan a falióra felé pillantott. Sookie-nak már végeznie kellett a munkában. Bármelyik pillanatban elindulhat hazafelé. Ez az egész szarság az apja műve volt, és Ameliának mindent meg kellett próbálnia, hogy megakadályozza a barátnője halálát. Azon tűnődött, vajon a megfelelő növények és előkészület nélkül képes-e kábító igézetre. A dolog nem úgy működött, mint a Harry Potter-könyvekben, bár ő meg a többi ismerős boszorkány is gyakran azt kívánta, bárcsak úgy lenne.

- A hotelszobánkban, amennyire tudom. Kimentem a szabadba, amikor Gypsy nővére felhívott a mobilomon. Elsétáltam a sarkon túlra, hogy Mr. Carmichael ne hallja meg. Nem szereti, ha személyes ügyben hívnak, amikor vele vagyok.

- Ez kész őrület - jegyezte meg Amelia, hogy mondjon valamit. Nem fordulhatott meg, hogy megnézze, hol van Barry, de kész volt akár örök életében szövegelni, ha kellett.

- Ez semmiség az igazán őrült ötleteihez képest - nevetett fel Tyrese. - Gyere, ülj le erre a székre, Amelia - intett az egyik konyhai szék felé.

- Miért? - kérdezte a lány nyomban.

- Az ok lényegtelen. Azért, mert azt mondtam — vágott vissza a testőr, és parancsolón a lányra nézett. Ebben a pillanatban Bob Tyrese-re vetette magát.

A Glock dörrenése betöltötte a helyiséget, aztán fröccsent a vér. Amelia eszeveszetten sikítozott, míg végül Barry kénytelen volt befogni a fülét, olyan erővel sújtotta le a boszorkány elméjéből áradó rettegés. Míg Texasban dolgozott a vámpíroknak, Barry sok borzalom szemtanúja volt, de Bob vértócsában heverő testének látványa vetekedett a legszörnyűbb emlékképeivel.

- Látod, mit tett velem az ördög? - kérdezte Tyrese, és halványan elmosolyodott. - Amelia, hallgass el végre!

Amelia összeszorította a száját.

- Te, akárki vagy is - szólt Tyrese. - Azonnal gyere ide!

Barry kifutott az időből és az opciókból. Belépett a konyhába.

- Ültesd Ameliát abba a székbe!

Bár Barry minden ízében reszketett, és halálra volt rémülve, valahogy lesegítette Ameliát a székre. Vér fröcskölte össze a lány karját és mellkasát, a haját. Olyan sápadt volt, mint egy vámpír. Barry attól tartott, hogy a boszorkány elájul. De Amelia egyenes háttal ült a széken, és ha szemmel ölni lehetett volna, Tyrese holtan zuhan a földre.

Miközben Amelia helyet foglalt, Tyrese kinyúlt a hátsó verandára, és most odadobott egy tekercs ragasztószalagot Barrynek.

- Kötözd meg! - parancsolta.

Kötözzem meg, dohogott magában Barry. *Mint egy kém- filmben. Menjen a picsába! Megölöm, ha módom lesz rá.* Bármi jobb volt, mint a lábánál heverő véres testre gondolni.

Ám ahogy lepillantott arra, amit a legkevésbé szeretett volna látni, biztos volt benne, hogy Bob megmozdult.

Nem halt meg.

De ez csupán idő kérdése volt, ha nem szereznek segítséget.

Barry megértette, hogy fölösleges próbálkozás lenne meggyőzni Tyrese-t. A testőr nem volt könyörületes hangulatban, és talán inkább fejbe rúgná Bobot, vagy még egy golyót eresztene beléje. Remélte, hogy Amelia előáll valami ötlettel, de a boszorkány fejét teljesen elárasztotta a rettegés, a megbánás és a gyász. Egyetlen értelmes gondolatnak sem volt nyoma.

Barry még soha életében nem kötözött meg senkit. A ragasztószalaggal összeerősítette Amelia csuklóját a szék háta mögött, de mást nem tett.

- Most pedig - fordult hozzá Tyrese -, ülj le a földre, és fogd meg az asztal lábát.

Ezzel közelebb került Bob testéhez, és nem tehetett semmit a boszorkányért. Leroskadt a padlóra, és a bal kezével megragadta az asztal lábát.

- Ragaszd az asztalhoz a kezedet - utasította Tyrese.

Némi ügyetlenkedés után Barrynek sikerült a teljesítenie a parancsot, és a fogával eltépte a ragasztót.

- Lökd ide! — mondta Tyrese, és Barry engedelmeskedett.

Nem maradt mit tenni.

- Most pedig várunk - közölte Tyrese.

- Tyrese - szólalt meg Amelia. - Az apámat kellene lelőnöd, nem Sookie-t.

Sikerült felkeltenie mindenki figyelmét.

- Az apám juttatott téged ide. Az apám adta el a lelkét az ördögnek. Az apám ítélte pusztulásra a barátnődet.

- Apád megtett értem mindent, amit csak tudott - felelte csökönyösen Tyrese.

- Az apám megölt téged — jelentette ki Amelia. Barry csodálta a lány bátorságát és egyenességét, Tyrese viszont nem. Lekevert Ameliának egy pofont, aztán leragasztotta a száját.

Barry szerint Ameliának tökéletesen igaza volt. És talán ezt

Tyrese is megértené, ha lett volna ideje, hogy legalább részben feldolgozza a gyászát. De sietségében, hogy tegyen valamit, bármit, miután tudomást szerzett Gypsy öngyilkosságáról, Tyrese eldöntötte, mit fog tenni, és ettől a szándékától semmi sem téríthette el. Soha nem látná be, hogy hihetetlenül nagy hülyeséget követett el.

El kell ismerned, gondolta Barry, *hogy Tyrese a maga sajátos módján nagyon lojális.*

Barry Mr. Cataliadesre gondolt, és remélte, hogy az ügyvéd megérzi, hogy valami baj történt a házban. Kemény fickó volt. Ő kezelni tudta az ilyen helyzeteket. Vagy talán, amikor Sookie és Diantha a házhoz ér, meghallja Tyrese gondolatait, bár kevés volt rá a remény, hogy erre képes lesz arról a helyről, ahol parkolni szokott. De, ha megszámolja, hányan vannak odabenn, talán megérzi, hogy valami nincs rendjén - ámbár nem volt rá oka, hogy veszélyt gyanítson.

Barry gondolatai körbe-körbe jártak, ahogy próbált kiötölni valamit, ami kihúzhatná őket a pácból, de *úgy,* hogy megússzák élve. *Megússza* élve. Barry nem volt hős; ezzel mindig is tisztában volt. Megfelelően cselekedett, amikor nem került emiatt életveszélybe; úgy vélte, e tekintetben ugyanolyan, mint az összes többi ember.

Tyrese, aki eddig a falnak dőlve ácsorgott, hirtelen felegyenesedett. Barry meghallotta egy közeledő autó hangját. de volt egy másik zaj is. Egy motor? Az biztos, hogy annak hangzott. Ki lehet vajon? Elég lesz valaki másnak a jelenléte ahhoz, hogy megállítsa Tyrese-t?

A testőr számára azonban nyilvánvalóan nem volt visszaút.

Ahogy az autó, majd a motor hangja elhallgatott, Tyrese Ameliára vigyorgott.

- Ez az. Kiegyenlítem a számlát. A nő meghal.

De lehet, hogy az autót nem is Sookie vezette. Mi van, ha Mr. Cataliades jött vissza? Tyrese ki sem nézett. A fejében

már minden eldőlt. Úgy döntött, hogy Sookie jött meg, ő megöli, és ezzel valahogy minden helyrebillen.

Tyrese még mindig mosolyogva sarkon fordult, hogy szemben legyen a hátsó ajtóval. Barry gondolatban kiabálni kezdett Sookie-nak, mert ennél többet nem tehetett, de nem hitte, hogy a lány hallaná. Felnézett Ameliára, és azonnal észrevette, milyen feszült volt az arca. Ő is ugyanazt tette.

És akkor Tyrese lépett egyet előre, majd még egyet. Már a verandán volt. Nem várta meg, hogy Sookie belépjen a házba, ami biztosabb helyzetet teremtett volna számára. Eléje ment.

MERLOTTE'S
KORÁBBAN

Sam nyitotta a száját, és tudtam, hogy végre megmagyaráz majd mindent. Ám ekkor átnézett a vállam fölött, és a pillanat elmúlt.

- Mustapha Khan - mondta, és látszott rajta, csöppet sem örül, hogy látja Eric nappali helyettesét.

Amennyire tudtam, Samnek nem volt oka neheztelni a vérfarkasra. Csak nem haragudott Mustaphára, amiért lefejezte Jannalynnt? Végül is, tisztességes küzdelem volt, és bár Sam alakváltó volt, nagyon jól ismerte a vérállatok szabályait. Vagy az idegesítette Samet, hogy Mustapha Eric nappali helyettese volt?

Eltűnődtem, vajon a dolgok állása alapján miért jött el hozzám Mustapha. Talán eldöntötték, ki veszi át a Szemfogadót, és Eric azt akarta, hogy tudjak róla.

- Szia, Mustapha - köszöntöttem a tőlem telhető legnyugodtabb hangon. — Mi szél hozott? Hozhatok egy pohár

citromos vizet? — Mustapha semmilyen élénkítőt nem fogyasztott: se kávét, se Coca-Colát, semmit.

- Köszönöm. Egy pohár víz frissítő volna - egyezett bele. Mint mindig, most is sötét napszemüveget viselt. Levette a sisakot, így láttam, hogy mintát nyírt a fejét borító sörtébe. Ez új volt. Valósággal csillogott a lámpafényben. An Norr felemelte a fejét, hogy alaposan végigmérje Mustapha Khan csodálatosan izmos testét. Nem ő volt az egyetlen.

Amikor visszatértem a jéghideg itallal, Mustapha az egyik bárszéken ült, és néma szempárbajt vívott Sammel.

- Hogy van Warren? - kérdeztem. Warren, talán az egyetlen ember, akivel Mustapha törődött, nagyon közel került a halálhoz, mire rátaláltunk a Jannalynn szüleinek üres garázsa fölötti lakásban.

— Már jobban, Sookie, köszönöm. Ma már lefutott másfél kilométert. A többit némi segítséggel lesétálta. Most odakinn vár - biccentett mintásra nyírt fejével a bejárati ajtó felé. Warren volt a legszégyenlősebb ember, akivel életemben találkoztam.

Nem tudtam, hogy a felfordulás előtt Warren rendszeresen futott, de azt felfogtam, mennyire jó hír, hogy újrakezdhette a testmozgást, ezért mondtam is Mustaphának, hogy adja át jó kívánságaimat a lábadozónak.

— Küldtem volna neki jobbulást kívánó képeslapot, de nem tudom a címét - tettem hozzá, és tiszta bolondnak éreztem magam, amikor Mustapha levette a napszemüvegét, és hitetlenkedő pillantást vetett rám. Igen, valóban küldtem volna képeslapot.

- Azért jöttem, hogy szóljak, Eric holnap éjjel elutazik - közölte. - Úgy gondolta, tudnod kell róla. Azon kívül hagyott néhány dolgot nálad. Vissza akarja kapni.

Egy hosszú percig mozdulatlanul álltam, ahogy a dolgok megmásíthatatlansága átjárta a szívemet.

- Akkor rendben - szólaltam meg végül. - Valóban van néhány holmija a szekrényemben. Majd elküldöm - hová is? Bár nem hiszem, hogy bármelyik is hiányozna neki. - Igyekeztem úgy beszélni, hogy senki ne érezzen rejtett jelentést a szavaim mögött.

- Elmegyek értük, ha végeztél a munkával — mondta Mustapha.

Az óra szerint fél öt volt.

- Kábé fél óra múlva végzek - mondtam, és Samre néztem megerősítésért. — Ha India idejében ideér.

És ebben a pillanatban India be is lépett a bejárati ajtón, az asztalokat kerülgetve közeledett. Nemrég csináltatta meg a haját, és az egész folyamatot elbűvölő részletességgel ecsetelte nekem. Ahogy lépkedett, a fonatok végét díszítő apró golyócskák összeütődtek. Pár méterre lehetett tőlünk, amikor észrevette a társaságomat. Elkerekedett a szeme, és ahogy közelebb lépett, még rá is játszott a döbbenetre.

- Bátyám, majdnem elég klasszul nézel ki ahhoz, hogy azt kívánjam, bárcsak heteró lennék! - mondta a gyönyörű mosolyával.

- Húgom, ez fordítva is igaz — válaszolta Mustapha udvariasan, ami valószínűleg meg is válaszolta a rá vonatkozó kérdésemet. Vagy nem. Ő volt a legtitokzatosabb, legtitoktartóbb ember, akivel valaha is találkoztam, és be kell vallanom, hogy ezt üdítőnek találtam - egyszer-egyszer. Ha az ember hozzászokott ahhoz, hogy mindent tud, még az olyan apróságokat is, amelyekről legszívesebben soha életében nem szerzett volna tudomást, akkor bizony a találgatás nagyon bosszantó lehet.

- Mustapha Khan, India Unger — mutattam be őket egymásnak, hogy ne maradjak ki a beszélgetésből. - India veszi át az asztalaimat, Mustapha, úgyhogy azt hiszem, most el is jöhetsz a házamhoz.

- Akkor ott találkozunk - mondta Mustapha, odabiccentett Indiának, majd kimasírozott az ajtón. Menet közben feltette a napszemüvegét és a sisakot.

India megrázta a fejét, miközben figyelte, ahogy távozik, és arra gondolt, milyen klassz a segge.

-Az eleje az, ami nem vonz — jegyezte meg, majd elindult az öltözőszekrény felé, hogy feltegye a köténYt.

Sam még mindig pontosan ugyanott állt, ahol eddig, és rám bámult.

- Sajnálom, Sookie — mondta. - Tudom, milyen kemény ez. Hívj, ha szükséged van rám. - Ezzel elfordult, hogy készítsen egy mojitót Christy Aubert-nek. A válla megfeszült.

Olyan problémát jelentett, amelyet nem tudtam megoldani.

Diantha követett az autóhoz.

- Sookieabácsikámhívotthogyszükségevanrám. Megleszelavérfarkassal? - Megnyugtattam, hogy igen.

- Akkorjó - felelte, és visszament a Merlottesba, gondolom, hogy megvárja Mr. Cataliadest. Azon tűnődtem, mit gondol majd róla India.

Amikor kikanyarodtam a Merlottes mögül, Mustapha már várt. Warren mögötte ült a Harley-n. Warren olyan volt Mustaphához képest, mint egy kismadár - alacsony, sápadt, vékony. De Mustapha szerint ő volt a legjobb mesterlövész, akivel valaha találkozott. Ez olyan dicséret volt, amelyet Mustapha nem osztogatott meggondolatlanul.

Ahogy hazafelé hajtottam a Hummingbird Roadon, a nyomomban a Harley-val, azon kaptam magam, hogy megkönnyebbültem, amiért Eric hamarosan elutazik. Igazából azt kívántam, bárcsak már el is ment volna.

Soha nem hittem volna, hogy egyszer majd így érzek, de képtelen voltam kezelni ezt az érzelmi ide-oda rángatást. Amikor már éppen kezdtem magam jól érezni, valaki

megpiszkálta a sebet; olyan volt, mint amikor gyerekkoromban leszedtem a vart a térdemről. A könyvekben a főhős mindig távozott a nagy szakítás után. Nem maradt a közelben, hogy titokzatoskodjon, hogy egy harmadik félen keresztül üzengessen a hősnőnek. A feledés homályába merült. És szerintem ez így is volt rendjén. Az életnek jobban kellene hasonlítania a romantikus regényekre.

Ha a világ a romantikus regények elvei alapján működne, akkor Mustapha Khan azt mondta volna, hogy Eric soha nem volt méltó hozzám, Mustapha viszont mélységes szerelmet érzett irántam attól a perctől kezdve, hogy meglátott. Vajon a Harlequin adott ki könyveket olyan fickókról, akik börtönből szabadultak, aztán megváltoztak?

Csak eltereltem a figyelmem, és ezzel tisztában is voltam. Amikor leparkoltam, észrevettem, hogy Barry bérelt autója ott áll az udvarban, de Mr. Cataliades és a furgonja természetesen még a városban volt.

Kiszálltam az autóból, és Mustapha felé fordultam, hogy szóljak neki: társaságom van.

- Gyertek be Warrennel. Egy pillanat alatt összeszedem Eric cuccát - mondtam. Az ajtóra tettem a kezem, hogy becsukjam, Mustapha pedig leszállt a motorról. Felemeltem a karom, hogy odaintsek Warrennek, aztán, ahogy meghallottam a szúnyogháló nyikordulását, kissé elfordítottam a fejem, hogy lássam, ki lép ki a hátsó ajtón. Észrevettem valakit, akit már régen nem láttam. Nem jutott eszembe, hogy hívják...

És fegyver volt nála. Rettenetes hangon a nevemet kiáltotta.

Mustapha szemét elrejtette a nagyszemüveg. Utánam kapott, olyan gyorsan, ahogyan csak egy vérfarkas képes. Amikor észrevettem, hogy a vékonyka, szőke Warren, aki még mindig a motoron ült, előkapja a legnagyobb pisztolyt, amelyet életemben láttam, egy másodpercem volt rá, hogy

megijedjek. Annyi időm volt csupán, hogy átfusson az agyamon: „Ó, jézusom, ez a fickó meg fog ölni”, aztán két dolog történt szinte egy időben. A hátam mögött hallottam egy *durranást*, és a bal vállamban égető fájdalmat éreztem, miközben Mustapha arccal előre a földre taszított. Aztán rám zuhant egy ház. És meghallottam a házból egy sikongató han- got, de nem az én hangom volt.

- Barry - nyögtem ki. És egy hatalmas méh közölte, hogy belevágta a fullánkját a vállamba.

Néha az élet szívás.

16. FEJEZET

Abban a pillanatban úgy éreztem, jobb lett volna, ha elájulok. De nem. Csak hevertem a földön, próbáltam kitisztítani a fejem, felfogni, mi történt. A vállamat melegnek és nedvesnek éreztem.

Meglőttek.

Lassan rájöttem, hogy Mustapha próbált megvédeni engem (és önmagát is) azzal, hogy a földre lökött, és rám vetődött, Warren pedig rálőtt a támadóra. Azon tűnődtem, mi történt odabenn a házban.

- Megsérültél? - mordult fel Mustapha, miközben legördült rólam.

- Igen - feleltem. — Azt hiszem, igen. - A vállam piszkosul fájt.

Mustapha feltérdelt, de szorosan az autónak préselődött. A még mindig nyitott ajtót használta fedezéknek. Warren suhant el mellettünk célzásra emelt fegyverrel; egy csöppet sem hasonlított a sovány egykori bűnözőre, aki mindig árnyékként követte izmos barátját. Warren halálosan veszélyesnek látszott.

- Csörgőkígyó molylepkeálcában — jegyeztem meg.

- Mit mondtál?

- Warren. Úgy néz ki, mint a mesterlövész a filmekben.

Mustapha a haverja után nézett, aki talán több is volt en-

- Aha, igen. Ő a legjobb.

- Eltalálta a pasast? - faggattam tovább, aztán összeszorított foggal felnyögtem. - Au, ez fáj. Kihívjuk a mentőt?

- Halott - kiabált oda nekünk Warren.

- Jó tudni — szólt vissza Mustapha. - Sejtettem. Szép lövés volt.

- Sookie hogy van? - Warren bakancsa megjelent egyre szűkülő látóteremben.

- Váll-lövés, nem halálos, de vérzik, mint egy leszúrt disznó. Felhívnád a 911-et?

- Persze. - Hallottam a sípolást, majd a diszpécser hangját.

- Szükségünk lenne egy, talán két mentőautóra — mondta neki Warren. — A Stackhouse-házhoz, a Hummingbird Roadra. — Volt egy olyan érzésem, hogy nem voltam magamnál az egész beszélgetés alatt.

- Sookie, meg foglak fordítani - figyelmeztetett Mustapha.

- Jobban szeretném, ha nem tennéd — sziszegtem össze- szorított foggal. - Tényleg. Ne.

A mostani fájdalmat el bírtam viselni, de attól féltem, hogy a mozgatástól rosszabb lesz.

- Oké. Warren a válladhoz szorítja majd a dzsekijét, hogy a nyomás csökkentse a vérzést.

A hatalmas bakancsokat kicsik váltották fel. A „nyomás" fájdalmasnak hangzott. És tényleg az is volt.

- Júdea pásztora - motyogtam összeszorított foggal, bár szívem szerint valami sokkal, sokkal durvábbat mondtam volna. - Au, a *francba.* Hogy vannak a többiek a házban?

- Mustapha most nézi meg őket. Csak bepillantottam, hogy megnézzem, mind barát-e. Az egyikük a földön fekszik.

- Ki lőtt ránk?

- Nagydarab fickó, feketének látszik, de jó sok fehér felmenővel - magyarázta Warren. — Nagyon jó kinézetű. Vagy is volt. És a haja majdnem vörös.

- Egyenruhát... visel?

- Nem — felelte Warren, akit szemlátomást összezavart a kérdés. De emlékeztem az arcra és a hajra, ám valamiféle egyenruhával kapcsolódtak össze. Nem fegyveres testület egyenruhájával... ha abbamaradna a fájdalom, vissza tudnék emlékezni.

Valaki sikongatni kezdett a házban, ez alkalommal egy női hang.

- Miért sikítozik? — kérdeztem Warrentől.

- Azt hiszem, aggódik... - válaszolt Warren.

Valószínűleg megint kimaradhatott egy-két másodperc. Warren nagyon komolyan vette a feladatot, hogy elállítsa a vérzést a vállamban. Amikor kinyitottam a szemem, Mustapha kuporgott mellettem.

- Warrennél elméletileg nem lehet fegyver — mondta.

- Ha? - nyögtem ki nagy nehezen; nagyon furcsán éreztem magam, mintha vízben lebegnék. Végre. *Add, hogy elájuljak,* gondoltam, és végre egyszer teljesült a kívánságom.

Káoszra tértem magamhoz. Az a két mentős hajolt fölém, aki Tarát is kórházba vitte, amikor vajúdott. Nagyon elmélyülten dolgoztak, ami most éppen azt jelentette, hogy beemelték a hordágyat a mentőautóba.

A következő lesz a történet, mondta a hang a fejemben. A gondolatok természetesen nem hangosak, és azt sem tudtam biztosan, ki mondta mindezt, mert túl fáradt voltam ahhoz, hogy elfordítsam a fejem, és körbenézzek az udvaron.

A fegyver a tiéd. Valakitől kaptad. Megkérted Warrent, hogy vigyen el célba lőni, mert biztos akartál lenni benne, hogy tudod használni. Megtisztította a számodra. Csupán ezért volt nála a fegyver. Aztán az a seggfej kilépett a házból, rád lőtt, és természetesen Warren visszalőtt, mert nem akarta, hogy megöljenek téged. Bólints, ha megértetted.

- Tényleg majdnem így történt - mondtam bólogatva.

A mentősök aggódva néztek rám. Nem jól fogalmaztam. Ez történt, de nem igazán. - Így pontosabb?

- Sookie, hogy érzed magad? - kérdezte az egyikük. *A* magasabb.

- Nem túl jól — vallottam be az igazat.

- Clarice-be viszünk. Tíz perc, és ott vagyunk - mondta egy kissé optimistán.

- Ki sérült még meg? - kérdeztem.

- Te most csak magaddal törődj - felelte. - Azt mondták hogy a férfi, aki rád lőtt, halott.

- Akkor jó - mondtam, és látszott rajtuk, hogy ezen meglepődtek. Talán nem helyes örülni, ha valakinek, aki meg akarta ölni az embert, vége? Ha jobb ember lennék, sokkal jobb ember, akkor sajnálnám, hogy bárki akárcsak meg is sebesült, de szembe kellett néznem a ténnyel, hogy én soha nem leszek ilyen kedves személy. Még a nagyim sem volt ennyire jó.

Megérkeztünk a kórházba, és minden nagyon kellemetlen volt, ami ezután történt. Szerencsére egy jó részére nem emlékszem. És miután vége lett, szundítottam egyet.

Az egész sztorit csak sokkal később, aznap este hallottam Andy Bellefleur ült a szobámban, amikor felébredtem. Aludt, amit szinte viccesnek találtam.

Amikor hangosan kuncogni kezdtem, felriadt, és rám nézett.

- Hogy érzed magad? — kérdezte szigorúan.

- Egész jól - feleltem. - Biztos remek fájdalomcsillapítót kaptam. - Tudatában voltam annak, hogy a vállam súlyosan megsérült, de nem nagyon izgattam magam miatta.

- Dr. Tonnesen viseli gondodat. Most, hogy felébredtél, beszélnünk kell.

Miközben Andyvel végigmentünk azon, mi történt az este, egyfolytában azon járt az eszem, milyen furcsa, hogy neki és

Alccenek ugyanaz a monogramja. Andy figyelmét is felhívtam erre a tényre, mire ő hitetlenkedve rám meredt.

- Sook, majd holnap reggel visszajövök. Teljesen összevissza beszélsz.

- Szóltál Alceenek, hogy kutassa át az autóját? Valami rossz dolog van ott - közöltem ünnepélyesen. - Már harmadszor mondom ezt neked. Meg kell tennie. Gondolod, hogy megengedné az egyik barátomnak, hogy megcsinálja helyette?

Andy rám bámult, és nyilvánvaló volt, hogy ezúttal komolyan vette, amit mondtam.

- Talán - vélekedett. - Talán megengedném valakinek, ha végig ott állnék mellette. Mert Alcee nem úgy viselkedik, ahogy szokott, egyáltalán nem.

- Oké-zsoké — nyugtáztam. — Majd intézkedem, a*miiiiilyen* hamar csak tudok.

- A doki azt mondta, csak éjszakára tart benn.

- Remek.

Mihelyt Andy kitette a lábát, megjött Barry. Borzalmasan nézett ki. Szó szerint karikás volt a szeme. Elmesélte, mi történt a házban.

- Hogy van Bob? - kérdeztem fennhangon. Még gondolni sem bírtam rá, annyira kiborultam.

- Életben van — felelte Barry. — Stabil az állapota. Amelia természetesen vele van.

- Hol van Mr. C és Diantha?

- Nem vagy rá kíváncsi, hogy ki a halott fickó?

- Ó, persze. Kicsoda?

- Tyrese Marley - felelte Barry.

- Ezt nem értem - nyögtem. — Persze teletömtek gyógyszerrel. Remek gyógyszerekkel. Amikor Tyrese legutóbb nálam járt, tűzifát vágott nekem. De mit keresett Tyrese a házamnál, és miért próbált lelőni?

- Bele kéne látnod a fejedbe, Sookie. Mintha szivárvány

lenne benne. Tyrese Copley Carmichael kocsijával jött, de a temetőnél hagyta, és az erdőn keresztül sétált el a házig.

- És hol van Copley? Tényleg eladták a lelküket?

- Senki nem tudja, hol van Copley, de azt elárulhatom, mit mondott nekünk Tyrese...

Barry beszámolt Tyrese Gypsyjéről, a HIV-ről, Copley meggyőződéséről, miszerint a cluviel dor felhasználásaval (ennek az elmagyarázásával Barry küszködött egy kicsit, mivel nem sokat tudott a cluviel dorról) megfosztottam annak az esélyétől, hogy visszaszerezze az ellenőrzést Amelia élete fölött.

Nem sokat értettem az egészből.

- De miért akart Tyrese megölni, amikor megtudta, hogy Gypsy meghalt. Miért nem Amelia apját lőtte le? Hiszen az ő hibája volt.

- Én is pontosan így gondolom! - kiáltott fel Barry diadalmasan. - De Tyrese olyan volt, mint egy célra tartott fegyver, és a lány öngyilkossága húzta meg a ravaszt.

Nagyon, nagyon óvatosan megcsóváltam a fejem.

- Egyáltalán, hogyan jutott el a házhoz? Amelia és Bob védőgyűrűt vont köréje - mutattam rá a nyilvánvaló tényre.

- A különbség a megsütött vámpír és Tyrese között... Két nagy különbség is volt köztük - magyarázta Barry.

Tyrese élő ember volt, lélek nélkül. A vámpír pedig halott. Az igézetek őt megállították, Tyrese-t nem. Nem tudom mi ennek az oka, de ha Amelia olyan állapotban lesz majd hogy gondolkodjon, talán megmagyarázza. Talán holnap beszélhetünk róla, oké? Jó néhányan várnak odakinn, hogy meglátogathassanak.

Sam lépett be csöndesen. Megfogta a kezemet.

- Elárulod végre, hogy mi a baj? - suttogtam. Kezdtem álomba zuhanni.

- Nem tehetem - felelte. - De képtelen voltam távol maradni, amikor meghallottam, hogy meglőttek.

És aztán Eric jelent meg mögötte.

Valószínűleg megrándult a kezem, mert Sam megszorította. Láttam az arcán, hogy tudta: Eric is ott van.

- Hallottam, hogy elutazol - szólaltam meg némi nehézség árán.

- Igen, hamarosan. Hogy vagy? Akarod, hogy meggyógyítsalak? - Nem tudtam, hogyan értelmezzem az ajánlatát vagy a jelenlétét. Túlságosan fáradt voltam ahhoz, hogy megpróbáljam.

- Nem, Eric - feleltem egyszerűen. Nem volt kedvem udvariaskodni. -Viszlát. El kell engednünk egymást. Képtelen vagyok ezt tovább csinálni.

Eric Samre meredt.

- Mit keresel itt? - kérdezte.

- Sam azért jött, mert meglőttek, Eric. Ezt teszik a barátok - mondtam. Minden egyes szót nehezemre esett kiejteni.

Sam nem fordult Eric felé, nem nézett a szemébe. Szorítottam a kezét, hogy el ne ájuljak.

Ismét Eric szólalt meg.

- Nem foglak elengedni - közölte. Összeráncoltam a homlokomat. Mintha Samhez beszélt volna. Aztán kisétált a kórteremből.

Mi a pokol?

- Honnan nem fog elengedni? - kérdeztem, és próbáltam az akaratom erejével rábírni Samet, hogy elárulja, mi folyik itt.

- Ne aggódj — felelte. - Ne aggódj, Sookie. - És tovább fogta a kezem.

Álomba merültem. Amikor órákkal később felébredtem, már nem volt ott.

17. FEJEZET

Mielőtt másnap dél körül kijelentkeztem volna a kórházból, meglátogatott Amelia. Pont úgy nézett ki, mint akit egy fegyveres túszul ejtett, végignézte, hogy lelövik a barátját, és egész éjjel egy kórházi ágy szélén ücsörgött. Röviden: pocsékul.

- Hogy vagy? — Kissé tántorogva megállt az ágy mellett, és lenézett rám.

-Azt hiszem jobban, mint te. - A fejem már sokkal tisztább volt, mint tegnap. Majd csak otthon veszem be a fájdalomcsillapítót.

- Bob meggyógyul - mondta.

- Ez nagy megkönnyebbülés. Örülök neki. Itt maradtok?

- Nem, átszállítják Shreveportba. Ha minden jól megy, miután egy napig megfigyelik ott az állapotát, megmondják, szállítható-e tovább. Talán átvitethetik New Orleansba, ami nekem sokkal jobb lenne, de az is lehet, hogy Shreveportban kell maradnia, ha nagyon megerőltető lenne számára az utazás.

Nagyon sok volt a bizonytalanság.

- Van valami hír apádról?

- Nem, és Diantha és Mr. C sem jelentkezett.

Nem akartuk, hogy avatatlan fülek kihallgassák, amit beszélünk, de nem is kellett többet mondanunk ahhoz, hogy tudjuk: mindkettőnket aggasztja a hallgatás.

- Bocsáss meg - mondta váratlanul.

- Apád miatt? Semmi közöd a történtekhez. Kizárólag ő a felelős. Sajnálom, ami Bobbal történt.

- Egyáltalán nem a te hibád. Nincs harag?

- Nincs hát. Kérlek, értesíts majd, hogyan gyógyul. És, hogy mi van a babával. — Éreztem egy másik elme jelenlétét

- de természetesen gondolatokat nem. A babából kivételes boszorkány lesz; soha korábban nem ismertem fel ilyen korai szakaszában a terhességet.

- Beszámoltam róla az ügyeletes orvosnak, és megvizsgált. Úgy tűnik, minden rendben. Megadta egy shreveporti szülész-nőgyógyász nevét, arra az esetre, ha Bobot ott tartják.

- Jól hangzik.

- Ó, és ami az igézeteket illeti. Sajnálom. Nem tudhattam, hogy lélek nélküli emberek ellen nem véd, de azt hiszem, ezt kivételesen megbocsáthatom magamnak. Végül is, hányszor fut össze az ember egy lélek nélkülivel?

- Legalább megoszthatsz egy új információt a gyülekezettel

- mondtam, és ahogy vártam, Amelia arca felragyogott.

Bill nyilvánvalóan itt járt tegnap éjjel, míg aludtam, és hagyott egy üzenetet. Felismerem a kézírását. Ideadnád, ha megkérlek? - mutattam a gurulós asztalkára, amelyet az egyik nővér a fal mellé tolt. Amelia engedelmesen odanyújtotta nekem a borítékot. Majd elolvasom, miután elment.

- Sam beugrott, hogy megkérdezze, nincs-e szükségem valamire — mondta Amelia.

- Ezen nem csodálkozom. Jó ember. - És ha majd elég jól érzem magam, amikor legközelebb találkozunk, kirázom belőle a lelket, mert tudni akarom, mi folyik Eric és közötte.

- Az egyik legjobb. Hát akkor, visszamegyek a házba lezuhanyozni, és összepakolni a holminkat. Sajnálom, hogy ilyen rosszul végződött a segélyakciónk.

- Nektek volt rossz — feleltem. — Számomra eléggé jól

sikerült. Köszönöm, hogy a segítségemre siettetek. Nem lett volna szabad ilyen fájdalmasan végződnie.

— Ha tudnám, hol az apám, én magam nyírnám ki. - Komolyan is gondolta.

- Megértelek — nyugtattam meg.

Lágyan megpuszilta a homlokomat, és elment.

Biztos voltam benne, hogy Bill ékes nyelven jobbulást kívánt a levelében, de ahogy olvasni kezdtem, azonnal rájöttem, hogy szó sincs ilyesmiről.

Sookie, remélem, hogy hamarosan meggyógyulsz. Ami a két nappal ezelőtti incidenst illeti: éppen most kaptam egy nagyon kelletlen bocsánatkérést a királyomtól. Azt mondta, sajnálja, hogy Horst a birtokomra lépett, és ilyen sok kellemetlenséget okozott nekem azzal, hogy megtámadta a szomszédomat és barátomat.

Horst nyilvánvalóan azt gondolta, hogy örömet szerez Felipének, ha megfenyeget valami rémisztő dologgal, és ezzel garantálja, hogy nem próbálod meghiúsítani a megállapodást, amelyet Felipe Freydával kötött. Felipe arra is megkért, hogy a nevében kérjek tőled elnézést. Engedélyezni fogja, hogy Eric intézkedései érvényben maradjanak az után is, hogy ő ma éjjel elutazik Oklahomába. Van néhány érdekes hírem a számodra, és meglátogatlak, mihelyt tudlak.

Nem voltam benne teljesen biztos, hogy értettem Bill levelét, de türelemre intettem magam, hiszen úgyis hamarosan találkozunk. Dr. Tonnesen kiengedett a kórházból, tilalmak *és* utasítások hosszú listájával ellátva, én pedig felhívtam Jasont. Az ebédideje alatt eljött értem, és kerekes székben kigurított az autójához. Még az éjjel bejött a kórházba, hogy kitöltse a szükséges papírokat és megmondja, milyen biztosításom van, aztán a házamban maradt, miután a rendőrség befejezte

a helyszínelést. Hála nekem, Kevin és Kenya kétségtelenül kamatoztathatta frissen megszerzett tudását.

- Michele főzött neked vacsorát, a hűtőben van. Remélem, nem bánod, Sook, de ő és An a házban vannak, és tisztára sikálnak mindent - mondta a bátyám leverten.

- Ó, ez csodálatos - feleltem őszinte megkönnyebbüléssel. - Isten áldja őket. Az adósuk vagyok.

Jason mosolyogni próbált.

- Az tuti. Michele azt mondta, nem takarított fel ennyi vért azóta, hogy a macskája hazavitt egy nyulat, amelyik még nem döglött meg teljesen, és elszabadult a házban.

- Nem jutottam be a házba - jegyeztem meg, és tulajdonképpen örültem neki, hogy így történt. Nem szívesen láttam volna újra romokban szegény konyhámat.

- Miért lőtt rád az a barom? Miért lőtte le Bobot?

- Nem tudom pontosan - válaszoltam. - Nem sokra emlékszem abból, amit Amelia mondott.

- Az apja sofőrje volt? Mi baja volt? Volt valami közte és Amelia között? Talán féltékeny volt Bobra.

Ez elég jól hangzott.

- Ez lehetett az oka. Előkerült Mr. Carmichael?

- Én nem hallottam róla. Talán ez a Tyrese fickó először tőle szabadult meg. - Nem nyugszom meg addig, amíg meg nem tudom, hol van Copley. Nem hittem, hogy Tyrese megölte volna. Lélekkel és anélkül, Tyrese lojális alkalmazott volt. Volt köze vajon kettejüknek Arlene halálához is? Együtt dolgoztak Johann Glassporttal? Ennek nem volt semmi értelme. Semminek nem volt értelme. Az ablakhoz hajtottam a fejem, és egész úton nem szólaltam meg többet.

Az első dolog, amit észrevettem, az autóm volt; még mindig pontosan ott állt, ahol tegnap hagytam, amikor kiszálltam belőle, és lelőttek. Legalább valaki becsukta a vezetőoldali ajtót. A vérem még mindig látszott mellette a földön.

Próbáltam nem odanézni. Jason körbejött, hogy kinyissa nekem az ajtót, és óvatosan kiszálltam. Tudtam segítség nélkül járni, de nem álltam túl stabilan a lábamon, ezért hálás voltam, hogy ott volt mellettem.

Bekísért egyenesen a konyhába, onnan a hálószobámba, és csak annyi időre álltunk meg, míg megköszöntem a segítséget Annak és Michele-nek. Miután segített lefeküdni, visszarohant dolgozni. Azonnal felkeltem az ágyból, és átcsoszogtam a fürdőszobába megmosakodni, ami nem volt egyszerű mutatvány bekötözött vállal, amelyet szárazon kellett tartani. Mire végeztem, kicsit tisztább voltam, mint előtte, bár a hajamat nem tudtam megmosni. Némi nehézségek árán felvettem egy tiszta hálóinget. Ekkor bejött Michele, leteremtett, és visszaparancsolt az ágyba. Végül annyit elértem, hogy kimehettem a nappaliban lévő kanapéra. Michele bekapcsolta a tévét, letette mellém a távkapcsolót és egy nagy pohár teát, aztán kései ebéd gyanánt készített egy szendvicset. Úgy a felét képes voltam legyűrni. Nem voltam különösebben éhes, bár elég sok idő telt el az óta, hogy utoljára rendes ételt ettem. Talán a fájdalomcsillapítók miatt ment el az étvágyam, esetleg az nyomasztott, hogy mennyi haláleset történt a házam körül, vagy csak Bill titokzatos levele aggasztott.

An és Michele úgy egy órával Jason távozása után végzett, én pedig ragaszkodtam hozzá, hogy fölkeljek, és megcsodáljam a munkájuk eredményét. A konyhám úgy csillogott, mint egy bolti mintakonyha, és fenyőillatú tisztítószertől illatozott. Ami An szerint nagy előrelépés volt.

- A családom minden tagja vadászik, így aztán tudom, hogy semmitől sem bűzlik úgy egy ház, mint a vértől - magyarázta.

- Köszönöm, An - hálálkodtam. - És neked is, majdnem sógornőm. Nagyra értékelem, amit értem tesztek.

- Nem gond - felelte An.

- Csak ne engedd, hogy újra megtörténjen. Először és utoljára fordult elő, hogy lesikáltam a véredet a konyhabú - torról - közölte Michele. Mosolygott. De komolyan beszélt.

- Ó, ezt megígérhetem — nyugtattam meg. - Legközelebb valaki mást hívok. - Mindketten nevettek, én pedig rájuk mosolyogtam. Ha, rohadt ha.

An bepakolta a tisztítószereket egy nagy piros vödörbe.

- Kapsz tőlem születésnapodra egy üveg Cloroxot, An — ígértem.

- Azt meghiszem. Nincs is annál jobb. — Elégedetten körbetekintett a csillogó bútorokon. - Apám, a tiszteletes, mindig azt mondta: „A munkád alapján ítélnek majd meg."

- Akkor rólad elmondható, hogy szorgalmas és nagylelkű nőszemély vagy — mondtam, és An elvigyoródott.

Óvatosan megöleltem mindkettejüket. Mielőtt elmentek, Michele megkérdezte, betegye-e a jénait a mikróba, hogy csak meg kelljen melegítenem.

- Talán túl nehéz lenne neked emelgetni - figyelmeztetett. Szentül elhatározta, hogy nem hagy koplalni.

- Biztos vagyok benne, hogy később meg tudom csinálni - mondtam neki, és úgy tűnt, megelégszik ennyivel. A ház kellemesen békésnek tűnt, miután elmentek, egészen addig, míg el nem múlt annyira a fájdalomcsillapító hatása, hogy tűnődni kezdjek azon, hol lehetett Mr. C és Diantha. Reméltem, hogy nincs bajuk. És mivel bebizonyosodott, hogy a lélek nélküli emberek képesek voltak átjutni a védelmi igézeteken, előkészítettem a sörétes puskát. A vadászpuska hatásosabb fegyver ugyan, de egyszerűen túl gyenge voltam ahhoz, hogy bánni tudjak vele. Ha Copley Carmichael eljön, hogy befejezze, amit a beosztottja elkezdett, készenlétben és felfegyverkezve kellett vámom. Bezártam minden ajtót és ablakot, behúztam a nappali függönyét, hogy ne láthassa kívülről, hol vagyok, és megpróbáltam olvasással elütni az

időt. De végül feladtam. Kerestem valami abszolút ostoba műsort a tévében. Sajnos, nem volt nehéz ilyesmit találni.

A kezem ügyében tartottam a mobilomat, és Kennedy Keyes fel is hívott. Soha nem hallottam még ilyen boldognak a hangját.

- Dannyvel kibéreljük Sam egyik kis házát — újságolta. - Az ikerházakkal szemben. Azt mondta, tudod, melyik az.

- Hát persze. Mikor költöztök?

- Éppen most! — Felnevetett. - Danny és az egyik haverja a fatelepről ebben a pillanatban cipelik be az ágyat!

- Kennedy, ez csodálatos. Remélem, hogy nagyon boldogok lesztek.

Még csacsogott egy darabig, szédülten az események alakulásától. Fogalmam sem volt, hogy meddig fog tartani a szerelmük, de örültem, hogy adnak neki egy esélyt, függetlenül attól, milyen különböző körülmények között nevelkedtek. Ahogy Kennedy mesélte, a családja megszállottan próbált feljebb kerülni a társadalmi ranglétrán, állandóan azon tanakodtak, mit tegyenek, hogy előrébb kerüljenek. Danny családját jobban izgatta az, hogy mi kerül legközelebb az asztalra.

- Sok szerencsét kívánok mindkettőtöknek, és majd megleplek benneteket valami házavató ajándékkal - mondtam, amikor Kennedy kezdett egy csöppet megnyugodni.

Úgy egy órával később hallottam, hogy leparkolt egy autó a ház előtti kavicson. Miután leállt a motor, léptek és egy finom kopogás jelezte, hogy a látogatóm úgy döntött, végigcsinálja, amit elkezdett, bár nagy bizonytalanságot érzékeltem felőle.

Felkaptam a puskát. Pokolian nehéz lett volna tisztességesen lőni a fájó vállammal, ráadásul igen fájdalmas is.

- Ki van ott? — szóltam ki.

- Halleigh.

- Egyedül vagy? - Tudtam, hogy igen, de meg kellett győződnöm róla, mivel voltak olyanok is odakinn, akiket képtelen voltam érzékelni. A gondolatai elárulnák, ha valaki kényszerítette volna, hogy bekopogjon nálam.

- Igen. Nem csodálnám, ha nem akarnád kinyitni az ajtót.

Kitártam az ajtót. Halleigh Bellefleur nálam fiatalabb, kedves, barna hajú tanárnő volt, és nagyon-nagyon terhes. Tara nem boldogult ilyen jól, amikor az ikreket várta; Halleigh valósággal kivirágzott.

- Gyere be - mondtam neki. - Andy tudja, hogy itt vagy?

- Nem titkolózom a férjem előtt - felelte, majd hozzám lépett, és nagyon gyengéden megölelt. - Andy nem túl boldog, de ez az ő baja. Nem hiszem, hogy te ölted meg azt a nőt. És nagyon sajnálom, hogy az a férfi megőrült, és rád lőtt. A barátnőd, akinek eltűnt az apja, biztos rettenetesen érzi magát. A fickó az apjának dolgozott?

Így hát leültünk, és beszélgettünk egy darabig, aztán Halleigh felállt a székről. Nyilvánvalóan azért látogatott meg, hogy kifejezze, mit gondol Andyről és rólam. Bármi történt is, kiállt azok mellett, akiket kedvelt.

- Tudom, hogy Andy nagymamája nem volt könnyű aszszony- mondtam, és magam is meglepődtem —, de sok szempontból nagyon hasonlítasz Miss Caroline-ra.

Halleigh először riadt képet vágott, majd elégedetten elmosolyodott.

- Tudod, ezt bóknak veszem.

Jobb barátnőkként váltunk el, mint amilyenek valaha is voltunk.

Már alkonyodott, amikor elment, és ideje volt vacsorázni. Egy tányérban melegítettem magamnak egy adagot Michele enchiladajából, aztán meglocsoltam salsával. Nagyon finom volt, megettem az egészet.

Mihelyt teljesen besötétedett, Bill ott állt a hátsó ajtómnál.

Addigra már nagyon fáradt voltam, bár semmit nem csinál-, tam egész átkozott nap, ezért lassan csoszogtam az ajtóhoz. a kezemben a puskával, bár pontosan tudtam - abból, hogy egy vámpírfejnyi ürességet tapasztaltam azzal a bizonyos érzékemmel -, hogy ez a „lyuk" Billt jelenti.

- Bill vagyok - szólt be, bogy azonosítsa magát. Egy kézzel nyitottam ki a zárat, beengedtem, és félreálltam, hogy elme- hessen mellettem. Ha ilyen nagy marad a forgalom, akkor be kell tábláznom a látogatóimat. Bill belépett az ajtón, és alaposan végigmért. - Már gyógyulsz - jegyezte meg. - Remek.

Itallal kínáltam, de ő csak rám nézett, és azt mondta:

- Kiszolgálnám magam, Sookie, ha szomjas lennék. De egyelőre megvagyok. Te kérsz valamit?

- Éppenséggel igen. Nagyon megköszönném, ha öntenél nekem még egy pohár teát. - A kancsó meglehetősen nehéz volt ahhoz, hogy egy kézzel megdöntsem. Ha pedig bal kézzel fogtam meg valamit, attól iszonyatos fájdalom nyilallt a vállamba.

Leültünk a nappaliban; én a kanapéra kuporodtam, Bill pedig a velem szemben álló fotelba. Rám mosolygott.

- Jó kedved van — jegyeztem meg.

- Valami olyasmit fogok hamarosan tenni, ami hihetetlenül nagy örömet szerez majd számomra - mondta.

Hah.

- Oké, vágj bele.

- Emlékszel még, mit tett velem Eric New Orleansban?' - kérdezte; és nem hiszem, hogy volt bármi, amivel jobban meglephetett volna.

- Arra gondolsz, hogy mit tett Eric velünk? Amikor elárulta nekem, hogy nem spontán módon estél belém, hanem utasítást kaptál rá, hogy elcsábíts?

Akkor nagyon fájt. Még most is fáj. De persze már nem annyira.

- Igen, pontosan - felelte Bill. — És nem fogom még egyszer elmagyarázni, mivel már elég sokszor megbeszéltünk fennhangon és a fejünkben is. Bár tudod, hogy nem vagyok képes úgy olvasni a gondolatokban, mint te.

Bólintottam.

- Ezen már túl vagyunk.

Hát ezért szerez hihetetlenül nagy örömet elmondanom neked, mit tett Eric Sammel.

Minden *rendben!* Éppen ezt szerettem volna kideríteni. Előrehajoltam.

- Na, ki vele! — mondtam Billnek.

18. FEJEZET

Mikor végeztünk, elment, én pedig felhívtam Samet a bárban.

— *El kell, hogy* gyere hozzám - vágtam bele köszönés nélkül.

- Sookie?

— Tudod jól, hogy én vagyok az.

- Kennedy nincs itt, ezért a bárban kell maradnom.

— Nem igaz. Nem szabad beszélned velem, vagy meglátogatnod. De közlöm, hogy beszélni akarok veled, és elvárom, hogy valakire rábízd a bárt, míg idejössz. - Nagyon-nagyon dühös voltam. És valami olyan durva dolgot tettem, amitől a nagyim elájult volna. Lecsaptam a kagylót.

Harminc perc múlva meghallottam Sam teherautóját. A hátsó veranda ajtajában álltam, miközben közelebb sétált. Olyan tisztán láttam körülötte a megbánás felhőjét, mintha kézzelfogható lett volna.

- Ki ne ejtsd a szádon, hogy nem lenne szabad itt lenned, és nem jöhetsz be a házba — estem neki, bár a boldogtalan arcát látva beletelt egy kis időbe, mire kellően felhergeltem magam. — Beszélgetni fogunk. — Sam nem jött közelebb, ezért megfogtam a kezét, ugyanúgy, ahogyan ő az enyémet a kór- házban. Közelebb húztam, és próbált ellenállni, tényleg meg- próbált, de képtelen volt durváskodni velem. - Most pedig gyere, leülünk a nappaliban, és beszélni fogsz hozzám. És mielőtt elkezdenél kitalálni valami történetet, jobb, ha tudod,

hogy... Bill beugrott, és elmesélt egy nagyon érdekes mesét. Vagyis mindent tudok, ha nem is részletekbe menően.

- Nem tehetem. Megígértem.

- Nincs választásod, Sam. Nem adok.

Mély lélegzetet vett.

- Egyikünknek sem volt elég pénze arra, hogy kifizesse érted az óvadékot. Nem hagyhattam, hogy egy perccel is több időt tölts a rácsok mögött, mint amennyit okvetlenül szükséges. A lakásán hívtam fel a bank elnökét, és megkérdeztem, vehetek-e fel hitelt a bárra, de elutasított.

Erről nem tudtam. Teljesen elborzadtam.

- Ó, nem, Sam...

- Szóval — vágott a szavamba. - Mihelyt besötétedett, elmentem Erichez. Természetesen már eljutott a fülébe a hír a letaróztatásodról, és teljesen ki volt akadva. De főleg azért volt dühös, mert én próbáltam összeszedni az óvadékot. Az a vámpír, Freyda, ott ült mellette. — Sam már az emléktől is olyan dühös lett, hogy vicsorogni kezdett. — Végül ő mondta azt Ericnek, hogy kifizetheti az óvadékot, de feltételek mellett.

- Freyda feltételei mellett.

- Igen. Az első feltétel az volt, hogy soha többé nem találkozhatsz Erickel. Nem teheted be a lábad Oklahomába. Különben halálbüntetés fenyeget. De Eric azt mondta, nem, neki jobb ötlete van. Próbálta elhitetni Freydával, hogy valami rosszat tesz ellened, de valójában nekem ártott. Abba belement, hogy soha ne léphess Oklahoma területére, és abba is, hogy soha többé nem marad kettesben veled, de hozzátett még egy feltételt, amely Freydának soha eszébe sem jutott volna. Azt, hogy soha nem árulhatom el neked: én *kértem* meg Ericet arra, hogy kifizesse az óvadékot. És, hogy soha nem próbálhatok meg... udvarolni neked.

- És te beleegyeztél. — Egyszerre legalább ötféle érzelem árasztott el.

- Beleegyeztem. Ez tűnt az egyetlen lehetséges módnak arra, hogy kikerülj abból az átkozott börtönből. Be kell vallanom, akkor már nagyon kimerültem a kialvatlanságtól, és talán nem tudtam tiszta fejjel gondolkodni.

- Oké. Hadd mondjak neked valamit. Ma reggeltől hozzáférhető Claudine hagyatéka, és képes vagyok magam is kifizetni az óvadékot. Nem tudom pontosan, hogyan kell az ilyesmit csinálni, de holnap elmehetünk a kezeshez, és majd szólunk neki, hogy küldje vissza Ericnek a pénzét, és az enyémet fogadja el helyette. Nem tudom, hogyan működik ez, de lefogadom, hogy meg lehet tenni.

Végre átfogó képet kaptam arról, ami történt. Ericet feldühítette, hogy elveszíti az ellenőrzést a saját élete felett. Ráadásul meg volt győződve arról, hogy Sam csak arra várt a háttérben, hogy átvegye a helyét az ágyamban. Volt néhány olyan következtetésem is, amelyet egyelőre félresöpörtem, és később akartam végiggondolni.

- Akkor most haragszol rám? - kérdezte Sam. — Vagy azt hiszed, milyen csodálatos vagyok, hogy kihoztalak a börtönből? Vagy bolondnak tartasz, amiért egyezséget kötöttem Erickel? Vagy azt, hogy szerencsém van, amiért Bill elárulta neked az igazat? — A fejében egymást kergették az optimista, pesszimista és aggodalmas gondolatok. - Még mindig nem tudom, mi legyen az Ericnek tett ígéretemmel.

- Egyelőre csak annak örülök, hogy jól vagy. Azt tetted, amiről azt hitted, hogy a legjobb, és csupán azért mentél bele ebbe a hülyeségbe, hogy kisegíts egy rettenetes helyzetből. Hogyan ne lennék hálás ezért?

- Nem akarom, hogy hálás légy- jelentette ki. - Azt akarom, hogy az enyém légy. Ebben Ericnek igaza volt.

Az életem fenekestül felfordult. Már megint.

- Vagy földrengés volt az előbb, vagy azt mondtad... hogy azt akarod, hogy a tiéd legyek.
- Igen. Nem volt földrengés.
- Oké. Azt hiszem, meg kellene kérdeznem, hogy mi változott. Én voltam az utolsó, akit látni szerettél volna, amikor...
- Próbáltam túltenni magam azon, hogy meghaltam.
- Igen. Arra gondoltam.
- Talán én is úgy éreztem magam akkor, ahogyan te most. Talán úgy éreztem, hogy túl közel kerültem a végleges halálhoz, ezért hátraléptem, és végigtekintettem az életemen. Talán nem tetszik, amit eddig kihoztam belőle.

Samnek ezt az oldalát egyáltalán nem ismertem.

- Mi nem tetszik? - Tudtam, hogy szívesen folytatná azzal a témával, amely elefántként terpeszkedett közöttünk, de válaszokra volt szükségem.
- Nem tetszik az ízlésem a nők terén - mondta váratlanul. - Mindig elfogadhatatlan nőket szedtem fel. Ez meg sem fordult a fejemben egészen addig, amíg rá nem jöttem, hogy nem akarom hazavinni Jannalynnt, hogy bemutassam anyámnak. Nem akartam, hogy megismerkedjen a húgommal és az öcsémmel. Nem mertem az unokahúgom és az unokaöcsém közelébe engedni. És ez felvetette a kérdést
- miért randizom akkor vele?
- Még mindig jobb volt, mint a bacchánsnő — jegyeztem meg.
- Ó, Callisto... — Sam elvörösödött. - Ő maga a természeti erő, érted, Sookie? Egy bacchánsnőnek képtelenség ellenállni. Ha alakváltó vagy valami hasonló vagy, akkor engedned kell a csábításának. Nem tudom, milyen a szex egy vámpírral, soha nem volt részem benne, de úgy tűnt, te nagyon klasszznak tartottad... és azt hiszem, ennek a megfelelője

egy alakváltó számára a szeretkezés Callistóval. Ő maga is vad és veszélyes.

Nem minden tetszett ebben az összehasonlításban, de nem most volt itt az ideje annak, hogy ezt megbeszéljük.

- Vagyis olyan nőkkel jártál, akikre nem vagy büszke, és azt hiszed, hogy azért választottad őket, mert...- Tényleg kíváncsi voltam rá, hogy hová akar kilyukadni.

- Egy részem felismerte... Ó, ez a lehető legnevetségesebb önmosdatásnak fog tűnni. Egy részem ragaszkodott hozzá, hogy én egy igazi rossz természetfeletti lény vagyok, születetett magányos farkas, és a nőknek, akiket akarok, ugyanolyan va- daknak és antiszociálisaknak kell lenniük, amilyennek ostoba módon magamat képzeltem.

- És most úgy gondolod, hogy... ?

- Férfinak érzem magam. Férfinak, aki egyben alakváltó - magyarázta. - Azt hiszem, készen állok egy kapcsolatra... társas viszonyra... olyan valakivel, akit tisztelek és csodálok.

- Egy olyan helyett, aki...

- Egy újabb antiszociális ribanc helyett, aki csak izgalmat és vad szexet kínál. — Reménykedve nézett rám.

- Oké, azt hiszem, hogy rosszul fejezted ki magad.

- Aha. - Elgondolkodott egy pillanatig. - Olyan valakivel, akit tisztelek és csodálok, de akiről feltételezem, hogy képes izgalmat és vad szexet is nyújtani - javította ki magát.

- Ez már jobban hangzik.

Erre szemlátomást megkönnyebbült.

- Nem lepődtem meg annyira, mint kellene — vallottam be. - Gondolom, Eric jobban olvasott benned, mint én. Tudta, hogy ha elenged, te leszel az első a sorban. Nem mintha azt hinném, hogy van sor! - tettem hozzá gyorsan, amikor Sam rémült arcot vágott. - Csak úgy értem, hogy... többet látott, mint én. Vagy csak tisztábban.

- Úgy érzem, el tudnám viselni, ha Eric neve többet nem merülne fel ebben a beszélgetésben — jegyezte meg Sam.

- Részemről oké.

- Még mindig szereted? - tért vissza nyomban a témára.

Alaposan végiggondoltam a választ.

- Azt hiszem, a cluviel dór mágiája olyan emberré változtatott, aki mást akar az élettől, mint korábban. És a használata engem is megváltoztatott. Vagy csak felébresztett. Biztosra akarok menni. Nem akarok többé meggondolatlanul beleugrani egy kapcsolatba, és olyan kapcsolatot sem akarok, amelybe belehalhatok. Nem akarok több titkot és ál-
landó félreértést. Elegem van már belőle. Nevezz nyugodtan gyáva nyúlnak, ba akarsz. De most már valami mást akarok.

- Rendben. Végighallgattuk egymást. Mára elég volt a komoly dolgokból, hm? Segítek neked ágyba bújni, mert szerintem ott a helyed.

- Igazad van - feleltem, és elfojtottam egy nyögést, miközben feltápászkodtam a kanapéról. - És értékelem a segítségedet. Hoznál egy fájdalomcsillapítót és egy kis vizet? A gyógyszer a konyhapulton van. - Sam eltűnt. Még utána kiáltottam:

- Mr. Cataliades és Diantha bármikor megjöhet. Vagy Barry. Jó lenne tudni, hol járnak a vendégeim.

Sam egy szempillantás múlva újra megjelent a kezében a tablettával és egy pohár vízzel.

- Sajnálom, Sook. Egy kissé... elterelte a figyelmemet a beszélgetésünk. Elfelejtettem mondani, hogy Barry kora este bejött a bárba szólni, hogy ő és a két démon utánanéz valaminek. Vagy valakinek? Megkért, mondjam meg neked, hogy ne aggódj, majd jelentkeznek. Ó, és ideadta ezt. Ha nem hívtál volna fel, elküldtem volna Jasonnel.

Ettől kissé jobban éreztem magam.

Sam előhúzott a zsebéből egy összehajtogatott sárga papírlapot. Egy vonalas lap volt, és olyan szaga volt, mintha a szemetesből vették volna elő. Az írója nem foglalkozott a vonalakkal; az egyik oldalt nagyon furcsa kézírással papírra vetett, hatalmas betűk borították. Bárki írta is, félig kiszáradt filctollat használt. „A bejárati ajtód nyitva volt, így ott hagytam valamit a búvóhelyen. Később találkozunk", olvastam.

- Ó, istenem - nyögtem. - Valamit betettek a vámpírbúvóhelyre, amely a vendégszobában van. - Ezt még Bill készítette, amikor együtt jártunk, hogy szükség esetén nálam tölthesse a nappalt. A vendégszobában lévő szekrény alját fel lehetett emelni. Mielőtt Eric elutazott, Mustapha eljött, hogy elvigye onnan a holmiját. Azon tűnődtem, vajon volt-e rá módja aznap, amikor Warren lelőtte Tyrese-t.

- Gondolod, hogy egy vámpír van ott? - Sam enyhén szólva is megrémült a gondolatra. A kezembe nyomta a tablettát és a vizespoharat, én pedig bevettem a gyógyszert, és lenyeltem.

- Ha vámpír lenne, már felkelt volna.

- Azt hiszem, jobb lesz, ha megnézzük - vélekedett Sam. - Nyilván nem akarsz egész éjszaka azon tűnődni, mi mászhat elő abból a lyukból. - Felsegített, és együtt felmentünk a vendégszobába. Kinyitottuk az ajtót, és beléptünk. Amelia összepakolta a saját maga és Bob minden holmiját, de az ágyat nem tette rendbe. Észrevettem egy zoknit az éjjeliszekrény alatt, miközben kivettem a fiókból az elemlámpa majd odaadtam Samnek.

Rá hárult az a kellemetlen feladat, hogy felnyissa a búvóhely tetejét.

A feszültség egyre nőtt, miközben próbálta kitalálni, hogyan nyílik a tető. Aztán feltépte, és belenézett a lyukba.

- A francba! — szólalt meg. - Gyere, Sookie, nézd ezt meg!

Lassan odasétáltam a gardróbhoz. Átlestem Sam válla

fölött. Copley Carmichael feküdt a lyukban, alaposan megkötözve, felpeckelt szájjal. Felbámult ránk.

- Légy szíves, csukd vissza - mondtam, majd lassan kisétáltam a szobából.

Olyan szépen elképzeltem, hogy egy-két napig pihengetek és gyógyulgatok, olvasgatok az ágyamban, tévét nézek, esetleg megtanulom, hogyan kell számítógépes játékokat játszani. Dugig volt a hűtő, mivel alaposan bevásároltam a vendégeim kedvéért. Semmi miatt nem kellett volna aggódnom, csak azért, hogy meggyógyuljak, és legyen, aki helyettesít a bárban.

- De *nem* — mondtam fennhangon. — Á. Nem fog megtörténni.

- Magadat sajnálod, Sookie? — kérdezte Sam. - Gyerünk, Sook, ha nem húzzuk ki onnan, legalább engedd, hogy besegítselek az ágyba.

Én azonban inkább a szobám sarkába lévő székre ültem.

- Igen, sajnálom magamat. És lehet, hogy egy kicsit nyafogni is fogok. Mit számít az neked?

- Ó, semmit - felelte gyanús kis mosollyal a szája szegletében. - Olykor-olykor kimondottan vágyom egy kis duzzogásra.

- Feltételezem, hogy Mr. Cataliades vagy Diantha úgy gondolta, hogy ez egy jó kis utó-születésnapi ajándék a számomra, már ha egyáltalán ők érte a felelősek - találgattam.

- Azon tűnődöm, mire számíthatok még. Talán lemossák majd az autómat. Bárcsak felhívnának! Egy kissé aggódom Barry miatt. - Ha esetleg nem lenne világos, kezdett hatni a fájdalomcsillapító.

- Ellenőrizted a mobilodat és az üzenetrögzítőt? - kérdezte Sam.

- Nem, kicsit el voltam foglalva azzal, hogy lelövessem magam, aztán bevitessem magam a kórházba — vágtam vissza,

mert az önsajnálatomat lelohasztotta Sam logikus gondolkodása. Aztán megkértem, hogy hozza be a táskámat a konyhából.

Egy csomó hangüzenetet kaptam: Tarától, Indiától, Beth Osieckitől, a banktól és furcsa módon Pamtől, aki csupán annyit mondott, hogy szeretne egy szót váltani velem. Elfojtottam a kíváncsiságomat, és néztem tovább a listát. Igen, Mr. Cataliades is hívott.

- Sookie - hallottam meg a kellemes férfihangot. — Ami- kor visszatértünk, és megtudtuk, hogy meglőtték, azonnal tudtuk, hogy tovább kell kutatnunk. Copley Carmichael eltűnt, de a másik nyomot követjük. Valóban úgy vélem, maga viszi el a pálmát, mert nem ismertem még senkit, akit ennyien meg akartak ölni. Próbálom előbb elkapni őket, mint ők magát. Bizonyos szempontból jó móka.

- Hát persze - motyogtam. - Azért szerveztem meg az egészet, hogy maga jól szórakozzon. Úgy tűnik, Mr. Cataliades és Diantha nem tudta, hogy Copley egész nap a házamban volt.

- Küldj neki egy sms-t, aztán csússz arrább — szólt rám Sam. — Az ágy közepén fekszel. Válassz oldalt!

- Mi?

- Szundítanom kell. Menj arrább!

Pislogtam egypárat.

- Nem engedsz meg magadnak egy kicsit sokat?

- Ha valaki jön, hogy kimentse a lyukból, nem szeretnéd, hogy itt legyek veled?

- Jobban szeretném, ha egy puskával őrködnél a verandán — motyogtam, de azért arrább csúsztam az ágyon.

- Minden ajtó zárva van - felelte Sam. Mihelyt letette a fejét, be is hunyta a szemét. És két percen belül már aludt is A lélegzése és az agyhullámai elárulták.

Nos, a francba! Egy ágyban feküdtem Sam Merlotte-tal, és mindketten aludni készültünk.

Már nappal volt, mire felébredtem. Hallottam, hogy valaki mászkál a házban. Nem nyitottam ki a szemem. Ehelyett kinyúltam a másik érzékemmel, azzal, amelyet Mr. Cataliadestől kaptam. Tara volt nálam, de Amelia apját nem érzékeltem, és ebből azt a következtetést szűrtem le, hogy a lélektelenség egyfajta maszkként működik. Ha nincs lelked, nyilvánvalóan nem vagy többé ember.

Tara lépett be a szobába; az egyik új sortja volt rajta.

- Szia, hétalvó - köszöntött. - Éppen fel akartalak ébresz- teni. Samnek el kellett mennie, hogy elvégezzen valami papírmunkát, és megkérdezte, nem tudnék-e átugrani pár percre. Azt mondta, sokat hánykolódtál és forgolódtál. - Nagyon igyekezett nem bámulni jelentőségteljesen a párnámon látható másik fejlenyomatra.

- Hé, alváson kívül nem csináltunk semmit - védekeztem.

- Most, hogy a vámpír elment, az ajtó tárva-nyitva - jegyezte meg Tara ártatlan képpel. — Senkinek semmi köze hozzá, hogyan töltöd az idődet. Szabad nő vagy.

- Csak annyit mondtam, hogy erről még korai lenne beszélni - bámultam rá kihívón.

- Rendicsek. Ha ezt szeretnéd elhitetni.

Összeszorítottam a fogamat.

- Nem akarok elhitetni semmit. Ez a valóság. Még próbálok feldolgozni néhány dolgot.

Tara szelíden rám nézett.

- Ez nagyon okos dolog a részedről. Most pedig kelj fel, és gyere, egyél egy kis kolbászos-tojásos lepényt. Az anyósom szerint segít pótolni a vérveszteséget.

- Jól hangzik - feleltem. Hirtelen farkaséhesnek éreztem magam.

Miközben ettem, Tara megmutatott pár tucat új fényképet az ikrekről, és mesélt a bébiszitterről, akit a minap fogadott fel, valami Quianáról.

- Olyan, mint én, nehéz volt a múltja - mondta Tara. Remekül megleszünk majd. Figyelj, tudom, hogy Samnek nagyon ügyes a keze, és most, hogy ilyen közel kerültetek egymáshoz, talán segíthetnétek nekünk. Ki kell találnunk, hogyan nagyobbíthatnánk meg a gyerekszobát. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elköltözzünk.

- Hát persze, mihelyt meggyógyul a vállam. Csak szólj, hogy mikor — mondtam neki. Jó érzés volt a jövőt tervezgetni. Egy házbővítés pedig egészséges és normális dolog volt.

Tara tíz perc után nyugtalankodni kezdett, látszott rajta, alig várja, hogy visszamehessen az ikrekhez. Észrevettem egy gyanús nedves foltot is a blúza elején. Gyorsan hazazavartam, miután őszintén megköszöntem neki az ételt, majd fel. öltöztem, ami meglepően sok időt és energiát emésztett fel Töltőre tettem a telefonomat, és elkezdtem visszahívogatni az embereket. Minden erőmmel igyekeztem elfeledkezni arról, hogy egy összekötözött férfi van a szekrényemben, és arról is, mennyi ideje lehet már ott anélkül, hogy vécére mehetett volna. Ám egy csöpp sajnálatot sem éreztem Copley Carmichael iránt, de ami fontosabb: fogalmam sem volt, hogyan kísérhetném ki a fürdőszobába anélkül, hogy veszélybe sodornám magamat.

Csupán fél másodpercig játszottam el a gondolattal, hogy felhívom Andy Bellefleurt. Próbáltam elképzelni, amint elmagyarázom neki, hogy tényleg nem tudtam, hogy a barátnőm apja összekötözve raboskodott a házamban. Magam is alig hittem el, pedig én tudtam, hogy ez az igazság. Nem megyek vissza a börtönbe semmi miatt. Semmi miatt.

Így aztán egyelőre Copley Carmichael maradt, ahol volt, még akkor is, ha összepisilte magát.

19. FEJEZET

HÁZ BON TEMPS KÜLVÁROSÁBAN
AZNAP

Maguk Sookie Stackhouse barátai? — Alcee Beck az ajtóban állt, és mélységes gyanakvással vizslatta a látogatóit. Már hallott a lányról; Bon Temps-ban mindenki róla beszélt, aki járt a Merlottesban. Platinaszőke a haja, bizarr az öltözete, idegen nyelven beszél. A társa látszatra nem volt olyan furcsa, de volt benne valami, ami megkongatta a vészharangot Alcee Beck fejében, márpedig Alcee soha nem vette félvállról az ilyen figyelmeztetéseket. így maradt életben a légierőnél. így maradt életben, miután hazatért.

- Azok vagyunk — válaszolta Mr. Cataliades; a hangja olyan selymes és telt volt, mint a finom tejszín. — És magunkkal hoztuk az egyik kollégáját is - intett az övé mellett parkoló autó felé, amelyből Andy Bellefleur szállt ki, roppant zavart, de elszánt arccal.

- Mi dolgod van ezekkel az emberekkel, Bellefleur? - kérdezte Alcee, egyértelmű fenyegetéssel a hangjában. - Nem lenne szabad senkit a házamhoz hoznod. Ki kéne vernem belőled a szart.

- Édesem - szólalt meg valahonnan mögüle egy remegő hang. -Tudod, hogy kedveled Andyt. Hallgatnod kellene rá.

- Fogd be a szád, Barbara - csattant fel Alcee, és feltűnt mögötte egy asszony.

Alcee Becknek sok hibája volt, amiről mindenki tudott, de ugyanilyen közismert tény volt az is, hogy szereti a feleségét. Nem is titkolta, mennyire büszke arra, hogy Barbara megszerezte a diplomát, és ő volt az egyetlen főállású könyvtáros Bon Temps-ban. Mindenki mással durva volt, de Barbara Beckkel mindig kifogástalanul viselkedett.

Ez döbbentette meg igazán Andy Bellefleurt. Barbara, aki mindig ápolt és jól öltözött volt, és még otthon sem vett fel akármit, most fürdőköpenyt viselt, és nem volt kisminkelve. A haja szanaszét állt. És szemlátomást halálra volt rémülve. Ha Aicee nem ütötte is még meg, valami miatt mégis félt, Andy már nagyon sok asszonyt látott, akit rendszeresen vertek, és Barbara most olyan megfélemlítettnek tűnt, mint akit már nem egyszer megütöttek. Alcee Beck pedig semmi jelét nem adta annak, hogy ne a megszokottól eltérően viselkedne.

- Alcee, a feleséged fél. Kijöhet a házból? - kérdezte Andy semleges hangon.

Alcee megijedt, de fel is dühödött.

- Hogy merészelsz ilyet mondani? — bömbölte. Megpör- dült, és szembefordult a feleségével. - Mondd meg nekik, hogy nem igaz. — Mintha most tűnt volna csak fel neki az asszony viselkedése. - Barbara? — kérdezte tétován.

Mindnyájuk számára világos lett, hogy az asszony félt megszólalni.

- Mit akarnak? - kérdezte Beck a látogatóit, miközben nem vette le a szemét feleségéről. Az arca elárulta, mennyire zaklatott.

-Az engedélyedet akarjuk arra, hogy átvizsgálhassuk az autódat - közölte Andy. Miközben Alcee a feleségét figyelte, Andy közelebb óvakodott. - És azért, nehogy azt hidd,

hogy valamit el akarok rejteni benne, szeretnénk, ha megengednéd, hogy ez az ifjú hölgy végezze a kutatást.

- Azt hiszik, hogy drogozom? - Alcee úgy kapta hátra a fejét, mint egy feldühödött bika.

- Meg sem fordult a fejünkben — nyugtatta meg Mr. Cataliades. — Úgy véljük, hogy... megigézték.

Alcee felhorkant.

- Hát persze.

- Valami nem stimmel magával, és szerintem ezzel tisztában is van - folytatta Mr. Cataliades. - Miért ne engedné meg nekünk ezt az apróságot, ha másért nem, hát hogy kizárjuk a lehetőséget.

- Alcee, kérlek - suttogta Barbara.

Bár szemlátomást nem győzték meg arról, hogy van valami az autójában, Alcee egy fejbiccentéssel beleegyezett a kutatásba. Kivette a zsebéből a kulcsot, és a távirányítóval kinyitotta az autót anélkül, hogy elmozdult volna az ajtótól. A kulcsot tartó kezével a lány felé intett.

- A magáé — mondta neki. A lány ragyogó mosolyt villantott rá, aztán egy szempillantás alatt már benn is ült az autóban.

A három férfi közelebb lépett Alcee Beck autójához.

- Dianthának hívják - mondta Mr. Cataliades Alcee Beck- nek, bár a rendőr nem tette fel fennhangon a kérdést.

- Még egy kibaszott gondolatolvasó - vicsorogta Alcee. - Pont, mint Sookie. A városnak már arra az egyre se volt szüksége, akit kapott, másikra meg pláne nem.

- Én vagyok a gondolatolvasó. Ő sokkal több. Figyelje, Hogyan dolgozik - mondta büszkén a féldémon, és Alcee ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy kövesse a tekintetével a lány fehér kis kacsóját, ahogy végigtapogatta az autó minden négyzetcentiméterét, még az üléseket is közelről megszaglászta. Most örült csak igazán, hogy tisztán tartotta a

kocsiját. A lány - Diantha - olyan lazán siklott az elsőről a hátsó ülésre, mintha egyetlen csont sem lett volna a testében, aztán megdermedt. Ha kutya lett volna, így mutatná, hol a zsákmány.

Diantha kinyitotta hátsó ajtót, és kiszállt, a bal kezébe szo- rítva valamit. Felemelte a tenyerét, hogy mindannyian lát- hassák, mi volt az. Ágacska alakú fekete-vörös fűzés volt. Ki- csit hasonlított azokra az álomfogókra, amelyeket minden hamisított indián tárgyakat áruló boltban meg lehetett találni, de valami sokkal sötétebb dolgot árasztott magából, mint azok a filléres holmik.

- Mi ez az izé? - kérdezte Alcee. - És miért volt az autómban?

- Sookie látta, amikor beledobták, akkor, amikor a Merlotte'snál parkoltál az árnyékban. Valaki rejtőzködött az erdőben, és behajította a nyitott ablakon. — Andy próbálta nem éreztetni, mennyire megkönnyebbült. Igyekezett úgy viselkedni, mint aki végig biztos volt benne, hogy valami ilyesmit találnak majd az autóban. - Ez egy amulett, Alcee. Valami boszorkánydolog. Azt akarták elérni vele, hogy olyasmiket tegyél, amiket valójában nem is akartál.

- Például? - Alcee nem hitetlenkedett, csak megvolt döbbenve.

- Például vádat emeltetni Sookie ellen, miközben egyáltalán nem volt meggyőző bizonyíték arra, hogy bűnös. Nagyon jó alibije van arra az éjszakára, amikor Arlene Fowlert meggyilkolták - érvelt Mr. Cataliades. - És úgy vélem, hogy a gyilkosság óta itthon sem volt önmaga. — Barbara Beckre nézett megerősítést keresve. Az asszony hevesen bólogatott.

- Ez igaz? - kérdezte Alcee a feleségét. - Megrémisztettelek?

- Igen - felelte az asszony, és hátralépett, mintha attól tartott volna, hogy a férje megüti, büntetésképpen az őszinteségéért.

Mivel ez nyilvánvaló bizonyíték volt arra, hogy az asszony most először félt tőle húszéves házasságuk alatt, Alcee kénytelen volt belátni, hogy tényleg valami baj volt vele.

- Még mindig dühös vagyok - jelentette ki, de már inkább tűnt rosszkedvűnek, mint haragosnak. - És még mindig utálom Sookie-t, és még mindig úgy gondolom, hogy gyilkos.

- Lássuk, mit érez majd, ha megsemmisítettük ezt a tárgyat - jegyezte meg Mr. Cataliades. - Van magánál öngyújtó, Bellefleur nyomozó?

Andy, aki néha elszívott egy szivart, elővett egy eldobható öngyújtót a zsebéből, és átnyújtotta. Diantha leguggolt, és letette az amulettet egy lenyírt, száraz fűcsomóra. Boldog mosollyal felkattintotta az öngyújtót, és az amulett azonnal lángra kapott. A láng sokkal magasabbra csapott, mint Andy várta, mivel maga az amulett meglehetősen kicsi volt.

Alcee Beck hátratántorodott, amikor a láng felcsapott, és mire az amulett elégett, térdre rogyott az ajtó mellett, és kétségbeesetten a fejére szorította a kezét. Barbara segítségért kiáltott, de mire Andy odaugrott, Alcee már próbált talpra kászálódni.

- Ó, istenem — nyögte. - Ó, istenem. Kérlek, segítsetek lefeküdni. - Andy és Barbara betámogatta a házba, Mr. Cataliades és Diantha odakinn várakozott.

- Szép munka - mondta Mr. Cataliades.

Diantha felnevetett.

- Gyerekjáték—felelte.—Egyszempillantásalattrájöttem holvan. Csakelakartamkápráztatniőket.

Mr. Cataliades zsebében rezegni kezdett a mobil.

- Ó, haver - jegyezte meg halkan. - Igyekeztem elhúzni, amíg csak tudtam. - Elővette a telefont. — *Sms-t* kaptam - mondta Dianthának, olyan hangon, ahogyan más azt közölte volna, hogy „herpeszt kaptam".

- Kitől?

- Sookie-tól. — Elmélyülten tanulmányozta a kijelzőt. - Tudni szeretné, tudjuk-e, hogy ki kötözte össze és hagyta Copley Carmichaelt a búvóhelyen - mondta Dianthának.

- Milyenbúvóhelyen? - kérdezte a lány.

- Fogalmam sincs. Szóltál volna nekem, ha elkaptad volna Carmichaelt?

- Persze - bólogatott vadul Diantha. Aztán büszkén hozzátette:

- Egymikromásodpercalatt.

A nagybátyja elgondolkodott.

- Szent isten. Vajon ki tehette oda?

- Talánmenjünkésnézzükmeg - javasolta Diantha.

Azzal a két féldémon különösebb hűhó nélkül beült az autóba, és elindult vissza a Hummingbird Road felé.

SOOKIE HÁZÁBAN

Örültem, hogy *újra látom Dianthát és Mr. C-t.*

- Levettük a rontást Alcee Beckről - mondta Diantha lassan, köszönés helyett.

-Tényleg volt egy vudubaba a kocsijában? Fú, klassz, ha az embernek igaza van.

Diantha óvatosan formálta a szavakat.

- Nem vudubaba. Hanem egy bonyolult amulett. Megtaláltam. Elégettem. Agyban van. Holnap oké.

- Már nem utál?

- Ennyire messze azért nem mennék - jegyezte meg Mr. Cataliades. — De abban biztos vagyok, hogy be fogja látni, maga nem ölhette meg Arlene Fowlert, és tévedett, amikor rossz irányba vitte a nyomozást. A kerületi ügyész is szégyenkezni fog.

- Amíg belátják, hogy nem én öltem meg Arlene-t, és nem is tehettem, addig tőlem akár meztelenül is táncolhatnak a bíróság előtti gyepen, én pedig még meg is tapsolom őket - leleltem, és Diantha felnevetett.

- Térjünk vissza az sms-ben feltett kérdéséhez - fordította komolyra a szót Mr. Cataliades. - Nem tudjuk, ki a felelős Amelia apjának az elfogásáért és elhelyezéséért a... azon a helyen, ahol megtalálta.

- A vámpírbúvóhely - magyaráztam. - Látják? Itt van. - Bevezettem őket a hálószobába, és kinyitottam a szekrény-ajtót. Némi erőlködéssel letérdeltem, és benyúltam a rejtett karhoz, amelyet Bill építtetett. Ezzel lehetett felnyitni a szekrény alját. Így már könnyű volt benyúlni, és felemelni a csapóajtót, különösen azután, hogy Mr. Cataliades letérdelt mellém segíteni. A tető könnyedén felnyílt, és kiemeltük a szekrényből. Lenéztünk Copley Carmichael arcába. Már nem volt olyan dühös, mint korábban, de lehet, hogy csak azért, mert újabb néhány órát eltöltött odabenn. A lyuk arra készült, hogy egy vámpír egy napot végigaludjon benne, nem pedig tartós pihenőhelynek. Egy felnőtt csak magzatpózban fért el benne, bár ahhoz elég hely volt, hogy nem kellett kényelmetlenül összegömbölyödnie. Elég mély is volt ahhoz, hogy fel lehessen ülni benne, háttal a falnak dőlve.

- Szerencséje, hogy nem magas - jegyezte meg Mr. Cata- liades.

- Kis test, nagy méreg — válaszoltam. Mr. Cataliades felkuncogott.

- Azbizonyegykígyó — szólalt meg Diantha. — Elég-pocsékulnézki.

- Kihúzzuk innen? — kérdezte Mr. Cataliades.

Arrább léptem, hogy Diantha átvehesse a helyemet.

- Nem vagyok elég jól ahhoz, hogy kihúzzam - magyaráztam. - Meglőttek.

- Igen, hallottuk hírét - mondta Mr. C. - Örülök, hogy már jobban van. Különböző személyek után nyomoztunk.

- Oké, mindenről be kell majd számolnia - válaszoltam Ahhoz képest, hogy segíteni jöttek, elég lazán elintézték a sérülésemet. És kik után nyomoztak? Vajon sikerrel jártak? Hol töltötték az előző éjszakát?

És hol van Barry?

Különösebb erőfeszítés nélkül kihúzták Copley Carmichaelt a lyukból, és a falnak támasztották.

- Elnézést — fordultam Mr. Cataliadeshez, aki számító csillogással a szemében vizsgálgatta Amelia apját. - Hol van Barry, a londiner?

- Egy ismerős agylenyomatot érzékelt - válaszolta Mr. Cataliades szórakozottan. Egyik hatalmas ujjával ellenőriz- te Copley pulzusát. Diantha leguggolt, és érdeklődő tekin- tettel nézett a fogoly szemébe. - Azt mondta, majd később csatlakozik hozzánk.

- Hogyan tudatta mindezt?

- Sms-ben — válaszolta Mr. Cataliades utálkozva. - Mi- közben mi hamis nyomot követtünk Glassportot keresve.

Nagyon ideges voltam.

- Van okunk rá, hogy aggódjunk érte?

-Van autója és mobiltelefonja - válaszolta Diantha las- san és óvatosan. - És tudja mindannyiunk számát. Megnéz- ted, van-e más üzeneted, bácsikám?

Mr. Cataliades grimaszt vágott.

- Nem, Sookie híre annyira megdöbbentett, hogy a többire nem is figyeltem. — Elővette a telefonját, és nyomkodni kezdte a gombokat. - Ez a férfi kiszáradt, és van néhány zúzódása, de belső sérülése nincs — mondta nekem a rabunk felé biccentve.

- És mit csináljak vele?

- Amitcsakakarsz - felelte Diantha vidáman.

Copley Carmichael szeme elkerekedett a félelemtől.

- Lássuk csak! Próbált megöletni — mondtam elgondolkodva. - És egy csöppet sem izgatta, hogy kinek eshet baja a vendettája miatt. Hé, Mr. Carmichael, látja ezt a nagy kötést a vállamon? Ez az emberének, Tyrese-nek az ajándéka. Majdnem kinyírta a maga lányát is. - A pasasnak eddig sem volt valami jó színe, de a helyzet csak romlott. - És tudja, hogy mi történt Tyrese-zel? Agyonlőtték - vágtam a képébe.

De nem igazán élveztem az egészet. Bár Carmichael sok rosszat érdemelt, a kigúnyolásától nem éreztem jobban magam.

- Kíváncsi lennék rá, ő-e a felelős a vudubabáért vagy mi volt Alcee autójában — jegyeztem meg.

Figyeltem az arcát, miközben kiejtettem ezeket a szavakat, de csak ürességet láttam. Nem hittem, hogy Copley tetette volna a rontást vagy átkot a nyomozóra.

- Igen, kaptam üzenetet Barrytől — szólalt meg Mr. Cataliades. - Hangüzenetet. - A füléhez emelte a telefont.

Türelmetlenül vártam.

Végül Mr. Cataliades leengedte a telefont. Komoly volt az arca.

- Barry azt mondja, hogy követi Johan Glassportot - számolt be. - Ez nem biztonságos.

- Barry tudja, hogy Glassport ölte meg Arlene-t - mondtam. - Nem lenne szabad ilyen veszélybe sodornia magát.

- Azonosítani akarja Glassport társát.

- Hol volt, amikor az üzenetet küldte?

- Nem árulta el. De tegnap este kilenckor küldte az üzenetet.

- Az baj - mondtam. - Nagy baj. - Az volt a gond, hogy fogalmam sem volt, mit tehetnénk, és el sem tudtam képzelni, mi legyen Copley Carmichaellel.

Mindannyian összerezzentünk a kopogásra. Tényleg nem

figyeltem. Még a közeledő autó hangját sem hallottam. A másik szomszédom, Lorinda Prescott állt az első ajtónál, a kezében egy tál a híres fogásával, amelyet tortillachipsszel kellett kikanalazni. Persze azt is hozott.

- Csak szerettem volna megköszönni a finom paradicsomot — mondta. - Soha nem ettem még ilyen jót. Milyen fajta?

- Nem tudom, a kertészetben vettem - válaszoltam. - Gyere, ülj le. - Lorinda azt mondta ugyan, nem marad sokáig, de illett bemutatnom a barátaimnak. Miközben Mr. Cataliades elbűvölte Lorindát, felvont szemöldökkel Dianthára néztem, aki kiosont a folyosóra, és becsukta a vendégszoba ajtaját, ahol Copley Carmichael még mindig a falnak támaszkodva ücsörgött. Ezután Diantha és Mr. Cataliades felment az emeletre, miután néhány udvarias szót váltott Lorindával, aki egy kissé meglepődött Diantha öltözetén.

- Annyira örülök, hogy van itt veled valaki, amíg gyógyulsz - mondta. Egy pillanatra elhallgatott, majd összeráncolta a homlokát. — Szent isten, mi ez a hang?

Tompa dörömbölés hallatszott a vendégszobából. A francba!

- Ez biztos... a mindenit, azt hiszem, véletlenül bezárták oda a kutyájukat! - Felkiáltottam a lépcsőn. - Mr. C! A ku- tya nem bír magával! Lecsöndesítené Cocót?

- Bocsánatot kérek - mondta Mr. Cataliades, és leszaladt a lépcsőn. — Gondoskodom róla, hogy az állat ne zajongjon.

- Köszönöm! — válaszoltam, és igyekeztem nem törődni azzal, mennyire megdöbbentette Lorindát, hogy Mr. C „állatnak" nevezte a kutyáját. Végigment a folyosón, aztán hallotta, hogy kinyílik, majd becsukódik a vendégszoba ajtaja. A dörömbölés azonnal abbamaradt.

Mr. Cataliades újra megjelent, és meghajolt Lorinda előtt, miközben átsétált a nappalin a lépcső felé.

- Szép napot, Mrs. Prescott - köszönt el, majd eltűnt.

- A mindenit! — jegyezte meg Lorinda. — Nagyon udvarias.

- Régi New Orleans-i családból származik - magyaráztam. Néhány perccel később Lorinda közölte, hogy ideje hazamenni, és nekiállni a vacsorának, én pedig hálálkodva kikísértem.

Megkönnyebbülten fellélegeztem, amikor elment. Sietve elindultam a vendégszoba felé... amikor megcsörrent a telefon. Michele volt az, csak kíváncsi volt, hogy minden rendben van-e, ami nagyon kedves volt tőle, csak az időzítés volt nagyon rossz.

- Szia, Michele! - szóltam a kagylóba, és igyekeztem élénknek és egészségesnek tűnni.

- Szia, majdnem sógornő! Hogy vagy ma?

- Sokkal jobban - feleltem. Ez csak félig volt hazugság, Jobban éreztem magam.

- Átugorjak a szennyesért? Ma este mosni készülök, hogy holnap elmehessünk Jasonnel a sortáncra.

- Ó, érezzétek jól magatokat! - Ezer éve nem voltam sorláncon. — Köszönöm, de nincs sok szennyesem.

- Miért nem jössz el velünk, ha sokkal jobban érzed magad?

- Nagyon szívesen elmegyek, ha nem fog nagyon fájni a vállam — vágtam rá gondolkodás nélkül. — Elég, ha holnap délután szólok?

- Hát persze. Nyolcig bármikor hívhatsz, akkor megyünk el itthonról.

Végre eljutottam a vendégszobáig. Copley eszméletlen volt, de még lélegzett. Nem tudtam biztosan, hogyan hallgattatta el Mr. Cataliades, de legalább nem úgy, hogy eltörte a nyakát. És még mindig fogalmam sem volt arról, mit csináljak vele.

Felkiabáltam Mr. C-nek és Dianthának, hogy kész a vacsora. Majd kitörték a nyakukat, úgy iszkoltak lefelé.

Mindnyájan bevágtunk egy-egy tál gőzölgő húst, babot. szószt és szeletelt paprikát, és megosztottam velük a tortillachipszet is, hogy azzal kanalazzuk ki az ételt. Volt még egy kis reszelt sajt is a hűtőben. Ezenkívül Tara elhozta Mrs du Rone egyik pitéjét, így még desszert is volt. Hallgatólagos megállapodásként evés közben nem beszéltünk arról, mi legyen Copley Carmichaellel. Sáskák ciripeltek odakinn, miközben próbáltunk dűlőre jutni.

Diantha szerint ki kellett volna nyírnunk.

Mr. Cataliades valami durva igézetet szeretett volna rábocsátani, aztán visszavinni New Orleansba. Mint az eredeti Copley Carmichael helyettesét. Nyilvánvalóan voltak elképzelései arról, mire használhatná Amelia az apjának ezt az új változatát.

Ami engem illet, el sem tudtam képzelni, hogy újra rászabadítsuk a világra az ördögnek ezt a lélektelen csatlósát, aki képtelen volt bármi jóra. De nem akartam senkit megölni. Már így is elég sok teher nyomta a lelkemet. Miközben ezen vitatkoztunk, és az este lassan éjszakába fordult, újra kopogott valaki a hátsó ajtón.

Egy csöppet sem értettem, miért vágytam régebben látogatókra.

Ez pedig vámpír volt. És nem hozott semmit enni.

Pam suhant be az ajtón, Karinnal a nyomában. Olyan nők voltak, mint két sápadt nővér. De Pam valahogy energikusnak tűnt. Miután bemutattam a vámpírokat a két földémonnak, leültek a konyhaasztalhoz, és Pam azt mondta:

— Úgy érzem, félbeszakítottam egy fontos beszélgetést.

- Igaz - feleltem -, de örülök, hogy itt vagytok. Talán segíthettek kitalálni, hogyan oldjuk meg a helyzetet. - Végülis, ha valaki jó volt abban, hogy megszabaduljon emberektől vagy hulláktól, hát Pam volt az. És Karin talán még nála is jobb volt ebben, hiszen nagyobb volt a gyakorlata. Hirtelen

lámpa gyűlt az agyamban. - Hölgyeim, kíváncsi lennék rá, nem tudja-e véletlenül valamelyikőtök, hogyan került egy férfi a hálószobái szekrénybe.

Karin felemelte a kezét, mintha az iskolában jelentkezne.

- Én tettem - vallotta be. - Ólálkodott. Sokan figyelnek téged, Sookie. Az erdőn keresztül jött azon az éjszakán, amikor kórházban voltál, de nem tudta, mi történt, hogy nem vagy itt. Bántani akart, legalábbis annak alapján, hogy pisztoly és kés volt nála, de a mágikus kör nem állította meg úgy, ahogyan Bill szerint Horstot. Szívesen megnéztem volna, milyen. De ehelyett nekem kellett megállítanom. Nem öltem meg, mert úgy gondoltam, esetleg beszélni szeretnél vele.

- Valóban bántani akart, és hálásan köszönöm, hogy megakadályoztad benne - mondtam. - Csak nem tudom, hogy most mit csináljak vele.

- Öld meg — vágta rá Pam. — Az ellenséged, és ki akart nyírni. - Ez elég furcsán hangzott egy olyan valaki szájából, aki virágos kertésznadrágot és kékeszöld pólót visel. Diantha heves bólogatással fejezte ki szívből jövő egyetértését.

- Nem tehetem, Pam.

Pam a fejét csóválta a gyengeségemen. Karin szólalt meg:

- Pam húgom, magunkkal vihetnénk, és... kitalálhatnánk valami megoldást.

Oké, tudtam, hogy ez szép szavakba csomagolva azt jelenti, hogy „tüntessük el a színről, és nyírjuk ki".

- Nem tudjátok törölni az emlékeit? - kérdeztem reménykedve.

- Nem - felelte Karin. - Nincs lelke.

Újdonság volt számomra, hogy lélektelen emberre nem hatottak a varázslatok, de az is igaz, hogy ilyesmi sosem merült fel eddig. Remélem, ezután sem fog.

- Biztos vagyok benne, hogy hasznát veszem valahogy — mondta végül Pam, én pedig kihúztam magam. Volt valami

sokatmondó abban, ahogy a vámpír haverom kiejtette ezeket a szavakat, valami, ami megragadta a figyelmemet.

- Miss Pam, gratulálhatunk esetleg valamihez? - kérdezte Mr. Cataliades, akinek a koránál fogva sokkal több tapasztalata volt nálam az értelmezésben (a testbeszédében és a kimondott szavakéban egyaránt).

Pam elégedetten lehunyta a szemét; olyan volt, mint egy szép szőke macska.

- Igen - mondta, és aprócska mosoly jelent meg a szája szögletében. Karin is mosolygott, csak szélesebben.

Egy perc múlva végre nekem is leesett a tantusz.

- Te vagy a seriff, Pam?

- Igen — válaszolta. Kinyitotta a szemét, és egyre széle- sebben mosolygott. - Felipe belátta, hogy így a jó. Ráadásul a kinevezésem szerepelt Eric kívánságlistáján is. De egy kívánságlistát... Felipének nem kötelező tiszteletben tartania.

- Eric hagyott egy kívánságlistát. - Próbáltam nem megsajnálni Ericet, aki idegen területre távozott egy ismeretlen királynő oldalán, és hátra kellett hagynia a legmegbízhatóbb emberét.

- Azt hiszem, Bill már beszélt neked néhány feltételéről - folytatta Pam közömbös hangon. - Kért néhány dolgot Freydától cserébe azért, hogy aláírta a kétszáz évre szóló házassági szerződést a szokásos százéves helyett.

- Kíváncsi... lennék... arra, mi szerepelt még rajta. A listán.

- Az önző kéréseket illetően megmondta Samnek, hogy nem árulhatja el, hogy valójában ő intézte el az óvadékodat. Ami a kevésbé önző dolgokat illeti, a Freydával kötendő há- zasság alapfeltételeként szabta, hogy téged soha nem bánt vámpír. Nem zaklat, nem iszik belőled, nem öl meg, nem tesz a szolgájává.

- Ez nagyon figyelmes volt tőle — jegyeztem meg. Valójában megváltoztatta az egész jövőmet. És eltörölte a

keserűséget, amelyet a férfi iránt éreztem, akit nagyon szerettem. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy két sápadt arcból két elkerekedett, hátborzongatóan egyforma kék szempár mered rám. - Oké, van még valami?

- Karin még egy évig vigyáz a házadra az erdőből.

Eric ismét megmentette az életemet, pedig a közelben sem volt.

- Ez is nagyon figyelmes volt tőle — nyögtem ki nagy nehezen.

- Sookie, fogadj el egy tanácsot — mondta Pam. — Ingyen adom. Ez nem volt „kedves" Erictől. Eric egyszerűen csak megvédte azt, ami valaha az övé volt, hogy megmutassa Freydának, milyen lojális, és hogy vigyáz az övéire. Nem szentimentális gesztus volt.

- Mi bármit megtennénk Ericért - tette hozzá Karin. - Szeretjük. De jobban ismerjük bárkinél, és ez a számítgatás Eric egyik erőssége.

-Tulajdonképpen egyetértek - mondtam. De azt is tudtam, hogy Eric szeret két legyet ütni egy csapásra. Szerintem az igazság valahol a kettő között húzódott.

- Mivel egyetértünk abban, hogy Eric gyakorlatias, hogyan lehetséges, hogy mindkettőtökről lemondott?

- Ez Freyda feltétele volt. Nem akarta, hogy Eric magával vigye a gyermekeit; azt akarta, hogy betagozódjon az ő vámpírjai közé, és ne legyen vele senki az övéi közül.

Ez nagyon okos ötlet volt. Egy pillanatig elgondolkodtam azon, milyen magányos lehet Eric egyetlen ismerős nélkül, és a szomorúság elszorította a torkomat.

- Köszönöm, Pam - mondtam. - Freyda kitiltott Oklahomából, de ez nem fontos. De Felipe kitiltott a Szemfogadóból is, így nem foglak többé meglátogatni a munkahelyeden. De néha szeretnélek látni. Feltéve, hogy nem vagy seriffként már túl jelentős személyiség ehhez!

Pam viccelődve, választékosan királyi mozdulattal megbiccentette a fejét.

- Biztosan találunk majd valami megoldást - nyugtatott meg. - Rajtad kívül soha nem volt emberi barátom, és kicsit hiányoznál, ha nem láthatnálak többé.

- Ó, még jó, hogy szeretetre méltó vagy-jegyeztem meg. - Karin, köszönöm, hogy megakadályoztad ezt a férfit abban, hogy megöljön, és bezártad. Gondolom, a ház nyitva volt?

- Igen, tárva-nyitva - felelte. - A bátyád, Jason eljött néhány holmiért, amelyre szükséged volt a kórházban, és elfelejtette bezárni.

- Ah... és ezt te honnan tudod?

- Lehetséges, hogy feltettem neki néhány kérdést. Fogal- mam sem volt, hogy mi történt a házadnál, és éreztem a véred szagát.

Vagyis vámpír csáberőt vetett be Jason ellen, és kihallgatta. Felsóhajtottam.

- Oké, lépjünk tovább. Gondolom, Copley később érkezett?

- Igen, két órával később. Bérelt autóval jött. A temetőnél parkolt le.

Ezen nevetnem kellett. A rendőrök elvitték Copley autóját, amelyen Tyrese idejött. Copley követte a testőre példáját, csupán néhány órával később. Mostanra azonban már eldöntöttem, hogy nem akarom Copley-t tovább a házamban tudni.

- Ha olyan közel hagyta a bérautót, akkor talán azzal el is tudjátok vinni. Gondolom, a zsebében van a kulcs.

Diantha engedelmesen elment megnézni, és a kulccsal a kezében tért vissza. Nyilvánvalóan tárgyak megtalálása volt a kedvenc időtöltése.

Mr. Cataliades és Diantha felajánlották, hogy kiviszik az udvarra a foglyot. Mr. C a vállán cipelte ki Amelia apját, és

Copley feje minden lépésnél magatehetetlenül ütődött Mr. C. széles hátának. De nem sajnálhattam meg. Nem lehetett hipnotizálni, de szabadon engedni sem, én pedig nem tarthattam örökké fogságban. Próbáltam nem gondolni arra, hogy jobb (mármint könnyebb) lett volna, ha Karin azonnal megöli.

Amikor Eric gyermekei felálltak, hogy távozzanak, én is felkeltem a székből. Meglepetésemre mindketten adtak egy-egy hideg puszit, Karin a homlokomra, Pam pedig az ajkamra.

- Eric azt mondta, nem engedted, hogy meggyógyítson a vérével - mondta Pam. — Felajánlhatom az enyémet?

A vállam fájt és lüktetett, ráadásul valószínűleg ez volt az utolsó alkalom az életemben, hogy ilyen könnyen megszabaduljak a fizikai kínoktól.

- Oké - egyeztem bele, és levettem a kötést.

Pam beleharapott a csuklójába, és a vért rácsöpögtette a vállamon lévő csúnya sebre. Duzzadt és vörös volt, heges és fájdalmas, összességében visszataszító. Még Karin arca is megrándult az undortól. Miközben a sötétpiros vér lassan végigfolyt az összeroncsolt húson, Karin hideg ujjai finoman belemasszírozták a bőrömbe. Egy percen belül csökkent a fájdalom, a vörösség pedig eltűnt. A bőröm viszketett, ahogy gyógyulni kezdett.

- Köszönöm, Pam, Karin, köszönöm, hogy vigyáztok rám.

Ránéztem a két nőre, akik annyira hasonlítottak rám, mégis teljesen mások voltak. Tétován hozzátettem:

- Tudom, hogy Ericnek szándékában át átváltoztatni...

- Ne is beszéljünk erről - vágott közbe Pam. — Olyan közeli barátok vagyunk, amennyire csak ember és vámpír lehet. Soha nem leszünk többek, de remélem, hogy kevesebbek sem. Te sem szeretnéd, hogy túl sokat töprengjünk azon,

milyen lett volna, ha közénk tartozol. - Ott és akkor elhatároztam, hogy soha többé nem is utalok majd Eric szándékára, hogy mindhármunkat a gyermekének mondhasson.

Amikor Pam megbizonyosodott róla, hogy nem fogom erőltetni a témát, folytatta.

- Téged ismerve biztos vagyok benne, hogy aggódsz majd. nehogy Karin unatkozzon odakinn az erdőben. Az utóbbi évek után azonban ráfér egyévnyi nyugalom.

Karin bólintott, és tudtam, hogy egyáltalán nem szeretném megtudni, min ment keresztül az utóbbi pár évben.

-A donoriroda gondoskodik majd a táplálásomról nyugtatott meg. - Küldetést teljesítek, és állandóan odakinn leszek. Bill néha kiugrik majd talán, hogy elbeszélgessünk.

- Még egyszer köszönöm mindkettőtöknek - mondtam - Sokáig éljen Pam seriff! - Kiléptek a hátsó ajtón, hogy el- szállítsák Copley Carmichaelt a bérelt autóján.

- Elegáns megoldás - jegyezte meg Mr. Cataliades. Vissza jött a konyhába, miközben bevettem egy fájdalomcsillapítót, az utolsót, amelyre még szükségem volt. A vállam gyógyult, de ez fájdalommal járt, és le kellett feküdnöm. Ráadásul abban is bíztam, hogy a fájdalomcsillapító segít elaludni, így nem fogok álmatlanul forgolódni és aggódni Barry miatt.

- Barry ereiben démonvér folyik, ráadásul gondolatolvasó. Az ő fejében miért tudok olvasni, és a magáéban miért nem? - kérdeztem váratlanul.

- Mert a maga ereje ajándékból ered, amelyet Fintan vér- vonalának adtam. Maga nem a gyermekem, ahogyan Pam és Karin Ericé, de az eredmény valahogy mégis ugyanaz. Nem vagyok a teremtője; inkább a keresztapja vagy a tanítója.

- Aki azonban nem tanított meg nekem semmit - vágtam vissza, és megrándult az arcom, amikor meghallottam, milyen vádlón hangzott.

De Cataliades szemlátomást nem sértődött meg.

- Igaz, e tekintetben valószínűleg cserbenhagytam - ismerte el. - De más téren próbáltam kárpótolni. Például most is itt vagyok, amivel valószínűleg többet használok, mintha gyerekkorában próbáltam volna elmagyarázni magának és a szüleinek, hogy ki vagyok, és meggyőzni őket, hogy megbízhatnak bennem, ha kettesben hagynak magával.

A csend önmagáért beszélt.

- Pompás érv - mondtam. - Az *nem* jött volna be.

- Ráadásul voltak saját gyermekeim, akiket fel kellett nevelnem, és bocsásson meg, ha ők fontosabbak voltak számomra, mint Fintan barátom leszármazottai.

- Ezt is megértem — válaszoltam. - Örülök, hogy most itt van, és annak is, hogy segít. — Ha ez kissé mesterkéltnek hangzott, annak csupán az volt az oka, hogy már belefáradtam az állandó hálálkodásba, amiért mások kisegítettek a bajból, mert belefáradtam abba, hogy *bajban* vagyok.

- Nagyon szívesen tettem. Nagyon szórakoztató volt mind Diantha, mind pedig a magam számára - foglalta össze tömören, aztán mind a ketten mentünk a dolgunkra.

20. FEJEZET

A démonok másnap reggel távoztak, mielőtt felkeltem. Hagytak egy üzenetet a konyhaasztalon, hogy átfésülik Bon Temps-t, hátha Barry nyomára bukkannak. Jó volt végre ismét egyedül tölteni egy reggelt, csak magamnak készíteni reggelit. Hétfő volt, és Sam felhívott, hogy szóljon, Holly ugrik ma be helyettem. Már majdnem tiltakoztam, hogy képes vagyok dolgozni, de végül csak annyit mondtam, hogy „köszönöm". Nem akartam a lövöldözéssel kapcsolatos kérdésekre válaszolni. Jobb volt hagyni, hogy csillapodjon az érdeklődés.

Pontosan tudtam, hogy mit akarok csinálni. Felvettem a fekete-fehér bikinimet, bekentem magam naptejjel, fogtam a napszemüvegemet és egy könyvet, és kimentem az udvarra. Természetesen meleg volt, nagyon meleg, a ragyogó kék égen csupán néhány apró felhő árválkodott. Rovarok duruzsoltak és zümmögtek, a Stackhouse-kertben pedig virítottak a virágok, burjánzottak a gyümölcsfák és a többi növény. Mintha egy botanikus kertben éltem volna, azzal a különbséggel, hogy itt nem voltak kertészek, akik lenyírták a füvet,

Kényelmesen elhelyezkedtem a régi napozóágyban, és hagytam, hogy a meleg átjárja a testemet. Öt perccel később a hasamra fordultam.

Ahogy az ember agya keményen dolgozik, hogy soha ne legyünk százszázalékosan elégedettek, a mozdulattól hirtelen eszembe ötlött, hogy milyen klassz lenne iPodot hallgatni.

A megkésett születésnapi ajándékkal magamat leptem meg, de a Merlotte'sban lévő öltözőszekrényben felejtettem. Ahelyett, hogy bementem volna, hogy kihozzam a régi rádiómat, csak feküdtem ott, és az iPodom hiányán rágódtam. Arra gondoltam, *ha beugranék az autóba, maximum húsz percen belül már újra itthon is lehetnék, és zenét hallgathatnék.* Végül pár eldörmögött „a francba" után berobogtam a házba, felkaptam egy ujjatlan átlátszó strandruhát, begomboltam, bebújtam a papucsomba, és fogtam a kulcsot. Ahogy oly sokszor, most sem láttam egyetlen autót sem útközben. Sam teherautója a lakókocsi előtt parkolt, de mivel úgy gondoltam, hogy pihenésre és feltöltődésre van szüksége, éppen úgy, mint nekem, nem ugrottam be hozzá. Kinyitottam a bár hátsó ajtaját, és az öltözőszekrényhez mentem. Senkivel nem találkoztam, de a beszűrődő halk zümmögésből és abból, milyen kevés autó állt a parkolóban tudtam, hogy kicsi a forgalom. Egy perc sem telt bele, és már kinn is voltam az épületből.

Behajítottam az autóba a nyitott ablakon keresztül az iPodot, és már éppen kitártam volna az ajtót, amikor megszólalt egy hang.

- Sookie? Mit csinálsz?

Körülnéztem, és megláttam Samet. A kertjében állt, a lehullott leveleket és gallyakat szedte össze.

- Az iPodomért jöttem - feleltem. — És te?

- Az eső megtépázta egy kicsit a fákat, de eddig nem volt időm, hogy rendet rakjak. — Nem volt rajta ing, a vörösesszőke szőrszálak csillogtak a mellén a napfényben. Természetesen csörgött róla a veríték. Kipihentnek és nyugodtnak tűnt.

- A vállad — biccentett a seb felé. — Hogyhogy ilyen jól néz ki?

- Pam beugrott hozzám. Megünnepeltük, hogy ő lett a seriff.

- Ez jó hír - jegyezte meg, miközben a kukához lépett, és

beledobta a karjában tartott szemetet. Lepillantottam a vállamra. Még mindig vörös, heges és érzékeny volt, de talán két hét múlva már jobb lesz, mint valaha. — Te és Pam mindig jól kijöttetek egymással.

Odasétáltam a sövényhez.

- Igen, a változatosság kedvéért van néhány jó hír is. Hm... a sövényed nagyon szép és egyenes.

- Éppen az előbb nyírtam meg - válaszolta zavartan. - Tudom, hogy ez emberek kinevetnek miatta.

- Remekül néz ki - nyugtattam meg. Sam igazi kis kert- városi oázissá varázsolta a lakókocsija környékét.

Átléptem a sövénybe épített kapun, a strandpapucsom csattogott a kövekből kirakott ösvényen. Sam nekitámasztotta a gereblyét az udvarán álló egyetlen fának, egy növendék tölgynek. Alaposabban megvizsgáltam.

- Van valami a hajadban - mondtam, ő pedig lehajtotta a fejét. A haja mindig kócos volt, persze hogy nem érezte, hogy valami beleakadt. Nagyon óvatosan kivettem egy ágacskát a tincsek közül, aztán egy falevelet. Nagyon kö- zel kellett állnom hozzá, hogy kiszedjek mindent a hajából. Ahogy dolgoztam, lassan tudatára ébredtem, hogy Sam teljesen moccanatlanul állt. Szél sem rezdült. Egy poszáta próbálta túlkiabálni a többi madarat. Egy sárga pillangó lebegett keresztül a kerten, majd leszállt a sövényre.

Amikor ismét felemeltem a karom, hogy kivegyek egy újabb levelet a hajából, Sam megfogta a kezemet. A mellé- re fektette, és rám nézett. Pár centivel közelebb léptem hoz- zá. Lehajtotta a fejét, és megcsókolt. A levegő reszketett körülöttünk a hőségben.

Egy hosszú, hosszú csók után Sam levegő után kapkodott.

- Minden rendben? — kérdezte halkan.

Bólintottam.

- Minden rendben - suttogtam, és az ajkunk újra összeért.

ezúttal tüzesebben. Már teljesen nekidőltem, és mivel rajtam csak egy vékony strandruha meg bikini volt, rajta pedig csupán egy sort, a bőrünk sok helyen összeért. A forró, beolajozott, illatos bőrünk. Sam torkából feltört valami hang, amely gyanúsan olyan volt, mint egy morgás.

- Komolyan gondolod? - kérdezte.

- Igen - feleltem, és bár ezt lehetetlennek hittem, a csókunk elmélyült. Olyan volt, mint az igazi tűzijáték, július negyedike és ó, istenem, annyira kívánom. Ügy éreztem, hogy ha nagyon gyorsan nem engedünk szabad utat a vágyainknak, akkor felrobbanok, de nem úgy, ahogyan szeretnék.

- Kérlek, ne gondold meg magad - könyörgött, és elkezdett terelgetni a lakókocsi felé. - Különben ki kéne mennem, és lelőni valamit.

- Nem fog megtörténni - nyugtattam meg, miközben kigomboltam a sortját.

- Emeld fel a karod — parancsolt rám, és én engedelmeskedtem, és a strandruha eltűnt. Végre eljutottunk az ajtóig, és Sam a hátam mögé nyúlt, hogy elfordítsa a gombot. Bezuhantunk az elsötétített lakókocsiba, és amikor megálltam a kanapé mellett, Sam rám szólt:

- Nem, igazi ágy.

Felkapott, és oldalazva, hogy elférjünk a szűk folyosón, bevitt a hálószobába, ahol tényleg volt ágy, méghozzá hatalmas.

-Juj! - sikkantottam boldogan, amikor gyakorlatilag egyetlen mozdulattal lefektetett az ágyra, és mellém bújt. Aztán már egyetlen szót sem voltam képes kiejteni a számon, pedig eszembe jutott nagyok sok, olyan egy-két szó tagosak, mint *igen kérlek megint szerszám hosszú kemény.* A bikinifelső mintha soha nem is lett volna rajtam, és Sam imádta a mellemet.

- Tudtam, hogy még annál is klasszabb lesz, mint amilyenre emlékeztem - nyögte. - Én annyira... hűha. - És miközben a mellemet becézte, ügyesen lehúzta a bugyit is, ami azt

bizonyította, hogy egyszerre több mindent is képes volt csinálni. Megszabadítottam az ócska sorttól, és lehet, hogy lett rajta egy-két új lyuk is, mire végre lecsúsztattam a lábán, és elhajítottam.

- Nem tudok tovább várni - mondtam. - Készen állsz? - Sam közben az éjjeliszekrényben matatott.

- Már évek óta készen állok - felelte, majd felhúzta az óv- szert, és belém hatolt.

Ó, istenem, annyira csodálatos volt! Lehet, hogy vámpírszeretőimet ügyessé tette a sok éves gyakorlat, de mennyivel többet ért a szívből jövő, igazi hév. Sam testének és lelkének a melegétől úgy éreztem, mintha a nap sugarait szívnám magamba. A naptejtől és az izzadságtól olyan síkos lett a bőrünk, mint a fókáké, és minden csodálatos volt az egész testünket megrázó, szétfeszítő orgazmusig.

Vajon akkor is a világ legcsodálatosabb szeretkezését éltük volna át, ha nem változtatott volna meg mindkettőnket a cluviel dor varázslata, ha Sam soha nem halt volna meg. Én pedig nem hozom vissza?

Nem tudom, és nem is érdekel.

A forró szeretkezés után mennyei érzés volt a bőrünkön a légkondicionálóból áradó hűvös levegő. Még mindig ráz- ták a testemet a robbanás utó rezgései, megremegtem a hű- vös légáramlatoktól.

- Eszedbe se jusson megkérdezni, hogy jó volt-e - szólal- tam meg erőtlen hangon, és Sam lihegve felnevetett.

- Ha úgy négy órán keresztül nagyon nyugodtan fekszem, talán képes leszek kideríteni, meg tudjuk-e ismételni ugyan- ezt - válaszolta.

- Most még csak rágondolni sincs erőm - pihegtem. - Úgy érzem magam, mintha egy egész ugart felszántottam volna.

- Ha ez eufemizmus akart lenni, akkor nem értem a célzást - lihegte Sam. Elhaló kuncogásnál többre nem volt erőm.

Sam az oldalára fordult, hogy szemben legyen velem, én pedig utánoztam a testtartását. Átkarolt. Ereztem, hogy legalább háromszor próbált mondani valamit, de mindegyik alkalommal meggondolta magát.

- Mit szeretnél mondani, ami ennyire nehéz? - kérdeztem.

- Egyfolytában eszembe jutnak olyasmik, amiket szeretnék elmondani neked, de aztán mindig lebeszélem magam róla - kezdte Sam. - Például, hogy remélem, újra megtesszük ezt, méghozzá sokszor. Például, hogy remélem, te ugyananynyira akartad ezt, mint én. Például, hogy... remélem, ez valaminek a kezdete és nem csupán... szórakozás. De te alaposan megválogatod, hogy kivel bújsz ágyba.

Rendesen végiggondoltam a választ.

- Nagyon akartam ezt. Azért nem szántam rá magam korábban, mert nem akartam elveszíteni azt, ami jó a munkámban és a barátságunkban. De mindig is úgy gondoltam, hogy csodálatos, nagyszerű ember vagy. - Végighúztam a hüvelykujjam körmét a hátán, amitől Sam megremegett. - Most pedig még csodálatosabbnak tartalak. — Megcsókoltam a nyakát. - Riasztóan kevés idő telt el az óta, hogy véget ért a kapcsolatom Erickel. Ha másért nem, hát ezért szeretném, ha egyelőre nem beszélnénk érzelmekről. Ahogyan már mondtam is, amikor ez először szóba került.

Éreztem a homlokomon, hogy elmosolyodott.

- Azt akarod mondani, hogy vad, őrült szexet akarsz elkötelezettség nélkül? Ugye tudod, hogy ez a legtöbb férfi álma?

- Higgy nekem, pontosan tudom - jegyeztem meg. - Gondolatolvasó vagyok, vagy elfelejtetted? De tudom, hogy ez számodra többet jelent, Sam. Tiszteletben tartom az óhajodat, de szeretnék időt adni magamnak arra, hogy megbizonyosodhassam róla, nem pattanok vissza.

- Ha már a visszapattanásnál tartunk... - Sam lehúzta a

kezem a szerszámára, amely máris nagyon jó úton haladt az újraéledéshez. Úgy látszik, mégsem kellett neki négy óra.

— Nem is tudom — mondtam tűnődve. - Ez inkább gellernek tűnik.

— Majd adok én *neked* gellert - vigyorgott.

És adott.

Később, már a saját fürdőszobámban, órákig áztattam magam a forró vízben. A kedvenc fürdőolajom kellemes illa- ta betöltötte a helyiséget, miközben a lábamat borotváltam. Bár csábított a gondolat, hogy az egész napot Sam ágyában töltsem, kényszerítettem magam, hogy felkeljek és hazamenjek... felkészülni a randinkra.

Sam beleegyezett, hogy eljön velem este a sortáncra, ami sok szempontból is jó dolog volt. Először is izgatott voltam, hogy vele lehetek most, hogy ledöntöttünk egy hatalmas akadályt. Másodszor kellemes lesz, hogy nem kell elefántot játszanom Jason és Michele mellett. Harmadszor semmit nem hallottam Mr. Cataliades és Diantha felől, így még mindig fogalmam sem volt, merre járhat, és mit csinálhat Barry, és nem akartam otthon ücsörögni, és azon tanakodni, mit jelenthet, hogy nem jelentkezik.

És be kell vallanom, hogy önző disznó vagyok: miközben ültem a forró vízben, olyan boldog voltam, hogy szinte zokon vettem, hogy aggódnom kell bármi miatt, annyira szerettem volna csak élvezni a pillanat örömét.

Szigorú szavakkal emlékeztettem magam, hogy az előző szerelmem éppen csak elutazott a városból, és abszurd dolog, hogy egy felnőtt nő ilyen gyorsan belevesse magát egy újabb kapcsolatba. Hiszen figyelmeztettem Samet, hogy ne tegyünk elhamarkodott ígéreteket, és ne kötelezzük el magunkat meggondolatlanul. Komolyan is gondoltam mindezt. De ez nem jelentette azt, hogy nem találtam totálisan kielégítőnek a remek szexet Sammel.

Leborotváltam a lábam, besütöttem a hajam, majd elővettem a szekrényből a cowboycsizmámat. Évek óta megvolt már, méghozzá nagyon jó állapotban, mivel nem voltam igazi cowgirl. Fekete-fehér volt, vörös rózsákkal és zöld venyigével: büszkeség öntött el, valahányszor rápillantottam. Már csak azt kellett eldönteni, hogy a cowgirl-jelmezt válasszam-e - szűk farmer és ujjatlan ing -, vagy a flörtölő táncosnőt - pörgős miniszoknya és a vállamat szabadon hagyó blúz. Hm.

Igen, legyen a táncosnő! Feltupíroztam a hajam, push-up melltartót vettem fel, hogy kiemeljem a mellemet, és fehér blúzt, hogy lássék, milyen szépen lebarnultam. A vörös-fekete rózsamintás szoknya minden lépésnél meglebbent. Remek érzés volt. Tudtam, hogy holnap reggel kénytelen leszek ismét a problémáimra koncentrálni, de élveztem, hogy ma éjjel elfeledkezhetem róluk.

Felhívtam Michele-t, és megbeszéltem vele, hogy a Stompin Sallysben találkozunk; a nagy westernkocsma a városon kívül állt, harminc kilométerre, délre Bon Temps- tól. Életemben eddig csak kétszer jártam abban a kocsmában, egyszer JB du Rone-nal és Tarával még fiatalabb korunkban, egyszer pedig valami fickóval, akinek már a nevére sem emlékeztem.

Sammel úgy tíz percet késtünk, mert mind a ketten némileg feszélyezve éreztük magunkat a korábbi csodálatos együttlét után, és egy kis csókolózással akarta megtörni a jeget. Kénytelen voltam szigorúan figyelmeztetni, hogy ma este randink van, nem maradunk odahaza.

- Te mondtad, hogy ne beszéljünk szerelemről - jegyezte meg Sam, miközben éles foga borzongatóan karcolta a fülcimpámat. - Hajlandó vagyok rá. Rózsák. Holdfény. Az ajkad.

— Nem, nem — ellenkeztem, és gyengéden eltoltam magamtól. — Nem, öcsi, táncolni megyünk. Indítsd be az autót!

Egy szempillantás múlva már kanyarodtunk is rá a behajtóra. Sam tudta, mikor beszélek komolyan. Útközben megkért, hogy számoljak be mindenről, és pedig elmeséltem neki, mi történt előző este, azt is, hogy Karin egy évig még vigyáz rám, valamint hogy átadtam Copley Carmichaelt a vámpíroknak.

- Szent isten — lehelte. Felkészültem rá, hogy leteremt majd a dolog miatt. Rövid gondolkodás után azonban csak azt mondta: - Sookie, nem is tudtam, hogy lélektelen em- beren nem fog az igézet. Hah!

- Nincs más mondanivalód? - faggattam idegesen.

-Tudod, soha nem kedveltem Ericet. De szerintem, ha már elég bolond volt ahhoz, hogy elhagyjon egy halott nőért, a javára szól, hogy legalább egy kicsit megkönnyítette az életedet. Téma lezárva.

Némi szünet után kifújtam a levegőt, és megkérdeztem Samet, tud-e sortáncot járni.

- Csak figyelj! — felelte. — Talán észrevetted, hogy cowboycsizma van rajtam.

Gúnyosan felhorkantam.

- Majdnem mindig cowboycsizma van rajtad. Nagy ügy!

- Hé, texasi vagyok! - tiltakozott, és innentől kezdve csupa triviális dologról beszélgettünk.

A kocsma a mező közepén állt, és jó nagy épület volt. Meglehetősen népszerű helynek számított. A parkolója is hatalmas volt, tele pick-upokkal, terepjárókkal. Bizonyos távolságra egymástól hatalmas szemeteseket állítottak fel. A lámpák csak félig-meddig világították meg. Megláttam Jason teherautóját két sorral közelebb a bejárathoz, így egyenesen elindultunk befelé. Sam ragaszkodott hozzá, hogy mögöttem menjen, hogy nézhesse, ahogy libeg a szoknyám, míg hát- ra nem nyúltam, megfogtam a kezét, és magam mellé húztam. Xavier, a kidobó, tetőtől talpig, egészen a fehér kalapig,

westernjelmezbe öltözött. Ránk mosolygott, és intett, hogy mehetünk, miután Sam kifizette a belépőt.

A homályos, zajos táncteremben találtunk rá Jasonre és Michele-re. Michele a szűk farmer, váll nélküli top összeállítást választotta, és istenien nézett ki. Jason gondosan befésülte szőke haját; cowboykalapot nem viselt ugyan, de kész volt a táncra. A jó ritmusérzéket mindketten örököltük a szüleinktől. Leültünk egy asztalhoz, és figyeltük a táncolókat, míg ittunk valamit. A „Cotton Eye Joe"-nak legalább százféle változata van, és éppen az egyik kedvencemet játszották. Viszketni kezdett a talpam, hogy végre kinn lehessek a táncparketten. Jason hasonlóképpen érzett, nyilvánvaló volt abból, ahogyan rázta a lábát.

- Gyerünk táncolni! - kiáltottam oda Samnek. Bár közvetlenül mellettem ült, fel kellett emelnem a hangomat, hogy hallja. Sam kicsit aggódva figyelte a táncolókat. - *Ennyire* azért nem vagyok jó — szólt vissza. — Miért nem táncoltok egyet Jasonnel, míg Michele és én csodáljuk a tudásotokat? - Michele, aki a zaj ellenére hallotta a lényeget, elmosolyodott, és gyengéden megtaszította Jasont, így hát a bátyámmal kisétáltunk a táncparkettre. Láttam, hogy Sam mosolyogva figyel, és elöntött a boldogság. Tudtam, hogy valószínűleg nem tart örökké, de kész voltam élvezni, amíg lehet.

Jasonnel dobbantottunk és sasszéztunk, tökéletes összhangban roptuk a táncot, miközben vigyorogtunk egymásra. Először egymással szemben táncoltunk, én a külső körben, Jason a belsőben, aztán ahogy a tömeg mozdult, egyre távolabb kerültünk az asztaltól, ahol Sam és Michele ült, a hatalmas helyiség másik végébe, a bejárat közelébe. Amikor a belső kör minden tagja egyet oldalra lépett, balra néztem, hogy lássam, ki az új partnerem - és Steve Newlin tiszteletest ismertem fel benne.

A sokktól majdnem összeestem, de elugrottam mellőle.

Nem volt más célom, csupán az, hogy minél távolabb kerüljek tőle. De valaki megállított. Egy vasmarok elkapta a karomat, és rángatni kezdett az ajtó felé. Johan Glassport sokkal erősebb volt, mint amilyennek látszott, és mielőtt magamhoz térhettem volna, már úton is voltunk a parkoló felé.

— Segíts! — kiáltottam a nagydarab kidobónak. Xavier szeme elkerekedett, felénk lépett, és kinyújtotta a karját, hogy megfogja Glassport vállát. Glassport azonban le sem lassí- tott, belevágott egy kést a szerencsétlen emberbe, majd kirán- totta, én pedig nagy levegőt vettem, és teli tüdőből sikítani kezdtem. Sikerült felhívnom magamra a figyelmet, de már túl késő volt. Newlin hátulról kilökött az ajtón, Glassport pedig húzni kezdett a járó motorral várakozó furgon felé.

Elhúzta az oldalajtót, belökött a raktérbe, és rám vetet- te magát. Annyi térd és könyök nyomódott az oldalamba, hogy tudtam: Glassport is beugrott a furgonba. Kilőttünk a parkolóból. Hallottam a kívülről jövő kiabálást, még egy puska is eldördült.

Levegő után kapkodva próbáltam megnyugodni. Körülnéztem, hogy tudjam, mire számíthatok. Nagyméretű furgon volt, a vezető és az utas oldalán egy-egy kisebb, oldalt pedig egy nagyobb ajtóval. A hátsó ülést eltávolították, hogy nagyobb legyen a hely. Csak a sofőrülésben ült valaki.

Próbáltam úgy fordítni a fejem, hogy lássam a sofőrt. Félig oldalra fordulva lenézett rám. Iszonyatosan torz volt az arca, teli sebhelyekkel. Láttam a fogát, bár nem mosolygott, és a fényes vörös foltokat is az arcán. Valaki megégette a fickót, méghozzá nemrégiben és brutálisan. Csak hosszú fekete haja tűnt ismerősnek.

Aztán felnevetett.

- Júdea pásztora! Te vagy az, Claude? - kérdeztem rettegéssel és szánalommal telten.

21. FEJEZET

Tündér unokatestvéremnek soha többé nem lett volna szabad megjelennie az emberi világban. És mégis itt volt, a két legrosszabb ellenségemmel, és elrabolt. Semmit nem értettem.

- Hát hány ellenségem van nekem? - sikítottam.

- Nagyon-nagyon sok, Sookie — válaszolta Claude. A hangja behízelgő volt, és lágy, de nem meleg. A csábító hang és az a borzalmas arc együtt... Ó, rettenetes volt! - Nagyon könnyű volt rávenni Steve-et és Johant, hogy segítsenek elkapni.

Steve Newlin és Johan Glassport már feltápászkodott a földről, a hátukat az autó oldalának vetve ültek, és gratuláltak egymásnak a remek munkához. Steve egész idő alatt mosolygott.

- Örömmel segítettem azok után, ami szegény feleségemmel történt - mondta, mintha Claude csupán arra kérte volna meg, hogy vigye ki a szemetet.

- És én örömmel segítettem, mert gyűlölöm, Sookie - tette hozzá Johan Glassport.

- De miért? - Tényleg nem értettem.

- Majdnem tönkretett mindent, Sophie-Anne és az én szempontomból Rhodesban — magyarázta. — És nem jött megmenteni minket, amikor rájött, hogy össze fog omlani az épület. Helyettünk azt a csini fiút, Ericet mentette meg.

- Sophie-Anne halott, és ennek az egésznek semmi

jelentősége — csattantam fel. — Úgy gondoltam, olyan, mint a csótány, túlél még egy nukleáris robbanást is!

Oké, lehet, hogy ezt nem volt a legokosabb dolog a fejéhez vágni, de őszintén! Micsoda baromság volt azt hinni, hogy két olyan ember segítségére rohanok, akiket nem különösebben kedveltem, amikor tudtam, hogy a hotel bármelyik pillanatban felrobbanhat. Természetesen azt próbáltam megmenteni, aki fontos volt számomra.

- Az igazság az, hogy szeretek fájdalmat okozni a nőknek - vallotta be Glassport. - Ehhez nincs szükségem indokra. Jobban kedvelem ugyan a sötét bőrű nőket, de maga is meg- teszi. Jobb híján. — S miközben ezt mondta, megbökte a karomat a késsel. Én pedig felsikítottam.

- Gyakorlatilag átestünk a pasasokon, akik a nyomában voltak-jegyezte meg Newlin társalgási hangnemben, mintha nem feküdtem volna vérezve a furgon alján. Felhúzta ma- gát a vezető oldali fal mellett. Be volt építve egy fogódzó, amelyben megkapaszkodhatott, és szüksége is volt rá, mert Claude nagyon gyorsan ment, és nem vezetett valami jól. - De őket nyilvánvalóan elintézte. És a vámpír miatt, aki az erdőben járőrözik, éjszaka nem tudtuk figyelni magát. Így aztán azonnal tudtuk, hogy Isten jó volt hozzánk, amikor ma éjjel végre esélyünk volt elkapni.

- És mi a helyzet veled, Claude? - kérdeztem, abban a reményben, hogy Johan nem szurkál tovább. — Te miért gyűlölsz?

- Niall mindenképpen megöletett volna, miután pucs- csot szerveztem ellene. De az legalább nemes halál lett volna. De miután Dermot hablatyolni kezdett arról, hogy a cluviel dort kerestem, az én drága nagyapám úgy döntött, hogy a halál megváltás lett volna a számomra. Ezért aztán jó darabig kínoztatott.

- Nem tartott az olyan sokáig - tiltakoztam.

- Téged is kínoztak már - vágott vissza. — Milyen hosszúnak tűnt az idő akkor?

Igaza volt.

- Ráadásul tündérföldön voltunk, ahol az idő másképpen telik, mint itt. És a tündérek többet viselnek el, mint az emberek.

-Ámbár ki fogjuk próbálni, maga mennyit bír - ígérte Glassport.

- Hová megyünk? — kérdeztem, és már előre rettegtem a választól.

- Ó, találtunk egy jó kis helyet - felelte Glassport. - Egy kicsit tovább ezen az úton - tette hozzá gúnyos közvetlenséggel.

Pocsékba ment Pam vére, amellyel meggyógyított. Így csak még erősebb voltam, hogy kínozhassanak. Nem szégyellem bevallani, hogy teljesen elkeseredtem. Fogalmam sem volt, milyen hamar indult utánam Sam vagy Jason és Michele, ha volt egyáltalán elképzelésük arról, hogy milyen irányba tart a furgon. Talán az emberrablás és a kidobó ledöfése körüli káosz miatt nem is jutottak ki idejében az ajtón. Őrvámpírom, Karin pedig a házamnál volt, és legföljebb azt tudta megakadályozni, hogy a mosómedvék letarolják a paradicsomtöveket.

Az elrablás megakadályozásának első szabálya, hogy *ne szállj be az autóba*. Hát, ezen már túl voltunk, bár igyekeztem ellenállni. A következő szabály valószínűleg az volt, hogy *figyeld, merre visznek*. Ó, erre tudtam a választ! Vagy északra tartottunk, vagy délre, vagy keletre, vagy nyugatra. Biztattam magam, hogy ne tehetetlenkedjem, és próbáltam visszaemlékezni. A parkolóból kihajtva jobbra fordultunk, vagyis észak felé megyünk. Oké. Ezt láthatták a Stompin Sally'snél lévők is, mert nem sok fa zavarta a rálátást az útra... ha volt

egyáltalán bárkinek annyi lélekjelenléte, hogy figyelje a kihajtó furgont.

Úgy emlékeztem, hogy azóta Claude semerre sem kanyarodott, ami még tőle is ostobaság volt, így egyenesen arra a helyre tartottunk, amelyet biztonságosnak tartottak, és nem lehetett messze. Feltételeztem, hogy gyorsan oda akartak jutni, és elrejteni a furgont, még mielőtt megkezdődött utánam a kutatás.

Ekkor feladtam. Nem hiszem, hogy valaha életemben ilyen reménytelennek éreztem a helyzetemet. Johan Glassport még mindig ugyanazzal a beteges várakozással méregetett, Steve Newlin pedig hangosan imádkozott, megköszönte az Úrnak, hogy a kezére juttatta az ellenségét. A szívem összeszorult.

Megkínoztak már korábban is, ahogy Claude olyan előzékenyen emlékeztetett rá, és még mindig a testemen viseltem a hegeket. A lelkem sem gyógyult meg teljesen, és nem is fog soha. Az volt az egészben a legrosszabb, hogy tudtam, mi következik. Csak annyit akartam, hogy minél hamarabb vége legyen, még akkor is, ha meghalok... és tudtam, hogy feltett szándékuk megölni. A halál könnyebb lenne, mint újra átélni ugyanazt. Ez teljesen egyértelmű volt számomra. De próbáltam erőt meríteni. Egyetlen dolgot tehettem: beszéltem.

— Sajnállak, Claude — mondtam. — Sajnálom, amit Niall tett veled. — Kimondottan gonosz dolog volt tönkretenni a arcát, hiszen Claude mindig feltűnően jóképű volt, és nagyon büszke. Fia nőt akart volna, tucatszám szerezhette volna meg őket ahelyett, hogy egyszer-egyszer szedett csak fel egyet. Az volt a helyzet, hogy Claude a férfiakat kedvelte, az egyszerű, kemény fickókat, akik lelkesen vetették magukat a lába elé. Niall megtalálta a legrettenetesebb büntetést Claude árulásának megtorlására.

-Te csak ne sajnálj - felelte Claude. - Várd meg, mit teszünk veled.

-Attól talán helyrejössz, ha szétszabdalsz?

- Nem ez a cél.

- Hanem mi?

- A bosszú - felelte.

- Mit vétettem ellened, Claude? - kérdeztem, és őszintén kíváncsi voltam a válaszra. - Engedtem, hogy a házamban élj. Főztem neked. Hagytam, hogy az ágyamban aludj, amikor magányos voltál. - Természetesen egész idő alatt a cluviel dor után kutatott, de ezt akkor még nem tudtam. Őszintén örültem, hogy velem volt. Nem tudtam semmit a Niall ellen tervezett puccsról sem, a lázadásról, amelyet Claude szított a tündérek között, akik nem jutottak át Tündérországba, mielőtt Niall lezárta az átjárókat.

- Miattad akarta Niall lezárni Tündérországot - válaszolta Claude; szemlátomást meglepődött, hogy egyáltalán meg kellett ezt kérdeznem.

- Egyébként is megtette volna, nem? - Jesszusom.

Steve Newlin előrehajolt, és arcon ütött.

- Hallgasson, maga istentelen ribanc! - kiáltott rám.

- Meg ne üsse még egyszer, ha nem adok rá parancsot — szólt rá Claude. És jó okot adhatott rá már az együttműködésük elején, hogy féljenek tőle, mert Glassport eltette a kését, Newlin pedig visszadőlt a falhoz. Nem kötöztek meg; gondolom, a rögtönzött emberrablás egyik hátránya, hogy nincs mivel gúzsba kötni az áldozatot.

- Azt hiszed, hogy nincs okom gyűlölni téged - folytatta Claude, és éles kanyart vettünk balra. Az oldalamra gurultam, és csak akkor tudtam óvatosan felülni, amikor a furgon ismét kiegyenesedett. Mivel a lehető legtávolabb akartam maradni a két férfitól, középre kellett helyezkednem, így minden kanyartól vagy bukkanótói eldőltem volna. Remek! Ekkor vettem észre a kapaszkodót az anyósülés hátulján, és megragadtam.

-Valóban ezt hiszem - feleltem. - Nincs okod gyűlölni. Én soha nem gyűlöltelek téged.

- Nem akartál lefeküdni velem - mutatott rá.

-A francba, Claude, te meleg vagy! Miért akarnék lefeküdni valakivel, aki borostáról álmodozik?

Sem Claude, sem én nem gondoltam, hogy különösebb dolgot mondtam volna, de a reakciójukból úgy tűnt, mintha bikacsökkel beledöftem volna a két férfinak abba a testrészébe, ahová soha nem süt be a nap.

- Igaz ez, Claude? Maga egy buzi tündér? - Steve Newlin hangja szuperkellemetlen volt, Johan Glassport pedig újra előhúzta a kését.

- Aha - jegyeztem meg, hogy figyelmeztessem Claude-ot, hiszen végül is ő vezette az autót, hogy széthúzás keletkezett a soraikban. - Claude, a haverjaid homofóbok.

- Az meg mit jelent? — kérdezte.

- Gyűlölik az olyan férfiakat, akik a férfiakat kedvelik.

Claude szemlátomást meghökkent, de tisztán éreztem a másik két férfi gondolataiban a megvetést és a gyűlöletet, és pontosan tudtam, hogy akaratlanul is elindítottam valamit.

Normális körülmények között örültem volna annak, hogy sikerült éket vernem közéjük egy olyan fontos kérdésben, mint Claude szexuális orientációja. De, mint már említettem, ő vezetett, és én voltam kéznél, akin kiélhették a dühüket.

- Pedig kemény fickónak látszott - fordult Glassport Steve Newlinhez. - Kinyírta volna azt a fiatal fickót, ha az ügyvéd nem avatkozik közbe.

Most legalább volt némi elképzelésem arról, mi történhetett Barryvel. Reméltem, hogy az „ügyvéd" közbeavatkozása azt jelentette, hogy Mr. Cataliades megmentette.

-Johan, maga szerint nem vagyok erős csak azért, mert a férfiakat szeretem? - kérdezte Claude értetlenül.

Glassport arca megrándult, undorral összeszorította az ajkát.

- Azt mondom, hogy emiatt kevesebbre tartom - felelte. - Nem akarok semmiféle kapcsolatot magával.

- Én pedig azt gondolom, hogy pokolra jut a sátán fattyaival együtt - közölte Steve Newlin. - Maga egy szörnyszülött!

Nem csupán egyetlen „szörnyszülött" volt a furgonban, de nem óhajtottam ezt a szemükbe vágni. Nagyon óvatosan közelebb csúsztam ahhoz a helyhez, ahol az anyósülés majdnem az oldalajtóhoz ért. Glassport kissé arrább állt, háttal az ajtónak dőlve, távol a furgon elejétől.

Ha Glassport arrább mozdult volna az ajtótól, csak egy kicsit, kinyithattam volna, hogy kiugorjak. Láttam, hogy az ajtó nem volt bezárva. Természetesen értékeltem volna, ha előbb Claude lelassít egy kicsit. Fogalmam sem volt, mi van odakinn, mivel nem láttam ki a szélvédőn, de feltételeztem, hogy még mindig szántóföldek mellett haladtunk, és mivel az utóbbi időben rengeteg eső esett, viszonylag puhára estem volna. Talán. Mindenesetre gyorsan és tétovázás nélkül kellett volna cselekednem.

Nem tudom, maguk képesek lennének-e tétovázás nélkül kiugrani egy mozgó autóból. Már a gondolattól is összeszorult a gyomrom.

— Úgy látom, lesz egy komoly beszélgetésünk — jegyezte meg Claude pokolian szexi hangon. - Egy nagyon komoly beszélgetésünk arról, hogy mindenkinek joga van találni valakit, aki vele akar szexelni. - A hangja úgy elárasztott bennünket, mint a meleg karamella.

Rám közel sem hatott annyira, mint Newlinra és Glassportra, akik különösen megrendültnek és iszonyatosan rémültnek tűntek.

— Igen, nagyon sok férfi szeret más férfiak formás csípőjéről és kemény combjáról ábrándozni - folytatta Claude.

Oké, most már nekem is kezdett sok lenni. Kimondottan kényelmetlenül éreztem magam.

- A kemény farkáról és a teli golyóiról. - Claude megigézett a hangjával. Az én fejemből kiűzött minden szexi gondolatot, de a két férfi immár leplezetlen vágyakozással méregette egymást, én pedig képtelen voltam az ágyékukra pillantani. Ó, a szentségit! Csak ne ez a két fickó legyen. Undorító!

Ekkor azonban Claude elkövetett egy óriási hibát. Olyan biztos volt a saját szexualitásában és a hallgatóságában, hogy pszichésen megfricskázta őket.

- Látják? - kérdezte, és ezzel az igézet megtört. — Nincs ebben semmi.

Steve Newlin elveszítette a fejét. Rávetette magát a vezetőülésre, megragadta Claude haját, és ököllel püfölni kezdte az arcát. A furgon ide-oda rángatózott. Johan Glassport átzuhant a másik oldalra, én pedig elfordultam, hogy két kézzel megkapaszkodjam a fogódzóban.

Claude próbált védekezni, és mivel ismét Glassport kezében volt a kés, úgy gondoltam, itt az ideje, hogy eltűnjek innen a francba. Feltérdeltem, hogy lássam, merre járunk. A furgon áttért a másik sávba, amely hála istennek, üres volt, bele egy sekély árokba, aztán ki az út mellett húzódó kukoricaföldre. A lámpa fényében kísértetiesnek látszottak a kukoricaszárak, de félelmetes vagy sem, ki kellett jutnom a furgonból, mégpedig *azonnal.*

Megrántottam a kilincset, és az ajtó kinyílt, én pedig ki gurultam a mezőre. Johan üvöltött, de talpra kecmeregtem, és csak futottam, futottam, miközben a kukoricaszárak rémisztően susogtak körülöttem. Olyan feltűnő voltam, mint egy vízi bivaly, és pont olyan ormótlannak és esetlennek is éreztem magam.

Attól féltem, hogy leesik a csizmám, de nem így lett, és egy töredék másodpercig azt kívántam, bárcsak a farmer mellett

döntöttem volna, mielőtt elmentünk a bárba. De nem, *csinos akartam lenni*, és most itt vagyok, és a halál elől menekülve rohanok egy kukoricaföldön keresztül kihívó miniszoknyában és egy valaha fehér, váll nélküli blúzban. Ráadásul vérzik a karom. Hála istennek, nem voltak a nyomomban vámpírok.

Valami sötét helyet szerettem volna. Egy helyet, ahol elbújhatok. Egy vadászpuskákkal teli ház sem lett volna rossz. Déli irányba futottunk rá a szántóföldre egy nyugat felé tartó országútról. A sorokon keresztül indultam el, ahelyett hogy követtem volna őket. Ha nyugat felé tartok, aztán északra, akkor kijutok az útra. De találnom kellett egy sötét helyet, ahol nem látják, merre megyek, mert Isten a tanúm, hogy hatalmas zajt csaptam.

De csak nem találtam sötét helyet. De miért? Mező, éjszaka, egy jármű...

Nem csupán egyetlen jármű volt ott.

Tíz jármű robogott a kétsávos úton a hely felé, ahol a furgon letért a mezőre.

Már nem rohantam nyugat felé. Megfordultam, és az autók felé szaladtam, abban a reményben, hogy közülük legalább egy megáll majd.

Mindegyik megállt. Úgy fordultak, hogy a fényszóróik megvilágítsák a kukoricatáblában álló furgont. Rengeteg hang ordibált, vitatkoztak, mit tegyenek, én pedig rohantam egyenesen feléjük, mert tudtam, hogy ezek az emberek mind a furgont követték a bár parkolójától, hogy megmentsenek. Vagy bosszút álljanak a kidobóért. Vagy csak azért, mert nem illik elrontani egy népszerű bárban a sortáncot azzal, hogy elragadják az egyik résztvevőt. Sugárzott a tudatukból az őszinte felháborodás. Én pedig mindegyiküket imádtam.

— Segítség! — kiáltottam, miközben szaladtam feléjük a kukoricaszárak között. — Segítség!

- Maga Sookie Stackhouse? - kérdezte egy mély basszus.

— Én vagyok! — kiáltottam vissza. - Előjövök!

— A hölgy előjön - bömbölte a basszus. - Ne lőjétek le!

Úgy tíz méterre, nyugatra bukkantam elő attól a helytől, ahol a furgon leszaladt az útról, és a szántó szélén futni kezdtem a megmentőim felé.

Ám a basszus hang felüvöltött:

- Bukjon le, édes!

Tudtam, hogy nekem szólt, és levetettem magam a földre-, mintha vízbe ugranék. A lövése leterítette Johan Glassportot, aki mögöttem tört ki a kukoricaföldről. Egy szempillan- tás alatt emberek vettek körül, akik felsegítettek, kiáltoztak, hogy vérzik a karom, vagy egyszerűen csak elmentek mellettem, és csöndben körbeállták a gyilkos ügyvéd testét.

Egy megvan.

Egy nagyobb csapat elindult a kukoricaföldön, hogy megnézze, mi történt a furgonnal, miközben Sam, Jason és Michele a gondjaiba vett. Vészterhes gondolatok kavarogtak mindenki fejében, némi önvváddal keveredve, és persze könnyek (oké, Michele volt az, aki sírt), de csak az számított, hogy biztonságban voltam olyan emberek körében, akik törődtek velem.

A nagydarab, csöndes férfi lépett elém, és odaadta a zsebkendőjét, hogy bekötözhessem a karom. Elfogadtam és őszintén megköszöntem. Michele bekötözte a sebet, de össze kell majd varrni. Természetesen.

Újabb kiáltozás hangjait hallottuk. Claude-ot és Steve Newlint hozták a furgon vágta csapáson.

Claude súlyosan megsérült. Glassport legalább egyszer megszúrta, Steve Newlin pedig péppé verte az arcát.

Arra kényszerítették Newlint, hogy segítse fel Claude-ot az útra, és ezt mindennél jobban gyűlölte.

Amikor elég közel értek ahhoz, hogy meghallják a hangom, megjegyeztem:

— Claude. Emberi börtön.

Bár nem láttam bele a fejébe, tudtam, hogy gondolkodik. Aztán megértette, mit akartam mondani. Úgy reagált, mintha vámpírvért ivott volna. Újult energiával neki ugrott Steve Newlinnek, iszonyatos erővel a földre lökte, aztán rávetette magát a hozzá legközelebb álló irgalmas szamaritánusra, egy férfira, aki a Stompin' Sally s logójával díszített pólót viselt, és az irgalmas szamaritánus agyonlőtte.

Kettő megvan.

A dolgokat jelentősen leegyszerűsítette, hogy Claude olyan erővel csapta a földre Steve Newlint, hogy betört a feje. Később megtudtam, hogy még aznap éjjel meghalt a monroe-i kórházban, ahová átszállították, miután Clarice-ben stabilizálták az állapotát. Mielőtt kilehelte a lelkét, bevallotta, hogy részt vett Arlene meggyilkolásában. Isten talán megbocsát neki. Én nem.

Három megvan.

Miután beszéltem a rendőrökkel, Sam bevitt a kórházba. Megkérdeztem, mi van Xavier-val; a műtőben volt. A sürgősségin az ügyeletes orvos, legnagyobb megkönnyebbülésemre, úgy döntött, elég lesz a karomra egy sebösszehúzó tapasz. Haza akartam menni. Elég időt töltöttem már kórházban, és elég éjszakát rettegésben.

Most már mindenki halott volt, aki ártani akart nekem. Pontosabban mindazok, akikről tudtam. Nem örültem neki, de nem is bántam. Mindegyikük boldog lett volna, ha most én feküdtem volna egy tepsiben.

Eléggé megrázott, hogy elraboltak a Stompin Sally'sből. Pár nappal később maga Sally is felhívott. Elmondta, hogy küldött egy tíz ingyen italra szóló ajándékutalványt, és felajánlotta, hogy vesz nekem egy új cowboycsizmát, mivel az

enyém már soha nem lesz a régi az után, hogy végigrohantam benne egy kukoricaföldön. Értékeltem az ajánlatát - de egyelőre nem voltam benne biztos, hogy valaha az életben még lesz kedvem táncolni.

Azzal azonban nagyon is tisztában voltam, hogy soha többé nem leszek képes megnézni a *Jelek* című filmet.

Képtelenség volt megköszönni a segítséget mindenkinek, aki kirohant a bárból, bevágta magát az autójába, és a furgon nyomába eredt. Legalább öt kocsival elindultak dél felé is, arra az esetre, ha Claude visszakanyarodott volna abba az irányba. Ahogy a csapos mondta:

- Nem hagytuk magára, kis hölgy.

Ez a kis hölgy pedig hálás volt ezért. És hálás voltam azért is, mert mindazok közül, akik hallották, hogy figyelmeztettem Claude-ot, mire számíthat, éppen a Stompin Sally's csaposa, aki végül lelőtte, kérdezte meg tőlem, míg a rendőrök re vártunk, hogy mire utaltam. A lehető legegyszerűbben és tömörebben elmagyaráztam neki.

- Nem emberi lény volt, és tudtam, hogy legalább egy évszázadig, vagy még tovább lenne rácsok mögött. Ez borzalmas lett volna a számára. - Csupán ennyi mondanivalóm volt erről.

- Tudja, hogy azért kellett lelőnöm, mert figyelmeztette
— jelentette ki határozottan.

- Ha lett volna nálam fegyver, magam tettem volna meg
- próbáltam megnyugtatni a lelkiismeretét. - És tudja jól, hogy magát is megtámadta volna, aztán addig folytatta volna mindaddig, amíg valaki meg nem állítja. - A férfi gondolataiból tudtam, hogy katona volt, akinek korábban is kellett már ölnie. Remélte, hogy soha többé nem kényszerül rá. Ezzel a tudattal együtt kellett élnem. Ahogyan neki is.

22. FEJEZET

Másnap elmentem dolgozni. Úgy döntöttem, eleget hiányoztam már. Nem állítom, hogy könnyű volt túlélni a napot, mert többször is valódi pánik tört rám. Ám ez otthon is megtörtént volna, és a bárban legalább megtudtam, hogy Xavier műtéte sikeres volt, és felépül. Megnyugtató volt Sam jelenléte a bárpult mögött. A tekintete állandóan követett, mintha folyamatosan rám gondolna.

Még világos volt, amikor hazaértem, és örültem, hogy beléphetek a házba, és bezárhatom magam mögött az ajtót. Annak már kevésbé örültem, hogy Mr. Cataliades és Diantha előttem hazaért, de azonnal jobban éreztem magam, amikor megláttam, hogy Barry is velük van. Rossz bőrben volt, és elég nehezen tudtam meggyőzni őket, hogy Barry nem képes meggyógyítani magát úgy, ahogyan a démonok. Eléggé biztos voltam benne, hogy eltörött egy-két csont az arcában és egy a kezében. Az egész teste tele volt zúzódásokkal és duzzanatokkal, és kínos óvatossággal mozgott.

Ágyba dugták a földszinti vendégszobában, és csak ekkor döbbentem rá, hogy még nem cseréltem le az ágyneműt, mióta Amelia és Bob elment. De Barry fizikai állapotát ismerve biztos voltam benne, hogy a legkevésbé az izgatja, hogy használt ágyneműben kell feküdnie. Sokkal jobban aggódott amiatt, hogy ne legyen véres a vizelete.

- Meglehetősen pocsékul érzem magam - nyögte ki fel-

repedt ajka között. Diantha figyelte, ahogyan nagyon óvatosan megitattam.

- Be kell menned a kórházba - figyelmeztettem. — Talán mondhatnád azt, hogy elütött egy autó, miközben az út szélén mentél vagy ilyesmi. És hogy elájultál.

Miközben kiejtettem e szavakat, magam is tudtam, hogy baromságot beszélek. Nem csupán az volt nyilvánvaló, hogy bármelyik orvos azonnal látná, hogy Barryt megverték, nem pedig autó ütötte el, de ráadásul már torkig voltam azzal, hogy ilyen szörnyű dolgokat kellett megmagyaráznom.

- Nem éri meg a fáradságot — válaszolta Barry. - Majd azt mondom nekik, hogy kiraboltak. Ami többé-kevésbé igaz is.

- Szóval Newlin és Glassport elkapott. Mit gondoltak, mit fognak kiverni belőled?

Barry próbált elmosolyodni, de az eredmény szörnyűre sikeredett.

- Azt akarták, hogy eláruljam, hol van Hunter.

Leroskadtam. Mr. Cataliades dühös arccal közelebb lépett.

- Most már tudja, milyen jó, hogy mindannyian halottak — mondta. - Newlin, Glassport, a tündér.

- Elmondta nekik - nyögtem, és szinte vicces volt, menynyire fájt, hogy Claude elárult egy gyermeket.

- Nem a pénzért csinálták, amit fizetett nekik — mondta Mr. Cataliades. — Nem amiatt próbálták az ésszerűség határán is túlmenve elkapni magát. A két ember tudta, hogy Claude magát akarja, meg akarja ölni magát, és nagyon is készek voltak segíteni neki ebben. De a fiút akarták. A saját céljaikra akarták felhasználni.

Fejbe bólintott a helyzet szörnyűsége. Már nem éreztem bűntudatot vagy sajnálatot a haláluk miatt, de még a volt katona miatt sem, aki kénytelen volt lelőni Claude-ot.

- Hogyan találták meg Barryt? - kérdeztem.

- A gondolatai nyomán - felelte Mr. Cataliades egyszerűen.

- Dianthával úgy követtük a gondolatait, mint egy jelzőfényt. Egyedül volt, amikor rátaláltunk, és magunkkal vittük. Nem tudtuk, hogy magáért mentek.

- Nemtudtuk — erősítette meg Diantha szomorúan.

- Remekül csinálták, a lehető legklasszabb dolgot vitték véghez - nyugtattam meg őket. - Az adósuk vagyok.

— Azt már nem — közölte Mr. Cataliades. - Nem tartozik nekünk semmivel.

Barryre néztem. El kellett tűnnie a környékről, és kellett neki egy hely, ahol meggyógyulhatott. A bérelt autója Bon Temps belvárosában maradt, ahonnan vissza kellett vinnem a telephelyre, és leadni; bár nem volt kocsija, nyilvánvalóan nem is volt olyan állapotban, hogy vezessen.

— Hova vihetünk, miután kijössz a kórházból? - kérdeztem gyengéden. - Van családod? Gondolom, velem is maradhatnál.

Erőtlenül megrázta a fejét.

- Nincs családom - suttogta. - És képtelen vagyok elviselni egy másik gondolatolvasó állandó jelenlétét.

A nyitott ajtón keresztül kinéztem Mr. Cataliadesre, aki biztosan Barry rokona volt. A hallban állt fájdalmas arccal. A szemembe nézett, és megrázta a fejét, jelezve, hogy Barry nem mehet vele. Felkutatta Barryt, és megmentette az életét, de csupán ennyit tehetett. Bármi volt is az oka.

Barrynek tényleg kellett valaki, amíg felépül, aki békén hagyja, de segít, ha bármire szüksége van. Támadt egy remek ötletem. Felkaptam a telefont, és megkerestem Bernadette Merlotte számát.

— Bernadette — szóltam, miután végeztünk az udvarias bevezetéssel -, azt mondtad, hogy tartozol nekem egy élettel. Életet nem kérek, de az egyik barátom súlyosan megsebesült, kórházba kell mennie, aztán pedig szüksége van egy

helyre, ahol lábadozhat. Esküszöm, hogy nem lesz vele sok baj, rendes srác.

Öt perccel később közöltem Barryvel, hogy a texasi Wrightba megy.

-Texas nem biztonságos a számomra - tiltakozott.

— Nem egy nagyvárosban leszel — feleltem. — Wrightba mész, ahol egyetlen árva vámpír sincs. Sam mamájánál maradsz, aki kedves asszony, és nem fogod tisztán hallani a gondolatait, mert alakváltó. Ne hagyd el a házat éjszakánként, és nem találkozol majd egyetlen vámpírral sem. Azt mond- tam neki, hogy Ricknek hívnak.

- Oké - egyezett bele gyenge hangon.

Egy órán belül Mr. Cataliades úton volt Barryvel a shreveporti kórházba. Ünnepélyesen megígérte, hogy miután kiengedték, elviszi Barryt Wrightba.

Barry három nappal később küldött egy e-mailt. Biztonságban volt Wrightban, Sam régi szobájában. Már jobban érezte magát. Kedvelte Bernie-t. Fogalma sem volt arról, mihez kezd majd. De életben volt, lábadozott és a jövőjéről gondolkozott.

Lassan kezdtem megnyugodni. Amelia háromnaponta tudatta, mi a helyzet. Bobot végre átszállították New Orleansba. Az apja változatlanul nem került elő; a titkárnője bejelentette az eltűnését a rendőrségen. Ameliát szemlátomást nem izgatta különösebben, hogy hol lehetett. Kizárólag Bobbal és a babával foglalkozott. Elmondta, hogy találkozott Mr. C-vel. Az ügyvéd azt próbálta kideríteni, melyik boszorkány készíthette az igézetet, amely képessé tette Arlene-t, hogy bejusson a házamba, de Amelia úgy vélte, hogy Claude volt az. Biztos voltam benne, hogy a földémonok a végére járnak majd az ügynek.

Nem egészen két héttel később végigsétáltam a „folyosón", pontosabban egy keskeny füves ösvényen, egy boldog

embertömegen keresztül. Az összehajtható székeket már felállították a pázsiton lévő asztalok köré, így a vendégeknek állniuk kellett a rövid ceremónia alatt. Lassan haladtam, a zene ütemére. Egy csokor napraforgót tartottam és a gyönyörű sárga ruha volt rajtam. Michele lelkipásztora egy virággal borított boltív alatt várakozott Jason udvarában (boldogan elláttam őket virággal). Michele szülei mosolyogva álltak nem messze tőle. A mi oldalunkon nem állt senki, de legalább mi itt voltunk egymásnak Jasonnel. Michele gyönyörű volt, ahogy odasétált Jasonhöz, és Hoyt sem veszítette el a gyűrűt.

Miután elkészültek a fényképek az ifjú párról és a tanúkról - együtt és külön-külön -, Michele és Jason köténytt kötött az esküvői ruhája elé, a hússal roskadásig tele asztal mögé állt, és megrakta sült bordával és sertésszelettel a vendégek tányérjait, akik aztán szép sorban továbbmentek az általuk hozott zöldségekkel, kenyérrel és desszertekkel teli asztalokhoz. A Michele mamájának egyik hittársa által felajánlott torta magában pompázott az egyik sátorban.

Mindenki evett, ivott, és rengeteg köszöntő hangzott el.

Sam fenntartott egy ülőhelyet maga mellett, az ifjú pár asztalánál, amelyet fehér szalag díszített. Jason és Michele is csatlakozik majd hozzánk, mihelyt kiszolgálták az éhes vendégek első hullámát.

— Nagyon csinos vagy — dicsért meg. — És a karod is szépen gyógyul. - Ma már levehettem a kötést.

— Köszönöm, Sam. — Nem találkoztunk (a munkát kivéve) a Stompin Sallys-beli éjszaka óta. Adott időt, ahogy kértem. Megígértük JB-nek és Tarának, hogy segítünk kibővíteni a házat, és megbeszéltük, hogy egy-két hét múlva, amikor mindketten szabadok leszünk, elmegyünk moziba Shreveportba.

Megvolt az elképzelésem arról, hogyan alakuljon a kapcsolatunk, de tudtam, hogy nincs rosszabb a feltételezéseknél.

Aznap este, miután segítettünk a bátyámnak és a feleségének összecsukni a székeket, az asztalokat, és felpakoltunk mindent az utánfutóra, hogy visszavihessék a templomba, Sam besegített a teherautójába. Miközben a házam felé tartottunk, megszólalt.

- Van egy kérdésem, ifjú hölgy. (Még annak idején a ku- koricatáblánál nagyon megtetszett neki ez a kifejezés, és azóta is használta.)

- És mi lenne az? — kérdeztem tettetett nyugalommal.

- Hogyan jutott ki Claude Tündérországból? Azt mond- tad, hogy le van zárva. A portál az erdődben nem volt nyitva.

-Tudod, mit találtam tegnap virágba borulva a kertemben? - kérdeztem vissza.

- Nem értem, hova akarsz ezzel kilyukadni, de rendben, legyen a kedved szerint. Mit találtál a kertedben?

- Egy levelet.

- Komolyan?

- Igen, komolyan. Egy levelet az egyik növényen. Az egyik rózsabokron volt, tudod, azon a hatalmas, vörös virágún a garázs mellett.

- És észrevetted?

- Fehér volt. A rózsabokor pedig vörös és zöld. Mellette parkolj le.

- Oké. Kitől jött a levél?

- Nialltól, természetesen.

- Mi mondanivalója volt Niallnak?

- Azt írta, szándékosan engedte, hogy valaki megszöktesse Claude-ot a tündérbörtönből, mert biztos volt benne, hogy nem kapta el az összes árulót. Amikor a gyanúsítottja lépett, Niall tetten érte, Claude-ot pedig arra ítélték, hogy örökre az emberek világában sínylődjön - ezt a szót használta, hogy „sínylődjön" -, a szépségétől megfosztva.

Rövid hallgatás után Sam felmordult.

- Nem hiszem, hogy Niall belegondolt, milyen boldogtalan lesz Claude, amikor megint az Egyesült Államokban találja magát, állás, pénz és a régi külseje nélkül. Vagy abba, hogy kit fog ezért hibáztatni.

- Niall nem szokta beleképzelni magát mások helyébe — jegyeztem meg. - Az áruló nyilvánvalóan kiszabadította Claude- ot, aki úgy döntött, hogy első a bosszú. Valószínűleg volt egy bankszámlája is, amelyről Niall nem tudott. Felvette a kapcsolatot Johan Glassporttal, aki korábban az ügyvédje volt, mert ő volt a legkönyörtelenebb emberi lény, akit ismert. Felbérelte Glassportot, hogy vegyen részt a „kapjuk el Sookie-t" projekt első szakaszában, amelynek nyilvánvalóan az volt a célja, hogy életem végéig börtönbe kerüljek, hogy megtudjam, milyen lett volna Claude sorsa. Szükségük volt még valakire, akit a Sookie-gyűlölet motivált, valakire, akit kísértésbe ejt a szokatlan jutalom — pénz és egy fiatal gondolatolvasó. Glassport előkerítette Steve Newlint. Aztán szükségük volt a tökéletes áldozatra, ezért hát Glassport kihozta a börtönből Arlene-t.

- Nyakatekert terv volt - jegyezte meg Sam.

- Ne is mondd. Persze, amikor arra gondoltam, hogy Claude mit élt át a tündérbörtönben, akkor valahol értettem, miért csinálta, de mégis. Jobban járt volna, ha fog egy fegyvert, és lelő.

- Sookie! — kiáltott fel Sam dühösen. A hátsó ajtó mellett parkolt le. Kinéztem az ablakon, és úgy láttam, mintha megvillant volna valami fehér az erdő szélén. Karin. Vagy Bill. Nyilván gyakran összefutottak éjszakánként.

- Tudom, nekem sem tetszene ez végkifejlet - mondtam. - De ez az igazság. Minél bonyolultabb valami, annál kisebb az esély a sikerre. Ne feledkezz meg erről, ha a jövőben bosszút forralsz. Röviden, egyenesen. - Egy pillanatig csendben ücsörögtünk. - Komolyan, Sam, belehaltam volna, ha újra megkínoznak. Felkészültem rá.

- De egymásnak ugrasztottad őket. Elérted, hogy egymásnak essenek. És túlélted. Soha nem adod fel, Sook. - Meg fogta a kezemet.

Vitába szálltam volna vele, ha lett volna kedvem megszólalni. Sok mindent feladtam, olyan sokat, hogy felsorolni is képtelenség, de tudtam, Sam mire utalt. Arra, hogy sértetlenül megőriztem magamat és az élni akarásomat. Nem tudtam, mit válaszoljak. És végül pontosan ezt is mondtam Samnek.

- Nincs már mit mondanom.

- Nem, csak ezt ne. - Átjött az én oldalamra, és segített kikászálódni a teherautóból a tűsarkú cipőben és szűk ruhában. Talán kissé több helyen ért hozzám, mint szigorúan véve szükséges volt. Sokkal több helyen. - Mindened megvan - mondta Sam. - Minden. - Szorosan átölelt. - Bárcsak meg- gondolnád magad, és engednéd, hogy itt maradjak éjszakára

- Nagy a kísértés — vallottam be. — De ezúttal lassan és biztosan haladunk.

- Biztos vagyok benne, hogy ágyba akarok bújni veled. A homlokomra támasztotta a homlokát. Aztán röviden felnevetett. - Igazad van - szólalt meg újra. - Ez a leghelyesebb módszer. De nehéz türelmesnek lenni, amikor mindketten tudjuk, milyen jó együtt.

Élveztem, hogy átkarolhatom, hogy szorosan magam mellett érezhetem. És ha engem kérdeznek, azt mondanám, hogy szerintem Sam és én együtt leszünk, talán karácsonyra, talán örökre. El sem tudtam képzelni a jövőmet nélküle. De tudtam azt is, hogy ha most valami miatt elfordulna tőlem, valahogy túlélném, és megtalálnám a módját, hogy viruljak, mint a kert, amely még mindig virágzott és burjánzott a családom háza körül.

Sookie Stackhouse vagyok. Idetartozom.

MEGJELENT

Lakatos Levente

BOMLÁS

részlet

Igen, mindössze huszonnégy esztendős vagyok, de máris válófélben lévő asszony. A férjemmel még gimnazistaként ismerkedtem meg. Ő akkor már érett huszonéves volt, én pedig első látásra belehabarodtam a külföldön nevelkedett, magabiztos férfiba. A szabadságomtól kezdve a szüzességemen át mindenemet neki adtam. A hozzám közel állók - anyámat kivéve - figyelmeztettek, hogy elvakít a szerelem, de nem hittem nekik. Ma már belátom: életem legnagyobb ballépését követtem el, mikor az érettségi bizonyítvány megszerzése után, még azon a nyáron hozzámentem Vajkhoz. Öt eltékozolt évembe került.

Vajk kisajátított, majdhogynem hermetikusan elzárt a külvilágtól. Kedvező anyagi helyzete miatt megengedhettük magunknak, hogy otthon maradjak, és egyetlen dologgal foglalkozzam: minél vonzóbb legyek a férjem számára. Be kell vallanom, kezdetben imponált a gondtalan, könnyű élet, az évek múlásával azonban rám tört a haszontalanság érzése. Szerettem volna továbbtanulni vagy szimplán értelmesen

Sookie Stackhouse utolsó kalandja

Bon Temps városában olyan titkok lappanganak, amelyek a Sookie-hoz legközelebb állókat fenyegetik – és összetörhetik a lány szívét...

A városban történt rettenetes események után Sookie és Sam nemigen képes a Merlotte'sra összpontosítani – és ez nem tesz jót a bárnak. Ráadásul Sookie és Eric Northman kapcsolata is válságba került. Eric és a vámpírok távol tartják magukat a lánytól – és hallgatnak, mint a sír. Amikor pedig megtudja ennek az okát, Sookie összeomlik. Aztán holtan találják Arlene-t, és Sookie-t gyilkosság vádjával letartóztatják, de óvadék ellenében hamarosan szabadlábra kerül. A barátai – élők és holtak – segítségével ki kell derítenie az igazságot Arlene haláláról. Ám mindössze annyit tud, hogy két titokzatos férfinak van köze hozzá. Kik lehetnek? – Sookie-nak hamarosan a tudomására jut, hogy több ellensége is bosszút forral a múltban elszenvedett sérelmek miatt.
Bon Temps-ban soha semmi nem egyszerű. Amit igaznak tartanak, az csupán kényelmes hazugság. Az igazságszolgáltatás még több kiontott vért jelent. És az, amit szerelemnek hisznek, soha nem elég...

Magával ragadó bestsellerében Charlaine Harris mesterien népesíti be világunkat vámpírokkal, nem kevés humorral és izgalommal fűszerezve történetét.

„Pikánsan pokoli" – Dallas Morning News

ULPIUS-HÁZ
ULPIUSHAZ.HU
3499 Ft
ULPIUS-HÁZ A FACEBOOKON
ISBN: 978 963 383 092 5
9 789633 830925